

MÁJUS 6., SZERDA

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. A vidékfejlesztés támogatása az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) - Energiaágazatbeli projektek közösségi pénzügyi támogatásán alapuló gazdaságélénkítő program - A 2006. május 17-i intézményközi megállapodás módosítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében Petya Stavreva előadó (A6-0259/2009) jelentése az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról [COM(2009)0038 – C6-0051/2009 – 2009/0011(CNS)],

– az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében Eugenijus Maldeikis előadó (A6-0261/2009) jelentése az energiaágazatbeli projektek közösségi pénzügyi támogatásán alapuló gazdaságélénkítő program létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról [COM(2009)0035 – C6-0049/2009 – 2009/0010(COD)] és

– a Költségvetési Bizottság nevében Reimer Böge előadó (A6-0278/2009) jelentése a költségvetési fegyelemről és a pénzgazdálkodás hatékonyságáról és eredményességéről szóló, 2006. május 17-i intézményközi megállapodásnak a többéves pénzügyi keret tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló módosított javaslatról [COM(2009)0171 – C6-0508/2008 – 2008/2332(ACI)].

Petya Stavreva, előadó. – (BG) Ma az Európai Parlamentben fontos vitát indítunk, amelynek célja, hogy az Unió költségvetéséből többletforrásokat juttassunk a Közösség vidéki területei számára, ami segítséget jelentene ahhoz, hogy ezek a térségek megbirkózzanak a gazdasági válság következményeivel. Meg kell említenünk, hogy az e célra rendelkezésre álló 1,2 milliárd eurós támogatás ezekben a nehéz időkben segítséget jelent az Európai Unió belüli agrárágazatnak. Meggyőződésem, hogy a Közösség keretein belül tevékenykedő gazdák és a Közösség lakossága egyaránt megértik majd, mennyire fontos üzenet ez a további segítséget jelentő pénzügyi források előteremtése szempontjából. Az egyes tagországok rendelkezésére bocsátandó pénzösszeg részben a szélessávú internet-hozzáférés fejlesztését, részben pedig azon új kihívásokkal való szembenézést célozza, amelyek a 2008-ra érvényes közös agrárpolitika felülvizsgálata során kerültek meghatározásra. Meggyőződésem, hogy azok a beruházások, amelyek az internetes infrastruktúra és a tejipari ágazat fejlesztését, a megújuló energiaforrások jobb kihasználását, a biológiai sokféleség védelmét valamint a vízkészletek megővését szolgálják, mind kulcsszerepet kapnak abban, hogy a szóban forgó térségek problémáinak jelentős hányadát képesek legyünk megoldani úgy, hogy megoldási alternatívákat kínálunk az ott élő emberek számára.

Jelentésemben arra teszek javaslatot, hogy a 2009-re elkülönített költségvetési alapok mellett további 250 millió eurót különítsünk el vidékfejlesztésre. E módosító javaslat értelmében tehát a 2009-re elkülönített források teljes összege megközelítené a 850 millió eurót. Tekintettel arra, hogy a jelenlegi gazdasági válság megoldása gyors cselekvést tesz szükségessé, kezdeti lépésként jó ötletnek tűnik a 2010-re és 2011-re ütemezett kifizetések 2009-re történő előre hozása.

Hangsúlyozni szeretném, hogy a források tagállamok közötti elosztásánál lehetőség van az országok konkrét igényeinek figyelembevételére. Ez a rugalmas megközelítés lehetővé teszi az egyes országok számára a rendelkezésre álló pénzügyi források oly módon történő elosztását, hogy ennek során mind a gazdálkodók, mind pedig a vidéken élő emberek igényeit figyelembe vegyék.

Tekintettel arra, hogy pénzügyi válság esetén csupán korlátozott mértékben állnak rendelkezésre hitelek, figyelembe véve továbbá azokat az akadályokat, amelyek nem teszik lehetővé a vidékfejlesztési programokra

elkülönített alapok más célú felhasználását, úgy gondolom, ez jó alkalom arra, hogy ezek közül a források közül néhányat kölcsönnyújtási és hitelgaranciális célokra elkülönítsünk. Ezzel tényleges segítséget nyújthatunk az embereknek konkrét tervek megvalósításában olyan esetekben, amikor hiányzik az ehhez szükséges kezdőtőke.

Fontos, hogy a tagállamok betartsák a határidőket, valamint, hogy további tevékenységekkel bővítsék a vidékfejlesztési programok körét, ezáltal lehetővé téve a pénzalapok felhasználását. Minél gyorsabban jut el a pénz a termelőkhez, valamint az egyes régiókhoz, annál hatékonyabb a pénzügyi segítség. A pénzügyi források sikeres felhasználásának egy további fontos feltétele, hogy az egyes országok a regionális és helyi testületeket, valamint a potenciális kedvezményezetteket mihamarabb ellássák lényeges, könnyen hozzáférhető, a felülvizsgált vidékfejlesztési programokon belüli új lehetőségekkel összefüggő információkkal.

Hangsúlyozni szeretném, hogy igen nagy örömmel vettem részt annak a jelentésnek a kimunkálásában, amely kiemelten foglalkozik az európai intézményrendszernek a Közösség agrárágazatára és vidéki térségeire irányuló aktív támogatásával. Mindig azt az álláspontot képviseltem, hogy a segítség akkor a leghathatósabb, amikor az emberek leginkább rászorulnak, jelenleg pedig a vidéki térségeknek több, a fejlesztést és modernizációt segítő forrásra van szükségük. Csak így lehetünk képesek arra, hogy megállítsuk a migrációt, óvjuk a természetet, és foglalkoztatást valamint új álláslehetőségeket biztosítsunk.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban dolgozó kollégáimnak, akik részt vettek a jelentés elkészítésében, továbbá az Európai Bizottság és a Tanács képviselőinek segítőkész együttműködésükért. Szeretnék továbbá köszönetet mondani az ágazati szervezetek javaslataiért. Felszólítom képviselőtársaimat, támogassák a jelentésben foglaltakat, hogy ezáltal új lendületet vehessenek az Európai Unió vidéki térségei.

Eugenijus Maldeikis, előadó. – (LT) A Bizottság az európai gazdaságélénkítési terv részeként az energiagazdálkodás területén újabb, rendkívül fontos csomaggal állt elő, tekintettel arra, hogy a gazdasági válság komoly kihívást jelent az európai energiaellátás területén.

A csomag három részből áll. Ezek közül az első a gáz- és villamosenergia-hálózatot, továbbá azokat a terveket foglalja magában, amelyek a villamosenergia- és gázrendszerek közötti összekapcsolásokkal foglalkoznak. Tudjuk, hogy ez egy igen érzékeny, régóta létező probléma. A jelenlegi válság ismeretében az összekapcsolási tervek finanszírozása sokat lendítene az energiaellátás regionális alapú fejlesztésén, valamint a régiók közötti együttműködés javításán, emellett jótékonyan befolyásolná a közös európai energiapiac megteremtését.

A csomag második része a tengeri szélenergia-hálózatot tartalmazza, harmadik része pedig a szén-dioxid-leválasztást és -tárolást célozza meg; e tervek mindegyike számol az éghajlatváltozás és a megújuló energia kapcsán felmerülő igényekkel, mivel meggyőződésem, hogy a gazdasági válsággal összefüggő problémák szükségessé teszik az európai energiaágazat szerkezetének és rendszereinek alapvető átalakítását. Ez tehát valóban alkalmas pillanat a jelenlegi helyzet értékelésére és számos, meglévő energiagazdálkodási probléma újraértelmezésére.

Úgy vélem, hogy ez a csomag, ez a három program jelentős mértékben erősítheti az európai energiaágazatot, hatással lehet más ágazatokra, valamint nagyban hozzájárulhat az európai gazdaság élénkítéséhez.

Meggyőződésem, hogy ez a 3,9 milliárd eurós csomag igen nagy összeg, amely segíthet azon különösen sürgető probléma megoldásában, amit az európai energiabiztonság jelent. Az energiaválság és annak társadalmi-gazdasági következményei mellett igen komoly politikai kockázata lehet annak, ha az egyes európai országok gázszállítási problémákkal kerülnek szembe. E téren a mai napig komoly kockázattal kell számolni.

Az összekapcsolásokat célzó tervek finanszírozása jelentősen javítana Európa pozícióján, és további garanciákat jelentene az ellátás területén. Szeretném hozzátenni, hogy jelen dokumentum vitára bocsátásával egy időben az Európai Parlament javaslatot tett arra, hogy a csomag a következőkkel egészüljön ki:

Eredetileg a Parlament a tervezésnél fel nem használt pénzügyi források újraelosztására helyezte a hangsúlyt. Tekintve, hogy javaslatunk értelmében a tervek előkészítése és fejlesztése igen szigorú időkeretben történne, azon a véleményen vagyunk, hogy amennyiben előfordulna, hogy bármekkora pénzösszeg nem kerül felhasználásra, azt olyan tervek megvalósításához kéne átcsoportosítani, amelyek az energiahatékonyságot és a megújuló energiát célozzák.

Röviddel ezután háromoldalú megbeszélés kezdődött, amelynek során megállapodásra jutottunk a Tanáccsal. A Tanács megvizsgálta a Parlament javaslatait és azokat belevette a csomagba. Ennek nagyon örülök, és

szeretnék köszönetet mondani a Tanács képviselőinek, a cseh elnökségnek és Piebalgs biztosnak az igen szoros és gyümölcsöző együttműködésért. Nagyon rövid idő alatt valóban sikerült igen jó eredményt elérnünk.

Reimer Böge, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, amint megállapodás született a 2009. évi költségvetésről, a Bizottság javaslattal állt elő a többéves pénzügyi keret kérdésében, amely javaslat célja a transzeurópai energiahálózatok és a szélessávú internet-hozzáférést célzó beruházási tervek európai gazdaságélénkítési terv részeként történő finanszírozása.

Visszatekintve, először is meg kell állapítanunk, hogy ehhez bonyolult eljárásokra van szükség, tekintettel arra, hogy elsőként úgy ítéltük meg, hogy nem lenne helyes és helyénvaló, ha alig néhány nappal a költségvetési megállapodás megszületése után új javaslatokkal állnánk elő; másodszor pedig a 2009. évi költségvetés végleges formába öntésekor gyakorlatilag lehetetlen lett volna megállapodásra jutni a Tanáccsal mind az élelmiszersegély kérdésében, mind pedig a gazdasági élénkítő csomag ezen elemeit illetően. Az eredeti javaslat kapcsán, amelynek értelmében az átdolgozott pénzügyi terv alapján 5 milliárd euró állt volna rendelkezésre, és két részletben lett volna lehívható – 3,5 milliárd euró 2009-ben és 2,5 milliárd euró 2010-ben – a Bizottság tanult az élelmiszersegély kapcsán elkészült javaslat katasztrofális költségvetési hatásaiból. A Bizottság által akkor előadott javaslat ugyanis nem volt összhangban a költségvetés kialakítása során megállapodottakkal. Nyilvánvalóan itt is erről van szó.

Örömmel nyugtázom, hogy a Bizottság átvette a Költségvetési Bizottság által az első vita során beterjesztett, a felülvizsgálat korlátozására vonatkozó javaslatokat, amelyek értelmében a vidéki térségekre, a szélessávú internet-hozzáférésre és a vidéki térségek struktúráinak modernizálására vonatkozó kérdések továbbra is a mezőgazdasági költségvetés 2. számú tételeként szerepeljenek, és nem kerülnek az 1a. számú tétel alá. Ez egy, a Ház által javasolt megfelelő javaslat volt, és ennek értelmében történtek a további lépések.

A második fordulóban tudomásunkra jutott, hogy eredetileg a Tanács állította, hogy a Bizottság nem tehet javaslatot az élelmiszersegély kérdésében, és hogy lényegét tekintve itt felülvizsgálatról van szó. A Tanács egész egyszerűen nem kívánta figyelembe venni a költségvetési feltételeket és megállapodásokat. A megbeszélések és az április 2-i háromoldalú tárgyalások során ezt a problémát annak rendje és módja szerint orvosoltuk. Meggyőződésem, hogy javaslatunkkal megtettük az első helyes lépést abba az irányba, amelynek során először hozzáférhetővé teszünk egy 2,6 milliárd eurónyi összeget, 2 milliárd euróval megemeljük az 1a. számú tételként szereplő 2009. évi közösségi kötelezettségvállalási előirányzatok felső határát, valamint ugyanannyival csökkentjük a 2. számú tétel szerinti összeget, valamint vidékfejlesztésre biztosítunk 600 millió eurót. A fennmaradó 2,4 milliárd eurót a 2010-re és 2011-re vonatkozó költségvetési eljárások összehangolásával, kompenzációként próbáljuk majd biztosítani – és most szó szerint idézem, mert a megfogalmazás fontos – „minden, a jogi kereteken belül rendelkezésre álló eszközzel, oly módon, hogy ez semmiképpen ne befolyásolja negatívan sem a közösen elhatározott programok végrehajtásának pénzügyi vonatkozásait, sem pedig az éves költségvetési eljárást.”.

Az is fontos volt számunkra, hogy az egyes tételekben szereplő, már elkezdett kötelezettségvállalásokat mindez ne érintse, és hogy azok ne szenvedjenek csorbát. Ezért döntöttünk olyan pénzügyi bontás mellett, amelyről a rendelkezésre álló időkeretben megállapodásra lehet jutni, mivel mindannyian tudatában vagyunk, hogy még ebben a parlamenti ciklusban hangsúlyos szerepet kell kapnia mind az energiaszolidaritásnak, mind pedig az infrastrukturális modernizálásnak, beleértve az állapotfelmérést is.

Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy még hamarabb napirendre kell tűzni mindazt, amit az Európai Parlament március 25-i plenáris ülésén a többéves pénzügyi keret felülvizsgálata kapcsán elmondtunk. Felszólítjuk a Bizottságot, hogy a többéves pénzügyi keret felülvizsgálatával összefüggő őszi tárgyalások során vegye figyelembe az éves és kétévenkénti költségvetési politika vonatkozásában a rugalmasságról és a hatékonyabb egyeztetésekről folytatott tárgyalásokat. Ezek az évenként lefolytatott tárgyalások a Tanáccsal – amelyek során évről évre ugyanazok a problémák lassítják a munkát, mert egyik fél nem hajlandó engedni – sehova nem vezetnek. Ennek a gyakorlatnak véget kell vetni, mivel a kívülállók már nem is értik, hogy mi folyik itt. A többéves költségvetési eljárás során nagyobb rugalmasságra és nagyobb mozgástérre van szükségünk. Felszólítjuk a Bizottságot, tanuljon az elmúlt 2-3 év tapasztalataiból, és ennek megfelelően előkészített javaslatokkal álljon elő az ősz folyamán. Kevesebbel ugyanis nem érjük be!

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a jelenlegi gazdasági visszaesésből következően az Európai Unió szintjén is ösztönző csomagra van szükség. Erről a válság tavalyi kezdete óta mindig is meg voltunk győződve.

2008 novemberében az Európai Bizottság átfogó európai gazdaságélénkítési tervvel állt elő, amelyet decemberben a tagállamok állam- és kormányfői is támogattak. Ennek alapján januárban megszületett egy

azonnali, „ötmilliárd eurós gazdasági ösztönzőcsomagot” célzó javaslat. A csomag értelmében az ösztönző intézkedések olyan kulcsfontosságú célkitűzésekre irányulnak, amilyen például a szélessávú internetszolgáltatás fejlesztése, az energiabiztonság valamint az alacsony CO₂-kibocsátású technológiák.

A Bizottság elégedetten állapítja meg, hogy nehéz de konstruktív megbeszéléseket követően igen rövid idő alatt sikerült megegyezésre jutni a csomag tekintetében.

Szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek, amiért támogatta javaslatunkat, továbbá azért, amiért az intézményközi tárgyalások során rugalmasnak és kompromisszumra késznek bizonyult. Ez az eset is azt bizonyítja, hogy az Európai Unió képes gyorsan reagálni, ha egy válság gyors beavatkozást tesz szükségessé.

Ami a probléma költségvetési oldalát illeti – és ebben az esetben Kallas alelnök úr nevében szólok – a Bizottság kész elfogadni a javaslatot abban a formában, amiben a három intézmény megállapodott, annak ellenére, hogy az abban kifejezésre jutó megközelítés eltér az általunk 2008 decemberében tett eredeti javaslatától. Bízunk benne, hogy a tervek ütemezés szerint kerülnek megvalósításra.

Szeretném továbbá megerősíteni, hogy a Bizottság igen komolyan veszi a Parlament költségvetés felülvizsgálatával, valamint az intézményközi megállapodás gyakorlati megvalósulásának értékelésével összefüggő elvárásait. Amint ezt Önök is tudják, dolgozunk ezeknek a problémáknak a megoldásán, és az ősz folyamán, de legkésőbb ez év végén Önök elé tárjuk következtetéseinket.

Most pedig rátérek felszólalásom tárgyára, az energiahelyzetre. Az energiagazdálkodással összefüggő tervekre vonatkozó szabályozás olyan fontos eszköz, amelynek segítségével két különböző cél elérése válik lehetővé: a kulcsfontosságú energiabiztonsági kérdések megoldása és az energiaágazatban meglévő környezetvédelmi kihívásokra történő válasz oly módon, hogy eközben segítjük a gazdaság élénkítését is. A csomag az Európai Unión belüli összefogást is jól példázza. Különösen a gázellátás kapcsán kialakult válságokra kellett gyorsan reagálni.

Az Európai Unió a mostanihoz hasonlóan jelentős összeggel eddig soha nem járult hozzá kulcsfontosságú energiagazdálkodási tervek megvalósításához.

Tudom, hogy vannak Önök között olyanok, akik szívesebben láttak volna több, a megújuló energiára és az energiahatékonyságra vonatkozó intézkedést a csomagban, ezzel együtt úgy vélem, hogy a témában végül sikerült jó kompromisszumot kialakítani. A Bizottság átfogó nyilatkozata biztosítékot nyújt abban az értelemben, hogy 2010-ben újraértékeli a helyzetet, és egyértelműen utal arra a megoldási alternatívára, amelynek értelmében a le nem kötött forrásokat az energiahatékonyság és a megújuló energia területén használnák fel. Az említett nyilatkozatot eljuttatták a Parlamenthez, és az a szabályozás szövegével együtt meg is fog jelenni az Európai Községek Hivatalos Lapjában, így azt most nem kívánom felolvasni.

Örülök, hogy az új tervekre tett javaslatok elvére – abban az esetben, ha a jelenlegi tervek megvalósítása során komoly kockázati tényezők merülnének fel – a rendelet preambulum-bekezdéseiben és egyik cikkében egyaránt történik utalás.

Emellett biztosíthatom Önöket, hogy – amint arra utalás történt nyilatkozatunkban – késlekedés nélkül tovább dolgozunk a megújuló energia és az energiahatékonyság területén felmerült számos egyéb kezdeményezés megvalósításán is.

A jogalkotási eljárás sikeres és gyors befejezése után a Bizottság a csomag gyakorlati megvalósítására fog összpontosítani. Kijelenthetem, hogy az energiagazdálkodási tervek vonatkozásában május végén szándékozunk ajánlattételi felhívást közzétenni, év végére pedig, úgy vélem, számítani lehet a tervek végrehajtását támogató első határozatok megszületésére is.

Szeretnék köszönetet mondani elsősorban az előadónak – Stavreva asszonynak, valamint Maldeikis és Böge uraknak – munkájukért, amelynek során e rendkívül fontos javaslat kérdésében sikerült gyors megoldást találni.

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, felszólalásomban jelen csomagnak a vidékfejlesztéshez kapcsolódó részét kívánom érinteni. Először is, Piebals úrhoz hasonlóan szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek az együttműködésért, külön kiemelve a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságot. Az elmúlt hónapban igen jó, konstruktív párbeszédet folytattunk és nyilvánvalóvá vált, hogy a sikeres végrehajtáshoz az Önök támogatása elengedhetetlen.

A jogszabályokat a lehető legrövidebb időn belül el kell fogadni, hogy azután a rendelkezésre álló pénzeszegeket 2009 folyamán vidékfejlesztésre lehessen fordítani, és a pénzt ténylegesen el is lehessen költeni, tehát mind az ütemezés, mind pedig a tényleges felhasználás megoldható legyen.

A végső, kompromisszumos megoldást követően a tervezettnél valamivel kevesebb pénzünk maradt vidékfejlesztésre. Eredetileg 1,5 milliárd euróval számoltunk, amiből végül 1,02 milliárd euró lett. A szélessávú hozzáféréssel kapcsolatos vidéki beruházások mértékét növeltük, így a tagállamok rugalmasan járhatnak el annak mérlegelésében, hogy a szélessávú hozzáférés vagy az új kihívások terén kívánnak-e lépéseket tenni. Szerintem ez igen jó ötlet, mivel ezáltal nem kötjük meg azoknak az embereknek a kezét, akik az Európai Unió bizonyos térségeiben jelentkező új kihívások miatt különleges nehézségekkel kénytelenek megbirkózni.

A Bizottság ezen felül hangsúlyos figyelmet fordít a jogszabályok módosítására is. Önök azt kérik, hogy a szélessávval kapcsolatos megoldási formát terjesszük ki a „puha” intézkedések körére is, ilyen például az IKT képzés és az IKT beruházásokkal összefüggő szolgáltatások és berendezések köre. Hangsúlyozni szeretném, hogy ezek a beruházások és tevékenységek jelenleg is széles körű támogatásban részesülnek mind a strukturális alapok, mind pedig a vidékfejlesztés finanszírozásának keretein belül. A hangsúly a szélessávon van, mivel az a vélemény alakult ki, hogy ennek segítségével lehet a leghatékonyabban hozzájárulni a technológiai fejlődéshez és a növekedéshez.

Ami a gazdaságélénkítési csomag támogatását illeti, a Bizottság egyetért azzal, hogy arra szükség van, ugyanakkor a szükséges lépések a vidékfejlesztéshez jelenleg is rendelkezésre álló eszközök segítségével végrehajthatók. A jelenlegi eljárási keretek is lehetővé teszik a pénzek 2009 évi tervekkel összefüggésben történő elköltését.

Tanulmányoztuk azt a javaslatot is, amelynek értelmében a finanszírozás összegébe már most bele kellene foglalni azt a 250 millió eurót, amellyel a Parlament a tavalyi év végi költségvetési végszavazáson kiegészítette a 2009-es költségvetésben meghatározott, vidékfejlesztési célokra szánt összeget. Ez a javaslat ugyanakkor nem szerepelt a gazdaságélénkítő csomag finanszírozása kapcsán a háromoldalú tárgyalások alatt létrejött megállapodásban. Annak érdekében, hogy a csomag végleges elfogadásának határidejében ne történjen semmiféle csúszás, véleményem szerint élni kell a lehetőséggel, hogy az év folyamán még valamikor visszatérjünk erre, amikor a gazdaságélénkítő csomag további elemeinek finanszírozását illetően meg kell egyeznünk.

Tekintettel arra, hogy a választások előtt ebben a parlamenti ciklusban ez az utolsó plenáris ülés, szeretném kifejezni őszinte köszönetemet a kitűnő együttműködésért és a vélemények ütköztetéséért – amely ugyan néha nem szükkölködött sem a hazafias vérmérséklet megnyilvánulásaiban, sem pedig a vita dinamizmusában – de amelyben részt venni ezzel együtt nagy örömet jelentett. Azoknak, akik nem indulnak a következő ciklus parlamenti helyeiért, azt szeretném mondani, hogy nagy örömet jelentett Önökkel dolgozni.

(Taps)

Elnök. – Nagyon köszönöm, Fischer Boel biztos asszony. Nagyon kedves Öntől, hogy ezt megemlítette. A múltban is és most is nagy örömet jelentett és jelent, ha Önnel és kollégáival dolgozhattam a Bizottságban. Természetes, hogy vannak bizonyos nézetkülönbségek, de Önnel és Piebalgs biztossal mindig öröm volt együtt dolgozni, amiért a Parlament és a magam nevében egyaránt őszinte köszönetemet kívánom kifejezni.

Mario Mauro, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az április 2-i háromoldalú tárgyalás végén megállapodás született a Parlament és a cseh elnökség között. Mint a Költségvetési Bizottság véleményének előadója rendkívül elégedett vagyok, hogy sikerült megállapodnunk, és ez a megállapodás lehetővé tette, hogy a remélt időkereten belül folytatódjék a gazdaságélénkítő tervet előkészítő jogalkotási folyamat.

A 2009-es finanszírozási módszerek világos képet mutatnak: a teljes, 3,98 milliárd eurót kitevő összegből 2 milliárd eurót kompenzációs összegként a „Természeti erőforrások megóvása és kezelése” címet viselő 2. számú tétel szerinti energiagazdálkodási célokra tesszük félre. Az energiagazdálkodási célokra elkülönített teljes összegből fennmaradó 1,98 milliárd euró felhasználásáról a 2010-es költségvetés keretein belül születik majd döntés, és, amennyiben szükség lesz rá, a végső döntés a 2011-es költségvetés során születik meg.

Fontosnak érzem ugyanakkor, hogy az egyes tételekhez rendelt kompenzációs mechanizmusok ne veszélyeztessék sem a közösen elhatározott programok esetében alkalmazandó pénzügyi csomagot, sem az éves költségvetést. Az a véleményem továbbá, hogy a jelenlegi intézményközi megállapodás kapcsán

napvilágra került deficit ismeretében komolyabban kell foglalkoznunk a témával, hogy ezáltal az egyezmény rugalmasabb legyen, és ennek megfelelően jobban megfeleljen a pénzügyi igényeknek.

Vicente Miguel Garcés Ramón, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök úr, a Költségvetési Bizottság véleményének előadójaként közvetítem a Bizottság véleményét azzal a javaslattal kapcsolatban, amely az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló rendelet módosítására vonatkozik. A javaslat az európai gazdaságélénkítési terv részét képezi.

Az Európai Tanács 2009. március végén javaslatot tett arra, hogy az energiaágazat kapjon 3,98 milliárd eurót, a Vidékfejlesztési Alap pedig 1,02 milliárd eurót, amely részben új szélessávú infrastruktúra létrehozását lenne hivatott segíteni a vidéki térségekben, részben a meglévő infrastruktúra fejlesztését szolgálná, valamint az új kihívásokra történő választ jelentené: ezek az új kihívások az éghajlatváltozás, megújuló energia, a biológiai sokféleség és a tejipari ágazat fejlesztésének kérdése.

A Költségvetési Bizottság egyhangúan úgy döntött, hogy jogalkotási javaslatban szereplő referenciaösszeg összhangban van a jelenlegi, 2007 és 2013 közötti időszakot felölelő többéves pénzügyi keret 2. számú tételében szereplő összeg felső határával.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Rumiana Jeleva, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (BG) A Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadójaként szeretném elmondani, mennyire elégedett vagyok az európai energiaipari gazdaságélénkítő program végleges változatával. A Parlament a Tanáccsal folytatott tárgyalások során erőteljesen képviselte álláspontját, ennek eredményeképpen sikerült az európai polgárok számára legelőnyösebb megoldást megtalálni.

Az európai energiaipari gazdaságélénkítő program kiemelkedően fontos szerepet játszik az európai gazdaságok jövője szempontjából. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság az energiabiztonság területén számos program megvalósítását veszélyezteti, ami a jövőre nézve káros hatással van sikeres gazdasági növekedésünkre.

Ennek következtében a helyes megoldás az, hogy további pénzügyi ösztönzőkkel segítjük az energiaszektorral kapcsolatos elképzeléseket, ezáltal ismét fejlődési pályára állítva gazdaságunkat, javítjuk az energiaellátás biztonságát, valamint csökkentjük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását.

Az új program a Nabucco gázvezeték megépítését szolgáló finanszírozásnak köszönhetően hatékonyan növeli országom, Bulgária energiabiztonságát is, javítja továbbá a görögországi és romániai infrastrukturális hálózatokkal történő összekapcsolódásunkat is. Ezáltal kevésbé vagyunk kitéve az elmúlt tél folyamán bekövetkezett válsághelyzethez hasonló eseményeknek.

Tisztelt képviselőtársaim, az európai gazdaságok és infrastruktúra helyzetének alakulása a zökkenőmentes energiaellátás függvénye. Ennek megfelelően az európai energiaipari gazdaságélénkítő programra alapozva megteremthető egy hatékonyabb és hatásosabban működő energiagazdálkodási infrastruktúra Európában. Éppen ezért szeretném ismét hangsúlyozni, milyen nagy szükség van az Európai Unióban egy közös energiapolitika kialakítására. Csak együtt leszünk képesek nagyobb sikereket elérni, és egyúttal megadni az európai polgároknak az őket megillető energiabiztonságot. Végezetül szeretnék gratulálni az előadó asszonynak kitűnő munkájáért.

Domenico Antonio Basile, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság felszólította a Regionális Fejlesztési Bizottságot, hogy véleményezze a Tanácsnak az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) által nyújtandó vidékfejlesztési támogatásra vonatkozó rendeletét, amely javaslat egy általánosabb, 5 milliárd eurós csomag részeként immár az üléstermi vita stádiumában van.

A szóban forgó intézkedés, amelyet a Tanács 2008 december 11-i és 12-i ülésén fogadott el, a Bizottságnak a határozattal kapcsolatban felmerülő igényekre időben adott válaszaként értelmezhető, és amelynek értelmében támogatják az európai gazdaságélénkítő tervet, amely a Közösség számos ágazatára vonatkozóan konkrét intézkedéseket tartalmaz, és amely lehetővé teszi, hogy az európai piacokon 2007 óta meglévő gazdasági és pénzügyi válság következményeit az egyes országok saját hatáskörükben kezeljék.

A vidékfejlesztési ágazattal összefüggésben a Bizottság által javasolt intézkedés értelmében megfelelőképpen módosítanak az 1698/2005 tanácsi rendeletet, amely módosítások célja az említett terv iránymutatásainak végrehajtása.

Egészében véve a Tanács javaslatát – amely lehetővé tenné, hogy az Európai Vidékfejlesztési Alapon keresztül minden tagállam hozzájuthasson egy 1,5 milliárd eurót kitevő költségvetési összeghez, amelynek segítségével a vidéki térségekben javítanak a szélessávú internet-hozzáférést és szembenéznének a középtávú közös agrárpolitikai reform 2008. novemberi értékelése során konkretizált új kihívásokkal – a Regionális Fejlesztési Bizottság teljes mértékben támogatja, és azon az állásponton van, hogy a javasolt intézkedések, amennyiben azokat késlekedés nélkül és teljes körben végrehajtják, az Unió különböző térségeiben minden kétséget kizáróan növekedési pályára állítják majd az egyes országok gazdaságát és visszaszerzik a fogyasztók rendszerbe vetett bizalmát ugyanakkor hatékonyan törekcsenek a területi és társadalmi konvergenciával összefüggő célok elérésére. Mindez abban az esetben lehet elsősorban igaz, ha a szóban forgó intézkedések a Tanács által kifejezésre juttatott azon igények figyelembe vételével párosulnak, amely igények célja a kiadási tételek első években történő maximalizálása.

Amikor a bizottság hangot adott véleményének, nem pusztán az Európai Bizottság által javasolt intézkedések értékelését tartotta szem előtt, hanem saját javaslattal állt elő úgy, hogy a hozzá eljuttatott szöveget bizonyos módosításokkal egészítette ki. A Regionális Fejlesztési Bizottság elsősorban arra próbálta ráirányítani a figyelmet, hogy szükség van fokozott átláthatóságra, valamint a 2009-2011 közötti időszak alatt megszerzett eredményekkel összefüggő információkra és arra, hogy megfelelő eszközök álljanak rendelkezésre az EMVA által finanszírozott intézkedések koordinálására, a szélessávú internet infrastruktúrájával összefüggésben pedig szükség van a strukturális alapokra.

Mindezt úgy tette, hogy arra kérte a Bizottságot, hogy az Európai Mezőgazdasági Fejlesztési Alaphoz szükséges éves ellenőrzésről szóló jelentésbe a javasolt intézkedés szövegének konkrét módosítása formájában illesszen be az ezzel a tevékenységgel kapcsolatosan kapott eredmények ellenőrzésének szentelt külön szakaszt.

Romana Jordan Cizelj, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (SL) Az európai egység és szolidaritás fontos mércéje a pénzügyi és gazdasági válság kezelésének mikéntje. Itt két területen kell bizonyítanunk: először, hogy képesek vagyunk összehangolt cselekvésre, és képesek leszünk ebből tanulni, másodsor, hogy képesek vagyunk továbbvinni azokat a stratégiai prioritásokat, amelyeket az elmúlt néhány év során kitűztünk magunk elé; más szóval azokat a prioritásokat, amelyek megkönnyítik a tudásalapú és az olyan innovatív társadalomba való átmenetet, amelyben alacsony az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának szintje.

Örömmel látom, hogy Európa gyorsan és egységesen reagált erre a kihívásra. Felemeltük hangunkat a protekcionizmussal szemben, miközben az egyik legjelentősebb eredmény Európában a belső piac létrehozása volt, amely eredményt válság idején meg is kell őrizni. Ezáltal sikerült megőriznünk jövőképeinket, és anélkül tudtunk lépni, hogy figyelmen kívül hagytuk volna a hosszú távon megoldásra váró problémáinkat, többek közt olyanokat, mint amilyen az éghajlatváltozás.

Hadd tegyek röviden említést az energiagazdálkodás területére vonatkozó tervekről. Viszonylag rövid idő alatt sikerült biztosítanunk azokat a pénzügyi forrásokat, amelyeket az új, tisztább technológiák kifejlesztésére és a megbízható energiaellátás biztosításának fokozására kívánunk felhasználni. Itt a lényeges momentum az, hogy ebben a csomagban megtalálhatóak a szén-dioxid-leválasztásra és -tárolására szolgáló technológiák, a tengeren nyert szélenergia népszerűsítése valamint a gáz és a villamos energia szállításában részt vevő hálózatok összekapcsolása.

Ugyanakkor felhívnam a figyelmüket arra, hogy – annak ellenére, hogy számos, jó célt szolgáló terv létezik, amelyek kivitelezésére további forrásokat rendelünk – ebből az elképzelésből hiányzik néhány fontos terv. Ebből kiindulva az lenne a kérésem, hogy ezeket a terveket kellő körültekintéssel kísérjük figyelemmel, végrehajtásukat ellenőrizzük és keressünk további forrásokat, amelyek segítségével olyan tervek finanszírozása válik lehetővé, amelyek előmozdítják a hatékony energiafelhasználást és más megújuló energiaforrásokat.

Hadd tegyem hozzá, hogy a geotermikus energia is egy lényeges, eddig kihasználatlan lehetőség. Az ezzel kapcsolatos feladatokat a következő parlamenti ciklus egyik legfontosabb elemének tekintem.

Hannes Swoboda, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az embernek olyan érzése támad, mintha a karácsony békét sugárzó hangulata lenne úrrá rajtunk – minden olyan békésen zajlik. Én azonban – sajnos – kénytelen vagyok kevésbé vidám hangon szólni.

A Tanács, amely itt ma nem képviselteti magát, több hónapon keresztül vizsgálta és véleményezte a Bizottság javaslatait, a megoldási javaslat pedig a jelenleg igen magas, egyre növekvő munkanélküliség közepette született meg. Ezért tehát a Parlament nem hibáztatható. Ebben az esetben azok, akikre a költségvetés elkészítésének a feladata hárul, az energiagazdálkodási kérdésekben gyorsabbak voltak, mint mi. Ettől persze nem lett egyszerűbb az életünk. Általában ők azok, akik hátráltatják a munkát. Mi viszont ebben az esetben próbáltunk valami megoldást találni, a biztos pedig rendkívül segítőkésznek bizonyult. A Tanács ezzel szemben hajthatatlan volt.

Azt szeretnénk – és ez tényleg magától értetődő kell, hogy legyen – hogy az összes ki nem fizethető költségvetési előirányzatot azokat a projektek kapják, amelyek új munkahelyeket hoznak létre, elsősorban pedig az energiabiztonságot, energiahatékonyságot és energiamegőrzést célzó projektek. Ez valóban magától értetődő kell, hogy legyen. Ha megkérdeznénk Európa polgárait, vajon támogatnák-e azt az elképzelést, amelynek értelmében a pénz nem erre a területre kerülne, az emberek nagy többsége igennel felelne. Csakhogy a Tanács eddig nem ismerte el, hogy pont erre lenne szükség. Jelen körülmények között mindnyájunknak – az új ciklusban működő Parlamenti képviselőknek is – ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy ez pontosan így történjen.

Nem tudom, hogy Piebalgs úr továbbra is biztos marad-e és ő felel-e majd ezért a területért, de remélem, hogy a Bizottság is azon a véleményen van, hogy biztosítanunk kell, hogy az összes ki nem fizethető költségvetési előirányzatot az energiahatékonysággal és energiabiztonsággal összefüggő, foglalkoztatás-centrikus projektek kapják meg.

Végül személyesen és frakcióm nevében egyaránt szeretnék köszönetet mondani mindkét biztosnak az együttműködésükért. Más kérdés, hogy ez mindig örömet okozott-e, de Önök mindig készek voltak a párbeszédre, és csak remélni tudom, hogy ugyanezt Önök is elmondhatják rólunk. Zajlik ugyan a választási kampány, de az Önök szempontjából a dolgok most kissé nyugodtabb mederben folynak. Mindenesetre úgy gondolom, azért meglesznek nélkülünk, parlamenti képviselők nélkül.

Donato Tommaso Veraldi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT)

Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a most tárgyalandó javaslat része az európai gazdaságélénkítési tervre szánt 5 milliárd eurós tervnek, amelyből 1,040 milliárd eurót a vidéki régiók szélessávú lefedettségéhez szükséges infrastruktúrák létrehozására és befejezésére, valamint a közös agrárpolitika „állapotfelmérése” kapcsán felszínre került új kihívásokkal összefüggésben szükségessé vált fejlesztésre különítették el.

Ahhoz, hogy megfelelőképpen reagáljunk a jelenlegi pénzügyi válságra, mindenekelőtt a vidéki térségekkel összefüggésben kell lépnünk olyan eszközök bevonásával, amelyek segítséget nyújtanak e térségeknek abban, hogy kimozdulhassanak jelenlegi szerkezeti elszigeteltségükből. Éppen ezért rendkívül fontos, hogy garantáljuk a közösségi alapok hozzáférhetőségét, egyaránt javítva ezáltal hatékonyságukat és hozzáadott értéküket. A vidékfejlesztés területén a nagyobb pénzügyi rugalmasság és hatékonyság érdekében minden lehetséges taktikai fogást latba kell vetni.

Úgy vélem, elengedhetetlen, hogy a Bizottság kivegye a részét abból a tevékenységből, amelynek célja a nemzeti szintű stratégiák és a foglalkoztatás ösztönzését célzó vidékfejlesztési programok kialakítása kapcsán a tagállamok megsegítése. Ugyanakkor azt kell mondom, hogy a Vidékfejlesztési Alap előírásai szerint a szélessávú projektek végrehajtása elsősorban közigazgatási feladat – tartományi, önkormányzati és hegyvidéki lakott területek hatásköre – ezek a közigazgatási egységek viszont saját elszámolásukban nem használhatnak hozzáadottérték-adót. Más programok esetében ezzel a problémával nem találkozunk, ott a strukturális alapok működését más szabályozók biztosítják, és az ilyen jellegű kiadások támogathatók.

Pusztán arról van szó, hogy a gazdasági válság felszínre hozta azokat a nehézségeket, amelyek amúgy is gondot okoztak ezeknek a helyi hatóságoknak, így azután a különféle munkálatok megvalósításával összefüggő költségvetési tételekre rakódó hozzáadottérték-adó olyan magas, hogy ez veszélyezteti a hatóságok beruházásainak végrehajtását, a fel nem használt források így azután visszakerülhetnek a közösségi költségvetésbe. Végül pedig, ami a források elosztását illetik, meggyőződésem, hogy a Bizottság által javasolt történelmi kritériumokra kell összpontosítanunk.

Guntars Krasts, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Köszönöm, Elnök asszony. Meggyőződésem, hogy az Európai Unió hosszú távú energiapolitikája támogatását célzó azon megállapodás, amely rövidtávon gazdaságélénkítő ösztönzőkkel kívánja segíteni a gazdaságot, mindkét célnak megfelel. Az egyetlen kivételt azok a projektek jelentik, amelyek a szén-dioxid-leválasztást és -tárolást finanszírozzák, és amelyek a gazdaság területén nem járnak rövid távú megtérüléssel. Ez a finanszírozási elképzelés azonban minden kétséget

kizáróan megfelel a hosszú távú energiapolitikai kihívásoknak, mivel javítja az Európai Unión belüli vállalkozások technológiai versenyképességét a világg piacokon, ahol az alternatív energiaforrások az előrelátható jövőben nem képesek kiváltani a szén égetésén alapuló technológiát. Nagy örömmre szolgál, hogy a források zömét azok a projektek kapják, amelyek az európai energiahálózat összekapcsolását célozzák. Örülök annak is, hogy jelentős forrásokat biztosítottak a balti államok európai villamosenergia-hálózatokba történő integrálására, mivel ez a régió az Európai Unió legelszigeteltébb térsége. Jóllehet ezekkel a beruházásokkal nem megoldható a három balti állam piacainak az európai hálózatokba történő teljes körű integrálhatósága, ettől függetlenül azonban olyan lényeges, stabilizáló tényező ez, amely javítja az energiaellátás biztonságát. Remélem, hogy mindez ösztönzőleg hat a balti országokra abban a vonatkozásban, hogy folytassák azokat a strukturális reformokat, amelyek energiaellátó rendszereik átalakítását célozzák, és hogy olyan piaci viszonyokat teremtsenek, amelyek javítják a térség energiafogyasztóinak helyzetét.

Köszönöm.

Claude Turmes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, az Európai Unió szavahihetősége szempontjából szomorú nap ez a mai. Az a gazdaságélénkítő csomag, amelyről szavazni fogunk, lényegét tekintve nem gazdaságélénkítő csomag, amely szinte egyáltalán nem tartalmaz azonnali gazdasági ösztönzőket. Hónapok óta folytatunk időnként intenzív tárgyalásokat az Európai Unió Tanácsával. Sajnálatos módon, ahelyett, szembe mentünk volna egyes országok – Németország, Hollandia és az Egyesült Királyság – kormányainak álláspontjával, amely országok rövidlátó „vissza akarom kapni a pénzem” politikát folytatnak, a Ház többsége a Bizottsággal együtt engedett követeléseiknek.

Ez bizony igen negatív következmény, ami elkerülhető lett volna. Kialakíthattunk volna egy olyan szolidaritási mechanizmust, amelynek értelmében az alapok döntő többségét a leginkább rászoruló gazdaságok megsegítésére használtuk volna: kelet-európai barátainknak nyújthattunk volna segítséget. Innovatív pénzügyi eszközök segítségével, amilyenek például a hitelgarancia alapok, állami bankok vagy az Európai Beruházási Bank, javíthattuk volna a csomag gazdasági hatékonyságát. Ennek eredményeképpen az 5 milliárd euróból 50-80 milliárd eurót kitevő befektetések lettek volna, és ez az, amire e pillanatban szüksége lenne az európai gazdaságoknak. Azokra a befektetésekre összpontosíthattunk volna, amelyek segítségével azonnal munkahelyek teremthetők, amikor például az európai városok beruháznak az épületek és a tömegközlekedés modernizálásába, vagy amikor független energiatermelő vállalkozások befektetései megújuló energiaforrásokra irányulnak, vagy amikor európai iparágaink befektetései az ökotekológiákat célozzák meg. Ehelyett Önök úgy döntöttek, hogy az 5 milliárd euró nagy részét idejét múlt állami támogatásokra összpontosítják, amelyeket azok kapnak, akik legkevésbé vannak pénzszűkében: az Egyesült Királyság, Németország és Franciaország nagy energia oligopóliumai.

Ahelyett, hogy egyértelmű jelzést küldtünk volna, az általunk küldött jelzés a politikai bátorság hiányáról szól: gerinctelen európai intézmények behódoltak a nemzeti érdekektől vezérelt, szemellenzős kormányok akaratának.

Sajnos nincs a Bizottságnak olyan elnöke, akiben meg lenne a bátorság és rendelkezne jövőképpel. A liberálisok és a szocialisták ebben a Házban nem voltak képesek a zöldekkel együtt küzdeni azért, hogy ez a gazdaságélénkítő csomag lehessen az első igazi lépés egy zöld „new deal” irányába. Mielőtt Európa változáson menne keresztül, a Bizottságnak új elnökre van szüksége. Azért, hogy ez a változás végbe menjen Európában, elengedhetetlen, hogy a Bizottságnak új elnöke legyen. A változáshoz az Európai Parlamentben új parlamenti többségre van szükség. „Állítsátok meg Barrosót – cél a zöld new deal”: most inkább, mint valaha, az európai parlamenti választások közeledtével ez az igazi jelszó.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Ami az Európai Unió európai gazdaságélénkítési tervére szánt úgynevezett 5 milliárdos csomagot illeti, érdemes visszaidézni azt az állásfoglalást, amit az Európai Parlament a ciklus közepén lezajlott 2007-2013 időszakot felölelő pénzügyi keret felülvizsgálatával összefüggésben fogadott el. Az állásfoglalás megállapítja, hogy a saját források felső határa a kifizetéseket tekintve az Európai Unió bruttó nemzeti jövedelmének 1,24 százalékát teszi ki, és hogy ez ténylegesen 1 százalék alatt volt; hogy a többéves pénzügyi keretben meghatározott felső határ alatti maradványok összege minden évben igen jelentős, az elmúlt három évben a kifizetések összege elérte a 29 milliárd eurót; valamint, hogy jelentős a különbség a többéves pénzügyi keretben meghatározott felső határ és az Európai Unió saját forrásainak felső határa között, amely a 2010 és 2013 közötti időszakban 176 milliárd eurót tesz ki.

Ennek fényében fel kell tennünk a kérdést magunknak: a romló gazdasági helyzetben a többéves pénzügyi keretben biztosított alapokat vajon miért nem használjuk?

Miért a mezőgazdasági tartalékból vesz el 2 milliárd eurót az Európai Unió, miközben termelők ezrei kerülnek egyre nehezebb helyzetbe?

Vajon mi a fontosabb: segíteni az emelkedő termelési költségekkel és egyre alacsonyabb árakkal küszködő mezőgazdasági termelőknek, vagy fejleszteni a szélessávú internetet?

Az említett korrekció semlegességének biztosítása érdekében, vajon milyen egyéb költségvetési tételekből vonjuk le ezt a csaknem 2 milliárd eurónyi összeget? A kohéziós alapból?

Hogy fogják a csaknem 4 milliárd eurót az energia ágazat projektjeire és a – nyilvánvalóan – vidéki területek szélessávú internet-hozzáféréseinek támogatására szánt majdnem 1 milliárd eurót szétosztani? Hogy fogják ezt az igazságtalan helyzetet megoldani?

Végül pedig hol van az Európai Unió sokat hangoztatott szolidaritása? Lehet, hogy az elefántból végül ismét bolha lesz?

Patrick Louis, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a gazdaságélénkítő terv jó szándékot tükröző ötlet. A ciklikus hanyatlásra a keynes-i gazdaságélénkítési modell a válasz, a jelenlegi válság azonban a szerkezetből adódik. A válság kezelését célzó eszköz tehát nem megfelelő.

Újabb forrásokat pumpálni egy továbbra is szabadjára engedett gazdaságba egyszerűen pénzkidobás. Mi több, oly módon próbálkozni a gazdaság ösztönzésével, hogy előbb nem állítottuk vissza határainknál az Európai Közösség preferenciáit, olyan, mintha nyitott ablaknál próbálnánk meleget csinálni a házban. A fűtés leáll, a fűtésszámla pedig az egekbe szökik.

Ezután a bevezetés után három megjegyzést szeretnék tenni. Először, az energiaágazatnak itt nincs jelentősége. Ebben az ágazatban a verseny valójában nem csökkenti az árakat, mivel azokat a termelőeszközök költségei határozzák meg. Ezért úgy gondoljuk, hogy érdemes igazán hatékony energiaforrásokba beruházni, hogy ezáltal elkerülhető legyen a szélenergiához hasonló, erősen támogatott energiaforrások csapdája, érdemes tehát a napenergia és az atomenergia irányába elmozdulni.

Másodszor, az egységes villamosenergia-piac nem tud hatékonyan működni. Nagy távolságok esetében az energiavesztés arányos a megtett távolsággal. Az üzemzavarok és áramkimaradások valószínűsége a hálózat földrajzi összetettségével együtt nő. Ezért azután az európai villamosenergia-hálózat összekapcsolása terén az elsődleges célnak kellene érvényre jutnia, vagyis a határok mentén kölcsönös biztonsági tartalékként működni, amely emellett – kizárólag a háttérben – lehetővé tenné az energiacserét. Ezt kellene legfontosabb feladatunknak tekinteni.

Harmadszor, ami a mostani jelentésre vonatkozó Podima-jelentést illeti, javaslatunk szerint nem csak azt kellene figyelembe venni, mekkora energia szükséges valamely termék használatához, hanem a szóban forgó termék előállításához szükséges energia mennyiségével összefüggő információkat is.

Ennek az információnak a fogyasztókhöz történő eljuttatása a magas hozzáadott-érték és az alacsony energiaigény vonatkozásában javítani fogja a szóban forgó termékek pozícióját. Ez az információ az olyannyira szükséges versenyelőnyt biztosítja gazdaságainknak, amelyeket túlságosan is fenyeget a világszerte jelen lévő, tisztességtelen verseny.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Elnök úr, hölgyeim és uraim, véleményem szerint az Európai Unió és a Tanács néhány különleges, ugyanakkor hatékony határozatot hozott, amelyek értelmében a 2008 és 2009 közötti időszakban 5 milliárd eurót csoportosítanak át a fel nem használt forrásokból egy olyan gazdaságélénkítő csomagra, amelynek célja a pénzügyi válság hatásainak tompítása, valamint egy 4 milliárd eurónyi összeget, amelynek célja az európai energiahálózat helyenként szűk keresztmetszetének felszámolása. Másfelől Turmes úr beszéde számos igazságot tartalmazott, elsősorban az alapkezelés vonatkozásában.

Fontosnak tartom, hogy a tagállamok kormányai rugalmasan reagáljanak, valamint, hogy a 2009 és 2010 közötti időszakra szánt forrásokat teljes egészében felhasználjuk, mégpedig a lehető leghatékonyabban. Az Oroszország és Ukrajna között kialakult vitás helyzetet követő év eleji válsághelyzet a gázellátás területén bebizonyította, Európa jelentős része milyen jelentős mértékben ki van téve a kritikus helyzetekből adódó következményeknek. Ennek megfelelően a csomag segítségével meghozandó és finanszírozandó intézkedések célja a válsághelyzet megismétlődésének megakadályozása.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék köszönetet mondani Stavreva asszonynak az elénk tárt kitűnő jelentésért. Rendkívül fontos,

hogy ez a gazdasági program – amelyet a mai nap folyamán teljes egészében elfogadtunk – a vidéki térségekkel is foglalkozik. A szélessávú hozzáférés a vidéki térségek számára, különösen Ausztriában, az új, modern munkalehetőségek és a gyors információáramlás szempontjából elengedhetetlen kommunikációs feltétel. Nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy az Európai Unió lakosságának több mint 50 százaléka vidéki térségekben él.

Hölgyeim és uraim, politikai pályafutásom végére értem. Szeretném legőszintébb köszönetemet kifejezni minden kollégámnak, a Bizottságnak és az Európai Unió minden intézményének, különösen a hivatali személyzetnek és munkatársaknak azért a segítségért és támogatásért, amelyet nekem nyújtottak. Örömömre szolgált, hogy együtt dolgozhattam Önökkel. Végezetül szeretnék köszönetet mondani a tolmács kollégáknak, akiknek az általam beszélt ausztriai német nyelvet kellett fordítaniuk.

Meggyőződéseim, hogy a közös agrárpolitikát és a két pillért, amelyen ez a politika nyugszik, az Európai Unió társadalmi szempontjából továbbra is fontos tényezőként kell kezelni. A mezőgazdasági termelők természetesen tudatában vannak a társadalommal szembeni felelősségük súlyának. Én ugyanakkor elvárom az európai uniós társadalmaktól is, hogy tanúsítsanak felelős magatartást azokkal szemben, akik vigyáznak az Unió forrásaira. Ennek jegyében kívánom a legjobbakat az Európai Uniónak az elkövetkező időszakra.

(Taps)

Gábor Harangozó (PSE). – (HU) Tisztelt biztos asszony, kedves kollégák! Elsőként szeretném megköszönni Stavreva asszonynak az együttműködését és szeretnék gratulálni a kiváló munkájáért, mely egyhangú támogatást kapott a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban.

A Tanácsban lefolytatott vitát követően, mintegy 1 milliárd 20 millió euró összeg áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy a válság vidéket sújtó hatásait enyhíteni tudjuk. Sikertől elvárni, hogy az eredeti javaslatához képest sokkal rugalmasabban, megfelelően tág keretek között lehet a pénzt fölhasználni a vidéki területek szélessávú Internet elérésének fejlesztésére, illetve a közös mezőgazdasági politika felülvizsgálata során meghatározott új kihívásokra.

A tagállami vidékfejlesztési terveket a lehető leggyorsabban kell felülvizsgálni, hogy a most meghatározott összegek minél hamarabb elérhetővé váljanak. Talán ez a legfontosabb a vidéki lakosság számára, mivel ezen fejlesztések segítségével új állások, új képzések, új piacok válhatnak elérhetővé a költségek egyidejű csökkenésével, az új és innovatív technológiák alkalmazásával.

A vidéki lakosság a gazdasági válság legkiszolgáltatottabb áldozata, sőt a jövőbe tekintve kijelenthető, hogy fennáll a veszélye a további, a gazdasági válságon túlmutató területi és társadalmi kirekesztődésnek is. Már a válság kitörése előtt is a tagállamok jelentős részében a vidék folyamatos leszakadásával kellett szembenéznünk. A mi felelősségünk a lehető leghamarabb kidolgozni és alkalmazni a szükséges intézkedéseket vidéki értékeink megóvása érdekében.

Tisztelt kollegák, miután a választásokon várhatóan az én pártom nem fog olyan jól szerepelni, hogy Önök között tudjam folytatni a következő öt évet is, ezért én is szeretném megköszönni azt a rendkívül jó együttműködést, amit itt ebben a házban tapasztaltam, és fiatal politikusként csak azt tudom minden fiatal politikusnak kívánni, hogy egy ilyen nagyszerű közegben tanulja meg, hogyan működik az európai politika.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Elnök asszony, ma a világon és Európában egy időben három válsággal kell megküzdenni: a pénzügyi válsággal, ebből adódóan munkahelyek számához kötődő válsággal, valamint az éghajlatváltozásból adódó válsággal. Intézkedési csomagok kellenek ahhoz, hogy mindhárom válságra megoldást találjunk, de nem nagyon látom, hogy ez a csomag ezt a célt szolgálná. Marilyn Monroe egy alkalommal a következőt mondta: „ne engedjék a kísértést a közelemben, majd inkább én megyek az ő közelébe”. Valahogy így cselekedtek a tagállamok kormányai is, amikor azoknak a pénzeknek a felhasználásáról esett szó, amelyeket a gazdaságélénkítő csomag érdekében közösen szabadítottunk fel. A csomagot komoly kritika érheti amiatt, hogy a régi típusú energiafelhasználással foglalkozik, különösképpen pedig az időtényező okán. A csomag intézkedései olyannyira a jövőt célozzák meg, hogy valószínűleg inkább a következő recesszió alatt teremthetnek új munkahelyeket, mint a mostani alatt. Az volt a szándékunk, hogy mind az új technológiákat és új elképzeléseket, mind pedig a munkahelyteremtéshez szükséges intézkedéseket lehetőleg most, a jelenlegi európai recesszió során vezessük be. Ezért azután (abban a reményben, hogy ismét megválasztanak bennünket) folytatni kívánjuk azt az ellenőrző munkát, amelyre a Bizottság Piebalgs biztoson keresztül ígéretet tett, más szóval a megvalósítás nyomon követését és felügyeletét.

Végezetül, elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani Fischer Boel biztos asszonynak egészen kiemelkedően konstruktív munkájáért, valamint Piebals biztosnak, aki igen szoros együttműködésben dolgozott az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottsággal, és aki az energiacsomag és a klímacsomag kérdésében személyesen is kiemelkedő szerepet játszott, és akinek személye meghatározó volt az elmúlt öt év során ezen a területen elért eredmények tekintetében is. Szeretnék köszönetet mondani a kiváló munkát végző előadónak, valamint képviselőtársaimnak. Végül pedig tényleg az a véleményem, hogy az Európai Parlament munkáját a továbbiakban nem kellene Strasbourgban folytatnunk, a jövőben az üléseket egy helyen kellene tartanunk.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Elnök asszony, a vidéki térségek támogatása nagyon fontos tevékenység, függetlenül attól, hogy ez a támogatás milyen formát ölt. Annál inkább fontos, ha ez a támogatás tömegesen bevezetésre kerülő új technológiák formájában érkezik meg a vidéki térségekre. Ugyanakkor a fontossági sorrend tekintetében vannak kétségeim. Vajon mi lehet fontosabb pillanatnyilag – a városi térségek fejlesztése szempontjából a szélessávú hozzáférés, a további modernizáció és a közlekedési infrastruktúra fejlesztése, vagy különösen válság idején a vidéki térségekben a munkahelyteremtéssel összefüggő intézkedések?

Számomra nyilvánvaló, hogy azt a pénzt, ami a szélessávú internet bevezetéséhez és a vidéki térségekben az éghajlatváltozással összefüggő problémák megoldásához szükséges, főképp az ilyen típusú munkákat végző vállalkozások és cégek kapják, nem pedig a vidéki térségek mezőgazdasági termelői és lakói. Nem arra kellett volna használni ezt a pénzt, hogy csökkentjük a mezőgazdasági termelők közép vállalkozásai esetében a támogatások kapcsán főleg az új tagállamokban meglévő aránytalanságokat? Az Európai Unió jelenleg óriási összegeket költ arra, hogy szélessávú internet-hozzáférést biztosítson a mezőgazdasági termelőknek, ahelyett, hogy olyan, fontosabb feladatokra összpontosítana, mint amilyen a gazdaságok – nem pedig a mezőgazdasági konszernek – színvonalának emelése.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, az 5 milliárd eurós gazdasági élénkítő csomag célja az, hogy a kapitalizmus válságát kihasználva a stratégiai ágazatok – ilyen az energiaágazat és az elektronikus hírközlés – átalakításának támogatásával segítsen a tőkének céljai elérésében.

A szélessávú internetre és a kapcsolódó hálózatokra szükség van a vidéki térségek fejlődéséhez, de nem ezek a legfontosabbak. Akkor, amikor a mezőgazdaságban a kis- és közép vállalkozások jövedelme folyamatosan zsugorodik, és a tulajdonosok ki vannak téve annak, hogy elveszítik földjeiket és munkanélkülivé válnak, amikor a közös agrárpolitikának és a Kereskedelmi Világszervezet diktátumainak köszönhetően egész térségek küszködnek a gazdasági válság hatásaival – ebben a helyzetben nem a hálózatok fejlesztése fogja segíteni a vidéki térségeket. Komolytalan ez az egész, a számlát pedig a szegény mezőgazdasági termelők fizetik meg. 1,5 milliárd eurót különítettek el az elektronikus hírközlésben érdekelt vállalatok fejlesztésére ahelyett, hogy a pénzt a mezőgazdasági termelők és a vidékfejlesztés kapta volna.

Ugyanez érvényes arra a 3,5 milliárd euróra, amit az integrált villamosenergia-hálózat valamint az egységes villamosenergia-piac kiépítésére különítettek el, megkönnyítve ezáltal a harmadik liberalizációs csomag által támogatott privatizációt, a fűzítőkat és a vállalkozások átvételét, valamint a szén-dioxid-leválasztást és -tárolást, ezt a rendkívül költséges és nem környezetbarát tervet, amelynek célja a környezetet tovább szennyező termelési egységek profitjának növelése.

A munkások és a mezőgazdasági termelők tudják, hogy mindezek az intézkedések a tőke és a monopóliumok további erősítését szolgálják, ezért visszautasítják azokat, küzdenek ellenük és az alapok megváltoztatását követelik, hogy ne ők legyenek a válság leginkább szenvedő alanyai.

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, elmondhatjuk, hogy az Európai Unió saját eszközeivel próbál segíteni a jelenlegi komoly pénzügyi és gazdasági válságban. Az is igaz, hogy ami a szélessávú internet-hozzáférés vidéki térségekben történő javítását illeti, az Uniónak joga van ahhoz, hogy jelentősen hozzájáruljon a társadalmon belüli digitális szegregáció megszüntetéséhez és ahhoz, hogy még több ember kapjon lehetőséget a részvételre, valamint, hogy erősítse az Európai Unió belüli kohéziót.

A költségvetésért felelős politikusként ugyanakkor szeretnék rámutatni, hogy bár egy ilyen program bejelentése hatással lesz a nyilvánosságra, nem világos, honnan veszik az ehhez szükséges pénzt. E téren vannak bizonyos kételyeim. Nem tudom támogatni, és amennyiben a Tanács ilyen döntéseket hoz, és amennyiben a Bizottság Barroso úron keresztül valami ilyesmivel áll elő, komolyan ügyelnünk kell rá, hogy nyilvánvaló legyen, honnan veszik az ehhez szükséges pénzt. Ez a politizálás egyetlen, meggyőző formája, amellyel választópolgáraink elé állhatunk. Jelen pillanatban a tervhez szükséges pénz sajnos nem áll rendelkezésre. A tagállamoknak ismételt állást kell foglalniuk, így téve egyértelművé, hogy ezzel kívánunk jobb szerkezeti

politikát kialakítani és erősebb szolidaritást létrehozni Európában. Ezután kell közösen kivenni a részünket a tervből, hogy az realitássá váljon.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony, bár az Európai Unió támogatást nyújt a vidékfejlesztéshez, ezzel egy időben a vidéki térségek Maastrichti Szerződés által kikényszerített feltételek miatti elnéptelenedése a liberalizáció – és a vidéki térségek infrastruktúrájának ezzel együtt járó széthullását okozó – iránti kendőzetlen lelkesedést váltott ki.

A Chrysler megszűnését és a rendőrőrsök valamint iskolák bezárását követően – hála az EU által jogszabályba foglalt deregulációnak – hamarosan a postahivatalok is bezárnak. A Bizottság egyértelműen további eutanázia tervbe vételére és kivitelezésére készül. Az átlag alatti gazdasági potenciál és az elnéptelenedő vidéki térségek esetében alkalmazott támogathatósági feltételek 2014-től kezdődő életbe lépése lehet a végső csapás jó néhány hátrányos helyzetű térség esetében. Véleményem szerint ez az összes vidéki térség elleni támadást jelentene, amelyet nem szabad engedünk. Egyenlő életfeltételekre van szükség városokban, nagyvárosokban és vidéken egyaránt. Máskülönben nem csak egyes területek, hanem egész völgyek fognak hamarosan elnéptelenedni Európában.

A támogatások megnyirbálása nyilvánvalóan rossz módszer, amennyiben meg akarjuk óvni az olyannyira fontos vidéki térségeket és az alsó középosztály társadalmi szerkezetét. Pusztán mezőgazdasági támogatásokkal ugyanakkor nem lehet életben tartani a vidéki térségeket. Mindez a mezőgazdasági termelés utóbbi években tapasztalt mélyrepülése során az eddigieknél nyilvánvalóbbá vált. A hátrányos helyzetű térségeknek nyújtott támogatást nem csökkenteni, hanem növelni kell. Biztosítani kell a kis és közepes gazdaságok, valamint a biogazdaságok további működését, valamint a táplálékellátás szuverenitásának fenntartását. Ha az EU-t nem lehet eltéríteni abbéli szándékától, hogy elsősorban a nagyüzemű élőállat-nevelést és a nagy területen gazdálkodó földtulajdonosokat támogassa – ilyen például a British Queen – akkor ideje újraállamosítani, vagy legalábbis részben újraállamosítani a mezőgazdaságot.

Neil Parish (PPE-DE). - Elnök asszony, nagyon köszönöm a biztosnak a ma délelőtti előadását, jelentéséért pedig őszinte köszönetemet fejezem ki Stavreva asszonynak.

Rendkívül fontosnak tartom, hogy foglalkozzunk ezzel az „ötmilliárdos” csomaggal. A Bizottságnak talán annyit mondanék, mellőzve az udvariaskodást, hogy ha a jövőben ötmilliárdos javaslattal állnak elő, nem ártana, ha ezt megelőzően nagyobb mértékben próbálnák kikérni a Tanács beleegyezését, mielőtt az ügy ebbe a stádiumba jut. Én megértem, hogy nem mindig könnyű pénzügyekben a Tanács jóváhagyását megkapni, de mégis csak tudnunk kell, meg lesz-e végül a szükséges pénz. Úgy gondolom, talán igen, és szerintem igen jó célokra lehet majd felhasználni.

Ahhoz nem férhet kétség, hogy a mezőgazdaság a vidék szempontjából nagyon fontos tényező, de azért van vidéken számos egyéb vállalkozás is. Különösen a kistermelők esetében van szükség egyéb jövedelemforrásokra. Főleg a szélessávú hozzáférésnek köszönhetően a vidéki területeken számos kisvállalkozás működtetése válik lehetővé. Ha már hozzáférhetővé vált a szélessáv, lehetővé válik, hogy az Európai Unió néhány legtávolabbi vidéke igen jó összeköttetéssel rendelkezzen. A szélessáv fontos szerepet kaphat az üzleti vállalkozások mezőgazdaságban, turizmusban és mindazon üzletágakban történő előrelépésében, amelyek az internethez kötődnek.

Akkor, amikor az Európai Unió valóban a gazdasági visszaesés időszakát éli, ez olyan ösztönző csomag, amely – ha sikerül a pénzt eljuttatnunk, mégpedig időben, a megfelelő térségekbe – tényleg változást jelent majd, tekintve, hogy szükség van a vállalkozások ösztönzésére. A mezőgazdaság fontos ágazat, de a vidéki térségek szempontjából más típusú vállalkozások is fontosak, ez a csomag pedig segítséget jelenthet.

Jó kívánságaimat fejezem tehát ki a Bizottságnak az egész projekt kapcsán. Remélem, hogy meglesz a pénz, de – amint erről már szoltam – véleményem szerint a jövőben az ilyen ügyekben sokkal egységesebben kell majd eljárunk.

Catherine Guy-Quint (PSE). - (FR) Elnök asszony, 2008 novemberében a Bizottság olyan gazdaságélénkítő tervet mutatott be, amely sem terjedelmében, sem pedig tartalmát tekintve nem volt megfelelő. Azóta eltelt hat hónap, és el kell ismernünk, hogy a terv megvalósítása szinte sehol nem tart, én pedig tudni szeretném, mi történik a gazdaságélénkítésre szánt pénzalapokkal, amelyek mintegy 30 milliárd eurót tesznek ki.

Mi lett az új intézkedések kapcsán bejelentett, majd az Európai Beruházási Bankra bízott 15 milliárd euróval? Hogyan egyeztethető össze a strukturális alapokból és a kohéziós alaphoz lehívható 7 milliárd eurós gazdaságélénkítési terv a 2009-re bejelentett 10 milliárd eurós strukturális költségvetési alulköltéssel?

Végül pedig, ami a mai vitanap 5 milliárd eurós csomagját illeti, négy észrevételt szeretnék tenni. Az Európai Parlament felől érkező nyomás ellenére a Pénzügyminiszterek Tanácsa nem tudott 5 milliárd eurót biztosítani 2009-re, a felszabadított összeg mindössze 2,6 milliárd eurót tesz ki.

Ezért egyáltalán nem vagyunk biztosak afelől, hogy a Tanács 2010-re megtalálja a hiányzó 2,4 milliárd eurót. Szabályozási eszközök felhasználásával a Parlament kész bármely lehetséges megoldásra. Ugyanakkor semmilyen körülmények közt nem kérdőjelezhetők meg az egyéb politikai prioritások. Ezt a Parlament nem fogja engedni. Semmilyen átcsoportosítást nem fogadhatunk el. Ez olyan határ, amelyet nem szabad átlépünk.

Nehéz lesz megtalálni ezt a 2,4 milliárd eurót, mivel a Bizottság előzetes költségvetés-tervezete alapján tudjuk, hogy legfeljebb 1,7 milliárd euró áll majd rendelkezésre. Mi több, a Tanácsnak még rá kell bólintania erre az összegre. Mindenképpen fontos tehát, hogy a rövid távú, konzervatív költségvetési szemlélet nevében és a költségvetési szabályozás jogi megközelítésére hivatkozva a tagországok ne tudják blokkolni az egész gazdaságélénkítési tervet.

Az Unió jövője szempontjából továbbra is szigorú költségvetésre lesz szükség, az pedig látszik – és ez lenne a negyedik észrevételem –, hogy a legújabb pénzügyi tervek megvitatása és elfogadása – akár annak mértékét, akár módszerét tekintjük – igen hátrányosan befolyásolja Európa jövőjét.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Elnök asszony, a vitát hallgatva az az érzésem támad, hogy legtöbbször elégedett a csomaggal, nekem ugyanakkor komolyan az a benyomásom, hogy ez egy gyengécske csomag. Meggyőződésem, hogy az elsődleges szempont Barroso bizottsági elnök és a Bizottság presztízsveszteségének elkerülése volt. A javasolt intézkedések nyilvánvalóan hasznosak lesznek, azok finanszírozása azonban még bizonytalan.

Bár a mezőgazdasági költségvetésnél az előre nem látható helyzeteket még költségvetési többlet esetén is figyelembe kell venni, nem teljesen tudok egyetérteni azzal, hogy bármilyen előre nem látott esemény kapcsán ezt a módszert folyamatosan fejőstehénnek használják. Azon az állásponton vagyok, hogy sem a Bizottság, sem az Európai Unió nemigen tanult a múltban bekövetkezett fertőző állatbetegségekből. Ha ilyesmi ismét előfordulna, a költségeket a mezőgazdasági költségvetésből kellene fedeznünk.

Tudni szeretném tehát, mi az, ami valóban elsőbbséget élvez? Azok az intézkedések, amelyek célja az állatbetegségek elleni küzdelem, vagy az előttünk lévő csomag, amely még mindig nem öltött végleges formát? Van itt egy meg nem szűnő, komoly bizonytalanság, de tudom, hogy bármi történjék is, jövedelem-támogatás mindig lesz, és ez megnyugtató.

Ami a konkrét intézkedéseket illeti, ezek az egyes tagállamok esetében változóak, viszont kétségtelenül hasznosak. Én is támogatom az energiabiztonság elvét és úgy gondolom, hasznunkra válik bármi, amit e téren teszünk. Végül szeretnék gratulálni a két biztosnak az elvégzett munkához, különösen pedig Fischer Boel asszonynak, akivel igen szoros munkakapcsolatot alakítottam ki az elmúlt öt év során.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim, az 5 milliárd eurós kezdeményezés hosszú távon egyaránt jó alapot biztosít az Európai Unió közös energiapolitikájának továbbfejlesztésére és a vidékfejlesztésre. A belső energiahálózatok megerősítése is fontos tényező, akárcsak a különálló egységekből álló hálózatok összekapcsolása. Véleményem szerint az energiahatékonyságra és energiadiverzifikációra nagyobb hangsúlyt kell fektetni a tengeri szélenergia, geotermikus energia és egyéb megújuló energiaforrások felhasználását segítő valóságos ösztönzők kialakításával. Az egyes tagországok terveit – beleértve az olyan, nagyobb országokéit, mint Németország, Franciaország és az Egyesült Királyság – az Európai Unió közös energiapolitikájával összhangban kell kialakítani. A gazdasági válság által különösen súlyosan érintett országok esetében a társfinanszírozás felső határát 50 százalékban kellene megállapítani. Valóságos támogatást kell nyújtani a megújuló energiára és annak fokozottabb kihasználására irányuló helyi és regionális kezdeményezéseknek. A vidékfejlesztés kapcsán figyelmet inkább a valóságos helyzetre, mint a történelmi múlthoz kötődő jellemzőkre kell fordítani. Nem kizárólag a szélessávú hozzáférés bevezetéséről beszélnek, hanem – például – a vidéki úthálózat fejlesztéséről is. Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból elkülönítendő források hozzáférhetőségét elsősorban a gazdaságilag gyengébb tagországok számára kellene biztosítani. Köszönöm.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE)

Elnök asszony, biztos asszony, biztos úr, az előttünk levő gazdaságélénkítési terv bizony nem mestermű. Mindenek előtt, nem sok minden jut a vidéki térségeknek. A terv emellett vidékfejlesztésre csoportosít át

forrásokat a mezőgazdasági költségvetésből. Biztos úr, ebből nem lesz független vidékfejlesztés, itt ismét a kiegyensúlyozás logikája érvényesül.

A terv mindenekelőtt pedig a tagállamokra bízta a kompenzációs programok kidolgozását. Németországban ez a tejalapot érinti. A tej esetében a kilónkénti 15 cent veszteség csak a német tejtermelőknek 4,2 milliárd eurónyi kiesést jelent. Ehhez képest 100 millió eurónyi kompenzációt akarnak biztosítani. Biztos úr, szeretnék világosan fogalmazni. Ez alamizsna, nem pedig gazdaságélénkítő terv!

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Először is szeretnék gratulálni Stavreva asszonynak a színvonalas jelentéshez, amelyet ma megosztott velünk.

Támogatom az előadó által javasolt módosításokat, például 250 millió euró felszabadítását az új kihívásokkal összefüggő intézkedésekhez azzal együtt, hogy – mint azt a biztos asszony maga jelentette ki – itt azért futnunk kell még egy kört. Tekintettel arra, hogy a jelenlegi gazdasági válságra gyorsan kell reagálnunk, segítene – amint ezt mindnyájan tudjuk – ha a felhasználható összegek már a 2009-es költségvetési év során rendelkezésre állnának. Ez a vélemény egyébként ténylegesen megfelel az Európai Tanács 2008. december 12-i ülésén kialakult elnökségi következtetéseknek.

A jelenlegi gazdasági válság egyik fontos tényezője az általános források és elérhető kölcsönök csökkenése és az, hogy a bankok által nyújtott hitelek felvételéhez szigorúbb feltételeknek kell eleget tenni. Ezért tehát támogatom az előadó azon javaslatát, amelynek értelmében a tagországok kölcsönök és hitelgaranciák segítségével elérhető forrásokhoz juthassanak, ami az érintettek számára ezekben a nehéz időkben lehetővé teszi a beruházásokat.

Tekintve, hogy vidéken a lakosság igen elszórtan él, valamint, hogy bizonyos vidéki településeken magas költségekkel kell számolni, nem minden állampolgár tud rákapcsolódni a szélessávú infrastruktúrára. Ezért az a véleményem, hogy a javasolt infrastrukturális intézkedések mellett biztosítanunk kellene a tagországok számára annak a lehetőségét, hogy a vidéki településeken támogassák a könyvtárakban és a városházán találhatóakhoz hasonló, nyilvános internetes hozzáférési pontok kialakítását.

Következésképpen egyetértek azzal, hogy a nyilvánosság és az internet-hozzáféréssel összefüggő új intézkedések végrehajtásáért felelős helyi hatóságok számára egyaránt tegyünk hozzáférhetővé konkrét információkat. A források lehető leghatékonyabb felhasználásának biztosítása érdekében, továbbá annak érdekében, hogy a vidéki térségekben a szélessávú internet-hozzáférést célzó fejlesztések komoly lendületet kapjanak, véleményem szerint a tagállamok között a szélessávú lefedettség tekintetében meglévő különbségeket a források elosztásánál irányadóként kellene figyelembe venni.

Jutta Haug (PSE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, kevesebb, mint két óra múlva döntés születik az *európai gazdasági fellendülési terv*ről. Öt hónapig tartott – mondanom sem kell, hogy a Tanács szőrszálhasogató módszerei miatt – öt hónapig tartott, amíg az előttünk lévő csomagról döntés születhet.

Ha tényleg komolyan vettük volna a csomag elnevezését, sokkal gyorsabban kellett volna cselekednünk. Maga a csomag jó, ehhez kétség sem férhet. Komoly kételyeim vannak ugyanakkor a tekintetben, vajon hoz-e valódi gazdasági fellendülést Európában a jelenlegi válság körülményei között. Megfelelő időben eljut-e a megfelelő pénzmenyiség a megfelelő projektekhez?

Jónak tartom, hogy az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság tagjai is kétségeiknek adtak hangot e tekintetben és sikerült elérniük, hogy a Bizottság nyilatkozatban vállalta, hogy az energiahatékonysági projektbe nem teszi bele a fel nem használt források "maradékát". Van tehát esély rá, hogy a 2,6 milliárd eurót, amiről dönteni kell, ésszerűen fogják felhasználni. De vajon idén ősszel képesek leszünk-e az 5 milliárd eurós *gazdasági fellendülési terv* kapcsán a 2,4 milliárd eurós deficit vonatkozásában is megegyezni a Tanáccsal?

A két évre szóló 5 milliárd euró az európai szolidaritás megnyilvánulása. Ezzel nincs is semmi gond. Ugyanakkor az egész európai gazdaság hatékonyabb támogatása közös regionális és strukturális politikai keretre támaszkodik: 38 milliárd euróról van szó – csak az idén! Ezek a források jelentik az európai gazdaság igazi hajtóerejét.

Roberts Zīle (UEN). – (LV) Elnök asszony, biztos asszony, biztos úr, annak a kompromisszumos döntésnek, amelynek értelmében a szóban forgó 5 milliárd euró nem kerül vissza azokhoz az országokhoz, ahonnan az összeg származik, hanem az energiagazdálkodással és a szélessávú internettel összefüggésben vidékfejlesztési célra használjuk, a következő fontos politikai üzenete van. Azt jelzi, hogy az európai szolidaritás még válság idején sem tűnik el teljesen. Megértem, amit néhány képviselőtársam mondott, hogy tudniillik a pénz nagy része egyszerűen visszakerült ugyanazokhoz az országokhoz és energiaprojektjeikhez,

de meggyőződésem, hogy ebben a javaslatban a szolidaritás elve egyértelműen kifejezése jut. Emellett az a véleményem, hogy az energiaszektorra érintő, hosszú távú projekt-kezdemenyezés – amilyen a balti államok bekötése az északi villamosenergia-hálózatokba – szintén jó üzenet, mivel a rövid távú válság megoldása elsősorban a tagállamok feladata, figyelemmel az egyes országokra jellemző adott helyzetre. Egy másik, véleményem szerint komoly körülményt igénylő körülmény annak figyelembevétele, hogy a projekt beindításához rendelkezésre álló rövid határidők komoly elkeseredettséget okozhatnak abban az esetben, ha a javaslatban lévő projekteket nem sikerül időre befejezni. Ebben a kérdésben felelősségünk tudatában, együttesen kell fellépünk. Köszönöm.

Esther de Lange (PPE-DE). - (NL) Elnök asszony, pénzügyi tervünk harmadik éve ez, továbbá három éve annak, hogy ezen a helyen szó volt a terv közbeeső korrekciójáról. 2007-ben itt volt a könnyen elmagyarázható Galileo. 2008-ban itt volt az egymilliárd eurós élelmiszerfinanszírozási eszköz, amelynek kapcsán a projekt finanszírozhatóságának érdekében minden költségvetési trükköt latba kellett vetnünk, mivel szűkös mozgásterünk ellenére a finanszírozást a meglévő kategóriák határain belül kellett lebonyolítanunk. Most pedig gazdaságösztönző csomagról beszélünk, amely az egyes országok önálló erőfeszítéseit kétségtelenül öröndetes módon segíti a gazdaság területén, és amely remélhetőleg országom északi részén ösztönzőleg hat majd az energiagazdálkodással és szélessávú internettel összefüggő projektekre.

Ugyanakkor két vonatkozásban ismét hangot kell adnom fenntartásaimnak. Örömmel látom, hogy ragaszkodunk a szabályokhoz és kiigazítjuk a pénzügyi tervet, ugyanakkor a 2010-es és valószínűleg a 2011-es költségvetés vonatkozásában ezúttal ismét trükkökhöz kellett folyamodnunk. Jó tudni természetesen, hogy ez nem befolyásolja az együttdöntési programokat, de mi lesz a mezőgazdasággal, amelynek kapcsán tudjuk, hogy a döntések még nem az együttdöntési mechanizmus keretein belül születnek? Mi történik – amint erre már történt utalás – újabb állatbetegség esetén, vagy ha egy komoly piaci válság során szükségessé válik a mezőgazdaság finanszírozása? Tud-e a Bizottság biztosítékot adni arra, hogy egy ilyen helyzet nem szűkíti le a kötelezettségek körét?

A második fenntartásom, hogy figyelemmel kell kísérnünk a közösen elhatározott kiadások menetét. Két héttel ezelőtt frakcióm felügyeleti vonatkozású és pénzügyi felelősséggel összefüggő problémák miatt nem fogadta el a 2007-es költségvetési visszatérítés engedélyezését. Aminek jelen csomag esetében semmiképpen nem szabad megtörténnie, az a felelősség és felügyelet lanyhulása. A britek úgy fogalmazzak ilyenkor, hogy „a puding próbája az evés”, én tehát úgy gondolom, hogy a terv csak akkor lehet sikeres, ha annak összes feltételét teljesítjük.

Tudom, hogy lejárt a felszólalásra rendelkezésre álló idő, de szeretnék még három másodpercet arra szánni, hogy köszönetet mondok a biztosnak azért a sok, éjszakába nyúló óráért, amikor a mezőgazdasággal foglalkozó parlamenti viták után megvitattuk a kialakult helyzetet. Köszönöm tehát a biztosnak, hogy mindig rendelkezésre állt és köszönöm az együttműködést.

Costas Botopoulos (PSE). - (EL) Elnök asszony, a mai vita tárgyát képező jelentés és az ösztönző csomag általában véve egyaránt szükséges, de attól tartok, hatékonysága megkérdőjelezhető. Inkább fájdalomcsillapító, mint terápia. Európának tennie kellett valamit, mert a jelenlegi válság komoly, amelyben tenni kell valamit, de szerintem amit teszünk, az nem elég. Először is, ez a pénz nem elég a jelenlegi válság kezelésére, ezen kívül nincs rá garancia, hogy a pénz eljut azokhoz, akiknek a leginkább szükségük van rá. Az energia és a szélessávú internet egyaránt fontos ágazatok, de nem lehetünk biztosak abban, hogy ezek a legfontosabb ágazatok, és – ami ennél fontosabb – hogy ezek az ágazatok munkahelyeket teremtenek és növekedést hoznak majd.

Másodszor, amint erre már utaltak képviselőtársaim, még mindig nem tudjuk, lesz-e egyáltalán pénz, ha igen mikor és honnan – a szükséges pénz csaknem feléről van szó, 2,4 milliárd euróról. A napokban a Költségvetési Bizottságban Kallas biztos úrral beszélgettünk, aki jelenleg nem tud arra a kérdésre válaszolni, honnan biztosítják majd az előirányzatokat.

Harmadszor, és talán ez a legfontosabb, azok a megoldások, amelyek itt előkerültek, hosszú távon nem segítenek a problémák kezelésében. Nem az a megoldás, hogy hozzányúlunk az agrárpolitika során fel nem használt pénzhez; nem az a megoldás, ha „fű alatt” felcseréljük a mezőgazdasági politikához és a regionális politikához rendelt összegeket az Európai Unió egyéb szükségleteivel. A válság körülményei között Európának globális tervre van szüksége, amivel jelenleg nem rendelkezik. Attól tartok, ezt a lehetőséget az Európai Unió elvesztette, és attól félek, főleg a Bizottság hibájából.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, biztos úr, soros tanácsi elnök úr (bárhol legyen is, mert itt ugyan nincs), a szavaknak ebben a Házban van jelentőségük: az Európai Bizottság

viccel, amikor 5 milliárd euróról azt állítja, hogy az „európai gazdasági fellendülési terv”, ennek azonban nincs köze a valósághoz; igen szerény, korlátozott mértékű és hatású, egyszerű költségvetési változtatás ez.

Mégis üdvözlünk kell, nem annyira azért, mert forrásokhoz juttat, hanem politikai és költségvetési üzenete miatt: elsősorban annak beismerését jelenti, hogy a 2007 és 2013 közötti időszakra elfogadott mostani pénzügyi keret nem rendelkezik megfelelő eszközökkel, amelyekkel a gazdasági válságot kezelni lehetne. Az 5 milliárd euró előteremtéséhez – Reimer Böge megfogalmazása szerint – utat kellett vágni a költségvetési eljárások útvesztőjében, szűkebb keretek közé kellett szorítani az intézményközi megállapodást és a három intézménynek hat hónapon át kellett dolgoznia; ezzel együtt – amint erről már sokszor esett szó – a finanszírozási összeg másik fele egy újabb egyeztetési eljárás kimenetelének függvénye.

Különös módja ez az Európai Unió mezőgazdasága védelmének is. Semmi kétség: nem másról van szó, mint arról, hogy a közös agrárpolitikához rendelt többletpénzből finanszírozzák az egyéb kiadásoknál tapasztalható, nem megfelelő módon kezelt juttatásokat. Közvetlen következménye ez a pénzügyi keret tárgyalása során elkövetett hibáknak. Meglátjuk, mik lesznek az eredmények, amikor 2013 folyamán újra tárgyalnunk kell a következő mezőgazdasági megállapodást.

Ezért tehát üdvözlöm azokat a célokat, amelyek a csomag kapcsán megfogalmazódtak, remélem ugyanakkor, hogy a jövőben nem kell majd hibáztatnunk önmagunkat az ennek során használt eszközök miatt.

Glenis Willmott (PSE). – Elnök úr, országaink polgárai azt várják tőlünk, hogy ezekben a zavaros időkben igazi segítséget nyújtsunk nekik. Az előttünk levő európai gazdaságélénkítési intézkedésekről elmondható, hogy jelentős csomag, és üdvözlöm a zöld munkahelyek teremtésére és technológiák kialakítására fektetett komoly hangsúlyt, amely segít majd a széndioxid-kibocsátás csökkentésében és előmozdítja az energiaellátás biztonságát.

Természetesen annak is nagyon örülök, hogy saját országom hozzájut ahhoz az 500 millió eurós finanszírozási összeghez, amely a tengeren nyert szélenergia népszerűsítését, valamint a szén-dioxid-leválasztást és -tárolást célzó projektek előmozdítását célozza meg. Nyilvánvaló ugyanakkor, hogy a javaslatban szereplő csomag egésze sem annak mértékét, sem pedig célkitűzéseit tekintve nem elégséges. Szeretném, ha nagyobb hangsúlyt kapna a munkanélküli fiatalok helyzete. Fontos, hogy meghagyjuk a fiatal generáció reményben vetett hitét. Ezzel együtt az a csomag, amely ma az asztalon fekszik, kétségtelenül jobb annál, mintha semmit nem tettünk volna. A munkáspárti parlamenti képviselők tehát támogatják az intézkedéseket, bár számunkra egyértelmű, hogy új gazdasági fellendülési tervre van szükség.

Remélem, hogy a jelenlévő konzervatív európai parlamenti képviselők is megszavazzák ezeket az intézkedéseket, annak ellenére, hogy vezetőjük, David Cameron, aki az elszigetelődesi politika híve, hozzáállását a „ne csináljunk semmit” elve jellemzi, és aki következesen ellenezte az Egyesült Királyságban, a Munkáspárt által bevezetett intézkedéseket, amelyek a leginkább kiszolgáltatottakon segítenek.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az európai országok milliárdos nagyságú mentőcsomagokkal segítik pénzügyi helyzetüket és az ipari szektort. Az Európai Unió egészét tekintve is látszik a gazdaságra irányuló befektetési szándék. A megvitatásra kerülő javaslat, amelynek értelmében a gazdaságélénkítés az energiaszektor projektjeinek az Európai Unió által nyújtandó pénzügyi segítség eszközeivel történne, része annak a gazdaságélénkítő tervnek, amely összesen 30 milliárd eurót állapított meg ilyen célokra. A mostani állami beruházásokra irányuló 5 milliárd eurós terv elsősorban az energiaipari infrastruktúrát, a nagysebességű internet-hozzáférést valamint a mezőgazdaság szerkezeti átalakítását célozza meg. Látni kell, hogy európai diplomataik heteken keresztül tárgyalták a csomag konkrét formáját. A Cseh Köztársaság által vezetett elnökség és a Bizottság megfelelő módon reagálva kísérelte meg, hogy a csomag segítségével – egyéb feladatok mellett – sikerüljön megoldani a gázválságot és ezáltal, főleg Kelet- és Közép-Európában, bizonyos érzékeny kérdésekben csökkenteni a feszültséget. A helyzet az, hogy bizonyos problémák továbbra is megoldatlanok. Bizonyos tagországokat, amelyek nem hívják le időben az európai uniós forrásokat, ez hátrányosan érinthet, ha emiatt jövőre nem készülnek el az összes projekttel. Vannak kételyek a csomag finanszírozása tekintetében is. Véleményem szerint ugyanakkor mindezek a tényezők nem jelentik azt, hogy ne kellene elfogadnunk a terv megszületése során nehezen kialakult kompromisszumot. Ha nemet mondunk a kompromisszumra, ez végül nem pusztán az energiatakarékos projektekhez szükséges pénzhányt, hanem az otthonainkat érintő, megbízható gázellátáshoz szükséges források hiányát idézheti elő. Ezt pedig a szavazók egy elkövetkező gázválság esetén nyilván a mi számlánkra írnák.

Margaritis Schinas (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, a mai vitát két fontos paraméter határozza meg. Először is az, hogy vitathatatlanul szükséges többet tennünk Európában a villamosenergia-hálózat összekapcsolása

és a szélessávú internet területén. Másodszor, a mai vita közvetett módon felveti az Európai Unió költségvetése által meghatározott mezőgazdasági kiadások jelenének és jövőjének igen lényeges kérdését.

A pozitív üzenet természetesen az, hogy Európa az uniós költségvetést a válság elleni fellépés eszközeként használja. Ez mindenképpen pozitív, és ehhez ragaszkodnunk kell. Ötmilliárd euró nem sok, de az uniós költségvetés szervezett módon, az új problémák megoldása érdekében történő felhasználása helyes módszer, amelyet az állam- és kormányfők pontosan ezért hagytak jóvá legutóbbi csúcstalálkozójukon, ahol kiálltak e módszer mellett. Nem árt ugyanakkor az óvatosság. Ha ez a szervezett módszer arra a leegyszerűsítő következtetésre juttat bennünket, hogy a mezőgazdaságban mindig lesznek fel nem használt előirányzatok, amelyekből újabb szükségletek finanszírozhatók, amiből pedig a mezőgazdaság 2013 utáni jövőjéről folytatandó fontos vitáink előtt arra következtetünk, hogy a mezőgazdaság többet kap, mint amire szüksége van, ez stratégiai szempontból igen komoly hiba lenne Európa számára. Más szóval ne gondoljuk, hogy „lejjebb kell adnunk” a mezőgazdasági támogatásokból, csak azért, mert a költségvetés tanúsága szerint a 2013-ig tartó időszakban mindig volt pénz, amelyből jutott a Galileóra, energiára és szélessávú internetre.

A mezőgazdasági termelés forrásigényes tevékenység és forrásokra 2013 után is szükség lesz. Ugyanakkor az Európai Unióban tisztáznunk kell valamit, ami egyébként magától értetődő: az új prioritásokhoz mindig új forrásokra lesz szükség.

Lutz Goepel (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, Graefe zu Baringdorf úr, amit Ön „alamizsnának” nevez, abból az én kis 450 lelket számláló kis falumban gőzerővel folyik a munka, hogy megszűnjön a szélessávú internet hiánya miatt tátongó úr. Meggyőződésem, hogy három, legfeljebb négy hónap múlva lesz szélessávú hozzáférésünk.

Stavreva asszony, köszönetemet fejezem ki a jelentéséért. Szép munka.

Hölgyeim és uraim, 15 éve dolgozom a mezőgazdaság fejlesztésén ebben a tekintélyt parancsoló ülésteremben, segíték annak alakításában, a gazdaságok méretétől és jogi helyzetétől függetlenül. Most elérkezett az ideje, hogy valami mást csináljak. Szeretnék köszönetet mondani képviselő társaimnak, a munkatársaknak, Piebalgs úrnak és főleg Önnek, Fischer Boel asszony.

Atanas Papanicolas (PSE). – (BG) Először is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Maldeikis úrnak, és hangsúlyozni szeretném az energiabiztonsággal összefüggő projektek fontosságát. Ezek a projektek megfelelő körülményeket teremtenek ahhoz, hogy a gázbeszerzési források és a jelenlegi gázszolgáltatók diverzifikációján keresztül nagyobb legyen a tagországok közötti szolidaritás.

Szeretném megemlíteni, hogy a tárgyalásokat követően országom, amelyet az év elején a leginkább sújtotta az energiaválság, hozzájutott bizonyos energiaforrásokhoz és rácsatlakozott a görögországi és törökországi rendszerekre. A Nabuccóra és az ellenirányú gázellátásra elkülönített források egyaránt javítani fogják a biztonságot Délkelet-Európában.

Véleményem szerint ezek a Bizottság által megtett intézkedések és javaslatok csupán a kezdetét jelentik annak a folyamatnak, amelynek során kidolgozásra kerül egy, az energiaellátás biztonságát célzó új energiapolitika. Arra számítok, hogy a nagyon közeli jövőben elkészül egy, a gázellátásra vonatkozó stratégia, továbbá egy közös energiapolitikai tervezettel foglalkozó javaslatot is beterjesztenek.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) A csomag makrogazdasági hatásáról szeretnék beszélni. Gyakran mondjuk, hogy meg kell oldanunk a bankokkal kapcsolatos problémákat, és hogy nagyobb likviditást és több forrást kell biztosítanunk a bankok számára. Ez a csomag azért fontos, mert fokozza a közös piac likviditását. Miközben a válság hatására a tőke áramlik az országok között – ami a gazdasági fejlődés természetes folyamata – számos országban a vállalatok forráshiánya miatt beszüntették működésüket.

Egy ilyen csomagra nem valamiféle szubvenció vagy segély formájában van szükség. Azért van rá szükség, hogy megőrizzhessük egységes európai piacunkat és integrációnkat, amelynek létrehozásán hosszú évekig dolgoztunk.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, először szeretnék köszönetet mondani Fischer Boel biztos asszonynak és Piebalgs biztos úrnak. Jó jel a mezőgazdaság és az energiaipar együttműködése. Ugyanez igaz Schierhuber és Karas képviselő urakra is, akik úgymond teljes vállszélességgel küzdenek a mezőgazdaságban működő kis- és középvállalkozásokért. Ez pedig jó jel. Az 5 milliárd euróról szóló mostani vita azt jelzi, hogy a megfelelő dolgokkal foglalkozunk, és hogy a vidéki térségekben erősíteniünk kell a vásárlóerőt. Főleg gazdasági és pénzügyi válság idején az előttünk álló egyik legfontosabb kihívás az,

hogyan helyett, hogy az energiára költendő pénz az orosz oligarchiák és olajmágnások kezébe kerülne, inkább Európában maradjon és járuljon hozzá a vidéki térségek megerősödéséhez.

Szeretnék gratulálni a kezdeményezéshez, annak pedig külön örülök, hogy annak elfogadása ma megtörténhet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Én is szeretnék gratulálni előadóinknak. Ez a dokumentum fontos lépés, tekintve, hogy az energiaszolgáltatás infrastruktúrájának összekapcsolására különös figyelmet kell fordítani.

Ezzel együtt az a véleményem, hogy nagyobb befektetésekre van szükség a villamos energia előállításához és szállításához használt infrastruktúra modernizálásához. Mindezt az a néhány évvel ezelőtti áramszünet mondatja velem, amely számos európai országot érintett. Mégis úgy gondolom, hogy a Nabucco projektre nagyobb összeget kell megállapítani. Ugyanakkor jó, hogy ez a dokumentum jelzi, a projekt ismételt jelentőségéhez mért figyelmet kapott.

Ami az épületeken belüli energiahatékonyságot illeti, a Bizottság októberi közleményéhez képest – amelyben erre a területre 5 milliárd eurót különítettek el – a jelen dokumentum semmilyen utalást nem tesz a forrásokra. A rendelkezés az intelligens városokhoz kapcsolódik, de a források csak akkor lesznek hozzáférhetőek, ha maradtak még fel nem használt források. Szerintem ez a helyzet elfogadhatatlan, mivel szükség van munkahely-teremtésre, ez az ágazat pedig hatalmas lehetőségeket rejt magában.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, úgy látom, javaslatunk széles támogatottságot élvez, és szerintem fontos visszaidézni, hol tartottunk a jelenlegi parlamenti ciklus elején.

Elmondható, hogy nagyjából 27 ország energiapolitikai elképzeléseivel és a liberalizáció különböző fokán álló 27 piaccal kell számolnunk. Az együttműködés a tagállamok között energia kérdésekben meglehetősen összetettnek bizonyul. A kulcsfontosságú közös mozdulatok – nevezetesen az energiával és az éghajlatváltozással foglalkozó csomag – működése biztosítva van, valamint erősödnek az európai belső energiapiac európai dimenziói is. De az a probléma, hogy az ehhez szükséges pénzt honnan vesszük, végig jelen volt, és mostanáig ténylegesen nem szántunk jelentős összegeket az energiakérdés megoldására. A pénzügyi válságnak köszönhetően számos energia- és tőkeigényes projekt tekintetében késésben vagyunk. Emellett az év eleji gázválság ismét felhívta a figyelmet Európa sebezhetőségére az energiaellátás kérdésében, valamint arra, mennyire rosszul van megoldva a hálózatok összekapcsolása, ami megnehezíti az Európai Unió-szintű és mértékű energiatranszferálást. A csomag oroszánrészre ténylegesen eljut a rég várt összekapcsolásig.

Paparizov úr említette Bulgáriát. Ha Bulgária három további kapcsolódási ponttal rendelkezne, kevesebb nehézséggel kellene megküzdnie, emellett ez nem is kerül sok pénzbe. Kérdés, miért nem került sor ezekre a fejlesztésekre. Számos tényező van itt. A kapcsolódási pontot nem egy tagállam hozza létre: legalább két tagállam kell ahhoz, hogy létrejöjjön. Emellett kivitelező vállalatokra is szükség van. A mostani csomag valóban biztosítja a politikai mozdulatokat. A balti államok gyakran hozták szóba a kooperációt és az északi államokkal történő összekapcsolást, de egészen a jelenlegi csomag megalkotásáig valahogy nem sikerült valódi haladást elérni a balti térség összekapcsolódása kérdésében. A balti országok miniszterelnökeinek nemrégiben lezajlott találkozója és az ott meghozott kulcsfontosságú döntések értelmében a balti országok a továbbiakban nem lesznek elszigetelt energetikai rendszerek.

Meggyőződésem, hogy a csomag pontosan azokkal a funkciókkal rendelkezik, amelyekkel a Parlament három célt kíván elérni: az energiaellátás biztonságát, a fenntarthatóságot és az Európai Unió versenyképességének megőrzését. Ezért arra kérném a parlamenti képviselőket, támogassák a javaslatot, mivel az tényleg jelentős változást hoz az európai energiapolitikában.

Mariann Fischer Boel, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, figyelmesen hallgattam a mai vitában elhangzott jó néhány pozitív, konstruktív megjegyzést.

Mindenekelőtt, amint néhányan megjegyezték, egyértelművé kell tennünk, hogy nem kerülünk olyan helyzetbe, amelynek során a mezőgazdasági költségvetésnek semmiféle mozgástere nem marad. Azért van költségvetési felesleg, mert nem voltak különleges kiadások – intervenciók kiadásaink nagyon alacsony szinten voltak, továbbá igen alacsony szinten mozogtak az export-visszatérítések – ezért tudjuk kezelni a jelenlegi speciális helyzetet. De a Mulder úr által említett okok miatt nem hagyhatjuk, hogy a költségvetésnek ne legyen mozgástere. Ha olyan helyzettel találjuk szembe magunkat, amelyben valamilyen állatbetegséggel kell megbirkózunk, itt ma garanciát adhatok afelől, hogy nem kerülünk olyan helyzetbe, amelynek során nincs pénz vagy nincs elég pénz az ilyen helyzetek megoldására.

A pénz elosztása kapcsán fontos kiemelni a szolidaritást. Ha megnézzük a vidékfejlesztést, nyilvánvaló, hogy a pénz újraelosztásánál a költségvetésben a különböző tagországok vidékfejlesztésére elkülönített pénzt vettük figyelembe, ami az új tagállamok számára tényleges előnyt jelent.

Fontos továbbá annak megértése, hogy itt egyszeri összegről van szó. A vidékfejlesztés vonatkozásában ez csak arra jó, hogy áthidaljuk vele a 2009-es hiányt, mivel az állapotfelmérés csak 2010. január 1-jén lép életbe, ezért olyan helyzetben találtuk magunkat, amelyben nem volt pénz az új kihívásokra. Ezek a kihívások egybevágóan kedves kollégámnak, Piebalgs úrnak a vidéki térségek megújuló energiájával kapcsolatos elképzeléseivel, amelyek új technológiák használatát, a mezőgazdasági ágazatból származó hulladék felhasználását tűzik ki célul, így járulva hozzá az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez, az éghajlatváltozással, az ivóvízzel, a biológiai sokféleséggel és azokkal a kihívásokkal kapcsolatos problémák megoldásához, amelyekkel ma Európában a tejipari ágazat szembe kerül.

Végezetül teljes mértékben egyetértek azzal, hogy a szélessáv nem csak a mezőgazdasági ágazatnak jelent előnyt, hanem mindenki másnak is. Nagyon fontos ugyanakkor, hogy legyenek olyan szélessávú kapcsolódási pontok a vidéki térségekben, amelyek ösztönzőleg hatnak a kis- és középvállalkozásokra, és megkönnyítik az emberek számára a helyváltoztatást úgy, hogy eközben – hetente egyszer-kétszer – azért használhatják számítógépüket, és tudnak olyan munkát végezni, amely esetleg a városhoz köti őket. Egyszerűen a szélessáv a jövő egyik megoldandó kérdése.

Általánosságban véve, végezetül úgy gondolom, a terv széles támogatottságot élvez, és remélem, hogy ez az egyszeri kifizetés jó befektetésnek bizonyul majd.

Petya Stavreva, előadó. – (BG) Szeretnék köszönetet mondani Önöknek pozitív hozzáállásukért, valamint azokért az ajánlásokért és véleményekért, amelyeket itt előadtak. Szeretnék továbbá köszönetet mondani Boel biztos asszonynak azért a pozitív magatartásért és folyamatos segítségért, amelyet a mezőgazdasági termelőknek és a vidéki lakosságnak nyújt. Segítségükért és bizalmukért külön köszönetemet fejezem ki a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság elnökének, Parish úrnak, valamint koordinátorunknak, Groepel úrnak.

Ma, amikor a közös agrárpolitika jövőjéről és az e téren nyújtandó megfelelő támogatás lehetőségéről vitatkozunk, fontos annak kihangsúlyozása, hogy európai polgárok százmilliói élnek vidéki térségekben, amelyek az Európai Közösség területének igen nagy százalékát teszik ki. Ezeknek az embereknek szükségük van szolidaritásban megnyilvánuló segítségünkre.

Nagy örömmel tölt el, hogy minden olyan, a fő tematikus hangsúlyt a közös agrárpolitikára helyező jelentés, amelyet itt a strasbourgi Európai Parlamentben az elmúlt hónapokban vitattunk meg, azonos szellemben készült, és ugyanaz az általános irányvonal jellemző rá: nevezetesen, hogy figyelembe kell vennünk és fel kell ismernünk az összes tagország mezőgazdasági termelőinek és vidéken élő lakóinak szükségleteit és lehetőségeit.

Bulgária képviselőjeként, amely az egyike a legutóbb csatlakozott országoknak, úgy érzem, elengedhetetlenül fontos az európai intézmények, különösen pedig az Európai Parlament szempontjából, hogy olyan világos üzenetet küldjünk az Európai Unió lakosságának, amelyből nyilvánvalóvá válik a segítő szándék, és amely jelzi, hogy a nehéz időkben, gazdasági válság idején a helyünkön vagyunk. Az európai parlamenti választások előestéjén fontos, hogy az európai intézmények megmutassák, közel vannak az emberekhez, akiknek segíteni kívánnak a mostanihoz hasonló nehéz időkben.

Eugenijus Maldeikis, előadó. – (LT) Szeretnék köszönetet mondani összes kollégámnak segítségükért. A mostani vitából kiderült, hogy a csomag rendkívüli jelentőséggel bír, és egyszerűen nem felejtethetjük el, milyen nehézségeket okozott a Bizottságnak a csomag elkészítése és annak biztosítása, hogy ez a megállapodás megszülessen. Szerintem értékelnünk kell, hogy a tagországok ilyen rövid idő alatt képesek voltak megállapodásra jutni, hogy ez a dokumentum a Parlament előtt van, és hogy szavazásra kerül.

Szerintem a projektek finanszírozásánál nagyon nehéz volt földrajzi egyensúlyt teremteni és felmérni a gazdaságösztönző intézkedések hatását (ez alatt azt értem, milyen mértékben befolyásolják majd a makrogazdasági folyamatokat és az egyes ágazatokat), valamint a finanszírozásnál felhasználni a különféle energia-ágazati projekteket. Ennek megfelelően az a véleményem, hogy az előttünk lévő, kész csomagnak eredményt kell hoznia, és ma nagyon örültem, amikor Piebalgs biztos említette, hogy május vége előtt le kell bonyolítani a pályázati felhívást. Ez azt jelzi, hogy stratégiai szempontból megfelelően reagálunk a helyzetre, és tudatában vagyunk az egész kérdéskör érzékenységének.

Úgy gondolom, a csomag abban a vonatkozásban is igen fontos, hogy a gazdasági válság hatására az Európai Unióban lassulnak a beruházások, a mostani csomag pedig igen jó ösztönző és jelzés lesz mind a tagországok, mind az energiatermelő vállalatok felé a tekintetben, hogy folytassák beruházási tevékenységüket, és ezáltal elérhessük stratégiai, energetikai célkitűzéseinket az Európai Unióban.

Még egyszer mindenkinek megköszönöm a segítséget és arra biztatom Önöket, hogy szavazzák meg és támogassák a csomagot.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra ma kerül sor.

*
* *

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE)

Elnök asszony, Ön nem vette észre, hogy a jelentkezés alapján történő szőlítási eljárás alatt reagálni kívántam. Ehhez természetesen joga van, de az eljárási szabályzatnak megfelelően most személyes bejelentést szeretnék tenni.

Elnök. - Graefe zu Baringdorf úr, erre nincs lehetőség. A vitát lezártam. Ön nagyon jól tudja, hogy a jelentkezés alapján történő szőlítási eljárás során öt perc áll rendelkezésre, és hogy ilyenkor azokat a képviselőket illeti az elsőbbség, akik a vitában nem szólaltak fel. Ezért most nem adhatok szót Önnek, a vitát lezártam. Sajnálom.

***

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Adam Gierek (PSE), írásban. – (PL) A

A rendelet az Európai Unió számára segélyprogramot határoz meg a válság ideje alatt. A segély energiaprojektekre történő megállapítása elősegíti a gazdaság élénkítését, növeli az energiaellátás biztonságát és csökkenti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Az elképzelés szerint legalábbis ez történik majd.

Erre a célra 3,5 milliárd eurót állapítottak meg.

Vajon hozzájárul-e a program a válság leküzdéséhez? Kétlem. Ebből a pénzből nem lehet azonnal sok új munkahelyet teremteni. Mindegyik projekt előkészítéséhez időre van szükség, a gazdaság helyzetének javulása tehát csak bizonyos idő után következik be. A projektek fontosságukat illetően különböznek egymástól. Azok a legjelentősebbek, amelyek az energiahálózatok összekapcsolásával foglalkoznak. Ez egyébként erősíteni fogja az Európai Unión belüli kohéziót.

Én ugyanakkor azon a véleményen vagyok, hogy a Lengyelország és Németország közötti csatlakozásokkal foglalkozó projektekre is szükség lenne.

A szén-dioxid-leválasztást és -tárolást célzó technológia területén túl szigorúak a támogathatósági feltételek, ami azon a feltételezésen alapul, hogy ez a technológia a feltételezett nagyságrendben, sok helyen hozzáférhető, miközben nem ez a helyzet.

Elgondolkodtató az a nemtörődöm könnyedség, amellyel a Bizottság szórja az Európai Közösség pénzét, ami véleményem szerint részben a gyenge ítélőképességből, részben a módszerüket befolyásoló doktrínából fakad. Nyilvánvaló pénzkidobás – ezalatt azt értem, hogy a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás célját szolgáló berendezésekre fordított pénzzel hatékonyabban lehetett volna kezelni a válságot, ha a pénzt nagy volumenű átalakításokra és az épületek szigetelésére vagy biogáz-állomások százainak felépítésére használták volna. Mindez a környezetnek is előnyére vált volna.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) A 2007 és 2013 közötti időszakra vonatkozó többéves pénzügyi keret összefüggésében a költségvetési fegyveremről, valamint a hatékony és eredményes pénzgazdálkodásról szóló jelentés kapcsán folytatott vita részeként három szempontra szeretném felhívni a figyelmet.

1. Támogatni kell az 5 milliárd eurónyi pénzkeret energiaprojektekre történő felhasználását a 2009 és 2010 közötti időszakban, valamint az internetes infrastruktúra vidéki térségekben történő fejlesztésének

finanszírozását. 3,5 milliárd eurót kell az energiahálózat és 1,5 milliárd eurót az internetes infrastruktúra vidéki térségekben történő fejlesztésére kiutalni.

2. Míg egyfelől támogatom az elképzeléseket, másfelől szeretnék hangot adni aggodalmamnak a tekintetben, hogy a kiegészítő támogatás fedezete a 2. számú költségvetési tételből származik, ami pedig a közös agrárpolitikához tartozik, ahol a 2007 és 2013 közötti időszak éves pénzügyi keret tervezett felső határa 2009-ben 3,5 milliárd, 2010-ben pedig 2,5 milliárd euróval csökken. Ez különösen olyan körülmények között nyugtalanító, amikor az Európai Unió élelmezésbiztonságát veszély fenyegeti.

3. Az is nyugtalanít továbbá, hogy egy ilyen, a 2007-2013 időszakra érvényes pénzügyi keretet érintő alapvető változás két hónappal a mostani parlamenti ciklus lezárása előtt, sebtiben zajlik, anélkül, hogy mód lenne a témáról tárgyszerű vitát lefolytatni.

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – Az európai gazdasági fellendülési terv részeként az Európai Vidékfejlesztési Alapból további egymilliárd eurót különítettek el a szélessávú internetes infrastruktúra vidéki térségekben történő kifejlesztésére.

Az elsősorban mezőgazdasági és vidékfejlesztési kérdésekkel foglalkozó képviselőként szívből üdvözlöm a kezdeményezést. Számos tagországban, köztük a sajátomban is, a mezőgazdasági termelők és a vidéken lakó emberek számára a szélessávú hozzáférési szintek eltérőek, ami a nagyobb és kisebb városok lakóival történő összehasonlításban kifejezetten előnytelen helyzetet teremt a vidéken élők számára.

Nem szabad elfelejteni, hogy ez a kezdeményezés olyan csomag részét képezi, amelynek célja a gyengélkedő európai gazdaságok ösztönzése. Ebben az összefüggésben reményemnek adok hangot a tekintetben, hogy a jobb szélessávú hozzáférés ösztönzőleg hat majd a vidéki térségek kis- és középvállalkozásaira.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Rendkívül jónak tartom, hogy végül elfogadásra került az az ötmilliárdos csomag, amelyet a Bizottság a válság kezdetén beígért. A pénzre nagy szükség volt, emellett úgy gondolom, a Bizottság által megjelölt prioritások, az energia és a vidéki térségek támogatása – ami főleg a szélessávú hálózatok kiépítését foglalja magában – jó választásnak bizonyulnak. Az Estlink 2 elnevezésű tenger alatti kábel-projekt kivitelezésére nyújtott 100 millió euró támogatásnak Finnország szempontjából komoly hatása lesz. Rendkívül jónak tartom, hogy az Estlink projekt változatlan támogatási összeggel továbbra is szerepel a támogatott projektek listáján, abban a formában, ahogy a Bizottság eredetileg ezzel kapcsolatos javaslatát beterjesztette.

Az energiagazdálkodással összefüggő ösztönző csomag prioritásai ugyanakkor tényleg rendkívül bosszantóak, az tudniillik, hogy a Bizottság eredeti elképzelése – amely egészen egyszerűen a nagyfeszültségű vezetékekkel, a szén-dioxid-leválasztással és -tárolással, valamint a tengeren nyert szélenergiával összefüggő projektek támogatásáról szól – eközben semmit nem változott. A nagyfeszültségű vezetékekkel és a tengeren nyert szélenergiával összefüggő projektek természetesen megérdemelték a pénzügyi többlet-támogatást. A szén-dioxid-leválasztásról és -tárolásról szóló elképzelés értelmetlen túlhangsúlyozását azonban semmi nem indokolja, különösen akkor, amikor az elképzelés a kibocsátásiegység-kereskedelemből származó bevételekből valószínűleg komoly pénzügyi támogatáshoz jut.

Egyéb, a szélenergiától különböző megújuló energiaprojekteknek is egyenlő eséllyel kellett volna pályázniuk a gazdaságélénkítés kapcsán meglévő külön forrásokra. A szén-dioxid-leválasztással és -tárolással összefüggő, bizonytalan kimenetű technológiák helyett a megújuló energiaforrásokra kellene helyezni a hangsúlyt. Elsősorban a különféle napenergia-projektek érdemeltek volna pénzügyi támogatást.

A csomaggal egy időben adtak ki egy nyilatkozatot, amelynek értelmében a fel nem használt forrásokat az energiahatékonysággal és a megújuló energiaforrásokkal összefüggő projektekre lehet fordítani. A Bizottság eredeti tervei alapján a maradékok ilyen célú felhasználása helyett a forrásokat energiahatékonyságra különítették volna el. Fölöttébb sajnálatos továbbá, hogy az eredetileg „okos városok” elnevezésű komponensre vonatkozó elképzelés végül kimaradt a gazdaságélénkítő csomagból.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) Elnök asszony, az európai gazdasági fellendülési terv, amely 5 milliárdos csomag néven is ismert, az Európai Unió vidéki térségeinek fejlesztésével kapcsolatos elképzelés. További egymilliárd eurót különítünk el részben a vidéki térségek internet-hozzáféréseinek javítására, részben a közös agrárpolitika felülvizsgálatában megtalálható konkrét, új kihívások kezelésére. Sajnálatos módon a rendelkezésre álló pénzösszeg valamivel kevesebb a vártnál, most ugyanakkor a legfontosabb az, hogy a lehető leggyorsabban a teljes jogalkotási folyamat végére érjünk. Ez az eljárás lehetővé teszi számunkra a vidéki térségek és városi települések szélessávú internet infrastruktúrája, valamint az új

technológiához kapcsolódó szolgáltatások fejlettségi szintje terén meglévő aránytalanságok csökkentését. Az internet nem egyszerűen különleges ablak a világra, sem pedig pusztán a véleménycseréhez és a tudás megszerzéséhez szükséges eszköz, hanem olyan eszköz is, amellyel számos, adminisztrációhoz kötődő ügy könnyebben intézhető.

E csomag elfogadásával az Európai Unió pozitív üzenetet küld a vidéki térségek társadalmának. A gazdálkodás fontos szerepet játszik a vidéki térségekben, emellett azonban a vidéki területeken sokféle kisvállalkozás – üzletek, műhelyek, raktárak – is megtalálható. Meggyőződésem, hogy ezekben a térségekben az internet fejlődése hozzájárul majd az oktatás és az olyan kisvállalkozások fejlődéséhez, amilyenek például a turizmushoz kapcsolódó szolgáltatások. Jövedelemnövelő szerepe is lehet, különösen a családi kisvállalkozások esetében.

Vladimir Urutchev (PPE-DE), írásban. – (BG) Hölgyeim és uraim, az európai gazdaságélénkítési terv időzítése – beleértve az energiaprojektekre elkülönített majdnem 4 milliárd eurós befektetésre szánt forrásokat – ideális, és legalább két pozitív hatása lesz: egyfelől a gazdaság fontos ágazataira élénkítőleg hat, másfelől megoldást jelent az alapvető energiaproblémákra.

A nemrégiben lezajlott gázválság egyértelműen igazolta, hogy az energiaellátás biztonsága közvetlen függvénye a tagállamok energia-infrastruktúrája összekapcsolásának, amely nélkül nem lehet segítséget nyújtani az érintett országoknak. Anélkül, hogy ezekben az országokban megbízható módon megoldanák a rendszerek összekapcsolását, az Európai Unióban sem az egységes energiapiac megteremtése, sem pedig a szolidaritás elvének érvényesítése nem lehetséges.

A gazdasági válság gyors megoldásokat tesz szükségessé. Ezért támogatom a javasolt programot, bár tökéletesen tudatában vagyok annak, hogy sem a projektek kiválasztásának, sem pedig a források elosztásának módja nem a legkorrektebb.

Külön szeretném felhívni a figyelmet a Nabucco gázvezeték támogatására, ugyanis elérkezett az ideje annak, hogy az Európai Unió nagyobb energiákat fektessen ebbe a projektbe, ha a Kaszpi-tengeri gázhoz kapcsolódóan nem akarjuk elszalasztani az energiaellátás diverzifikálásának lehetőségeit. Arra biztatom tehát a Bizottságot, aktívabban járjon közbe annak érdekében, hogy valódi eredmények szülessenek, a Nabucco kapcsán pedig tényleges haladást lehessen elérni.

Megköszönöm figyelmüket.

3. Tőkekövetelményekről szóló irányelvek (2006/48/EK és 2006/49/EK) - A pénzügyi szolgáltatások, a pénzügyi beszámolás és a könyvvizsgálat területét támogató közösségi program

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében Karas úr (A6-0139/2009) jelentése a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelvnek a központi hitelintézetek kapcsolt bankjai, egyes szavatolóátke-elemek, nagykockázat-vállalások, felügyeleti szabályok és válságkezelés tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról [COM(2008)0602 – C6-0339/2008 – 2008/0191(COD)] és

- a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében Hoppenstedt úr (A6-0246/2009) jelentése a pénzügyi szolgáltatások, a pénzügyi beszámolás és a könyvvizsgálat területének különös tevékenységeit támogató közösségi program létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról [COM(2009)0014 – C6-0031/2009 – 2009/0001(COD)].

Othmar Karas, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos, hölgyeim és uraim, ma nem csak a Gazdasági és Monetáris Bizottság vizsgálatának eredményeit, hanem a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott hosszú tárgyalások eredményeit is Önök elé tudom tární. A múlt héten háromoldalú megállapodásra jutottunk a tekintetben, hogy közös alapállásból kiindulva új kereteket teremtünk a pénzpiacoknak.

Mondom Önöknek és kérem Önöket, úgy tekintsék ezeket a javaslatokat, mint egy teljes csomagot. Voltak közöttünk olyanok ebben a Parlamentben, a Tanácsban és a Bizottságban, akik többet akartak, voltak akik kevesebbet. Elmondhatom, hogy a legkisebb közös nevezőben nem állapodtunk meg, de a legnagyobb közös nevezőnél többről próbáltunk megegyezésre jutni.

Javasoltunk néhány következő lépést, mert ez csak egy első lépés lehet. Nincs válaszuk a gazdasági és pénzügyi válságra. Viszont készek vagyunk a pénzügyi piacokhoz szükséges új keretek kialakításában az áttöréshez egy újabb lépést megtenni, amely segít leegyszerűsíteni a pénzügyi piaci szabályozást és elvezet az európaizálódáshoz, amely biztonságossá teszi a pénzügyi piacokat és stabilitást hoz az összes piaci résztvevőnek, ami a pénzpiacok fejlődését jelenti, válasz a pénzügyi válságra és biztosítékként működik a decentralizált pénzügyi szektorban.

Szeretnék segítségükért köszönetet mondani Berès és Bowles asszonyoknak, valamint a többi frakcióban ülő képviselőtársaimnak, különösen pedig a titkárságnak és az összes munkatársnak.

Ez a javaslat nagyobb átláthatóságot, nagyobb jogbiztonságot és stabilitást fog eredményezni, ami nagyobb bizalmat eredményez egy olyan időszakban, amelyre a bizalomhiány jellemző. Nem ez az egyetlen törvényjavaslatunk. A legutóbbi plenáris ülésen döntés született a hitelminősítő szervezetek működésének szabályozásáról, új felügyeleti struktúrákat fogadtunk el a biztosítási üzletágban, a fedezeti alapokkal kapcsolatban pedig a Bizottság új javaslattal állt elő. Ez egy iránymutató további csomag.

A csomag öt pontból áll. Az első a pénzpiaci felügyelettel foglalkozik, ahol első lépésként megerősítettük a CEPS, valamint az Európai Központi Bank szerepét. Emellett javítottuk az országon belüli és kívüli szabályozók közötti egyensúlyt. A második lépés az, hogy a pénzpiaci ellenőrzés terén komolyabb integrációt kell elérnünk. A jelentés tartalmazza az összes idevonatkozó követelményt, mivel olyan integrált ellenőrzési struktúrára van szükségünk, amelynek segítségével képesek lehetünk arra, hogy megbirkózzunk az új kihívásokkal.

A második terület az értékpapírosítás, a hitelnyújtás. Most először vezetjük be azt a szabályt, hogy kölcsön csak abban az esetben nyújtható, ha a hitelező könyvelésében értékpapírosítási visszatartással rendelkezik. Mi a szabályozásban a visszatartást minimum 5 százalékban állapítottuk meg, de megbíztuk a CEPS-t, vizsgálja meg, van-e értelme ennél magasabb értéknek, valamint, hogy az év vége előtt – figyelemmel a nemzetközi fejleményekre – a vizsgálati eredményeket a Bizottság vizsgálati jelentésben tegye közzé. Mindez fontos jelzés a piacoknak: visszatartás nélkül semmi nem történik. A visszatartás átláthatóságot és hatékonyabb ellenőrzést von maga után.

A harmadik részben a szavatolótőke/kockázat aránynak megfelelően szabályoztuk a nagymértékű kitétségeket. Semmilyen nagymértékű kitétség nem haladhatja meg a bank saját tőkéjének 25 százalékát. Amikor pedig a bankok egymás hitelezői, a hitelezés összege nem haladhatja meg a 150 millió eurót.

A negyedik pont értelmében azon dolgozunk, hogy javuljon a saját tőke és a hibridtőke minősége. Figyelembe vesszük ugyanakkor a tagállamokon belül jelenleg érvényben lévő jogi szabályozást, mivel a gazdasági és pénzügyi válság alatt el akarjuk kerülni a konjunkturális hatásokat. Fontos szempont, hogy korrekt, szakmailag helytálló átmeneti szabályozást teremtsünk, különösen a szövetkezetek, takarékbankok, és a németországi csendes tőke-hozzájárulások esetében. Ezzel együtt sok még a teendő.

Az ötödik pont témájaként szeretném kiemelni a konjunkturális hatást.

A jelentés szerint a Bizottságnak igen rövid idő alatt egyértelműen meg kell határoznia a jelenlegi irányelvek konjunkturális hatásait, ezen kívül pedig a szükséges változásoknak az ősi időszak előtt meg kell történniük.

Arra kérem Önöket, fogadják el a jelentést, valamint a háromoldalú megállapodást célzó javaslatot, hogy ezáltal mi – az Európai Unió és Európai Parlament – a pénzügyi piacok reformja kapcsán megtarthassuk vezető szerepünket. Fontos továbbá, hogy minden, a jövőben végbemenő fejlődéshez szükséges követelményt megvalósítsunk, ezáltal megnyitva az utat egy jobb, stabilabb és megbízhatóbb pénzpiac előtt, és újra vezető helyet foglaljunk el a G20-as csúcson. Ebben kérem az Önök segítségét.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

alelnök

Karsten Friedrich Hoppenstedt, előadó. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az egységes európai pénzügyi felügyelet hiánya, valamint a rendszer nemzetközi és európai szintű működésképtelensége néhány azok közül az okok közül, amelyek miatt a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság kialakult. Ezért azután biztosítanunk kell, hogy az információ koordinált formában integrálódjon a rendszerbe, valamint, hogy az egyes szervezetek között legyen információcsere egy újabb válság megakadályozása érdekében.

Az egyes tagországokban jól működő állami felügyelet optimalizálása szükséges ahhoz, hogy a rendszer mind a 27 tagországban működőképes legyen, és ezáltal biztosított legyen a hatékony információ átvitel.

Ehhez pénzügyi forrásokra van szükség. A válságot most kell megoldanunk, a forrásokat pedig most kell biztosítanunk, éppen ezt teszi lehetővé.

Üdvözlöm a tényt, hogy a Bizottság reagált a Parlament felhívására és ennek alapján javaslatában a pénzügyi szolgáltató szektorban, a pénzügyi jelentések és könyvvizsgálat területén, valamint bizonyos európai és nemzetközi intézmények tevékenységével összefüggésben pénzügyi segítséget kíván nyújtani az Európai Közösségnek, így biztosítva a közösségi politikák hatékonyságát e téren. Új közösségi program készül, amelynek célja, hogy a közösségi költségvetésből közvetlen hozzájárulásokkal lehessen finanszírozni az egyes intézményeket.

Ez a fajta társfinanszírozás nagymértékben hozzájárulhat ahhoz, hogy a bizottságok és felügyeleti szervek független módon és hatékonyan tegyenek eleget megbízásuknak. A program tervezésénél rugalmasságra és megfelelő források elérhetőségére kell törekedni annak érdekében, hogy legalább a harmadik szintű bizottságok követelményeinek – beleértve a CESR, CEIOPS és CEBS követelményeit – megfeleljen. A Bizottság javaslata 40 százalékkal alacsonyabb értéket jelölt meg annál, mint amit a harmadik szintű bizottságok a következő négy év viszonylatában szükségesnek ítélt meg. A Tanács nem tűnt túl lelkesnek a költségvetés jelentős növelése tekintetében, azzal együtt, hogy nyilvánvaló az a törekvés, amelynek értelmében a pénzügyi felügyelet terén komoly javulást kell elérni.

A tárgyalások végén a következő négy évet illetően egy körülbelül 40 millió eurós összegben állapodtunk meg: 500 ezer euró a 3. szintű bizottságoknak 2009-re, valamint további 38,7 millió euró a 2010 és 2013 közötti időszakra, amelyből 13,5 millió euró ezeket a bizottságokat illetné. Ami a pénzügyi jelentésekkel és könyvvizsgálattal foglalkozó bizottságokat illeti, a Bizottság eredeti szervezeti reformjavaslata túl határozatlan volt. Ezért azután mi, a Parlament, korrekciókat hajthattunk végre, majd pedig a háromoldalú tárgyalásokat követően az egyéni pénzügyi referenciaösszegek és pénzügyi időszakok tekintetében elfogadható eredményt értünk el. A Larosiére-csoport és a jelentés legutóbbi megállapításai jelzik, hogy nyomós indokok állnak a mögött, hogy a Bizottság a program eddig végrehajtott változtatásokhoz történő igazítása érdekében legkésőbb 2010. július 1-jéig jelentést terjesszen mind a Parlament, mind pedig a Bizottság elé, valamint az európai pénzügyi piacok szabályozásának és felügyeletének további reformjára irányuló szükséges jogalkotási javaslatokkal álljon elő.

A jelenlegi pénzügyi válság körülményei között megkerülhetetlennek tűnik, hogy a pénzügyi jelentések és a könyvvizsgálat vonatkozásában a pénzügyi szolgáltatásokkal összefüggésben mind a felügyelet, mind a kooperáció területén kiterjesztendő konvergencia kiemelt fontosságú feladat legyen.

A Szolvencia II-vel foglalkozó, két héttel ezelőtt lezajlott plenáris ülésen úgy fogalmaztam, fontos, hogy Európa olyan egyértelmű jelzéseket adjon, amelyekre a világ más részein is odafigyelnek. Úgy gondolom, az elmúlt hetekben világos jelzéseket adtunk ahhoz – többek közt a Karas úr által benyújtott jelentés kapcsán, amely a hitelminősítő szervezetekkel foglalkozik –, hogy nemzetközi partnereink komolyan vehessenek bennünket, és amelyek bizonyítják, hogy az elmúlt évtizedekkel ellentétben nem pusztán utasok vagyunk. Ez mindenképpen jó jel.

Szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak, az árnyékelőadóknak: Bowles és Berès asszonyoknak. Tekintettel arra, hogy ebben a parlamenti ciklusban ez az utolsó parlamenti felszólalásom, köszönetet szeretnék mondani a Bizottságnak, képviselőtársaimnak és a Tanácsnak együttműködésükért. Öröm volt Önökkel együtt dolgozni. Hadd illusztráljam egy példával, milyen jó eredmények születtek ebből az együttműködésből. A Tanács cseh elnöksége 30 perccel ezelőtt úgy döntött, elfogadja a háromoldalú tárgyalás eredményeit. Van tehát előttünk egy olyan javaslat, amelyet még a mai nap folyamán elfogadhatunk, és én bizonyos vagyok benne, hogy a Parlament nagyobb frakciói is a javaslatok mellett szavaznak majd.

Még egyszer hadd mondjak köszönetet együttműködésükért.

Charlie McCreevy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, két héttel a pénzügyi válság kapcsán szükségessé vált intézkedésekkel kapcsolatos legutóbbi vitánk után örömmel ragadom meg a lehetőséget, hogy olyan újabb lépéseket vitassak meg Önökkel, amelyekkel közös döntés alapján a válság kihívásaira reagáltunk.

Ma különös örömmel tölt el az a remény, hogy két intézkedés kapcsán juthatunk első olvasatban kialakított megállapodásra: az egyik a pénzügyi szolgáltatások, a pénzügyi beszámolás és a könyvvizsgálat területének különös tevékenységeit támogató közösségi program, a másik a tőkekövetelményekről szóló irányelv felülvizsgálata. Nem csak a gazdaságélénkítő erőfeszítéseket befolyásolja jelentős mértékben mindkettő, hanem jelentősen növeli a pénzügyi felügyelet hosszú távú hatékonyságát és az Európai Unió pénzügyi szektorának erejét.

Először szeretném üdvözölni a pénzügyi szolgáltatások, a pénzügyi beszámolás és a könyvvizsgálat területének különös tevékenységeit támogató közösségi program kapcsán megszületett parlamenti módosításokat. A pénzügyi válság megmutatta, mekkora szükség van az Európai Unió felügyeleti tevékenységének további megszilárdítására. A válság figyelmeztet az átláthatóság, valamint a pénzügyi jelentések és számviteli standardok létrehozásában aktívan közreműködő testületek függetlenségének fontosságára.

E célok elérése érdekében a Bizottság szempontjából fontos lépés az ezeken a területeken működő kulcsfontosságú testületek szerepének megszilárdítása, még hozzá európai és nemzetközi szinten. A Bizottság ezért javasolta, hogy az említett testületek pénzügyi támogatásban részesüljenek.

Úgy véljük, egyetértés van abban, hogy ezeknek a testületeknek stabil, diverzifikált és megfelelő finanszírozásra van szükségük. A majd elfogadásra kerülő program lehetővé teszi számukra, hogy küldetésüknek a mostaninál függetlenebb és hatékonyabb módon tegyenek eleget. A három felügyeleti bizottság számára ez a program lesz az első lépés ahhoz, hogy a de Larosière-jelentésben megfogalmazott ajánlások értelmében javítsák képességeiket.

Ez lehetőséget adna nekik arra, hogy az európai szintű felügyeleti konvergenciát és a nemzeti felügyeleti közötti együttműködést javító projekteket fejlesszenek ki. Az információcserét főleg az új számítástechnikai eszközök rendszerbe állítása könnyíti meg. A nemzeti felügyeleti közös képzése lehetővé teszi egy közös felügyeleti kultúra kialakítását.

A program ezen felül előkészíti a terepet a felügyeleti reformok következő lépéseihez, amelyekkel a Bizottság az elkövetkező hetek során foglalkozik majd. Szükséges továbbá, hogy a pénzügyi beszámolással és könyvvizsgálattal összefüggő nemzetközi szinten összehangolt szabályok magas szakmai színvonalat képviseljenek. Biztosítani kell az egyenlő versenyfeltételeket az európai felhasználók számára, az ehhez szükséges szabályokat pedig a standardok meghatározói alakítják ki.

Ez a vállalatok számára kedvező üzleti környezet kialakításának fontos feltétele, különösen a jelenlegi gazdasági helyzetben. Azáltal, hogy sem a Nemzetközi Számviteli Standard Bizottság Alapítvány, sem az Európai Pénzügyi Beszámolási Tanácsadó Csoport, sem pedig a Közérdekű Felügyeleti Tanács nem szorul olyan önkéntes alapú pénzügyi támogatásra, ahol a finanszírozók nem-diverzifikált, potenciálisan érdekelt felek, a standardokat meghatározó folyamat minőségét és hitelességét egyaránt javíthatjuk.

Az Európai Pénzügyi Beszámolási Tanácsadó Csoport megerősítésével megbízhatóbb tanácsokat tudunk adni az Európai Uniónak, mialatt a Nemzetközi Számviteli Standard Testület megállapítja a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardokat. A Közérdekű Felügyeleti Tanács felügyeleti kapacitásai növelésében nyújtott segítség nyújtás biztosítja, hogy a nemzetközi számviteli standardok alkalmazásuk során megfeleljenek az EU minőségi követelményeinek.

A javasolt módosítások módosítják a Bizottságnak a pénzügyi keretösszeg kedvezményezettek között történő szétosztására tett javaslatát. Ezzel nem vagyunk maradéktalanul elégedettek. Jobban szeretnénk volna, ha az Európai Pénzügyi Beszámolási Tanácsadó Csoporttól (EFRAG) semmilyen összeg nem kerülne újrafelosztásra az EU felügyeleti bizottságokhoz.

Az EFRAG európai testület. A Nemzetközi Számviteli Standard Bizottság Alapítvány standard meghatározási folyamatában az EU által gyakorolt befolyás fontos eleme. Nem jó üzenet, ha az EFRAG alá tartozó keretösszegekből más európai testületekhez kerülnek át összegek. Látjuk ugyanakkor, hogy csak igen korlátozott összeg kerül újrafelosztásra az EFRAG-tól az EU felügyeleti bizottságokhoz.

Meggyőződésünk az is, hogy a kijelölt célok többségét mégis sikerül megvalósítanunk a program keretein belül, ezért tehát a módosításokat tudjuk támogatni. Amint arról Hoppenstedt úr említést tett, örülök, hogy megragadhatom a lehetőséget annak bejelentésére, hogy az Állandó Képviselők Bizottsága ma reggel elfogadta a javasolt módosításokat, ami azt jelenti, hogy mind a Tanács, mind pedig a Bizottság támogatni tudja a Parlament javaslatát.

A tőkekövetelményekről szóló irányelvek felülvizsgálatáról szólva örömmel jelzem, hogy a Bizottság általában véve támogatja a parlamenti módosításokat. Általában, de nem mindenre kiterjedően, mivel a Bizottságnak még vannak bizonyos aggályai az értékpapírosítást illetően.

A Bizottság által múlt októberben elfogadott javaslat széleskörű konzultáció eredményeképpen jött létre egy, a pénzügyi válságot megelőzően elkezdődött folyamat végén. Sok szempontból a tőkekövetelményekről szóló irányelv mostani felülvizsgálata a válságra történő jól időzített első reakciónak bizonyult.

Dicséretes, hogy az Európai Parlament az ügy sürgősségére való tekintettel úgy reagált, hogy a javaslatot első olvasatban elfogadta. Ennek köszönhetően ma már szigorúbb elvek alapján működik a likviditási kockázatkezelés, szigorúbb szabályok érvényesek a kockázatdiverzifikációra, szigorúbb az ellenőrzés, jobb a tőkealap, ezen kívül szigorúbb a saját részesedés megszerzése és az értékpapírosításhoz szükséges átvilágítási követelmények. Ez mindenképpen jelentős előrelépés.

A mostanra elhíresült értékpapírosításhoz szükséges 5 százalékos visszatartással kapcsolatban örömmel látom, hogy a Parlament ellenállt az ágazati nyomásnak, amely azt akarta, hogy eltöröljünk valamit, amiről még tavaly is azt mondták, hogy teljesen értelmetlen. Szeretném kijelenteni, hogy a visszatartási szabályról kiderült, hogy olyasmi, ami nemhogy nem értelmetlen, hanem nem más, mint a józan ész megnyilvánulása. Ma már a G20-ak elismerik, hogy ez a pénzügyi rendszer megerősítésének kulcsfontosságú lépése. Ha előretekintünk, a Bizottság kétséget kizáróan támogatni fog minden, a szöveg még egyértelműbb megfogalmazására irányuló törekvést.

A Bizottság a válság kezelése során a globális kezdeményezések terén kezdeményező szerepet játszott. Példáját követi majd a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság. Én ezért nagyon örülök annak a záradéknak, amely az Európai Parlament által javasolt, 2009 végéig lebonyolítandó felülvizsgálatról rendelkezik. A Bizottság a nemzetközi fejleményektől függően mérlegelni fogja, hogy növelje-e a visszatartást.

Azt is örömmel látom, hogy a Parlament ellenállt azoknak az ágazattól érkező hangoknak, amelyek kevésbé szigorú szabályokat látnának szívesen a bankközi kockázat területén. Nem árt felidézni, hogy a bankok tevékenysége nem kockázatmentes. Ez a pénzügyi válság egyik legfontosabb tanulsága. A pénzügyi stabilitás biztosítása szempontjából kritikus tényező a megfelelő diverzifikáció és biztosíték.

A szavatolótőke vonatkozásában megértem bizonyos képviselők vonakodását a tekintetben, hogy a Parlament mérlegelhetné bizonyos olyan nemzeti eszközök visszaminősítését, amelyek nem felelnek meg az első csoportba (Tier 1) tartozás előírásainak. Hadd fogalmazzak pontosabban. Értem, hogy vannak, aki húzódoznak ettől, de csak a jelenlegi gazdasági helyzet miatt. A jövő a gazdaság komoly élénküléséről szól. A Bizottság komolyan elkötelezte magát a szavatolótőke minőségének javítása terén, amint erről a G20-ak csúcstalálkozóján megállapodás született.

Ami az értékpapírosítást illeti, a Bizottság még mindig azon az állásponton van, hogy bizonyos szempontból jobb lett volna, ha még tisztább helyzet teremthető és még konkrétabb megfogalmazást nyer az 5 százalékos visszatartás jövőbeni kiszámításának módja. Tudom, hogy az Európai Parlament az idő szorításában végezte munkáját, és örülök annak, hogy a Bizottság kapott egy második esélyt a 2009 végére elkészülő jelentés szövegének pontosítására.

Az a két jelentés, amelyről ma szavazni fognak, jelzi, hogy amikor a parlamenti képviselők, pénzügyminiszterek és biztosok elébe mennek az eseményeknek és politikai vezetőként cselekszenek, akkor lehet gyors és hatékony választ adni a kihívásokra. Mindkét intézkedés, amelyről a mai vita során szó esett, jelentős mértékben hozzájárul az EU pénzügyi és felügyeleti működési kerete felülvizsgálatának előkészítéséhez.

Az említett intézkedések mellett múlt szerdán a pénzügyi válságra történő válaszként bemutattunk egy alternatív befektetési alapokkal, díjazási konstrukciókkal és lakossági befektetési termékcsomagokkal foglalkozó, kulcsfontosságú kezdeményezéseket tartalmazó csomagot.

Végül, de nem utolsósorban, három héten belül egy bizottsági közlemény a nyilvánosság elé tárja a Bizottság véleményét a de Larosièrre-jelentés pénzügyi felügyelettel kapcsolatos ajánlásai óta meghozott intézkedésekről.

A júniusi európai tanácsi jóváhagyást követően az ősz folyamán további jogalkotási javaslatok kerülnek bemutatásra.

Gary Titley, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – Azért emelkedem szólásra, hogy a Költségvetési Bizottság Hoppenstedt úr jelentésével kapcsolatos véleményét elmondjam. Hoppenstedt úrhoz hasonlóan nekem is 20 év után ez lesz az utolsó felszólalásom ebben az ülésteremben.

A Költségvetési Bizottság tisztában van a javaslatok fontosságával és sürgősségével. Nyilvánvaló, hogy bizonyos kulcsfontosságú EU politikák megfelelő finanszírozás hiányában megghiúsulnak, ezért tehát örömmel támogatjuk a javaslatot. Ugyanakkor szeretnénk rámutatni, hogy ez a pénz az 1a számú tétel tartalékából származik, ami tartalékcsökkenéshez vezet, emiatt pedig csökkenti a jövőben fontossá válható projektek finanszírozására szánt forrásokat. Erről nem szabad megfeledkeznünk.

Másodszor, figyelniünk kell arra is, hogy ezek a szervezetek semmiképpen ne váljanak ügynökségekké, mert ha ez történne, nyilvánvalóan az ügynökségekkel kapcsolatos intézményközi egyezmény hatálya alá esnének.

Végül semmiképpen nem szeretnénk, ha a Költségvetési Bizottság álláspontja csorbát szenvedne a javaslatokkal kapcsolatos sietség miatt. Ezért a Költségvetési Bizottság örömmel támogatta McCreevy úr hétfő esti, ideiglenes finanszírozásra tett javaslatát, ezáltal biztosíthatóak a megfelelő finanszírozási eljárások, a javaslatok pénzügyi vonatkozásaival pedig megfelelő háromoldalú tárgyalás keretében foglalkozunk.

Elnök. – Titley úr, köszönetet mondok Önnek azért a 20 esztendőért, amit az európai ügynek szentelt.

John Purvis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, úgy tűnik, mintha csupa veterán emelkedne szólásra, de hát miért akarnám az Európai Parlamentben utolsó parlamenti felszólalásomat az általam megélt legrosszabb gazdasági helyzet közepette elmondani – márpedig életem korai időszaka a kritikus 30-as évekre esett –, és miért akarnék egy olyan jogszabályról szóló vitában felszólalni, amely – attól tartok – nem teljesen felel meg az elvárásoknak: a tőkekövetelményekről szóló irányelvekről van szó.

Én és frakcióm támogatja a Karas előadó által komoly szakmai érzékkel és türelemmel, az idő rövidsége miatt nyomasztóan sürgető légkörben, a jelenlegi nyugtalanító gazdasági helyzetben kialakított kompromisszumos megoldást. Remélem azonban, hogy kollégáim, akik a választások után visszatérnek, újrakezdik az egész együtt döntési folyamatot, amely jogalkotásunkat valóban képes teljes mértékben próbára tenni, és egyúttal tovább finomítani. Attól félek, hogy a túlzott sietség közepette meghozott jogszabályok közül sok nem várt, kedvezőtlen következményekkel jár. Attól tartok például, hogy a nagykockázatok kapcsán hozott szabályok, amelyeket McCreevy biztos olyannyira dicsért, és amelyek bevezetéséhez a partnerekkel összefüggő valós aggályok nagyban hozzájárultak, lényegesen megnehezítik a bankközi pénzügyi teljes körű és kívánatos újbóli aktiválását. Attól félek, hogy a McCreevy biztos által szintén olyannyira dicsért új visszatartási szabály valójában akadályozza az értékpapírosítás újraindulását, amely pedig az ingatlanfinanszírozás, a gépjárműhitelek és a fogyasztás terén alkalmazott, szükséges és túlnyomó részt hasznos mechanizmus.

A számításba vehető összes kormányzati ösztönző sem képes ellensúlyozni a haldokló papírosítási piacot. Remélem tehát, hogy amikor eljön az ideje az irányelv felülvizsgálatának, addigra a szükséges hatástanulmányokat már elvégezték, kikérték a szakértők véleményét, megfelelő módon és teljes körűen értékelték a globális helyzetet, és végül minden vonatkozásban megfelelő szabályokat alkalmaznak majd.

Pervenche Berès, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Biztos úr, nagyon sajnálom, hogy a Tanács elnöksége nincs jelen. A belső piacért felelős biztósként az Ön megbízatása alatt, McCreevy úr, a szabályozási folyamat teljesen leállt. Sajnálatos módon – nem igazán tudom, hogy fogalmazzak – Önnek meg kellett volna változtatnia véleményét, és végül hallgatnia kellett volna az Európai Parlament szocialista frakciójára, amely – amikor Katiforis úr jelentését meghallgattuk – kifejtette Önnek, hogy szükség van a hitelminősítő szervezetekkel összefüggő jogszabályokra, vagy hallgatnia kellett volna előadónkra, Rasmussen úrra, aki megmondta, hogy a bankszektorban be kell vezetni az értékpapírosítással kapcsolatos visszatartást.

Végül pedig be kellett volna vezetnie a bankbetétek garanciáját. Tudja, az nem hír, hogy a szabályozás terén semmi nem történik. Szerencsére a következő parlamenti ciklusban ezeket a kérdéseket már nem Önrel együtt kell megoldanunk. Mindezt azért mondom, mert az utolsó, az alternatív alapok és a befektetési alapok kapcsán Ön által benyújtott javaslat irreális volt, amit alátámaszt az is, hogy Ön még arra sem hajlandó, hogy javaslatát a Gazdasági és Pénzügyi Bizottsággal megvitassa.

Ami Karas úr jelentését illeti, úgy vélem ez egy fontos jelentés, amelyet a mai nap folyamán el kell fogadnunk, mivel az Európai Unió belül azt a jelzést adja mind a bankszektornak, mind pedig a G20-as partnereknek, hogy az értékpapírosításhoz szükséges a visszatartás bevezetése. A szavatoló tőke definíciójánál egyértelműbben kell eljárni. A jövőben egyfelől a csoportfelügyeletet inkább nemzetközi keretek között kell megoldani, másfelől Jacques de Larosière jelentésének megfelelően integrált ellenőrzésre lesz szükség. Végül a derivatívákhoz és a hitel-nemteltelési csereügyletekhez elszámolóházak kellenek.

Szeretnék ezenkívül köszönetet mondani Karas úrnak, amiért újraindíthattuk a háromoldalú megbeszéléseket, ami lehetővé teszi, hogy az irányelv hatályba lépését megelőzően felülvizsgáljuk a visszatartási küszöböt. Miután tanulmányokat rendeltünk és megbíztuk a CEBS-et annak meghatározásával, mely körülmények között kell a visszatartást szakmailag körültekintően megtervezni, meggyőződhattünk róla, hogy a mai nap szavazására kerülő 5 százalékos küszöb volt a megfelelő érték, annál is inkább, mivel szerintem jó döntéssel korrigáltuk a visszatartás mértékét, és eltöröltük a Purvis úr által javasolt garanciákat.

Ami Hoppenstedt úr jelentését illeti, szeretnék legőszintebben köszönetet mondani neki, mivel úgy hiszem, hogy itt most már hasznos és pozitív munka folyik. Ezelőtt a Bizottság azt mondta, hogy nem lehetséges a 3. szintű bizottságok finanszírozása, ma ez megoldható, még mielőtt ezek a bizottságok ügynökségekké alakulnának. Ez öröndetes fejlemény. Az előadó kezdeményezésére a működési költségek és a projektköltségek egyaránt finanszírozhatóak lesznek, a Parlament számára pedig könnyen áttekinthetővé válnak az ilyen módon finanszírozott projektek. Ennek csak örülhetünk; ez a jó irány.

Végül, ami a számviteli standardokat és azokat a körülményeket illeti, amelyek között a nemzetközi szervezetek részt vesznek a standardok kialakításában, nyomást gyakoroltunk ezekre a szervezetekre a tekintetben, hogy javítsák az irányítási munkát, és pontosabban határozzák meg saját szerepüket. Meggyőződés, hogy az Európai Parlament a Hoppenstedt-jelentésnek köszönhetően ebben a vonatkozásban is hasznos munkát végzett, és köszönetet mondok az összes előadónak, valamint a Háznak, ha – reményeim szerint – a későbbiekben nagy többséggel elfogadja ezt a két jelentést..

Sharon Bowles, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a megállapodás tárgyát képező szöveg, amely a tőkekövetelményekről szóló irányelvet foglalja magában, komoly lépés előre az elsődleges tőke, a kockázatok és a felügyelet vonatkozásában. Az értékpapírosításról szóló rendelkezés – amely az átvilágítási hiányosságok miatt arányosan kiszabott büntetéseket határozza meg – nem tökéletes ugyan, de a célnak megfelel – nevezetesen annak a célnak, amely a bizalom visszaszerzésére, és az értékpapírosítási piac újraépítésére irányul. A visszatartási százalékos értékének év végi felülvizsgálata azt jelzi, hogy az alapok, a nemzetközi együttműködéssel együtt, rendben vannak.

Az európai értékpapírosítási problémák az Egyesült Államokban a vásárlói oldalra vezethetők vissza, de a félelem a saját értékpapírosítási piacunkat is megfojtotta. A bankok elvesztették a legfontosabb eszközt, ami lehetővé tette számukra saját kölcsöneik eladását – ez fontos eszköznek számított, mivel tőkét szabadított fel, amelyet további kölcsönök nyújtására lehetett használni, emellett pedig a növekedés egyik fő mozgatórugója is volt. 2006 és 2007 között az európai értékpapírosítás elérte a 800 milliárd eurót: 526 milliárd euró segítette az európai ingatlanokat, ami a 10 milliárdos nagyságrendű gépjárművásárlásokból, hitelkártya-alapú fogyasztásból, valamint a kis- és középvállalkozásoknak nyújtott hitelekben – igen, ebben még a körülbelül 40 milliárd eurós német kis- és középvállalkozásoknak nyújtott hitelek is benne vannak – tevődik össze. Pontosan ezek azok a területek, ahol a hitelválság a legkeményebb következményekkel jár. Ez pedig nem véletlen. Szembe kell néznünk ugyanis a ténnyel, hogy a banki hitelezésnek korlátot szab a rendelkezésre álló tőke, és a bankok keze meg egészen addig meg van kötve, amíg nincs tőkeemelés, illetve nem tudják eladni a kölcsöneiket. Tehát minél előbb sikerül működő képessé tennünk az európai értékpapír-alapú minőségellenőrzést, annál jobb.

Azt gondolhatnánk, hogy amennyiben az 5 százalékos visszatartás garancia arra, hogy a bankok jól viselkednek, a 10 százalékos visszatartás még inkább az lenne, a visszatartott tőkerésznek azonban költségvonzata van, ami viszont csökkenti a felszabadítható tőkét, ezáltal pedig korlátozza a hitelnyújtás mértékét. Egy folyamatos tőkenyomással terhelt időszakban ez a 10 százalékos hitelezőket és a vállalkozásokat sújtja, nem pedig a bankokat. Ezért azután más fórumok is – amelyek szintén magasabb visszatartási javaslatok mellett voltak – egyre inkább az 5 százalékos értéknél maradnak.

Végeredményben az okos felügyeleti éberség fogja a jövőben megakadályozni a visszaéléseket, nem pedig a már lezajlott ügyek kapcsán hozott szabályozás. A 3. szintű bizottságoknál látjuk, hogy a felügyeleti problémák és kudarcok ellenére mégiscsak a Parlament ismerte fel igazán, nem pedig a tagállamok, hogy a lyukakat nem lehet források nélkül betömni. Ennek úgy szerzett érvényt, hogy ragaszkodott hozzá, hogy az illetékes bizottságok több forráshoz jussanak. A diverzifikáltabb, semleges finanszírozási rendszer a nemzetközi számviteli és ellenőrző szervek számára is előnyösebb lesz, az Európai Unió pedig ebben a kérdésben vezető szerephez juthat, persze – amennyiben más országok nem csatlakoznak – nem akármeddig. Örülök, hogy ezt sikerült egyértelműen megfogalmaznom. A finanszírozási szükségletek kielégítéséhez a felhasználói oldal – például befektetők – hozzájárulása is szükséges.

Konstantinos Droutsas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, a mostani gazdasági válság túlermelési válság és a túlzott tőkefelhalmozás válsága. Magának a kapitalista rendszernek a válsága, amint ezt ma már mindenki elismeri. Megpróbálják pénzügyi válságként beállítani, mintha likviditási válságról lenne szó, ezzel próbálják félrevezetni a munkásokat, és kibújni az igazi okok beismerésének felelőssége alól, amely okok növekvő munkanélküliséghez, csökkentett jövedelmekhez, képlékeny munkaügyi kapcsolatokhoz és az ezek elleni teljes offenzívához vezetnek.

A számviteli standardok felügyeletére irányuló intézkedések, amelyek mind a hitelkeretet, mind a szavatolóitókét ellenőrzik, nem egyszerűen képtelenek a bankok felelősség alóli kibújásának csökkentésére; egészében véve pont ezek azok az intézkedések, amelyekre maguk a bankok törekszenek, azért hogy – a felületes felügyeleti és ellenőrző tevékenységeken túl, amelyek, ahelyett, hogy azoknak a kisbetéteseknek az érdekeit védnék, akik régen és most egyaránt ki voltak és vannak téve a gazdasági válságból adódó kockázatoknak – továbbra se lehessenek felelősségre vonhatóak, ez a felelősség alóli mentesség pedig védi a bankok versenyhelyzetét, ezen kívül lehetővé teszi, hogy újabb eszközöket vessenek be a profit növelése érdekében.

Az a visszafogottság, amellyel a bankok akár a pénzintézetek állami társfinanszírozására reagáltak, amelyért cserébe legfeljebb minimális mértékű ellenőrzésnek kell alávetni magukat, jellemző magatartás, jelzi a felelősség előli meghátrálást, amely a piac útvesztőjében ismét csak magasabb profitot és árakat eredményezhet, mialatt ismét a munkásokkal akarják megfizettetni a válság árát. A munkásokat se meg nem tévesztik, sem pedig el nem tántorítják az Európai Uniónak a válság leküzdése érdekében hozott határozatai. Tudják, hogy ezek a döntések a válság teljes súlyát az ő vállukra helyezik, céljuk pedig az eddigieknél is magasabb tőkeprofit biztosítása.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Köszönöm, elnök úr. Lezajlott egy globális pénzügyi összeomlás, amely még mindig okoz problémákat. Mielőtt uniós szinten tennénk lépéseket, szükség van tehát annak elemzésére, miért is történt mindez. A következőket szeretném mondani: Először is, nálunk tulajdonos nélküli kapitalizmus van. A nagyvállalatokat már nem a részvényesek irányítják, hanem a nyugdíjalapok, biztosító társaságok és egyéb pénzalapok. Ez olyan helyzet kialakulásához vezet, amelyben az illetékesek úgy irányítanak, ahogy akarnak, méghozzá úgy, hogy ezzel saját érdekeiket védjék, ami a kockázatok nagyarányú növelését jelenti, aminek az lesz az eredménye, amit most látunk. Vannak bankjaink, amelyek „túl nagyok ahhoz, hogy bukjanak” – ez a szöveg folyik szinte már a csapból is. A Glass-Steagall-törvény célja ennek megakadályozása lett volna, de az Egyesült Államokban hatályon kívül helyezték. El kéne gondolkodnunk azon, nem lehetne-e ez a megoldás része. Vannak letéti garanciáink a kisbetétesek számára, de még az igen nagy betétesek számára is. Ez azt jelenti, hogy az emberek, akik pénzt tesznek a bankba, fityülnék rá, vajon biztonságos-e a bank, mivel tudják, hogy az adófizetők úgymégg megvédik. Ez baj. A központi bankok vezetői nem rombolják le a légvárat, sőt inkább dicséretet kapnak, amikor folyamatosan azon vannak, hogy a légvárak építése a végtelenségig folytatódjon.

Alan Greenspan-nek igen jó híre volt olyasvalamiért, ami a gyakorlatban nagyrészt magyarázatul szolgál arra, miért is romlottak el ennyire a dolgok. A jelzálog alapú hitelezés volt a bajok kezdete és nagy részben okozója, és olyan politikusok vezették be, akik most azt mondják, hogy a problémát azzal oldjuk meg, hogy még több jogosítványt veszünk el a piactól. Kétkem. Az Új Bázeli Tőkeegyezményt az árnyfinanszírozás eszközeivel kerülték meg. Ma új tőkeszabályozásról beszélünk. Mindez nem fog segíteni, ha ez újabb árnyfinanszírozást jelent. Én tehát úgy gondolom, hogy a problémát másképp kellene kezelni és meg kellene kérdezni, mi a teendő. Ekkor ki fog derülni, hogy uniós szinten nagyon kevés teendő van. Ez globális probléma, ezért annak orvoslásának máshol kell megtörténnie.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Elnök úr, hölgyeim és uraim, véleményem szerint az Európai Parlament jelen ciklusának egyik legjobb lépése az a múlt évi döntés, amely a pénzügyi rendszer szigorú szabályozásának és nagyobb stabilitásának szükségességére vonatkozott. Kár, hogy mindez nem három évvel előbb történt. A tőkekövetelményekről szóló irányelvtervezet benyújtása ebben a vonatkozásban újabb gyakorlati eredmény. A pénzügyi válság felhívta a figyelmet az ellenőrzési mechanizmusok hiányosságaira, ideértve az összevont alapú felügyeletet is.

Egyetértek azzal, hogy a problémák megoldásához a kiindulópont egy, az európai központi banki modellt alapul vevő, bankfelügyeleti testületekből álló decentralizált európai rendszer felállítása lenne. Támogatom emellett a szigorúbb értékpapírosítási szabályokat is. Az értékpapírosított kockázat bizonyos százalékának a kezdeményezőknél kellene maradnia, ezenkívül befektetői részről további átvilágítás lenne szükséges. Csak így lehet haladást elérni.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Köszönöm Elnök úr! Gratulálok a jelentéstevőnek és a frakciók árnyékjelentéstevőinek az elért kompromisszumhoz. Bár sokunknak sok tétel nem ideális vagy kedvező, de politikailag fontosnak tartom, hogy még most, a választások előtt szülessen meg a jogszabály.

Néhány megjegyzésem: 1. Mint a mikrohitelezésért felelős jelentéstevő örömmel fogadom, hogy bekerült a jelentésbe is szerepelt kívánságom, hogy a mikrohitelezés sajátosságait – például hogy nincs klasszikus fedezet és önrész – tükröző kockázatkezelési rendszert dolgozzák ki. Remélem, erre minél hamarabb sor

kerül. Köszönöm a javaslatért Berès asszony módosítóját. 2. Rendkívül kritikus voltam a felügyelet viszonyában már a 2005-ös módosító vitában is. Különösen az anyaintézetek felügyeletének ügyében, hiszen ez alkotmányos aggályokat is felvet a leányvállalatok országában való alkalmazások tekintetében, márpedig az új tagállamokban többnyire leányvállalatok vannak.

Ezt a kiszolgáltatottságot enyhíti, ha nem is szünteti meg a kollégiumi rendszer, mely számomra még mindig csak jó irány, de nem az igazi megoldás. Mégis a kompromisszumok jegyében ezt a helyzetet előrelépésnek tekintem főleg azért, mert a mostani kompromisszum előírja, hogy hamarosan készüljön el az integrált felügyeletrendszerre vonatkozó jogszabály tervezete a De Larosiére anyag alapján, ami már jó lesz a mi szempontunkból, és ez egy nagyon komoly előnye is a közösségiesítésnek.

Külön szeretném kifejezni köszönetemet az eurózónán kívüli országokkal való szolidaritásért a 153/3-as pont módosítása kapcsán, mivel a javaslatom elfogadásával 2015. végéig nem sújtja külön kockázati prémium ezen országok azon hiteleit, melyet többnyire euróban vettek föl az államháztartás vagy a központi bank részéről. Mindezeket figyelembe véve javaslok a kompromisszum egy blokkban való megszavazását, beleértve az 5%-os visszatartást is, hiszen már ez azért valamiféle előrelépést jelent.

Végezetül mivel ez az utolsó felszólalásom, én is szeretném megköszönni az Elnökasszonynak, valamennyi kollegámnak azt a munkát, amit öt évig itt elvégezhettem.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Ebben az évben az európai prosperitás 4 százalékkal csökken, a munkanélküliek száma pedig eléri a 26 milliót. A világnak és az Európai Uniónak többet, jobbat és hamarabb kellett volna tennie a pénzüi piacok szabályozása terén.

Meg vagyok elégedve a Parlament ebben a ciklusban végzett munkájával, amelyet gyakran az időhiány légköre határozott meg, ugyanakkor aláhúznám a szocialista frakciónak az Európai Parlamentben végzett munkáját, amelynek a maga idejében nagyobb elismerést kellett volna kapnia.

Sajnálom, hogy a Bizottság reagálása lassúbb, nehezebb és kevésbé átfogó, mint amit a helyzet megkövetelt volna és megkövetel ma is, amint ezt a fedezeti alapok kapcsán nemrégiben tett javaslat jól illusztrálja.

A tőkeigényekkel összefüggő irányelv elfogadása a helyes irányban tett újabb lépés. Tudjuk, hogy a javaslat nem elég merész, és nem teljesen felel meg a várakozásoknak, de ma az a legfontosabb, hogy egyértelmű jelzést adjunk a pénzüi intézeteknek és pénzüi piacoknak a tekintetben, hogy a „minden marad a régiben” szemlélet mára a múlté. Gratulálok az előadónak és az árnyékelőadónak – külön kiemelve Pervenche Berès-t – amiért olyan kitartóan törekedtek a kompromisszumra.

A szóban forgó irányelv egyértelmű szabályokat vezet be, de ezzel együtt egy-egy vitatottabb kérdés kapcsán rengeteg munkát kell még elvégezni a következő felülvizsgálat során, különösen az értékpapírosítást szolgáló visszatartás mértékét illetően.

Ma rendkívül fontos, hogy a Parlament elfogadja ezt az irányelvet, ezáltal egyértelműen jelezve az európai polgároknak, hogy a dolgok változóban vannak, és hogy ez a változás nem áll meg, valamint hogy különös gondot fordítunk ezekre az ügyekre.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a pénzüi válság világossá tette, hogy az Európai Unió pénzüi keretei felülvizsgálatra szorulnak. Frakción támogatja a háromoldalú tárgyalások során előkerült javaslatokat, különös tekintettel a bankokra vonatkozó tőkekövetelményekről szóló új irányelvre vonatkozó javaslatokra. Fokozottabb mértékű lesz a kockázatalapú felülvizsgálat, a különleges célú társaságokkal való visszaélés megszűnik, az értékpapírosításhoz szükséges 5 százalékos visszatartás eredményeképpen pedig javulni fog a strukturált termékek minősége. Sajnálom ugyanakkor, hogy az éven belüli bankközi hitelek esetében a szabály igencsak korlátozó, és hogy a csendes tőke-hozzájárulásokat csak átmenetileg fogadják el teljes értékű tőkeösszegnek.

A pénzüi piacok szerkezetátalakításával eddig elért haladás jó, de nem elégséges. Az ehhez szükséges munka tehát folytatódni fog. Remélem, hogy a bankok együttműködőbbek lesznek, mint az elmúlt néhány hónap során voltak, amikor is inkább vasúti fékezőként, mint előre mutató megoldásokat kereső partnereként viselkedtek.

Werner Langen (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, először is szeretném elmondani, hogy azért kezdtünk bele a mai vita tárgyát képező második projektbe, hogy normális alapokra helyezzük a pénzüi szabályozást. A pénzüi válság oka részben a piaci működés, részben a szabályozás csődje. Összeállítottunk egy listát, amely a hitelminősítő intézetek által szabályozandó intézkedéseket tartalmazza. Határozatokat fogadtunk

el a tőkekövetelményekről szóló irányelvekkel, a vezetői fizetésekkel, a fedezeti alapokkal, a számviteli szabályokkal és az európai felügyeleti struktúrával kapcsolatban. Ma a második ponttal foglalkozunk.

Bizottsági, nem pedig a szokásos első olvasatot követő szavazásra alapozott tárgyalások folynak, amelyek a Tanács, a Bizottság és a Parlament közötti megállapodáson alapulnak. Elismerem, hogy Karas úr számos kérdésben ért el eredményeket. Ugyanakkor sokan képviselőtársaim közül, velem együtt, eltérő véleményen vagyunk, amint erre Klinz úr rámutatott. Ez a véleménykülönbség elsősorban az értékpapírosítással összefüggő visszatartás kapcsán került elő. Az értékpapír-piaci és pénzügyi válság nem utolsó sorban a saját kockázat nélküli pénzügyi termékeknek köszönhető. Emiatt a bankok már nem bíznak egymásban, mivel senki nem rendelkezik olyan értékpapírokkal, amelyeknél a felelősségvállalás kockázati alapon működik. Az elhangzott javaslat 5 százalékos visszatartásra vonatkozik. Véleményem szerint 10 százalék sokkal jobban megfelel a célnak, ezért nyújtottam be módosító javaslatot. Biztos vagyok benne, hogy a Tanács, amennyiben elfogadja a javaslat összes többi elemét, mérlegelni lesz kénytelen a 10 százalékos visszatartást. Nekünk, a Parlamentnek, abban áll a felelősségünk, hogy további biztosítékokat adjunk a polgároknak a tekintetben, hogy egy ehhez hasonló pénzügyi válság többé nem ismétlődhet meg.

Ezért javaslom, és kérem, hogy a 10 százalékos visszatartás és a csendes tőkehozzájárulások levonása mellett fogadjuk el a Karas úr által elért kompromisszumot

Ieke van den Burg (PSE). - Elnök úr, vegyes érzelmekkel állok itt e Ház falai között, ahol számomra ez a mostani az utolsó parlamenti vita. Nagyon örülök a Hoppenstedt-jelentés kapcsán meghozott döntésünknek, amely lehetővé teszi a 3. szintű bizottságok nagyobb mértékű finanszírozását. Ez olyan lépés, amely a nemzeti határokon messze túlnyúló európai pénzügyi piacok szigorú felügyeletét teszi lehetővé. Mindig erőteljesen támogattam ezt az elképzelést, és remélem, hogy az erről folytatott vita a következő ciklusban igen intenzíven folytatódik majd.

A tőkekövetelményekről szóló irányelvvel kapcsolatos másik dokumentáció véleményem szerint nem igazán jó példa arra a Lámfalussy-folyamat szerinti jobb szabályozásra, amelyet az alatt a tíz év alatt fejlesztettünk ki, amíg aktív részese voltam a munkának. Az elért eredményeket támogatom, mert egyértelmű jelzést kell adnunk a piacnak, de egy még inkább elvi alapú megközelítés és áttekinthetőbb politikai konzultációs mechanizmus közelebb állt volna hozzám. Érződik az a nyomás, amely miatt ilyen gyors eredményt kellett elérni. Remélem, hogy ez év végén, amikor alaposabban felülvizsgálják majd a tőkekövetelményekről szóló irányelveket, a Lámfalussy-folyamatra is kellőképpen odafigyelnek majd. Mindenképpen javaslom, hogy a Gazdasági és Monetáris Bizottság indítsa újra a folyamatot.

Utolsó beszédemben szeretnék kapcsolódni ahhoz is, amit Berès képviselő mondott, McCreevy úrnak pedig azt üzenném, bizony kár, hogy mindaz, amit a pénzügyi szabályozás területén tett, az valójában túl kevés, és túl későnek bizonyult. Az elmúlt tíz év során tanúsított együttműködésük kapcsán szeretném kifejezni megbecsülésemet a Gazdasági és Monetáris Bizottságban dolgozó kollégáimnak. Remélem, hogy az új parlamenti ciklusban olyan biztost kapnak, akit csak a pénzügyi piacok érdekelnek, és olyan portfólión dolgozik majd, amely tényleg erről a nagyon fontos témáról szól, és amelynek kapcsán a mai igen nehéz helyzet előállt, olyasvalakit, aki tényleg elkötelezi magát a szabályozás és a pénzügyi piacok megfelelő európai felügyelete mellett.

Udo Bullmann (PSE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ha Önök le akarnak csapolni egy mocsarat, nem a legkövérebb békák véleményére lesznek kíváncsiak a végrehajtás mikéntjét illetően. Pontosan ez a baj a tőkekövetelményekről szóló irányelvvel kapcsolatos jelentéssel, amelyről a mai vita szól. Ha nem akarjuk, hogy tíz-húsz év múlva még mindig rosszul működő bankjaink legyenek, akkor szükség van rá, hogy a bankok és a hitelintézetek jelentős üzleti kockázatot vállaljanak abban az esetben, ha továbbra is kockázatos termékekkel üzemelnek. Az öt százalék azonban nem jelentős.

McCreevy biztos 15 százalékot javasolt, amit aztán az ágazat levitt 5 százalékra. A Tanács ezt elfogadta, az Európai Parlament pedig valóban szánalmas képet mutatott magáról. Mi, német szociáldemokraták magasabb visszatartásra fogunk szavazni, és megszavazzuk a csendes tőke-hozzájárulást is, ugyanis nem korrekt az a versenypolitika, amelyik az üzleti modell ellen irányul, és amelyiknek semmi köze a bankok szerkezetátalakításához.

Remélem, hogy vállalható döntést hozunk majd, és hogy június 7-e után olyan Parlamentünk lesz, amelyikben lesz elég bátorság és határozottság ahhoz, hogy a pénzügyi piac szerkezeti átalakítása során érthető nyelven szóljon.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Elnök úr, a 2007. augusztusi pénzügyi válság első reakciójaként elkészült irányelv elfogadását nem szabad késleltetni. A váratlan fordulatokat elkerülendő, a körülmények

ismeretében az irányelv alkalmazása kellő körültekintést igényel, amelyet a nemzetközi fejleményekkel összhangban lévő ambiciózus felülvizsgálattal együtt kell végigvinni.

A pénzügyi intézeteknek szilárd tőkealapra van szükségük, és a szavatoló tőke összehangolt fogalom-meghatározásán alapuló kiegyensúlyozott verseny részeseként kell megjeleníteniük, különös tekintettel a hibrid eszközök fogalom-meghatározására, illetve a jelentős kockázatok ezzel arányos, kiemelt kezelésére. Rendkívül fontos a nagyobb mértékű átláthatóság, valamint az értékpapír-kibocsátók és -befektetők érdekeinek összehangolása. Az, hogy a mérlegen legalább 5 százalékos értékpapírosított termék maradjon, hogy az ilyen termékeket ne lehessen többszörösen felhasználni, és a befektetők alaposabb átvilágítása mind ebbe az irányba tett lépések. Felügyeleti kollégiumok felállítása a határon átnyúló csoportok számára, és az európai bankfelügyelők bizottságának jóval erősebb szerepkörrel történő felruházása egy teljesebb mértékben integrált európai felügyeleti rendszer megteremtése irányában tett intézkedések.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). – (LT) Szeretnék köszönetet mondani kollégáimnak is az elmúlt öt év kiváló együttműködéséért, bár meg kell mondanom, vannak még a következő parlamenti ciklusra váró megoldatlan kérdések. Mindenekelőtt az, hogy a mostani irányelv nem oldja meg a banki tevékenységek értékelésének problémáját.

A kockázati alapú megközelítés nem felelt meg a céloknak, valóban másfajta értékelési módszert kell kitalálnunk, talán a teljesítmény alapú megközelítést. Továbbá az sincs még eldöntve, ki fog fizetni. Melyik ország adófizetői kockáztatják majd a saját pénzüket, ha egy nagy európai bankcsoport bajba kerül?

Európai szinten létrehozunk egy speciális pénzalapot? A különféle országokból érkező befizetésekből áll majd össze a közös alap? Amíg erre nincs válasz, nem mondhatjuk, hogy a pénzügyi szektor stabil, és jól előkészített szabályozással rendelkezik.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Elnök úr, szilárd meggyőződésem, hogy a vita tárgyát képező intézkedéseknek ugyanakkor megelőző jellegűeknek kell lenniük, mivel a helyzet igen súlyos. A világpiacon lévő pénzügyi derivatívák mennyisége ötszöröse a világ összes bruttó hazai termékének, ez pedig olyan buborék, amely ki fog durranni, és fennáll a bruttó hazai termék drámai csökkenésének kockázata, elsősorban az Egyesült Államokban. Ez pedig az egész világot – az európai országokkal együtt – igen rosszul érintené. A hiperinfláció is veszélyt jelent, mivel az uralkodó elképzelés szerint – ami különösen az Egyesült Államokra jellemző – minden probléma megoldható azzal, hogy egyre több pénzt nyomunk a rendszerbe, bár ennek a stratégiának komoly hiányosságai vannak. Ezért úgy gondolom, hogy a megelőzés rendkívül fontos elem, és hogy néhány erőteljesebben vitatott pénzügyi eszköz használatát – ilyen például az árnyfinanszírozás – egészen egyszerűen meg kellene tiltani.

Elnök. – Mielőtt McCreedy biztos szót kap, és mivel néhány képviselő ma szólalt fel utoljára az ülés terében, kötelességemnek érzem, nem csak a parlamenti képviselők, hanem az összes európai polgár és szavazó nevében is, hogy köszönetet mondjak nekik többéves elkötelezett munkájukért. Meggyőződésem, hogy az az önként vállalt feladat, amelynek során a dolgok javításán fáradoztak, megérdemli, hogy az európai polgárok hálával gondoljanak rájuk.

Charlie McCreedy, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is hadd mondjak köszönetet elsősorban az előadónak, Karas és Hoppenstedt uraknak valamint a többieknek, amiért ebben a két témakörben odaadó munkával igyekeztek kompromisszumos megoldásokat találni.

Ami a Hoppenstedt-jelentést illeti, az Állandó Képviselők Bizottsága tevékenységének ma reggeli pozitív eredménye lehetővé teszi, hogy a javaslatot első olvasatban elfogadjuk. Igen örömdetes, hogy a stratégiai fontosságú kezdeményezés kapcsán sikerült megegyezésre jutni, mert ez jó jel: azt mutatja, hogy készek vagyunk kezelni a pénzügyi válságot, erősíteni a pénzügyi felügyeletet és javítani a pénzügyi jelentések során alkalmazott standard értékelési folyamatok és ellenőrzés színvonalát. Ez azonban csak az első lépés egy igen hosszú folyamat során. Örömteli várakozás tölt el, ha az előttünk álló hónapok során az új Parlamentben Önökkel együtt elvégzendő további munkára gondolok.

Az értékpapírosítás kapcsán mindnyájan egyetértünk abban, hogy az öt százalékos visszatartás csupán az első lépés. A Bázeli Bizottság a mennyiségi visszatartással összefüggésben végzi majd feladatait. Ez volt a G20-ak kérése. Az Európai Unió kezdeményezőként lép fel, és kivesszük részünket a globális szintű további összhang kialakításából.

Hadd térjek itt ki valamire az értékpapírosítás kapcsán. Bowles asszony igen komoly munkát végzett e tekintetben. Ő személy szerint erőteljesen támogatja az értékpapírosítást, elmagyarázta az elképzelés pozitív

oldalait, valamint rávilágított, hogy az Európai Unió összes tagországában a tőkepiacokon mennyi pénz kerül a kis- és középvállalkozásokhoz és a hitelezőkhöz általában. Ha esetleg az a benyomás alakult volna ki, hogy én nem vennék tudomást a több év viszonylatában az értékpapírosítástól várható előnyökről, hadd mondjam el, hogy igenis tudomást veszek róla! Ugyanakkor a kérdés az, hogy egy konkrét esetben milyen arányú legyen az értékpapírosítást kezdeményező részesedése. Elfogadom, amit Bowles asszony mondott: nevezetesen, hogy a jövőben bármekkora százaléki birtoklása tőkeilleték levonását vonja maga után. Nem tudhatjuk biztosan, a jelenlegi pénzügyi válság mikor ér véget. Attól függetlenül azonban, hogy ez mikor következik be, szerintem néhány év múlva teljesen biztosak lehetünk afelől, hogy a pénzintézetek minden szinten kötelesek lesznek a hitelezés fedezetéül szolgáló jelentősebb mennyiségű és jobb minőségű tőkével rendelkezni. Én nem leszek akkor itt – sokan Önök közül azonban igen –, függetlenül azonban a folyamat végétől, a jelenlegi pénzügyi válságnak ez lesz a megkerülhetetlen következménye – nem azonnal, talán még csak nem is középtávon, de hosszabb távon mindenképpen. Ha rendelkeznék a jövőbe látás képességével, most ezeket a néhány év múlva lezajló eseményeket látnám. Tehát itt a százalékokról vitatkozunk. Ismerik a véleményemet ebben a kérdésben. Hosszú évek óta makacsul kitartok álláspontom mellett.

Amikor a kérdés a Miniszterek Tanácsa általi tárgyalás szakaszában volt, és az Európai Parlament előtt, számos módosító javaslat született a különféle „kihagyások” kapcsán ilyen-olyan kérdésekben, ezekben az ügyekben kollégáim – kéresemre – erőteljesen tiltakoztak, mivel komolyan hiszek abban az állításban, hogy 5 százalék a valamiből több, mint 55 százalék a semmiből. Minél több kihagyásunk van – lehet 5, 10, 15 – a nulla 15 százaléka még mindig csak nulla. Ezért örülök annak a lehetőségnek, hogy a Bizottság ez év végén elkészülő jelentésében újra vizsgálja ezt a konkrét ügyet, és megfelelően pontosítja a megfogalmazást a szövegben. Azért ragaszkodom ehhez, mert nem szeretnék mindenféle kihagyásokat látni. Készséggel elfogadom ugyanakkor, amit Bowles asszony és mások mondtak az értékpapírosítás tőkepiacra gyakorolt pozitív hatásairól. Remélem, soha nem tűnt úgy, hogy ez nem így lett volna.

Végül pedig én is szeretnék csatlakozni az elnök úrhoz, és jókívánságaimat fejezem ki a visszavonuló képviselőknek jövőbeni tevékenységükhöz, akármi is legyen az. Legtöbbjüket valamilyen minőségben az itt eltöltött öt esztendő alatt megismertem, segítségüket köszönöm még akkor is, ha nem mindig értettem egyet velük. Talán nem kellene senkit kiemelni, de külön szeretném megemlíteni Purvis úr nevét. Tanácsai mindig bölcsességről tettek tanúbizonyságot, mértéktartóak, körültekintőek voltak és nélkülözték a dogmatizmust, neki külön is szeretnék sikerekben gazdag jövőt kívánni.

Othmar Karas, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először szeretnék köszönetet mondani támogatásukért, valamint a betéteseknek, vállalkozásoknak, bankoknak és pénzüvilágnak küldött jelzésünkért.

A vita igen nyitott volt. Rávilágított a gyengeségekre és arra, hogy további fejlődésre van szükség. Elmondhatom, hogy minden jókívánság, kritika és fenntartás szerepet játszott a tárgyalásokon, hogy megpróbáltuk mindezt belevenni a preambulum-bekezdésekbe és a felülvizsgálati kérelembe. Nincs olyan, ma itt elhangzott megjegyzés, amelynek ne lett volna szerepe a kialakult megállapodásban – bizonyos esetekben ez a szerep nem volt ugyan túl markáns – de mindennek volt valami szerepe.

Így azután teljesen világos, hogy fontos lépést tettünk előre, de ez a lépés nem a végső, mivel ebben a megállapodásban további lépéseket jelentünk be, jelzünk előre és támogatunk, egyben konkretizálva a vita irányát. Más szóval, a vitát folytatjuk, folytatódnia kell. Meggyőződésem ugyanakkor, fontos, hogy most, ebben a törvényhozási ciklusban adjunk egyértelmű jelzést arra vonatkozóan, hogy értjük a dolgunkat, hogy bizalmat akarunk ébreszteni, bizalmat és stabilitást akarunk kialakítani, hogy képesek vagyunk gyorsan reagálni, és hogy tudjuk, milyen megoldandó feladatok várnak még ránk a jövőben. Éppen ezért arra kérem Önöket, hogy ezt a lépést együtt, nagy többséggel tegyék meg.

Nagyon köszönöm a vitát.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, előadó. – (DE) Elnök úr, a tárgyalások első fordulójában már elmondtam a véleményemet bizonyos dolgokról. Ugyanakkor még egyszer, világosan el szeretném mondani, hogy a világ, beleértve partnereinket az Egyesült Államokban, Kínában és máshol, figyeli, hogy az Európai Unió, a Tanács, a Bizottság és a Parlament hogyan reagál a válságra. Már említettem, hogy bizonyos átfogalmazott szabályok kapcsán érzékelhető a reagálás. Az Egyesült Államokban látszik valami mozgás a viszontbiztosításról szóló irányelv és egyéb dolgok vonatkozásában, amilyen például a *biztosítékok* kérdésköre. Mi több, a hozzánk eljutott információk arról szólnak, hogy amennyiben nekünk európaiaknak semmi konkrétum nincs a kezünkben, akkor partnereink sem fognak reagálni.

A múlt hónapban és ebben a hónapban döntéseket hoztunk, és ezeket gyakorlati lépések követték, emellett képesek voltunk a Tanáccsal együttműködve használható megoldásokat találni.

Szeretném még egyszer megragadni a lehetőséget, hogy köszönetet mondjak a Bizottságnak, amely időnként a kelleténél kissé keményebb volt, valamint a Tanácsnak – ahol késő éjszakába nyúló üléseken és számos háromoldalú megbeszélésen próbáltunk ésszerű megoldásokat találni –, mivel egy órával ezelőtt ők is elfogadták az általunk kialakított ésszerű kompromisszumot.

Természetesen köszönet illeti harcostársaimat a Gazdasági és Monetáris Bizottságban, Berès és Bowles asszonyokat és másokat, de a többi munkatársat is, akikre a feladat terhének jelentős része hárult.

Úgy hiszem, talán fontos ismét kihangsúlyozni, hogy részt vettem az európai egységes piac bevezetésében, koordinátorként az euró bevezetésében és más hasonló dolgokban. Ezek olyan mérföldkövek, amelyek természetesen az itteni munkára és a politika kialakítására egyaránt hatottak. Jó volt Önökkel dolgozni, és még egyszer szeretném megköszönni képviselőtársaimnak, a Bizottságnak és a Tanácsnak – ezt már említettem – együttműködésüket. Mindazoknak, akik úgy döntöttek, befejezik itteni pályafutásukat, minden jót kívánok a jövőre nézve.

Számos feladat áll előttünk, többek között annak az üzenetnek az eljuttatása az emberekhez, amely az Európai Unió jelentőségéről és az Európai Parlament munkájának fontosságáról szól. Fontos emellett a június 7-i választások és az Európa más országaiban június 4. és 7. között tartandó választások szempontjából, hogy felhívják az emberek figyelmét munkánk fontosságára. Remélem, hogy magas lesz a részvételi arány. Még egyszer nagyon köszönöm mindnyájuknak, és a jövőre nézve legjobbakat kívánom. Amint már említettem, ez a legutolsó beszédem.

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra ma, 2009. május 6-án, szerdán kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Paolo Bartolozzi (PPE-DE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a hitelintézetekről, a szavatolótőkékről, a nagykockázatokról, a felügyeleti intézkedésekről és a válságkezelésről szóló irányelvek módosításával az Európai Unió elindult a rendszer egészének átszervezése irányába.

A módosított irányelv megszüntetné a tagállamok saját forrásaik feletti önálló rendelkezési jogát, ami akadályozná a bankok közötti felügyeleti tevékenység és a tisztességes piaci versenyt célzó gyakorlat harmonizációját. Ezeket az eltéréseket olyan közös szabályokkal kell áthidalni, amelyek lehetővé teszik az ellenőrző szerveknek és központi bankoknak, hogy kezelni tudják a bankrendszer esetleges fizetéseképtelenségéből adódó helyzetet, főleg olyan országokban, ahol bevezették az eurót. A módosítások érintik a határon átnyúló bankcsoport-ellenőrzések szigorításának szükségességét.

Az Európai Parlament és a Tanács között létrejött megállapodásról folytatott intézményközi tárgyalások újraindítása az értékpapírosítások nominális értékéhez rendelt minimális küszöbről folyt. Ez arra a kockázattanyságra vonatkozik, amelyet a bankoknak fel kell tüntetniük a saját mérlegükben, amikor a betéteseknél „strukturált” termékeket helyeznek el.

A Tanácsban az összes tagállam az 5 százalékos küszöb megtartása mellett szavazott. Magasabb küszöb lehetetlenné tenné az értékpapírosítási piac felélénkülését, ezen kívül nem segítene a piacok újra biztonságossá tételében.

(Az ülést 11.50-kor felfüggesztik és 12.05-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: Diana WALLIS

alelnök

Andreas Mølzer (NI). - (DE) Elnök asszony, idézem az eljárási szabályzat 145. cikkét. Az április 24-i ülésen a szavazás alatt távollétemben HansPeter Martin azt állította, hogy a voksolásnál valaki illegálisan használta a székemen lévő szavazókartyát. Az elnökség ezt, mint helytelen állítást azonnal cáfolni tudta.

Megértem, hogy a jelenleg zajló választási kampányban képviselőtársaim között sokan idegesek. Ez azonban rám vonatkozóan kimeríti a megtévesztés, csalás és jogtalan haszonszerzés vádját. Ez a vád komoly bűncselekménnyről szól. Martin úr időről időre nyilvánosan rontja a Parlament hírnevét, rossz színben tünteti fel azt, és rosszindulatú állítást fogalmaz meg a Parlamenttel, annak tagjaival sőt még a hivatali munkatársakkal és különösen osztrák kollégáival szemben olyan mértékben élve a torzítások, féligazságok és igaztalan

állítások módszerével, ami már kimeríti az általam elviselhetőnek tartott mértéket. Követelem, hogy vonja vissza állítását, követelem hogy kérjen bocsánatot és követelem, hogy az Elnökség ítélje el ezt a viselkedést.

(Taps)

Elnök. – Köszönöm, Mölzer úr. Amint erről a kollégák értesültek, a gépet a múltkor leellenőrizték és kiderült, hogy azt semmiféle egyéb, avagy nem megfelelő módon nem használták, az ügyet tehát tisztáztuk.

Látom, hogy Hans-Peter Martin úr szót kér. Megadom a szót, röviden.

(Elégedetlen moraj)

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Elnök asszony, lenne szíves csendet kérni az ülésteremben?

(Nevetés)

Vagy esetleg büntetésképpen megvonják a napidíjamat, ha merészelek „népszavazást” kiáltani?

Jogom van a szabályzat 149. cikke értelmében személyes megjegyzéssel élni. Teljes mértékben visszautasítom képviselőtársam állítását. Emlékszem arra, mit mondtam a plenáris ülésen jó néhány jobboldali szélsőséges és a mögöttem ülő csöcselék távollétében. Kitartok mellette. És ha azzal vádolnak...

(Tiltakozások)

Hallhatják itt ezeket a bekiabálásokat, amelyek olyan rettenetesek, hogy nem kívánom nyilvánosan megismételni őket. De hát ilyenek a jobboldali szélsőségesek. Ismerjük a történelemből, és ez komoly előttünk álló veszély.

Ami cselekedetem jogellenes voltát illeti, csak annyit mondanék, lehet ugyan, hogy eddig számtalan kísérletet tettek arra, hogy törvénysértőként tüntessenek fel, de eljárás soha nem indult ellenem, nem azért, mintha az osztrák bírák vagy ügyészek elfogultak lettek volna, hanem mert látták, mennyire megalapozatlanok ezek az állítások. Ha a jobboldali szélsőségesek most ilyen érvekkel támadnak, a választóknak kell erről ítéletet mondaniuk.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Végighallgattuk. Mint mondtam, az ügyet tisztáztuk. Ennyi elég. Köszönöm.

*

* *

Beniamino Donnici (ALDE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, elnök asszony, amint erről Önnek tudomása van – ugyanakkor sok képviselőtársamnak nincs, az elnökségnek köszönhetően az elhallgatott ügy kapcsán tapasztalható komoly információhiány miatt – az Európai Unió Bírósága döntést hozott egy hosszú vita végén, amelyben sajnálatos módon az Európai Parlamenttel és Occhetto úrral álltam szemben.

A Bíróság megsemmisítette a Ház által május 24-én mandátumom megerősítésének megtagadásáról hozott döntést, az Európai Parlamentet pedig a költségek megtérítésére kötelezte. A Bíróság időben hozott döntésének szándéka mögött a Parlament legitim összetételének, annak mandátuma lejárt előtti helyreállítása volt, május 4-én délután 5-kor Pöttering elnök az ülésteremben az ügyet azonban egyoldalú, nem egyértelmű és zavaros módon adta elő, egyúttal ismételten felszólította a Jogi Bizottságot, hogy erősítse meg hatáskörömet, jóllehet tudta, hogy ez csak írásos megjegyzés. Ráadásul nem kért külön bizottsági ülést, mivel ez volt a parlamenti ciklus utolsó ülése, hacsak nem dönt úgy, hogy kiterjeszti mandátumomat a következő ciklusra is.

Ezért felszólítom az elnökséget, hogy a Bíróság döntésének eleget téve holnapra korrigálja ezt a további súlyos hibát. Elnök asszony, jobban szerettem volna, ha az Európai Parlamentnek egy jogvitában nem kell ilyen látványosan alulmaradnia, mindezek ellenére képviselőtársaimmal együtt fogadja őszinte jókívánságaimat.

Elnök. – Köszönöm, Donnici úr. Megjegyzéseit tudomásul vettük, az elnök pedig természetesen tett nyilatkozatot hétfő délután. Megjegyzéseit eljuttatjuk a ma délutáni elnökségi ülésre.

4. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet.)

4.1. Az állandó bizottságok hatáskörei (B6-0269/2009)

4.2. Az interparlamentáris küldöttségek, a vegyes parlamenti bizottságok melletti küldöttségek, valamint a parlamenti együttműködési bizottságok és a multilaterális parlamenti közgyűlések melletti küldöttségek száma (B6-0268/2009)

– A szavazás előtt:

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, frakción kívül szavazást szeretne az 1. cikk a) bekezdésének utolsó francia bekezdéséről, amelynek címe – idézem – „Az Albániával, Bosznia-Hercegovinával, Szerbiával, Montenegróval és Koszovóval fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség”. Véleményünk szerint ez Koszovó létének de facto elismerése, amit elfogadhatatlannak találunk.

Ezért tehát azt szeretném, ha erről a bekezdésről külön szavaznánk.

Elnök. – A kérés határidőn túli, de ha elfogadják... Van ellenvetés?

Bernd Posselt, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, komoly ellenvetéseim vannak. A Ház a Bizottsághoz és szinte az összes tagállamhoz hasonlóan háromnegyedes többséggel megszavazta Koszovó függetlenségét. A kérést elfogadhatatlannak találom.

(A Parlament nem fogadta el a külön szavazásra vonatkozó kérést.)

4.3. Egy irányelv és 11 elavult határozat hatályon kívül helyezéséről a közös halászati politika területén (A6-0203/2009, Philippe Morillon)

4.4. 14 elavult rendelet hatályon kívül helyezése a közös halászati politika területén (A6-0202/2009, Philippe Morillon)

4.5. A vidékfejlesztés támogatása az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) (A6-0259/2009, Petya Stavreva)

4.6. Az eljárási szabályzat petíciós eljárásra vonatkozó rendelkezéseinek felülvizsgálata (A6-0027/2009, Gérard Onesta)

4.7. A 2006. május 17-i intézményközi megállapodás módosítása (A6-0278/2009, Reimer Böge)

4.8. 4/2009. sz. költségvetési módosítás (A6-0281/2009, Jutta Haug)

4.9. 5/2009. sz. költségvetési módosítás (A6-0282/2009, Jutta Haug)

4.10. A televízió készülékek energiafogyasztásának feltüntetése (B6-0260/2009)

4.11. A háztartási hűtőgépek energiafogyasztásának feltüntetése (B6-0259/2009)

4.12. A "nem-állami szereplők és helyhatóságok a fejlesztésben" c. tematikus programra vonatkozó éves akcióprogram (2009) (II. rész: célzott tevékenységek) (B6-0285/2009)

4.13. Az eljárási szabályzat általános felülvizsgálata (A6-0273/2009, Richard Corbett)

– A 9. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, kérésem a bizottsághoz történő visszautalásról szól, és szeretném megmagyarázni, miért. Amikor erről a törvényről vitatkoztunk, sokat beszéltünk a hatástanulmányokról. Más szóval: akárhányszor új szabály kerül bevezetésre, tudnunk kell, milyen lesz annak hatása. Ami a Corbett-jelentésben szereplő, ma szavazásra bocsátandó új szabályokat illeti, nem tudjuk, milyen következményei lesznek annak, ha drasztikusan megváltoztatjuk a jogalkotás szabályait azáltal, hogy a plenáris üléseken a bizottságok és több előadó számára egymásnak teljesen ellentmondó eljárások és módosító indítványok szavazásra bocsátását tesszük lehetővé.

A Verts/ALE frakció tehát követeli a bizottsághoz történő visszautalást, nem azért, mintha nem hinnénk abban, hogy a helyzeten lehet javítani, hanem mert ez olyan reform keresztülvitelével jár, amely a jövőben nagyon megnehezíti a jogalkotást.

(Taps)

Jo Leinen (PSE), az Alkotmányos Ügyek Bizottságának elnöke. – (DE) Elnök asszony, az Európai Unió reformja elég nehéz, de az Európai Parlament reformja még nehezebbnek bizonyul. Ugyanakkor kénytelen vagyok azt mondani Frassoni asszonynak, hogy a mostani reformfolyamat immár két és fél esztendeje tart. Volt egy olyan reformcsapatunk, amelynek tagjai között volt maga Frassoni asszony is. Bizottságunk pontról pontra tartotta magát a reformcsapat következtetéseihez. Más szóval, a mai plenáris ülés elé olyasvalamit viszünk, amiről két és fél évig beszéltünk, vitatkoztunk, végül döntöttünk. Semmi okunk sincs tehát arra, hogy ezt a kérdést visszautaljuk a bizottsághoz. Ma ennek az ügynek a végére kell járnunk, a következő megbízási időszakra pedig azzal kell felkészülnünk, hogy munkánkban számos területen javulást érünk el. Ezért tehát Frassoni asszony indítványa ellen szavazok.

Richard Corbett, előadó. – Elnök asszony, valóban nem hinném, hogy bármit ehhez hozzá kéne tennem, kivéve azt, hogy Monica Frassoni bizonyos módosító javaslatokkal szembeni álláspontját e módosítások általa történt leszavazása indokolhatja. Ez természetesen nem ok arra, hogy az egész ügyet visszautaljuk a bizottsághoz, ez megakadályozná bármely, ma élénk terjesztett javaslat elfogadását, ami viszont rendkívül sajnálatos lenne.

(A Parlament elutasítja a kérelmet.)

– A 49. ÉS 67. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Richard Corbett, előadó. – Elnök asszony, mielőtt folytatnánk, és a 49. és 67. módosításról szavaznánk, megkérhetném, hogy fordítsa meg a szavazási sorrendet és először a 67. módosításról szavazzunk, amely a bizottsági szavazást követően megszületett, időben később kialakult kompromisszum? Szerintem jobban járnánk, ha ebben a sorrendben haladnánk tovább.

(A Parlament egyetért a kérelemmel.)

(Az ülést rövid időre felfüggesztik.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

5. A Parlament elnökének beszéde

Elnök. – Hölgyeim és uraim, néhány hét múlva, június 4. és 7. között az Európai Unió polgárai megválasztják az új Európai Parlamentet. Először a Közösség történetében 27 tagállamból 375 millió ember vehet részt egyszerre az európai választásokon.

Sokan vannak Önök között, akiknek ez lesz az utolsó hetük Strasbourgban. Számomra is ez az utolsó hét, amikor a plenáris ülés elnöki tisztét betöltöm.

Mindnyájan tudjuk, hogy a demokrácia az állandó változásból merít erőt. Így vagyunk ezzel mi is. Együtt nagy utat tettünk meg egy előre tekintő Európai Közösség megteremtésének irányába. Együtt sok mindent elértünk.

Nem csak hivatali időm elmúlt 2 és fél esztendeje alatt voltunk sikeresek, hanem elődöm, Josep Borrell Fontelles hivatali ideje alatt is. Amit az elmúlt öt évben elértünk, azt együtt értük el.

Szeretnék mindnyájuknak a legőszintébben köszönetet mondani elkötelezettségükért, és amiért szenvedélyesen ragaszkodtak közös európai ügyünkhöz.

Az Európai Parlament tagjaiként az Európai Unió állampolgárait közvetlen választás útján képviseljük. Hölgyeim és uraim, mi mindnyájan az európai kontinens gazdag sokféleségét testesítjük meg, politikai családjaikon keresztül pedig a meggyőződések és vélemények rendkívüli sokféleségét tükrözzük. Mi több, néhány nappal ezelőtt ünnepeltük az Európai Unió bővítésének ötödik évfordulóját, kontinensünk közös értékeken alapuló újraegyesítését. A 2007. március 25-i Berlini Nyilatkozat megfogalmazását idézve „Minket, az Európai Unió polgárait boldogsággal tölt el Európa egyesítése”.

(Taps)

Az Európai Unióhoz 2004-ben és 2007-ben csatlakozott tagállamok sikeres integrációja, és a parlamenti munka egy immár nagyobb és színesebb Európai Parlamenthez történő igazítása a mostani parlamenti ciklus egyik legkomolyabb eredménye.

Mi, mind a 785 parlamenti képviselő megtanultunk kompromisszumokat kötni, megtanultuk, hogyan lehet egymástól is tanulni és együtt dolgozni. Ez alatt az idő alatt az Európai Parlament bővült tapasztalatokban, erősebb, és kulturálisan is gazdagabb lett.

Hölgyeim és uraim, az új képviselők hamarosan friss színt visznek majd a Parlamentbe. Csatlakoznak azokhoz, akiket júniusban újraválasztanak majd. Remélem, hogy továbbra is megmarad köztünk az a kölcsönös tisztelet, amely minden politikai és nemzeti határon átnyúlva összeköt bennünket.

Az elmúlt két és fél év során végzett munkám során a parlamenti munka iránti alapérzés vezetett, és mindnyájuknak köszönetet kell mondanom segítségükért, bátorításukért és tanácsaikért. A Parlament elnökének felelőssége annak biztosítása, hogy az Európai Parlament összes szabályát betartsák, biztosítania kell továbbá, hogy ezek a szabályok egyformán vonatkozzanak az összes képviselőre, azokat egységesen is alkalmazzák, valamint hogy Parlamentünk méltósága makulátlan maradjon. Végig ezekért a célokért dolgoztam.

(Taps)

Azt szeretném mondani a Parlamentbe újonnan bekerülőeknek, hogy munkánk csak akkor lehet meggyőző, ha sikerül megőriznünk az Európai Parlament méltóságát, és közös jogszabályaink segítségével azt mindig meg is óvjuk.

Ma már nagyon kevés határozatot fogadnak el az Európai Unióban az Európai Parlament kifejezett beleegyezése és részvétele nélkül. Az Európai Parlament egyre inkább olyan terep lett, ahol nagyon fontos, hogy a politikai kompromisszumok európai szinten alakuljanak ki. Erre példa az utóbbi évekből a szolgáltatásokról szóló irányelv, valamint a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról szóló rendelet (REACH) elfogadása.

A 2007-től 2013-ig tartó időszakra szóló pénzügyi terv kidolgozásánál az Európai Parlament közös elhatározása teljesen új helyzetet teremtett. Az Európai Parlament komoly szerepet játszott a fiatal generációk támogatására szolgáló programokhoz, például az Erasmus programhoz szükséges finanszírozás biztosításában. Hölgyeim és uraim, emellett az éghajlatváltozás a politikai menetrend legfontosabb pontjává vált. Önmagában az a tény, hogy elfogadható eredményt tudtunk elérni, a decemberben tartandó konferencia során lebonyolítandó tárgyalások előtt hatalmas mértékben növelte az Európai Unió hitelét.

Ma már nem vagyunk egyedül, az Egyesült Államok Barack Obama által vezetett új kormánya számos javaslatunkat támogatja. Feladatunk most az, hogy meggyőzzük globális partnereinket az éghajlatváltozás elleni küzdelem szükségességéről. Gyakran halljuk, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemben másoké a vezető szerep. Miénk a vezető szerep, és erre büszkéek is lehetünk, hölgyeim és uraim.

(Taps)

Az európai pénzügyi reform sok tekintetben az Európai Parlament kezdeményezése alapján történik. A Parlament 2002 óta hangoztatja a megfelelőbb pénzügyi felügyelet és szabályozás szükségességét. A megfelelőbb pénzügyi és bankfelügyeletet, valamint a fedezeti alapok és a vezetői fizetések szabályozását célzó valamennyi jogalkotási eljárást a lehető leggyorsabban le kell zárni.

Az Európai Parlament az eddig elfogadott javaslatok eredményeképpen már eddig is számos fontos mérföldkőhöz érkezett. Ugyanakkor még sok a tennivaló. Az újonnan megválasztandó Európai Parlamentnek kellő elkötelezettséggel és határozottsággal kell folytatnia a megkezdett munkát annak érdekében, hogy a Lisszaboni Szerződésben meghatározott szociális piacgazdaság alapjain állva kiutat találjon a válságból, valamint hogy a globalizáció körülményi között a társadalom javát szolgálva megóvja az európai gazdaság versenyképességét.

Hölgyeim és uraim, a képviselők túlnyomó többségének szemében a Parlament az európai egyesítési folyamat motorja. Az elmúlt két és fél év során újrakezdtek az intézményi reformmal kapcsolatos vitát, ezenkívül tovább vittük a Lisszaboni Szerződés megkötéséhez vezető folyamatot. Sikertől továbbá biztosítanunk, hogy az általunk mindig is képviselt alapelvek a Lisszaboni Szerződés részét képezzék.

A Lisszaboni Szerződés azokat a központi reformokat foglalja magában, amelyek az európai intézmények demokratikusabbá, átláthatóbbá és cselekvőképesebbé tételéhez szükségesek. Minden erőnkkel arra kell törekednünk, hogy a Lisszaboni Szerződés a jövő év elején életbe léphessen. Reménykedünk a cseh felsőház pozitív prágai döntésében.

(Taps)

Hölgyeim és uraim, a Parlament közvetlenül megválasztott Európai Unió intézményként most ünnepli harmincadik évfordulóját. Ma a Parlament egy 1979-ben még elképzelhetetlen európai parlamenti demokrácia alappillére. Mind az Európai Unión belül, mind azon kívül együtt vittük tovább a parlamenti demokrácia ügyét.

Az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek egymás partnereiként működnek. Tevékenységünkkel kiegészítjük egymás munkáját. A nemzeti parlamentekkel folytatott együttműködésünk elmélyült, a folyamatban lévő lényeges kérdések együttes előrevitele érdekében pedig rendszeresen találkozunk.

A harmadik országok parlamentjeihez kötődő kapcsolataink fejlesztése mindig törekvéseink fontos részét képezte. Ma a Parlament egy, az egész földgolyón tiszteletnek örvendő politikai partner, amely kiáll az emberi jogok és a demokrácia mellett. És ennek így is kell maradnia.

Hölgyeim és uraim, minden erőmmel azon voltam, hogy a Parlament – annak elnökén és az egyes frakciók képviselőin keresztül – a fontos testületekben közös jövőnk alakítása érdekében képviseltesse magát. Az Európai Parlament elnöke ma már részt vesz a G8-ak állam- és kormányfőinek harmadik országokkal együtt tartott évenkénti csúcstalálkozóján, amilyen az EU–Afrika csúcstalálkozó, az EU–Latin Amerika csúcstalálkozó, valamint az EU–Egyesült Államok csúcstalálkozó volt. Holnap délelőtt részt veszek a foglalkoztatásról szóló háromoldalú csúcstalálkozón, holnap délután pedig a keleti partnerség prágai elindítása alkalmából tartandó csúcstalálkozón.

Szintén ennek a megbízási időszaknak az eredménye az a gyakorlat, amelynek értelmében a Parlament szerepe az Európai Tanácsokban ma már nem a Parlament elnökének megnyitó beszédére korlátozódik. Ma a Parlament is részt vesz a csúcstalálkozók során tartott intézményi és alkotmányos tanácskozásokon. A Lisszaboni Szerződés megkötéséhez vezető kormányközi konferencián az Európai Parlament a Parlament elnökének képviseletében teljes jogú partnerként vett részt állam- és kormányfői szinten, akárcsak magán a kormányközi konferencián, ahol három parlamenti képviselővel delegáltatta magát. Ez óriási lépés előre.

Hölgyeim és uraim, az Európai Parlament munkamódszereinek és eljárásainak reformja fontos projekt volt, és ma is az. Ezért azután az Elnökök Értekezlete részletes megbízással rendelkező munkacsoportot állított fel, amelyben az összes frakció képviseltette magát. A munka sikeresen befejeződött. A munkacsoportok által előterjesztett javaslatok nagy részét – körülbelül 80 százalékát – hatályba léptették és megvalósították. Ide tartozik a plenáris ülések átszervezése, a jogalkotási folyamat reformja, a bizottsági munka javítása a bizottságok közötti jobb együttműködés kialakításával, valamint a jogalkotói kezdeményezéseket célzó jelentések vagy ellentmondó határozatok előfordulása.

Külön köszönet illeti Dagmar Roth-Behrendtot, a munkacsoport elnökét, és kollégáit – kollégáinkat – komoly elkötelezettségükért.

(Taps)

A változó politikai körülmények közepette együtt sikeresen alkalmaztuk az Európai Parlament munkamódszereit. Ma már korszerűbb eljárási és újjászervezett munkamódszerek állnak rendelkezésünkre, ami a következő parlamenti ciklusban elvégzendő munka szempontjából jó alapot jelent.

Az Európai Parlament elnökségében próbáltuk javítani a parlamenti adminisztráció színvonalát, megkönnyíteni a képviselők mindennapi munkáját és a Web-TV, az újságírói díj, az európai polgári díj és az Európai Ifjúsági Károly-díj bevezetésével modernizálni az Európai Unió polgáraival történő kommunikációt segítő infrastruktúrát.

Az Európai Parlament tagjainak új statútuma, amelyen hosszú évekig dolgoztunk, az új megbízási időszakban lép életbe. Komoly segítséget jelent ez a képviselőkhez kapcsolódó pénzügyekkel, átláthatósággal és a PR-tevékenységekkel összefüggő politika szempontjából.

Fontos lépésnek számít a világos, átlátható asszisztensi szabályzat elfogadása és hatalmas sikere, amiért összes képviselőtársunknak köszönet jár.

Hölgyeim és uraim, szeretném ma megismételni és újra megerősíteni azt az alapvető fontosságú elképzelést, amely számomra összegzi az európai integrációval összefüggésben végzett munkát. Elköteleztük magunkat minden egyes ember méltóságának megőrzése mellett. Ez a legfőbb érték. Az Európai Unió értékközösségében ez egyesít bennünket. Az emberi méltóságot minden körülmények között tiszteletben kell tartani – ez az etikai alapú válasz az európai múlt morális válságaira.

(Taps)

Számunkra ez vezet el az emberi méltóság feltétel nélküli védelmének elvéhez és a kultúrák közötti párbeszéd támogatásához, amelyek hivatali időm alatt vezérelyként működtek.

A kultúrák közötti párbeszéd európai évének komoly hatása volt, legyen szó párbeszédről az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűléssel, találkozásokról különféle vallású fiatalok – többek között izraeliek és palesztinok – között, vagy az Európai Parlamentben tartott arab és afrikai hét eseményeiről.

Leraktuk egy tartós párbeszéd alapjait, amelynek a jövőben vezetnie, inspirálnia és köteleznie kell bennünket.

A keresztények, zsidók és muzulmánok, valamint az Európai Unió és a földgolyó többi országa közötti békés egymás mellett éléshez a problémák békés rendezésére van szükség a Közel-Keleten. Gáza és Ciszjordánia nem a világ vége; mindkettő a Földközi-tenger térségének hozzánk legközelebb eső részén helyezkedik el. A nemzetközi szinten határozottabban kell fellépniünk, és segítenünk kell a közel-keleti béke és stabilitás megerősítését.

Európai parlamenti képviselőként más nézőpontból is képesek vagyunk a közel-keleti kapcsolatokat tekinteni, mivel gondolkodni és cselekedni a konvencionális diplomáciai csatornákat mellőzve is képesek vagyunk. Ennek szem előtt tartásával kampányoltam egy olyan munkacsoport felállításáért, amely a közel-keleti válsággal foglalkozna. Különösen az új közel-keleti fejlemények tükrében fontos, hogy határozottan támogassuk a két állam-megoldást – vagyis azt, hogy Izrael és a Palesztin Állam egyaránt biztonságos határokon belül létezzen. Nem szabad engedniünk, hogy ezek az elvek megkérdőjeleződjenek.

Hölgyeim és uraim, szeretném kihangsúlyozni, hogy napi munkánk során sokféle kérdéssel foglalkozunk, amelyek időnként nagyon speciális körülményekhez kötődnek. Soha nem feledkezhetünk meg gyökereinkről, sem pedig a bennünket összekapcsoló értékekről. Sokáig tartott, amíg eljutottunk a mai szabad, békés, társadalmi kérdések iránt elkötelezett Európai Unióig.

Új értelemet kell adnunk az Európai Unió alappilléreinek. Ezért vagyok különösen hálás Önöknek azért a bátorításért és folyamatos támogatásért, amellyel az „Európai Történelem Háza” nevet viselő kezdeményezésemre reagáltak. Nem csupán Miguel Angel Martínez Martínez alelnök urat szeretném kiemelni, amiért töretlenül támogatta az elképzelést, hanem az ülésteremben ülő képviselőtársaimat is. Az „Európai Történelem Háza” olyan hely lesz, ahol európai identitásunkra emlékezhetünk, és egyúttal megújíthatjuk azt. A Ház létrehozásához szükséges alapvető döntések már megszülettek.

A két felügyeleti szerv által tartott megbeszélések tegnap lezajlottak. Az Önök támogatásával – természetesen, amennyiben június 7-én újráválasztanak európai parlamenti képviselőnek – azon leszek, hogy az „Európai Történelem Háza” elkészüljön 2014-re, a következő megbízatási időszak végére.

2014-ben ünnepeljük az első világháború kitörésének századik évfordulóját. Száz év múltán új, békés, szabad, egyesült Európában élünk.

Munkánk során tett állandó erőfeszítéseinkben sokan támogatnak bennünket. Szeretnék köszönetet mondani elsősorban az Európai Parlament adminisztrációs részlegében dolgozó lelkes munkatársaknak, külön kiemelve új főtitkárunkat, Klaus Wellét és helyettesét, David Harley-t, akiknek elkötelezettsége, szakértelme és odaadó munkája nélkül politikai tevékenységünket nem tudnánk folytatni.

(Taps)

Köszönetünk, támogatásunk és megbecsülésünk az Önöké.

Legőszintébb köszönetemet fejezem ki megbízható együttműködésükért a saját kabinetemben dolgozó munkatársaknak, mindenekelőtt azonban Önöknek, képviselőtársaim, különös tekintettel az elnökségre és a frakcióvezetőkre. Épp most fejeződött be az elnökök értekezlete újabb találkozója. Hétfő este összeült az elnökség, és lesz ma még egy újabb megbeszélésünk. Az európai demokrácia alapvető kérdéseiben alig-alig születtek megkérdőjelezhető, igazán vitatható döntések, az alapvető kérdésekben megegyeztünk. Megteremtődött a bizalom légköre, amiért őszinte köszönettel tartozom.

Együtt sok mindent elértünk, és most ismét meg kell szerezniünk választóink bizalmát. Abban a szilárd meggyőződésben tesszük ezt, hogy ez a történelmileg helyes út vezet az európai egység megszületéséhez. A közelgő választási kampány lehetőséget nyújt számunkra ahhoz, hogy párbeszédet folytassunk a polgárokkal arról, miért is van szükség az Európai Unióra. Arra biztatom az összes választópolgárt, hogy a választásokon adja le voksát, és a XXI. századi Európa jövőjére szavazzon.

Az újráválasztott Parlamentre sok munka vár. Többek között a gazdasági és pénzügyi válság leküzdésében nyújtandó segítség, az európai energiapolitika megvalósítása, elmozdulás az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság irányába, nagyobb biztonság az európai polgárok számára, valamint béke és stabilitás az egész világon. Az általunk elvégzett munka jó alapot biztosít, amelyre az újonnan megválasztandó Parlament építhet.

Az elmúlt két és fél év során az Európai Parlament elnökeként végzett munkám rendkívüli kihívást jelentett, feladataimnak boldogan, odaadással tettem és teszek eleget egészen július 14-ig. Nagy megtiszteltetés Európa szolgálatában tevékenykedni.

A legőszintébben köszönöm Önöknek, hogy bizalmukkal megtiszteltek, köszönetemet fejezem ki továbbá az egységes Európa létrehozása érdekében folytatott együttműködésünk minden pillanatáért. A jövőre nézve pedig minden jót kívánok Önöknek.

(Szűnni nem akaró taps)

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, kedves Pöttering úr, hölgyeim és uraim, ez a Parlament 500 millió európai hangja, és ők ennek nincsenek kellőképpen tudatában.

Még kevésbé tudják, hogy van itt valaki, aki mindenét a Parlamentnek szenteli. Pöttering úr, elnöksége 2 és fél esztendeje alatt Ön nem egyszerően a polgárok szószólója volt, hanem egy személyben volt Európa szíve, nagylelkűsége és szolidaritása. Vannak, akik szerint az ember nem szerethet bele Európába; Ön bebizonyította ennek az ellenkezőjét.

Jóllehet ez a parlamenti ciklus a végéhez közeledik, szeretném hangsúlyozni az európai integráció által megtett út nagyságát, valamint azt, hogy az Ön vezetése alatt Parlamentünknek ebben milyen komoly szerepe volt. Csak a legkiemelkedőbb példákat említem, azokat, amelyekre Ön már hivatkozott: az energia és éghajlatváltozási csomagot, a szolgáltatásokról szóló irányelvet, a 2007 és 2013 közötti pénzügyi tervet, nemrégiben pedig a pénzügyi szabályozást.

Irányelvek és rendeletek unalmas listájának felsorolása helyett azonban inkább azt szeretném kihangsúlyozni, hogy a gyakran nagyon technikai jellegű jogalkotói munka mögött, amelynek során vitatkozunk és jogszabályokat fogadunk el, a közös munkának jelentése van. Ez a jelentés pedig az összes európai polgár érdekéről szól. Gyakran mondják, hogy Európa eltávolodott saját polgáraitól, de vajon az olyan kérdések, mint a gyermekjátékok biztonságos mivolta, a ritka betegségek megelőzésének kutatása vagy az Alzheimer-kór,

a fogyasztóvédelem, a környezetvédelemmel összefüggő lépések és a globális felmelegedés elleni küzdelem, az energiapolitika vagy az emberi jogok védelme világszerte – ezek a kérdések valóban távol esnek a polgárok mindennapi életétől?

Az Ön elnöksége alatt a Parlament más téren is komoly fejlődésen ment keresztül. A belső reformra gondolok, amelyet Ön sikerre vitt, és amely átláthatóbbá és hatékonyabbá teszi ezt az intézményt, valamint az Európai Parlament tagjainak és asszisztenseinek új státútumára. Az Ön elnöksége alatt a „kultúrák közötti párbeszéd európai éve” keretében a Parlament sokkal több kezdeményezéssel állt elő, mint azelőtt, méltányolva társadalmunk kultúráinak és vallásainak igen nagy gazdagságát, egyúttal Európa lehető legjobb arcát mutatva: a nyitottságát és a toleranciát. Az Ön elnöksége alatt a Parlamentben fontossá vált a mediterrán térség jövője és a Közel-keleti béke megteremtéséhez nyújtandó segítség óhaja.

Elnök úr, 2007. március 25-én az Európai Unió ötvenedik évfordulója alkalmából Ön a nevünkben aláírta a Berlini Nyilatkozatot. Ez a nyilatkozat emlékeztetőül szolgál azok számára, aki talán nem emlékeznek már arra, miről is szól napi munkánk – vagyis a jogállamiságot tiszteletben tartó, szabad, demokratikus, toleráns Európa integrációjára. Az „Európai Történelem Háza” nevet viselő kezdeményezéssel Ön hosszú időre emlékeztetessé teszi az Ön és az Ön elődei, valamint mindazok által elvégzett munkát, akik a maguk módján hozzátettek valamit közös történelmünkhöz.

Mindezekért egészen egyszerűen köszönetet szeretnék Önnek mondani, elnök úr.

(Taps)

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék Önnek köszönetet mondani, elnök úr, az Ön által végzett kemény munkáért. Frakcióm nevében szeretném elmondani, hogy Ön igen nagy méltósággal végezte a hivatalával együtt járó feladatokat. Az a stílus, ahogy Ön a Házat irányította, méltóságot kölcsönzött a Parlamentnek.

Ez most nem az az idő, amikor az Ön munkáját kell értékelni. Az Európai Parlament elnökének politikai öröksége mindig politikai elemzés tárgya. Bizonyos dolgokban lehet egyetérteni vagy egyet nem érteni. Az elnök munkájának értékelésénél a hangsúlynak mindenképpen azon kell lennie, mit tett az elnök a Ház sikeres tevékenységéért. Ön itt előadta a saját következtetéseit. Ehhez nincs mit hozzátenni. Marad tehát a kérdés: emberként mit tett az elnök a Házért? Számomra és az Európai Parlament szocialista frakciójában ülő kollégáim számára világos, hogy Ön – akár Parlamenten kívüli, akár azon belüli dolgokról van szó – méltósággal ruházta fel a Házat.

E Házban nem mindig a helyhez illő méltósággal zajlanak a dolgok. Ez azonban a világ összes parlamentjére igaz. Vigyázni kell egy olyan soknemzetiségű parlament méltóságára, amelyben a 27 országból delegált tagok száma jóval meghaladja a hétszázat, akik nyolc különféle frakcióhoz és különböző vallásokhoz tartoznak, akiknek bőrszíne különbözik, akik különféle politikai tradíciókat mondhatnak magukénak és akik eltérő történelmi fejlődést tapasztaltak meg. Saját képviselőikön keresztül egységbe fogni őket és az egység érzetét nyújtani nekik, nehéz feladat. És Ön pont ezt tette, amiért őszinte köszönettel tartozunk Önnek.

(Taps)

Elnök úr, hivatali ideje két és fél éve alatt számos ügygel foglalkozott. Hogy érthetőbb legyen, amit a stílusról mondtam, amely az Ön hivatali ténykedését jellemezte, frakcióm nevében szeretnék kiemelni egy olyan ügyet, amelyben teljes mértékben osztottuk az Ön véleményét, és amelynek kapcsán Ön a Házban olyan hangon szólalt meg, amely láthatóan nem törődött a politikai megosztottság korlátaival, és a jogfosztott emberek hangján szólt egy olyan helyen, ahol az ott összegyűltekre az előzőekben pontosan leírtak jellemzők. Ön felemelte hangját a guantanamoi botrány kapcsán egy olyan időszakban, amikor ez nem volt könnyű. Ez, elnök úr, az Ön hivatali idejének sokáig emlékeztető mérföldköveként fog megmaradni. Ön megmutatta, hogy annak a követelménynek, amit önmagával szemben támasztott – egyfelől toleránsnak és kozmopolitának lenni, másfelől alapvetően elkötelezett kereszténynek maradni – képes volt megfelelni.

Attól azonban, hogy Ön az emberi méltóság egészét – akár a felvilágosodás hagyományából származik, akár, amint ez az Ön esetében is így van, vallási meggyőződésből fakad – tevékenységének középpontjába helyezte, kivítva magának azt az elismerést, amely az Európai Unió jó elnökének jár, és így is fogunk emlékezni Önre. Köszönöm szépen.

(Hangos taps)

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az Ön ma itt elmondott beszéde jellemzi az egész elnökként eltöltött hivatali idejét. Lehet, hogy frakcióink nem mindig értenek egyet, de Önt hivatali ideje alatt becsületes, igazságos és a sokféleséget összetartó egyéniségnek ismertük meg, akinek szerénysége elfed számos, általa elért eredményt.

Az Ön megválasztását az a sokatmondó ígéret motiválta, hogy a Ház kultúrák közötti párbeszédet kezdeményez, de az Ön által elért eredmények túlmutatnak ezen. A képviselői juttatások kérdésében befejezte a Pat Cox által megkezdett fontos munkát. A parlamenti eljárások kérdésében Ön végigvitte a sokunk által régóta sürgetett reformokat, és az Európai TV-hez hasonló kezdeményezések által segítette a polgárokkal való modern kommunikációs módszerek bevezetését. Ezzel van okunk büszkélkedni és olyan örökség, amelyre építhetnek majd az Ön utódai.

Remélem, megírja majd élményeit és benyomásait. Túl érdekesek ahhoz, hogy a mindent elhomályosító feledés könyörtelen martalékká legyenek. Ráadásul, amint erre Emerson, a költő megtanított bennünket, történelem nincs, csak életrajz van. Parlamentünk az évek múltával egyre komolyabb erőt képvisel. A Lisszaboni Szerződéssel még erősebb lesz, ha és amikor végül megtörténik annak ratifikálása. Érdekes lesz látni, milyen tervekkel állnak majd elő a következő elnökök, hogy az általunk értékesnek tartott közös értékek és elvek formába öntésével az Ön szerepét tovább vigyék.

Ma azonban úgy gondolom, sokunk nevében beszélek, amikor azt mondom, hogy tiszteletünk és szeretetünk az Öné. Önhöz hasonlóan jelenlegi szerepkörömben nekem is ez az utolsó plenáris ülésen elmondott beszédem. Mivel 2002 óta vezetem frakciómat, most valami olyasmit érzek, amit mi angolul „a kritikus hetedik év”-nek hívunk. És bár ebben a székben már nem fogok ülni, Ön tudja, hogy szeretnék abban a székben ülni, amelyikben most Ön ül. Elnök úr, frakcióm nevében köszönöm Önnek. Köszönetemet fejezem ki az ülések lebonyolításában segítő munkatársaknak, a tolmácsoknak és mindenkinek, akinek része volt abban a kitűnő munkában, amit Ön a Ház elnökeként végzett.

(Taps)

Cristiana Muscardini, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ebben a parlamenti ciklusban, különösen az Ön elnöksége alatt, a Parlament új erőre kapva képes volt politikai értelemben befolyást gyakorolni az Európai Unió jövőjére, azzal együtt, hogy még várnunk kell arra az új egyezményre, amelynek alapján megvalósulhatnak azoknak az ambíciói, akik mindig hittek abban, hogy intézményünknek a jogalkotás terén erőteljesebb jogosítványokra van szüksége, ami a világon egyedülálló helyzet, mivel a Parlamentet 27 ország választópolgárai választják meg.

Az események – sok esetben tragikus események – egymást érték ebben a parlamenti ciklusban, és sok esetben, különösen az elmúlt két és fél év során, a Parlament – az Ön irányításával, elnök úr – javaslatok közvetítése kapcsán képes volt kulcsszerepet játszani. Szerepünk fokozatosan vált egyértelműen politikai szereppé, amelynek segítenie bennünket azoknak a pártok közötti nézetkülönbségeknek az áthidalásában, amelyek saját országainkban elválasztanak bennünket, hogy ezáltal népeink érdekében megvalósíthassuk közös céljainkat, és a világot igazságosabbá, békésebbé és biztonságosabbá tegyük.

A parlamenti ciklus elején végre csatlakoztak hozzánk olyan nemzetek, amelyeket hosszú évtizedekig megfosztottak szabadságuktól, majd Románia és Bulgária parlamenti ciklus közbeni csatlakozása megerősítette a világban azt az Európáról kialakuló képet, amely szerint Európa a különbségek tiszteletben tartásával képes egységet létrehozni.

A parlamenti ciklusnak egy gazdasági válság közepén lesz vége, amelynek kapcsán kénytelenek voltunk felismerni, hogy itt a rendszer válságáról van szó, és ezért az új Parlamentnek olyan hajtóerővel is kell rendelkeznie, amely segít a társadalomnak azon értékek újonnan történő felfedezésében, amelyeket ma túl gyakran mellőznek. Ma inkább, mint valaha, a parlamenti demokrácia – Európában és az egyes országokban egyaránt – a szabadság garanciája.

Elnök úr, frakcióm nevében és a saját nevemben is köszönetet mondok Önnek az elkötelezettségéért – Ön mindnyájunkat képviselte – és azért a komoly hozzájárulásért, amellyel segített hírnevet szerezni intézményünknek, amelyet nem pusztán még inkább átláthatóvá akarunk tenni, hanem azt is követeljük, hogy a média bizonyos részei jobban odafigyeljenek rá – azok, amelyeket kizárólag azért érdekelnek az európai ügyek, hogy kicsinyes, értelmetlen vitákat kavargassanak helyett, hogy a közös odafigyelés fokozását és a közös haladást segítenék elő.

Elnök úr, a Parlamentben eltöltött 20 esztendő után úgy érzem, kötelességem, hogy csatlakozzak Önhöz – aki ebben az üléssteremben olyan csodálatosan képviselt engem – és én is köszönetet mondjak az európai

polgárok millióinak, akik mindennapi kemény munkájukkal és a szolidaritás, igazságosság és múltunk gyökerei iránti tiszteletükkel hozzájárulnak egy olyan társadalom kialakításához, amely még jobban tiszteli a jogokat és még inkább odafigyel saját feladataira.

Monica Frassoni, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Herr Präsident, Öné volt az a hatalmas megtiszteltetés, hogy a világ legeredetibb intézményében az elnöki tisztebet betölthette, mi, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja pedig biztosak vagyunk abban, hogy Ön munkáját motiváltan és szenvedélyesen végezte, amiért köszönetünket fejezzük ki Önnek.

Amikor két és fél évvel ezelőtt frakcióm képviseletében versenybe szálltam Önrel az Európai Parlament elnöki székeért, nagy súlyt fektettem arra, hogy a Parlament elnöke egy, a tagállamok érdekeitől mentes és a pénzügyi lobbik nyomásától független intézetet képviseljen, és egy nem kevésbé független, az érdekek, nem pedig a politikai lojalitás alapján kiválasztott hivatali apparátust vezessen, valamint képes legyen megszólítani egy mindinkább megosztott, közönyös nyilvánosságot. Annak idején komoly kritikával illettük Önt és az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportját amiatt, hogy döntésük értelmében kizártak minden, a 2005-ös népszavazásokat követő alkotmányozási vita újraindítását célzó kísérletet, ami hatalmas hiba volt, és aminek következtében az egyes tagországok újraértelmezhették az európai reformfolyamatot.

Két és fél évvel később, mi a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja úgy ítéljük meg, hogy az Ön tevékenységének, Pöttering elnök úr, egyaránt megvannak a jó és rossz oldalai. A közel-keleti kérdésben végzett munkája során elképzeléseit támogattuk és segítettük, különös tekintettel a euro-mediterrán parlamenti közgyűlésben végzett elnöki tevékenységére. Értékeljük Európába vetett, soha meg nem rendülő hitét, egy, a polgárok, társadalmi csoportok, szerveződések és akár a legmerészebb kulturális kezdeményezések számára is nyitott parlamentbe vetett hitét, valamint a Parlament asszisztenseinek státútuma kapcsán tanúsított határozottságát.

Ugyancsak pozitívan értékeltük az alapvető jogok kapcsán tanúsított elkötelezett magatartását, amely még akkor is jellemző volt Önre, amikor – Oroszországtól Kínáig – olyan országokról esett szó, amelyeknél a téma az Európai Parlament többsége számára kellemetlennek bizonyult, valamint a zöld ügyek tekintetében mutatott új keletű elkötelezettségét, amely az éghajlatváltozás kapcsán nemrégiben tett kijelentéseiben is nyilvánvalóvá vált.

Ugyanakkor az is nyilvánvaló, elnök úr, hogy az Ön elnöksége alatt a Parlamentben folytatódott az az átalakulási folyamat, amelynek során egy demokráciát követelő és azért harcoló intézmény fokozatosan olyan gyülekezetté alakul át, amely túlságosan gyakran enged a felsőbb akaratnak, és ügyel rá, hogy ne hozza kellemetlen helyzetbe ezt vagy azt a kormányt. Vigyázott arra, nehogy ebből a harcból vagy az átláthatóság ügyéből olyan kiemelt területek legyenek, amelyekre a szavazóknak rálátása lehetne – elég arra a teljesen irányított módon bekövetkező kudarcra gondolni, amely meghíúsította a lobbikérdésével foglalkozó csoport munkáját, amely ma anélkül szűnt meg, hogy bármi eredményt elért volna, az egy évvel ezelőtt elfogadott teljesen nyilvánvaló döntés ellenére, vagy a választóink számára érthetetlen, a strasbourgi és brüsszeli ülések és a pénzkidobás, valamint a széndioxid kérdését övező csendre gondolni.

Elnök úr, mondanivalóm végére értem. A szabályok egymást követő reformja során az Ön elnöksége alatt lezajlott a hatalom fokozatos koncentrációja, amelynek során intézményünkben a bizottsági munka megerősítésével és az egyes képviselők szerepével, továbbá a sokszínűség és pluralizmus támogatásával összefüggésben a hatalom kevesek kezében összpontosul.

Elnök úr, lehet, hogy az új Parlamentben új többség lesz, de egy dologban bizonyosak vagyunk: az erős, tiszteletben tartott, pluralista és együtt érző európai demokráciáért folytatott hosszú harc nem zárult le, és ebben legalább mindig számíthatunk Önre.

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, az Ön elnöksége idején – amint erre az imént rámutatott – jelentős politikai események zajlottak, amelyek, Európa és Parlamentünk számára egyaránt, nem egy esetben kihívást jelentettek.

Ezek közül az események közül néhány az Európai Unión belül zajlott, főleg azok, amelyeket sokan intézményi válságnak hívnak, és amelyeket én egyre több polgár számára inkább a jelenlegi európai modell bizalmi válságát fémjelző vagy annak örökségéhez kötődő újabb tüneteként jellemeznék.

Más események nemzetközi szinten zajlottak, ilyen a közel-keleti konfliktus, amelyet Ön is említett. Ez utóbbi, ahelyett hogy az események egy igazságos és fenntartható béke irányába haladnának, láthatóan egyre

súlyosabbá válnak, és – amikor éppen nem társadalmaink kohézióját fenyegetik – mérgezik a nemzetközi kapcsolatokat.

Végül pedig, más események az egész bolygót rázzák meg, ilyen a környezetvédelem válsága, a pénzügyi, gazdasági, társadalmi és politikai válság, amelyek bizonyos, a társadalmat vagy még inkább a civilizációt érintő választási kényszert idéznek elő számunkra.

Ebben a kivételesen összetett rendszerben kellett Önnek az Európai Parlamentet vezetnie, a tagországok és a világ előtt képviselnie. Frakciómmal együtt az a véleményünk, hogy Ön becsülettel teljesítette kötelességét.

Természetesen politikai preferenciáink látványosan különböznek, és időnként konfliktusba kerülnek egymással. Ezzel együtt egy, az Önéhez hasonlóan magas hivatalt betöltő személyt pontosan annak alapján ítélnék meg, mennyire képes kezelni ezeket a szükséges és egészséges konfliktusokat és elképzeléseket úgy, hogy eközben mindenkit tiszteletben tart.

Egy olyan kisebbséget képviselő frakció nevében – amely sokak szerint a politika jelenlegi fővonalától eltérő elképzeléseknek ad hangot – kimondhatom tehát, hogy az Ön elnöksége alatt nem éreztem rosszul magam. Sőt, miközben politikai nézetkülönbségeink természetesen változatlanul megmaradtak, emberi kapcsolatunk észrevehetően gazdagodott.

Elnök úr, harminc éve ismerjük egymást. Az utóbbi tíz év során az elnökök értekezletében kialakult kitűnő együttműködésünk során pedig valóban alaposan megismertük egymást. Nagyra tartom az Ön személyes etikai hozzáállását, amely segítette Önt abban a felismerésben – legalábbis én úgy gondolom –, hogy lehetséges egyszerre kommunistának, demokratának, európainak és humanistának lenni. Köszönöm.

(Taps)

Elnök. – Köszönöm, Wurtz úr. Hölgyeim és uraim, mindnyájuk nevében szeretnék köszönetet mondani Wurtz úrnak, aki 1979 óta képviselő, és aki most befejezi parlamenti pályafutását. Köszönetet mondunk további három másik képviselőnek, akik 1979 óta vannak itt, és most leköszönnek: Klaus Hänschnek, a Parlament volt elnökének, Ingo Friedrich-nek, volt parlamenti alelnöknek és quaestornak, és Karl von Wogau-nak, a Gazdasági és Monetáris Bizottság volt elnökének és a Biztonsági és Védelmi Politikai Albizottság jelenlegi elnökének. Szeretnék a legőszintebben köszönetet mondani mind a négyüknek és az összes, most leköszönő képviselőtársunknak komoly, elkötelezett munkájukért. Nagyon szépen köszönöm.

(Hangos taps)

Nigel Farage, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a Függetlenség/Demokrácia Képviselőcsoport a mostani parlamenti ciklusban végig segítőkész, pozitív és konstruktív magatartással próbálta segíteni a munkát.

(Vegyes reakciók)

Igen, ugyanis mi voltunk az ellenzék hangja, és a demokráciában az ellenzék fontos tényező. Nélkülözhetetlen. Sajnos azonban, amint erre Václav Klaus elnök úr rámutatott, amikor idejött, Ön tulajdonképpen nem gondolja, hogy szükség van eltérő véleményekre, és ennek következtében az Ön elnökségére az a minden ízében előítéletektől vezérelt stílus volt jellemző, ahogyan azokkal a képviselőkkel bánt ebben a Házban, akik ellenvéleményüket hangoztatva kiálltak az Alkotmány/Lisszaboni Szerződés ellen.

Számomra ebben a Házban az volt a meghatározó pillanat, amikor a francia „nem”, a holland „nem”, azután pedig az ír „nem” után ez a Parlament szándékosan továbbra is figyelmen kívül hagyta az emberek akaratát. Persze, hogy nem értik, igaz? A „nem” azt jelenti, hogy „nem”, az pedig tényleg elképesztő, hogy ebben a Házban 499 képviselő voksával figyelmen kívül hagyta az ír „nem”-et, és a Szerződés előkészítésének folytatása mellett szavazott. Miféle Parlament ez? Ha Önök hinnének a demokráciában, nem söpörnék félre ennek a három népszavazásnak az eredményét.

Ráadásul, Önök már nagyon félnek a közvéleménytől – mivel tudják, hogy a vitában alul maradnak – és odáig süllyedtek, hogy kigyót-békát kiabálnak ránk. Watson úr szerint úgy viselkedtem, mint egy futballhuligán, miközben csupán rámutattam, hogy Barrot biztost sikkasztásért elítélték. Gary Titley szerint a társadalom periferiáján élő paranoiás reakciós vagyok. Hát, lehet, hogy igaza van, nem tudom. Mindenesetre Danny Cohn-Bendit, a szabad szóolás nagy bajnoka szerint a Szerződés ellenzői elmebeteg, Martin Schulz, a szocialisták vezére pedig az egyik „nem”-mel végződő szavazás után azt találta mondani, hogy nem szabad meghajolnunk a populizmus előtt, és hogy a „nem” szavazatok megnyitják a kaput a fasiszmus előtt.

Remélem, hogy a következő négy hét folyamán az európai szavazók meglátják majd ennek a tervnek az igazi arcát. Ön nacionalista, Ön erőszakos, Ön fenyeget, Ön antidemokratikus; tiszta színjáték, amit művel!

(Taps)

Elnök. – Az, hogy Ön elmondhat egy ilyen beszédet, jól mutatja, hogy ez egy szabad és demokratikus Európai Parlament!

(Taps)

Daniel Hannan (NI). – Elnök úr, lehet, hogy néhány kolléga nehezen hiszi el, de nekem Ön hiányozni fog. Mióta ismerem – először mint a kereszténydemokraták vezetőjét ismertem meg, később mint a Parlament elnökét – Ön végig a méltóság, visszafogottság és udvariasság példája volt. Ön angolbarát és európa-barát, ezen kívül a legjobb integrációs hagyományt testesíti meg. Bizonyára megnyugtatja, ha azt mondom, nem emlékszem rá, egyértéktettünk-e valaha bármiben.

(Nevetés)

Tudjuk ugyanakkor, hogy az általunk választott szakmában az ideológiai elkötelezettség ritka érték, amelyet akkor is értékelünk, ha az ellenfelünkhöz kötődik.

Ön bizonyára emlékszik a Parlament eljárási szabályzatának Ön általi értelmezése kapcsán folytatott szócsatánkra. Azok, akik közülünk az alkotmányszerződés kapcsán népszavazást akartak, véleményünket a szavazáshoz fűzött indokolások keretében, nyugodtan mondtuk el. Ehhez való jogunkat a Parlament eljárási szabályzata egyértelműen rögzítette. Ön önkényesen úgy döntött, ezeket a szabályokat figyelmen kívül hagyja – nem kívánt rajtuk változtatni, mivel az eltartott volna egy bizonyos ideig – egész egyszerűen nem vette őket figyelembe. Ez nem az a pillanat, amikor ismét le kellene folytatnunk ezt a vitát. Ehelyett hadd mondjam el a következőket: az elnök, aki ebben az ülésteremben elnököl, az egész Házat testesíti meg, azokkal együtt, akik kisebbségi véleményeket hangoztatnak, akkor tehát, amikor Ön minket eltérő elbánásban részesít, ezzel megnyitja a kaput a zsarnokság felé. Minden hónapban vannak például ilyen-olyan tüntetések errefelé, ezeket tolerálják, de amikor felmutattuk kis kártyáinkat, amelyeken a „népszavazás” szó szerepelt, Ön beküldte a teremfelügyelőket, akik elvették a zászlóinkat, többünket pedig később pénzbírsággal sújtották.

Én megértem, hogy a „népszavazás” szó miért okoz annyi nyugtalanságot ebben az ülésteremben: három nemzet szavazói visszautasították az Önök alkotmányos modelljét. Ettől Önök védtelennek érezték magukat, amitől pedig túlérzékennyé váltak, és mivel a választókat közvetlenül aligha lehet támadni, frusztrációjukat rajtunk, az ülésterem euroszeptikus kisebbségén vezették le.

Kollégák, a hatalom brüsszeli központosításának kívánatos voltát illetően nem számítok rá, hogy megváltoztatják véleményüket. De a saját nézőpontjukból tekintve arra bízhatnám Önöket, hogy velünk, a kisebbséggel való viszonyuk során próbáljanak egy kissé egyenlőbb mércével mérni. Ha képesek lennének leküzdeni zsigeri ellenszenvüket, rájönnének, hogy ez javítaná saját demokratikus megítélésüket is. Minden szervezetnek szüksége van olyanokra, akik kritikát fogalmaznak meg. Önöknek nem jött jól, hogy kitaranak azon véleményük mellett, amely szerint az Európai Unió maga az abszolút jó, és bármiféle ezzel kapcsolatos kritika vagy becstelen, vagy idegengyűlöletből fakad; alapos kritika nélkül ugyanis a brüsszeli intézmények elbizakodottá, önzővé és korrupttá válnak.

Barátaim, remélem, hogy júliusban a mainál sokkal többen leszünk azok, akik a szuverenitásért szállunk síkra. Ötven év óta először fordul majd elő, hogy a Parlamentben lesz valami, amit hivatalos ellenzéknek lehet nevezni. Az Ön utódjának, Hans-Gertnek lesz majd a feladata, hogy kezelje ezt az ellenzékét, de remélem, meg fog felelni a tolerancia azon értékének, amelyet ez az ülésterem állítólag mindig sajátjának tekint.

(Taps)

Elnök. – Tudomásul vettük.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, hálás vagyok Önnek, amiért lehetőségem van az elnökség és a Tanács nevében néhány szóban reagálni az Ön szavaira és a frakciókat képviselők megjegyzéseire. Számunkra különös jelentősége van annak, hogy a jogalkotás elmúlt öt esztendeje egybeesett a Cseh Köztársaság és a többi ugyanakkor csatlakozott ország első öt évével. Annál is inkább, mivel a Cseh Köztársaságot érte az a kitüntetés, hogy ennek a jogalkotási szakasznak a végén a Tanács elnökségét adhatta.

Először szeretnék az elismerés hangján szólni Önhöz, elnök úr, azért a példa értékű stílusért, amely ebben az intézményben az elmúlt két és fél év során jellemezte az Ön vezetési módszereit. Az Ön képességeit –

különös tekintettel korrektségére és integritására – mi sem bizonyítja meggyőzőbben, mint az, hogy a Parlament ilyen tisztelettel övezi Önt, és ez a tisztelet független a politikai megosztottságtól. A viszonylag kevés, először 1979-ben megválasztott képviselő egyikeként hivatali munkája során felhasználta mindazokat a komoly tapasztalatokat, bölcsességet és tudást, amivel rendelkezik. Konkrétan, az elnökségről szólva annyit mondhatok csupán, hogy igen nagyra értékeltük képességeit, akár hivatali ideje előtt, akár az alatt kerültünk kapcsolatba Önnel. A Tanács nevében a jövőre nézve szeretném a legjobbakat kívánni Önnek.

Remélem, megengedi nekem, mivel az elmúlt öt esztendőre tekintünk vissza, hogy szintén az elismerés hangján szóljak Borrell úrról, aki szintén pártatlanságról és ugyanilyen vezetői képességekről tett tanúbizonyságot. Mindkettejüknek köszönhetően az elnöki hivatal tisztelet és megbecsülés övezi. A Parlament és általánosabban szólva az Európai Unió jó okkal lehet hálás mindkettőjüknek.

Az elmúlt öt év során a Parlament hatékonyan élt hatalmával és előjogaival, nem utolsósorban az együttdöntés fontos területén, ahol a Tanács és a Parlament, időnként nagyon különböző álláspontokat és célokat hangoztatva, az asztal ellenkező oldalán ülnek. Nézetkülönbségeik ellenére mindkét intézmény együttműködik azért, hogy biztosítsa a rendszer működését. Lehet konstruktívan egyet nem érteni és érvelni, de mindezt a lefektetett szabályok és eljárások keretében. Véleményem szerint mindkét intézmény büszke lehet a közös elhatározásra, amely kellett a rendszer működtetéséhez, az elmúlt öt év pedig sok olyan példával szolgált, amely azt igazolta, hogy a rendszer működik, méghozzá nagyon hatékonyan működik.

Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, alig három hónap múlva új Parlament kezd meg működését. Sok új taggal bővül a Ház. Önök új elnököt választanak, és egy másik tagállam ül majd itt a Tanácsot képviselő elnökségben. Biztos vagyok benne, hogy az elkövetkező öt év során mindnyájan hálával és tisztelettel tekintenek majd vissza az Ön által hátrahagyott örökségre, elnök úr. Köszönöm a figyelmet.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, az Ön elnöksége alatt az Európai Parlament és a Bizottság közötti kapcsolatok igen jól, mondhatni simán fejlődtek. Dicséretére legyen mondván, hogy még a választási kampányok során sem fordult elő, hogy – bár amint ez közzismert, a konfliktusok kialakulásának lehetősége ilyenkor a legnagyobb – a normális politikai viták valaha is az intézmények közötti válságba torkolltak volna.

Ha megengedi, hogy egy személyes megjegyzést tegyek, szeretnék meleg hangon köszönetet mondani az Ön mindenkor barátságos és udvarias munkastílusáért. Ön nem egyszerűen udvarias volt, hanem ha szükség volt rá, korrigált is. Mindig úriemberhez méltóan viselkedett. Szeretném hangsúlyozni azt is, mennyire fontos volt a Parlamentnek és az egész Európai Uniónak egyaránt, hogy volt bátorsága és akaratereje megvédeni a Parlament demokratikus elveit és privilégiumait ha kellett, még az államfőkkel szemben is.

(Taps)

Én is szeretnék gratulálni Önnek az Európai Parlament megválasztott képviselőjeként eltöltött harminc évhez. Az Ön személyisége erőteljes nyomot hagyott az elmúlt évtizedeken és Ön jelentős mértékben járult hozzá a Parlament fejlődésének alakításához.

Barroso elnök úr is nagyon szeretett volna eljönni, de amint tudja, éppen az EU-Kanada csúcson vesz részt Prágában. A Bizottság elnöke és az egész Bizottság nevében szeretnék szívből gratulálni Önnek a sikeres elnökséghez. Köszönöm szépen.

(Taps)

Elnök. – Alelnök asszony, hölgyeim és uraim, szívből köszönöm Önöknek ezeket a túlnyomóan pozitív értékeléseket. Minden olyan képviselőtársamnak, akik nem indulnak újra a parlamenti helyekért, a legjobbakat kívánom a jövőre, és remélem, hogy újra találkozunk majd. Azoknak a képviselőtársaimnak, akik indulnak a parlamenti helyekért, és ismét megválasztják őket, azt szeretném mondani, remélem – feltéve természetesen, hogy engem is újra megválasztanak –, hogy továbbra is jó munkát végzünk majd. Az, amit a frakcióvezetőktől ma hallottam, bátorít a tekintetben, hogy az egységes Európa felé vezető úton továbbmenjek. Nagyon köszönöm mindnyájuknak és remélem, mindnyájan látjuk még egymást.

(Hangos taps)

ELNÖKÖL: Diana WALLIS*alelnök*

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, van egy, az ülésteremmel kapcsolatos ügyrendi kérdésem. Röviddel azelőtt, hogy szavazhattunk volna, amikor az ülést egy egészen rövid időre felfüggesztették, a Tisztelt Ház egyik képviselője minden jel szerint becsempészett egy képviselőjelöltet, néhány pimasz propaganda célú fényképet készített vele, ami véleményem szerint testületünkkel való visszaélés. Nem kellene ezeket a képviselőjelölteket felelősségre vonni?

Elnök. – Köszönöm Mann úr. Az ügyet kivizsgáljuk.

6. Szavazások órája (folytatás)

Elnök. – Most pedig a szavazással folytatjuk.

6.1. Elektronikus hírközlő hálózatok és szolgáltatások, a magánélet és a fogyasztók védelme (A6-0257/2009, Malcolm Harbour)

– A szavazás előtt:

Hanne Dahl (IND/DEM). – Elnök asszony, egy dolgot szeretnék mondani a szavazásról, amelyet épp most készülünk megtartani. Úgy tűnik a szavazási lista alapján, hogy a bizottság kompromisszumos szövegéről szavazunk először a módosítások helyett. Rendszerint azt gondolnám, hogy először a lényeges módosításokról szavazunk, tehát arra szeretném megkérni, hogy használja az eljárási szabályzat 19. cikke értelmében meglévő hatáskörét és változtassa meg a szavazás sorrendjét úgy, hogy a módosításokról szavazzunk először. Ez a polgárok jogaira vonatkozó módosításokat érinti. Ez nagyon fontos mind a Harbour-, mind a Trautmann-jelentés szempontjából.

Elnök. – Dahl asszony, amennyire én tudom, nincs probléma. Nem látok problémát a Harbour-jelentéssel kapcsolatos szavazás sorrendjére vonatkozóan. A sorrendet tartalmazó dokumentum szerint fogunk eljárni.

6.2. Elektronikus hírközlő hálózatok és szolgáltatások (A6-0272/2009, Catherine Trautmann)

– A szavazás előtt:

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, azért kértem szót, mert nem értek egyet a Trautmann-jelentéssel kapcsolatos szavazás sorrendjével. Szeretnék szót kapni a 10. megegyezési módosításról való szavazás előtt, hogy elmagyarázhassam, miért kellene megváltoztatni a szavazás sorrendjét.

– A 10. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a szavazási sorrend megváltoztatását szeretném kérni, és hogy azt követően szavazzunk a 10. megegyezési módosításról, miután szavaztunk a különböző képviselőcsoportok azonos jellegű kéréseiről, amelyekről a 10. módosítást követően kellett volna szavaznunk.

Erre azért van szükség szerintem, mert a különböző képviselőcsoportok által javasolt módosítások jóval túlmutatnak a megegyezési módosításon a „Polgárok jogainak védelme az internet-hozzáférésbe vagy az internet-hozzáférés maximalizálásába való beleavatkozás ellen” elnevezésű napirendi pontra vonatkozóan. Úgy gondolom, hogy jó dolog lenne a Parlament számára, amely egyértelműen kinyilvánította a rossz hírű Bono/Cohn-Bendit módosítás támogatását, ha még egyszer a polgári jogok legteljesebb védelme mellett szólalna fel.

Sajnálom, hogy a Trautmann asszonnyal folytatott nagyon sikeres egyeztetést követően ezt nem tudom kérni, de ez a barátságos egyeztetés, a hírközlési csomag jó eredménye végül is nem jelentheti azt, hogy mellékesen csökkentjük a polgárok jogait.

(Taps)

Alexander Alvaro, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, az eljárási szabályzat 154. és 155. cikkének (2) bekezdése alapján a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoport szeretné támogatni a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport arra vonatkozó kérését, hogy változtassák meg a módosítások szavazási sorrendjét, és előbb szavazzunk az 1. c), p), 2., 5., 6. és 9. módosításokról mint a 10. megegyezéssel kapcsolatos módosításról. Ez vonatkozik, többek között – talán más is szerepel a szavazási listán – arra a tényre is, hogy a képviselőcsoportunk által tegnap elfogadott indítványt követően az ALDE képviselőcsoport nem támogatja a továbbiakban a 10. megegyezéssel kapcsolatos módosítást. A szavazási eljárásra vonatkozóan a 154. cikk előírja, hogy melyik módosítással kell először foglalkozni hasonló vagy ellentmondó kérelmek esetén. Fontos számunkra, hogy bírósági határozatot bocsásson ki, mielőtt bármiféle beavatkozás történne az egyének magatartásába. Ezért vontuk vissza a módosítást.

Angelika Niebler, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, nem a bizottság elnökeként, hanem képviselőcsoportom nevében beszélek a Trautmann-jelentésről. Arra ösztönözöm a Parlamentet, hogy utasítsa vissza az ügyrendi indítványt és engedélyezze, hogy az Ön által javasolt sorrendben, a szavazási lista szerint kerüljön sor a szavazásra.

Harms asszony, senki sem akarja itt a Parlamentben korlátozni az internet-hozzáféréshez való jogot. Ezt a szempontot beépítettük a kompromisszumba, amelyről hónapokon keresztül tárgyaltunk a Tanács soros cseh elnökével. Az összes politikai párt nagymértékben részt vett ezeken a megbeszélésekben. Azt kérem, hogy tartsuk be a javasolt sorrendet, és a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport, valamint a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért képviselőcsoportja által most javasolt változtatást a szavazási sorrendre vonatkozóan utasítsuk vissza.

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök asszony, először is a szavazási lista megváltoztatására vonatkozó kérelemmel kapcsolatban szeretném hangsúlyozni, hogy, amennyiben jól értettem, ha a szolgálatok is, józan eszüket használva, beillesztették a kompromisszumot, mielőtt a csoportok előterjesztették a módosításokat, az azért volt, mert a kompromisszum messzebb mutat, mint a 46. módosítás. Magában foglal záradékokat, amelyek nem szorítkoznak csupán az internet-hozzáférés korlátozására, hanem magukban foglalják az összes olyan eszközt, amely hátrányosan befolyásolhatja a felhasználók jogait.

Másodszor, azt is szeretném elmondani a képviselőknek, hogy ezt a kompromisszumot az 1. cikkben terjesztették elő, amely a hatáskörre vonatkozik, és éppen ezért széleskörű hatása van, míg a képviselőcsoportok által előterjesztett módosítás a 8. cikkre vonatkozik, amely a nemzeti szabályozók célkitűzéseire van hatással.

A kompromisszumról folyó tárgyalások alatt tisztelettel és összehangoltan dolgoztam együtt az összes képviselőcsoporttal. Megjegyezném, elnök asszony, hogy éppen ebben a pillanatban az egyik képviselőcsoport visszavonta a kompromisszumra vonatkozó aláírását. Éppen ezért azt szeretném mondani Önnek, hogy előadóként természetesen továbbra is támogatom a kompromisszumot, és a 46. módosítás mellett szavaztam.

Azt szeretném mondani, hogy tekintettel a vita körülményeire, bölcsőbb lenne, ha a Parlament döntene a szavazási sorrendről, ahelyett, hogy egyedül Önre vagy az előadóra hagynánk ennek a döntésnek a meghozatalát. Mindazonáltal, közvetlenül Önnek szeretném előadni ezt a kérésemet, hiszen fontos megértenünk, hogy mi történik abban az esetben, ha a szavazási sorrend megfordul.

Amennyiben a szavazás sorrendje nem fordul meg, a lista ugyanaz marad. Ha a szavazás sorrendje megfordul, a 46. módosítás elfogadásra kerül, amennyiben minősített többséget szerez. Ebben az esetben, elnök asszony, én is arra szeretném kérni Önt, hogy ezt a kompromisszumot – amely messzebbre mutat, mint a 46. módosítás – bocsássa szavazásra a mostani szavazást követően. Ha a 46. módosítás nem szerez minősített többséget, akkor ezen a ponton a kompromisszumról fogunk szavazni, és így Parlamentünk meg fogja hozni a döntést.

Elnök. – Több embertől hallottam és nagymértékben figyelembe veszem, amit az előadónk mondott.

A szavazás előtt tanácsot kértem a szolgálatoktól és nagyon figyelmesen hallgattam az elhangzottakat. Elnökként a 155. cikk (2) bekezdése értelmében jogom van a szavazási sorrendről dönteni. Úgy tűnik számomra, hogy ez az ügy annyira fontos, mind a Parlamenten belül, mind azon kívül, hogy helyénvaló lenne a korábbi módosításokról szavazni, de teszem ezt eljárásjogi alapon is, mivel ha jól értem, a 10. módosítás egy olyan kompromisszum, amely csak a bizottsági szavazás után került előterjesztésre. Tehát úgy tűnik számomra, hogy mind ügyrendi, mind egyéb okai is vannak, amiért meg kellene fordítani a szavazás sorrendjét.

(A Parlament elfogadja Rebecca Harms kérését.)

(Taps)

6.3. Az Európai Elektronikus Hírközlési Szabályozók Testülete és e testület Hivatalának létrehozása (A6-0271/2009, Pilar del Castillo Vera)

– A Trautmann jelentésről (A6-0272/2009)

Catherine Trautmann, előadó. – (FR) Elnök asszony, azt kértem, hogy a kompromisszumról is szavazhassunk, mivel szélesebb hatállyal rendelkezik, mint a 46. módosítás. Ön a nélkül döntött úgy, hogy nem szavazunk erről a kompromisszumról, hogy ezt megmagyarázta volna nekünk, és választ adott volna az előadónak. Szerettem volna erre felhívni a figyelmét és sajnálatomat kifejezni arra vonatkozóan, hogy nem követték a javaslatunkat, ahogy az előadó ajánlását sem a parlamenti szavazással kapcsolatban.

Azt is szeretném elmondani – a most lezajlott szavazás magyarázataként – hogy abban az esetben, ha a kompromisszum bármelyik része nem kerül elfogadásra, akkor az egész csomagról egyeztetni kell. Ez a mai szavazás következménye.

Elnök. – Köszönöm, Trautmann asszony, úgy gondolom, hogy a Parlament tisztában van annak következményeivel, amit tett, de mindamellett azért köszönöm, hogy ezt kiemelte. Nem lett volna helyes a másik kompromisszumot elfogadni, és valóban, a szavazás teljesen egyértelmű volt.

*

* *

6.4. A mobil kommunikáció számára fenntartandó frekvenciasávok (A6-0276/2009, Francisca Pleguezuelos Aguilar)

6.5. Az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód (A6-0258/2009, Astrid Lulling)

– A 14. módosításra vonatkozó szavazás előtt:

Astrid Lulling, előadó. – (FR) Elnök asszony, én egyetértettem Cocilovo úrral, aki a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének volt az előadója, hogy a következő záradékot bele kell illeszteni ebbe a nagyon fontos 6. cikkbe: „Amennyiben egy tagállam jogszabályai nem tartalmazzák, hogy az önálló vállalkozóknak kötelezően csatlakozniuk kell a társadalombiztosítás rendszerhez, akkor a csatlakozást kérelem alapján a segítő házastárs részére adják meg.”

Elmagyarázom, hogy mit értek ez alatt. Ragaszkodunk hozzá, hogy a segítő házastársak kötelezően biztosítottak legyenek, ahogy az önálló vállalkozók is azok. Ugyanakkor, ha egy országban az önálló vállalkozó nincs kötelezően biztosítva, akkor nem kérhetjük házastársaik kötelező biztosítását sem, mivel az utóbbiak nem csatlakozhatnak egy olyan biztosítási rendszerhez, amely nem létezik. Ezért kell ezt a további bekezdést elfogadni. Cocilovo úr nevében is eljárók ebben az ügyben.

(A szóbeli módosítást nem fogadják el.)

6.6. A várandós, a gyermekágyas vagy szoptató munkavállalók munkahelyi biztonságának és egészségvédelmének javítása (A6-0267/2009, Edite Estrela)

– A szavazás előtt:

Edite Estrela, előadó. – (PT) Elnök asszony, arra kérném a szolgálatokat, vegyék figyelembe, hogy a portugál nyelvű szöveg hiteles minden módosítás esetében.

Másodszor, szeretném a szavazási sorrend megváltoztatását kérni, valamint azt, hogy a koherencia érdekében a 43. bizottsági módosításról szavazzunk a 83. módosítás előtt.

Végül, szeretném kiemelni, hogy az irányelv, amelyet módosítani fogunk, 17 éves és egyértelműen elavult. A felülvizsgált irányelv nem fog hatályba lépni a következő parlamenti ciklus vége előtt. Más szóval, a jövőre és nem mára vonatkozóan hozunk jogszabályokat.

Főként a polgárok érdekében történik a jogalkotás, és így több okot adunk rá, hogy részt vegyenek a júniusi választásokon.

Ezért azzal fejezem be, hogy megkérem képviselőtársaimat, támogassák jelentésemet.

Astrid Lulling, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, ahogy a dolgok jelenleg állnak, erre a jelentésre vonatkozóan 89 módosítást terjesztettek elő. Ez teljesen kaotikus, és a szavazás, amit most készülünk tartani, nem teszi lehetővé számunkra, hogy teljesen objektív vitát folytassunk a Tanáccsal és a Bizottsággal. Ez a 89 módosítás egymásnak teljesen ellentmondó. Azt javaslom, hogy küldjük vissza ezt a jelentést a bizottságnak, mert ahogy Estrela asszony mondta, erre még rengeteg idő áll a rendelkezésünkre.

(Hangos taps)

Elnök. – Lulling asszony, meg tudná erősíteni számomra, hogy képviselőcsoportja nevében mondja el ezt a kérését vagy sem?

Astrid Lulling, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Igen, elnök asszony, mindig mindent a képviselőcsoportom nevében teszek!

(Nevetés és taps)

Edite Estrela (PSE). – (PT) Elnök asszony, nincs értelme visszaküldeni ezt a jelentést vagy ezt a javaslatot a bizottságnak, mivel azt az összes képviselőcsoport megvitatta. Feltehetően a Parlament többsége támogatja. Megvitatásra került továbbá a Bizottsággal és a Tanáccsal is.

Természetesen az embereknek különbözik a véleményük. Tudjuk, sajnálatos módon, hogy a Tanács a cseh elnökség ideje alatt egy nagyon konzervatív szemléletet fogadott el a nemek közötti egyenlőség előmozdításával kapcsolatban.

Ezért arra szólítom fel a Parlamentet, hogy szavazzanak a javaslatok mellett és támogassák jelentésemet, mert ez több okot fog szolgáltatni a polgároknak arra, hogy elmenjenek szavazni az európai választásokon.

(A Parlament úgy döntött, hogy visszaküldi az ügyet a bizottságnak.)

6.7. Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap (A6-0242/2009, Gabriele Stauner)

6.8. Energiaágazatbeli projektek közösségi pénzügyi támogatásán alapuló gazdaságélénkítő program (A6-0261/2009, Eugenijus Maldeikis)

– A jogalkotási állásfoglalásról szóló szavazás előtt:

Reimer Böge, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, miután röviden konzultáltam az előadóval, megegyeztünk, hogy a jogalkotási állásfoglalás 2., 3. és 5. bekezdését át kell alakítani. A következő angol nyelvű szöveget javaslom a 2. bekezdésre:

„Considers that the reference amount indicated in the legislative proposal is compatible with the multiannual financial framework as the latter has been revised;” („Úgy ítéli meg, hogy a jogalkotási javaslatban szereplő referenciaösszeg összeegyeztethető a felülvizsgált többéves pénzügyi kerettel”).

A 3. bekezdésben az első mondatot ki kellene törölni, a szöveg többi részét változatlanul kellene hagyni: „Recalls that the legislative process has been completed after the financing of the programme has been agreed...” („Emlékeztet arra, hogy a jogalkotási folyamat a program finanszírozásának elfogadása után befejeződött...”) és így tovább.

5. bekezdés „Recalls that the legislative has been completed after the financing of the programme has been agreed;” („Emlékeztet arra, hogy a jogalkotási folyamat a program finanszírozásának elfogadása után befejeződött;”).

(A szóbeli módosításokat elfogadják.)

6.9. Tőkekövetelményekről szóló irányelvek (2006/48/EK és 2006/49/EK) (A6-0139/2009, Othmar Karas)

– A szavazás előtt:

Udo Bullmann, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, erről a jelentésről komoly vita folyt számos képviselőcsoportban és annak érdekében, hogy biztosítsuk a szavazás igazságosságát, arra szeretném kérni, adja meg nekem a szót mielőtt a (3) preambulumbekazdésről szavazunk, hogy elmondhassam véleményemet a szavazási sorrendről.

– A 3. preambulumbekazdésről szóló szavazás előtt:

Udo Bullmann, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, a jelentés különböző elképzeléseket tartalmaz az elsődleges tőke szabályozására vonatkozóan, és a 91. és 92. módosítás még ennél is tovább megy, az elsődleges tőke egyértelműbb és pontosabb meghatározását adva, amely kevesebb munkát adna nekünk a jövőben. Ezért azt kérem, hogy először erről a két módosításról szavazzunk, és azt követően szavazzunk a (3) preambulumbekazdés 89. módosításáról. Remélem, hogy képviselőtársaim egyetértenek velem, és arra kérem Önöket, fogadják el, hogy a (3) preambulumbekazdés 89. módosításáról név szerinti szavazást tartsunk.

Othmar Karas, előadó. – (DE) Elnök asszony, szeretném hangsúlyozni, hogy világossá tettük a vita során, hogy a módosításokat egyértelműen figyelembe vettük a kompromisszumban, meglehetősen részletes formában. Ezért azt kérem, hogy tartsuk meg ezt a sorrendet. Nincs kifogásom a név szerinti szavazás ellen.

(A Parlament elfogadta Udo Bullman kérését.)

6.10. A pénzügyi szolgáltatások, a pénzügyi beszámolás és a könyvvizsgálat területét támogató közösségi program (A6-0246/2009, Karsten Friedrich Hoppenstedt)

6.11. Az állatok védelme leölésük pillanatában (A6-0185/2009, Janusz Wojciechowski)

– A szavazás előtt:

Janusz Wojciechowski, előadó. – Elnök asszony, két vagy három rövid technikai, de ugyanakkor fontos dolgot említenék.

Először, a Mezőgazdasági Bizottság számos módosítást javasolt, köztük a 64. módosítást is. Erről a módosításról külön kellene szavaznunk. Ez a módosítás nemzeti referenciaközpont létrehozásának ügyére összpontosít, amely nagyon fontos része az egész rendeletnek. A Mezőgazdasági Bizottság azon kötelezettség eltörlését javasolta, hogy a referenciaközpontot nemzeti szinten kelljen létrehozni. Előadóként az a véleményem, hogy ez ellentétes az egész rendelet általános logikájával. Azt javaslom, hogy külön szavazzunk a 64. módosításról.

Másodszor kérem, hogy vegyék figyelembe a 28. módosítást, amely a rituális levágás vitatható és érzelmi töltetű kérdésével foglalkozik. A módosítás megszavazása megszünteti a rituális levágás teljes megtiltásának lehetőségét nemzeti szinten. Amennyiben a 28. módosítás ellen szavazunk, akkor megőrizzük a tilalom lehetőségét.

A harmadik pont a 85. módosítással kapcsolatos. A Bizottság azt javasolta, hogy 24 órára csökkenjen az állatok mezőgazdasági területekről való szállításának ideje és a vágóhídon eltöltött várakozási idő. A 85. módosítás megszavazása esetén nem lesz mód a szállítási idő csökkentésére. Amennyiben a 85. módosítás ellen szavazunk, támogatni fogjuk a Bizottságnak a szállítási idő csökkentésére vonatkozó javaslatát.

(A kérés elutasították, mert azt több mint 40 képviselő kifogásolta.)

6.12. Megújított szociális menetrend (A6-0241/2009, José Albino Silva Peneda)

– A szavazás előtt:

Philip Bushill-Matthews, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, nagyon röviden szeretnék szólni, remélem, hogy a Parlament megbocsátja nekem ezt az utolsó pillanatban benyújtott, a (14) bekezdésre vonatkozó szóbeli módosítást. Képviselőtársaim talán tudatában vannak annak, hogy ez egy érzékeny kérdés, és hogy néhány nyelven és néhány tagállam számára ez nehézségeket okoz. Fontos, hogy végül a legteljesebb támogatást próbáljuk megadni ennek a jelentésnek.

A javaslat az, hogy a (14) bekezdés szövege helyett a teljes bekezdést kicseréljük egy olyan bekezdésre, amelyet már elfogadott a Parlament. Ez a Lisszaboni Stratégiáról szóló 2009. évi tavaszi Európai Tanácsi üléssel kapcsolatos 2009. március 11-ei parlamenti állásfoglalás (23) bekezdése volt, amely pontosan ugyanazokat a kérdéseket tartalmazza. Ezt most felolvasom, csak néhány mondat az egész.

„Megjegyzi, hogy néhány tagállam bevezette a minimálbér fogalmát; javasolja, hogy más tagállamok is hasznosítsák az előbbieket tapasztalatait; felhívja a tagállamokat, hogy mindenki számára biztosítsák a társadalmi és a gazdasági életben való részvétel feltételeit, és különösen alkossanak jogszabályokat a minimálbérekre és egyéb, jogilag vagy általánosan kötelező erejű intézkedésekre vonatkozóan, vagy a nemzeti hagyományoknak megfelelő kollektív megállapodások révén, amelyek lehetővé teszik a teljes munkaidőben dolgozó munkavállalók számára a keresetükből való megfelelő megélhetést;”.

Ahogy említettem, ezt korábban elfogadták a képviselőcsoportok. Elnézést kérek, hogy ezt most terjesztem elő. Az előadónak nincs ezzel problémája, és remélem, hogy a Parlament legalább engedélyezi a szóbeli módosítás előterjesztését.

(A szóbeli módosítást elfogadják.)

Jan Andersson (PSE). - (SV) Nagyon köszönöm. Csak röviden szeretnék szólni a svéd nyelvű fordítással kapcsolatban. A (13) és a (36) bekezdésben a „minimáljövedelem” kifejezést a svéd „minimilön” szóval fordították, ami „minimálbér”-t jelent. Pedig „minimiinkomst”-nek kellett volna fordítani. Mást jelent a „minimiinkomst” és a „minimilön”, ezért hibás a (13) és (36) bekezdés svéd nyelvű fordítása.

6.13. A munkaerőpiacról kiszorultak aktív befogadása (A6-0263/2009, Jean Lambert)

*

* *

Elnök. – A kollégák, és azok, akkor arra várnak, hogy elmondhassák a szavazatok indokolását, kivételesen figyelembe fogják venni, hogy nagyon késő van. Mindannyian itt vagyunk már egy jó ideje, különös tekintettel a tolmácsokra. Nagyon sok indokolás van, és attól tartok, hogy nem fogjuk tudni az összest meghallgatni délután 3 óráig. Mivel ez a helyzet, azt a döntést hozom, ahogy azt már tettük korábban is, hogy az indokolásokat ma este hallgatjuk meg.

Daniel Hannan (NI). - Elnök asszony, teljesen egyértelműek a szabályok, a szavazás után minden egyes képviselőnek joga van 60 másodpercben elmondania szavazata indokolását. Tisztában vagyok vele, hogy tolmácsaink régóta itt vannak. Tisztában vagyok vele, hogy sok embert megakadályozunk abban, hogy ebédelni menjen. Azt a kompromisszumot szeretném javasolni, amit korábban az alelnöke, Alejo Vidal-Quadras úr is tett, amikor ez legutóbb előfordult, hogy mindenki egymás után mondhatta el szavazata indokolását, amely jelentősen felgyorsítja az eljárást.

Elnök. – Köszönöm, Hannan úr. Megfontoltuk ezt a lehetőséget. Annyi indokolás van, hogy nem hiszem, hogy ez a megoldás működjön. A szavazás után elmondhatják szavazatuk indokolását, azaz ma este. Sajnálom, de valóban nagyon késő van – és tudják, hogy mennyire értékelem a hozzászólásaikat!

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- Határozati javaslat (B6-0268/2009)

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), írásban. – (PT) Az Európai Bizottság COM(2007) 281 közleménye az összes európai intézményt kihívás elé állítja: „Eljött az ideje hogy stratégiai partnerként, valamint jelentős latin-amerikai gazdasági szereplőként és regionális vezetőként tekintsük Brazíliára”. Ez a partnerség 2007. július 4-én jött létre Lisszabonban az Európai Unió portugál elnökségének ideje alatt. 2009. március 12-én az Európai Parlament elfogadott egy Tanácshoz intézett ajánlást, amely kimondta, hogy „a stratégiai

partnerségnek biztosítania kell a rendszeres strukturált párbeszédet a Brazil Nemzeti Kongresszus tagjai és az Európai Parlament képviselői között.”

Ezen elvi nyilatkozat és a Parlament elnökéhez intézett felhívásaim ellenére szomorúan veszem tudomásul, hogy a Parlament ragaszkodik ahhoz a korszerűtlen választáshoz, hogy a BRICS-országok (Brazília, Oroszország, Kína és Dél-Afrika) közül Brazíliát teszi az egyetlen olyan gazdasággá, amelynek nincs független parlamenti küldöttsége. Ez ellentmond a Parlament saját döntésének, valamint sajnálatos tehetetlenségét és rövid távú szemléletet mutat, tekintve Brazília valódi jelentőségét a világban. Remélem, hogy a Parlament következő képviselői, különösképpen a portugál képviselők, segíteni fognak abban, hogy ez a sajnálatos helyzet megváltozzon, és hogy közvetlen és eredményes párbeszéd jöjjön létre a Brazil Nemzeti Kongresszussal.

Én ellene szavaztam.

Francis Wurtz (GUE/NGL), írásban. – A GUE/NGL képviselőcsoport tartózkodott a parlamenti vegyes bizottságokba delegált küldöttségek számáról szóló szavazáson a „Koszovó”-ra való utalás miatt az „Albániával, Bosznia-Hercegovinával, Szerbiával, Montenegróval és Koszovóval való kapcsolatokért felelős küldöttség” létrehozásában.

Egy olyan, önmagát függetlenné nyilvánított országgal való kapcsolatokért felelős küldöttség létrehozása, amely a nemzetközi jog megsértésének eredményeképp jött létre, már önmagában a nemzetközi jog de facto megsértését jelenti.

Ez a tartózkodás nem vonatkozik az ugyanabban a határozatban említett, általunk támogatott többi küldöttségre.

- Jelentés: Philippe Morillon (A6-0203/2009)

Glyn Ford (PSE), írásban. – Örömmel szavazok ma erről a jelentésről, amely egy irányelv és 11 elavult határozat hatályon kívül helyezéséről szól és megjegyzem, hogy a következő, Morillon úr által készített jelentés (A6-0202/2009) 14 további elavult határozatot fog hatályon kívül helyezni.

Gratulálok képviselőtársamnak ahhoz a lépéshez, amelyet jól tennénk, ha újrafogalmaznánk minden bizottságunkban és minden kompetenciakörünkben. Mindenképpen helyeselném, hogy néhány rendeletnek és irányelvnek határozott élettartama legyen, amely megállítaná a törvények és rendeletek folyamatos elfogadását és megszüntetné azon terheket, amelyek eredményként folyamatosan ránk nehezednek.

- Jelentés: Petya Stavreva (A6-0259/2009)

Katerina Batzeli (PSE), írásban. – (EL) A PASOK képviselőcsoport a Stavreva-jelentés mellett szavazott, mert ez biztosítja a tagállamok számára, hogy kiválasszák a vidékfejlesztési támogatási intézkedéseket, amikor a vidék és a mezőgazdasági termelők különösen kritikus időszakban vannak. A bizottsági javaslat eredeti szövege is fejlődött azon módosítások alapján, amelyeket én terjesztettem elő a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban.

Mindazonáltal, a közös agrárpolitika összefüggéseiben semmilyen körülmények között nem lehet megalkuvó csökkentéseket elfogadni azzal az ürüggyel, hogy felhasználatlan források vannak. A közösségi költségvetést nem lehet a rugalmassági mechanizmusokkal újrafelhasználni. E gyakorlat helyett, politikailag és fizikailag is célszerű lenne a közösségi költségvetés növeléséről vitát folytatni, annak érdekében, hogy ne érintsük a meglévő közösségi politikákat, beleértve a közös agrárpolitikát, amelynek feladata lesz, hogy a válsággal kapcsolatos új politikák finanszírozását ellássa, és növelje az EU versenyképességét.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre vonatkozó javaslatról szóló jelentés mellett szavaztam.

Támogatom ezt a dokumentumot, mivel ez további 250 millió euró elosztásáról szól a 2009-re meghatározott alapok kiegészítésére, és nagyobb rugalmasságot tesz lehetővé a pénzügyi eszközök elosztására és felhasználására vonatkozóan a szélessávú internet vidéki területeken való fejlesztésére és a mezőgazdasági ágazat új kihívásainak kezelésére.

Az EMVA kiegészítése szükséges, főként a válság idején. Romániának megvalósítható projektek végrehajtásán keresztül hozzá kell férnie ehhez az alaphoz, azzal a céllal, hogy fejlesszük falvainkat és növeljük a vidéki térségekben lakók életszínvonalát.

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból (EMVA) nyújtandó vidékfejlesztési támogatásról szóló 1698/2005/EK rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre vonatkozó javaslatról szóló jelentés.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) Az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap remek lehetőséget nyújt a történelmileg elmaradott régiók számára. Az Alap továbbá lehetőség arra, hogy csökkentjük a régi és az új európai uniós tagállamok közötti egyenlőtlenséget.

Az Alap kezelésekor nem szabad elfelejtenünk, hogy a közös agrárpolitika tele van igazságtalanságokkal és egyenlőtlenségekkel. A támogatásokban, továbbá a mezőgazdasági termelők jövedelmében tapasztalható eltérések vezetnek ezeknek az egyenlőtlenségeknek a fennmaradásához, illetve azok növekedéséhez. Ezek az egyenlőtlenségek nem csak a vidéki területek lakóinak gazdasági helyzetére vannak befolyással, hanem az egész infrastruktúrára, beleértve az internet-hozzáférést. Éppen ezért, nem szabad elfelejtenünk, hogy például a német mezőgazdasági termelők kétszer akkora támogatást kapnak, mint a lengyel, és háromszor többet, mint a román mezőgazdasági termelők.

Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy azok a területek, amelyek leginkább rászorulnak a segítségre, Romániában, Bulgáriában és Lengyelország keleti határvidékein találhatók.

- Jelentés: Richard Corbett (A6-0273/2009)

Guy Bono (PSE), írásban. – (FR) A Parlament eljárási szabályzatának általános felülvizsgálatáról szóló jelentés mellett szavaztam, amelyet brit kollégám, az Európai Szocialisták Pártjának képviselője, Corbett úr adott elő.

Támogatom a szocialista képviselőcsoport elnökének, Schulz úrnak a kezdeményezését, aki ezzel a felülvizsgálattal azt akarja megelőzni, hogy egy szélsőjobboldali párt francia vezetőjének lehetősége legyen arra, hogy az új Parlament alakuló ülésének elnöke lehessen.

Az új rendelkezések értelmében, a Parlament július 14-én tartandó alakuló ülését a leköszönő elnök vezeti le, amennyiben újraavasztják, vagy a 14 alelnök egyike a rangsor szerint, újraavasztás esetén.

Valójában az európai demokrácia az egymás iránti tisztelet és tolerancia elveit hirdeti, amelyeket Le Pen úr szándékosan figyelmen kívül hagy azáltal, hogy revizionista megjegyzéseket tesz.

Glyn Ford (PSE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, különös tekintettel annak 51. és 52. módosítására, amelyek „ideiglenes kiválasztás”-sal helyettesítik a korelnököket, aki az új Parlament megnyitását levezeti. Nem értem, hogy miért létezett egyáltalán ez a bizarr szabály. Talán a Parlament „apja vagy anyja” érti ebben a logikát. A szolgálati rangsor szerinti legrégebbi címmel rendelkező tag legalább egyéb tapasztalatra is támaszkodhat, nem csak az életkorára.

Le Pen és a Front National már visszaélt ezzel a rendszerrel, amikor 1989-ben Claude Autant-Lara berepült ide a Parlamentbe, és hosszadalmas és meglehetősen sértő közbelépéssel bohózatot csinált az intézmény megnyitásából. Hónapokon belül visszalépett, miután úgy töltötte be szerepét, hogy közben nevetségessé tette az Európai Parlamentet. Nem adhatunk második lehetőséget arra, hogy 20 évvel később Le Pen rossz hírét keltse Európának.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Corbett úr jelentésének célja, hogy a Parlament eljárási szabályzatát összhangba hozza a jelenlegi általános konszenzus gyakorlatával és kis csoportokban zajló előzetes tárgyalásokkal, amely eredményeképp a plenáris ülés nem lesz egyéb, mint egy olyan ülés, amely néhány szakértő által előzetesen kigondolt szövegeket vesz jegyzőkönyvbe. Ennek eredményeképp a minden egyes szövegről való végleges nyilvános szavazás intézményesítése éppen csak biztosítja az átláthatóság minimum szintjét, amit a polgárok elvárhatnak ettől a Parlamentiől.

Mindazonáltal, ez a jelentés legfőképpen váratlan lehetőség arra, hogy végső esetben elfogadjunk egy hatásváltoztatást, annak ellenére, hogy a bizottság elutasította, és kizárólag azért fogalmazta meg, hogy megakadályozza, hogy egy bizonyos személy lásson el olyan feladatot, amelyet a világ összes parlamentjében elismernek: mégpedig azt, hogy a korelnök vezeti le az elnök megválasztását az alakuló ülésen. Ez egy valóban kivételes aktus, egy igazi politikai gazember által elkövetett bűn! Ez a demokráciában nem ismeretes!

A két aláíró fél nem más, mint Daul úr és Schulz úr, akiknek kétségtelenül arra kellene törekedniük, hogy Franciaország helyett inkább Németországban váljanak ismertté. Ez még egy bizonyíték, amennyiben erre szükség van, a folyamatos összejátszásra a puha jobboldal és a szektáriánus baloldal között, amely szinte az összes szöveg esetében azonosan szavaz itt a Parlamentben.

Jean-Marie Le Pen (NI), *írásban.* – (FR) Miután a korelnökről való módosítást elutasította az Alkotmányügyi Bizottság, Schulz úr és Dahl úr, a két liberális-szocialista-demokrata barát újra bemutatja ugyanazt a módosítást a plenáris ülésen.

A klasszikusok azt tanították, hogy tévedni emberi dolog, de a tévedésben kitartani ostobaság.

Nyilvánvalóan nem tanultunk a leckéből. Az Európai Parlament munkájának szerény személyemre való összpontosítása a patetikusság határát súrolja. Valójában saját eljárási szabályzatunk ilyen szintű figyelmen kívül hagyása a lappangó totalitarizmus magjának elvetését jelenti.

Mikor iktatják ki a kisebbségi csoportokat? Mikor iktatják ki az ellenszegülő képviselőket?

Claude Autant-Larától Jean-Marie Le Penig teljes kört tettünk. 1989-ben, a kiváló filmkészítő rendkívüli beszédét követően, a korelnök beszédét eltörölték. Húsz évvel később azért kell megválni a korelnöktől, hogy megelőzzük, hogy az ördögi Le Pen elnököljön az Európai Parlament elnökének megszavazásakor

Micsoda demokratikus fejlődés, hölgyeim és uraim!

Schulz úr és Daul úr akaratlanul jelentős ingyen propagandát nyújtanak számomra, és nem fogom elmulasztani, hogy ezt kihasználjam. Egyedül a világgal szemben felveszem a kesztyűt, és tanúim az igaz demokraták és őszinte európaiak: ez a komédia és a demokráciának az illetén megtagadása nem Európát szolgálja, hanem a politikusok kis csoportjának partizánérdekeit.

Patrick Louis (IND/DEM), *írásban.* – (FR) Mint az Európai Parlament egyik francia képviselője és a Függetlenség/Demokrácia képviselőcsoport tagja, nem támogatom Corbett úr jelentésének 51. és 52. módosítását.

Valójában ésszerűtlen megváltoztatni egy általános szabályt azért, hogy az megfeleljen egy konkrét esetnek.

Továbbá, ezek a manőverezések kétségtelenül ellentétes hatást fognak elérni, mint amit szeretnénk, más szóval, ki fogják hangsúlyozni azt a tiszteletlenséget, amellyel sok képviselő többi képviselőtársával és a jelöltekkel szemben viseltet.

Azonkívül, semmivel se lehet megakadályozni azt, hogy egy képviselőcsoport, amelyik nem elégedett a jelenlegi korelnökkel, egy idősebb jelöltet nevezzen meg.

Astrid Lulling (PPE-DE), *írásban.* – (FR) A Parlament eljárási szabályzatának általános felülvizsgálata ellen szavaztam, mert, annak érdekében, hogy elkerüljük, hogy egy Le Pen nevű korelnök elnököljön, egy nem túl elegáns, valóban ellentétes eredményt kiváltó megoldást találtunk, annak ellenére, hogy létezik egy olyan megoldás, amely mindenki számára elfogadható lett volna, aki a nemek egyenlőségét előtérbe helyező politika híve.

Éppen ezért a 11. cikket helyettesíthettük volna a következő szöveggel: „Felváltva, a jelenlévő képviselők közül a legidősebb férfi vagy a legidősebb női képviselő fogja mint korelnök, betölteni az elnöki szerepet, amíg a Parlament nem hozza meg döntését. A váltakozó sorrendet a legidősebb női képviselő kezdi.”

Ily módon elkerülhettük volna, hogy Le Pen legyen az elnöklő korelnök, anélkül, hogy eltiportuk volna az eljárási szabályzatot, és egy olyan eljárást fogadtunk volna el, amely egyetlen demokratikus ország parlamentjében sem létezik.

Ez szégyen. Én személy szerint jobban bízom a francia választókban. Remélem, ez meg fogja akadályozni Le Pen megválasztását, és ezért ez a gyakorlat értelmetlennek fog bizonyulni.

Andreas Mölzer (NI), *írásban.* – (DE) Pont az Európai Unió, amely felkarolja a demokrácia, a tolerancia és a véleménynyilvánítás szabadságának ügyét, tűnik úgy, hogy nem veszi ezeket olyan komolyan. Legyen szó az emberek önrendelkezésre vonatkozó alapvető jogáról, csatlakozási kritériumokról vagy a jelenlegi problémák megoldásairól, két különböző uniós előírás kerül alkalmazásra attól függően, hogy melyik megfelelő.

Bárki, aki nem felel meg a politikai korrektség követelményeinek, aki kellemetlen az EU intézményének, aki az EU-n belüli kellemetlen valóságokat írja le, ki van zárva és hirtelenjében más szabályok vonatkoznak rá. Az *idem ius omnibus* – mindenki számára egyenlő igazság – elvét szigorúan be kell tartani, ha az EU nem akar a politikai korrektség képmutatásának csapdájába esni. Nem lehet a személyes konfliktusokra hivatkozni azért, hogy alátámasszuk a „válaszadó jogszabályozást.”

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az előadó által javasolt módosítások még rugalmasabbá teszik az Európai Parlament dokumentumainak nyilvántartását, és egyszerűsítik az eljárási szabályzatot. Továbbá, néhány módosítás célja, hogy az eljárási szabályzatot adaptálja az új szabályokhoz és a jelenlegi gyakorlathoz.

Az egyik legfontosabb változtatás az, hogy az Európai Parlament elnökét azzal a jogkörrel ruházza fel, hogy felkérheti a nemzeti parlamenteket (olyan országokét, amelyek aláírták az államoknak az Európai Unióhoz való csatlakozásáról szóló szerződést), hogy saját tagjaik közül jelöljenek ki annyi számú megfigyelőt, ahány képviselői helye lesz az adott államnak az Európai Parlamentben. Ezek a megfigyelők a csatlakozási szerződés hatályba lépéséig részt vesznek a Parlament ülésein, és joguk van felszólalni a bizottságokban és a képviselőcsoportokban. Nincs szavazati joguk és nem választhatóak pozíciókra a Parlamentben.

Az eljárási szabályzat egy másik változtatása szabályozza a vegyes bizottsági ülések és együttes szavazások folyamatát. Az adott előadónak elő kell készíteni egy egységes jelentéstervezetet, amelyet megvizsgálnak, majd szavaznak róla azok a bizottságok, amelyek részt vettek az érintett bizottsági elnökök közös elnöksége alatt megtartott vegyes üléseken.

A parlamenti eljárások fejlődésének szempontjából fontos változtatás a felszólalási idő elosztása és a felszólalók listájának összeállítása, továbbá az egyes jogi aktusokról szóló végleges szavazásokra vonatkozó módosítások. A név szerinti szavazások növelik az európai parlamenti képviselők elszámoltathatóságát a polgárok felé.

- Ajánlás második olvasatra: Malcolm Harbour (A6-0257/2009)

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A hírközlési csomag európai parlamenti első olvasatakor a képviselők többsége megszavazta a 138. és a 166. módosítást, amelyekről vita folyt. Az Európai Parlament ezáltal egyértelművé tette, hogy bírósági határozatra van szükség ahhoz, hogy valakinek megtiltsák az internet használatát, valamint hogy a felhasználók rendelkeznek a véleménynyilvánítás jogával és a magánélethez való joggal. Ugyanakkor a Tanács figyelmen kívül hagyta az Európai Parlament kívánságait, és eltörölte a 138. és a 166. módosítást. Az Európai Parlament és a Tanács most megegyezett egy kompromisszumban. Ez a kompromisszum nem az eredeti formájában tartalmazza a 138. és 166. módosítást. Mi ezért ma a kompromisszum ellen szavaztunk.

A June List és a dán June Movement nagyon szeretné, ha a 138. és a 166. módosítás bekerülne a hírközlési csomagba, és ezért számos olyan módosítást terjesztett elő, amelyet számos internetes aktivista „Emberi jogi módosításoknak” nevez, és amelyek több más képviselőcsoport támogatását is élvezik az Európai Parlamentben. Amennyiben az európai parlamenti képviselők támogatták volna javaslatainkat, akkor jó esély lett volna arra, hogy az Európai Parlament és a Tanács végül megegyezzen a hírközlési csomagról, amely erőteljesen védi az internet-felhasználók jogait és magánéletét.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Ma minden eszközzel megpróbáljuk támogatni a gazdasági érdekeket. Most a hírközlési szolgáltatásokra vonatkozóan hirtelen számos szerzői jogot vezetnek be egy kerettörvény keretében. Az EU számára elegendő egy olyan kötelezettség bevezetése, amely felhívja a vásárlók figyelmét a „szellemi tulajdonra vonatkozó szerzői jogok” megsértésére; a szankciókat pedig nemzeti szinten szabályozhatnák. Ezt követően pedig mindenki a másik embert okolhatná. Ebben a jelentésben a jelentős szoftverfejlesztők is megpróbálták akadályokat állítani a kisebb fejlesztők elé.

Valóban történnek jogsértések az interneten, mint például a gyermekpornográfia, amely ellen fel kell lépünk, de ez nem ölthet olyan méreteket, hogy az adatvédelmet feláldozzuk néhány nagyobb cég és multinacionális vállalat gazdasági érdekeinek oltárán. A hírközlési csomag eredeti célja teljes mértékben praktikus volt, azonban a sok módosítás miatt, egy-két, a csomagot kritizáló módosítás is majdnem elfogadásra került.

- Ajánlás második olvasatra: Catherine Trautmann (A6-0272/2009)

Guy Bono (PSE), írásban. – (FR) A 138. módosítás mellett szavaztam, amelyet én terjesztettem elő tavaly szeptemberben, és amelyet az európai parlamenti képviselők 88%-a elfogadott.

Örülök, hogy ezt most a képviselők túlnyomó többsége ismételten megerősíti, akik ezáltal megerősítik az internet-felhasználók jogainak védelme iránti elkötelezettségüket.

Egy hónappal az európai választások előtt ez egy határozott jel. Ellentétben azzal, amit az UMP és annak kulturális minisztere láthatóan gondol, az Európai Parlament véleménye igenis számít.

Ez még egy csapás Sárközy úr és a francia kormány számára: a Parlament „nem”-et mondott Sárközynek mind a formátumra, mind a tartalomra vonatkozóan. Az európai parlamenti képviselők „nem”-et mondtak a rugalmas válaszára és „nem”-et mondtak a megengedhetetlen nyomásra, amelyet Franciaország gyakorol az európai kontinens elsőszámú demokratikus szervére!

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mindennapjaikban európaiak milliói használják az internetet, akár közvetlenül akár közvetetten. Az internet használatára vonatkozó korlátozás, megszorítás vagy annak feltételekhez való kötése közvetlen és negatív hatással lenne a lakosság mindennapi életére, a mikrovállalkozásokra, valamint a kis-és középvállalkozásokra, amelyek közvetlenül ettől a forrástól függnének gazdasági tevékenységük során.

Éppen ezért fontos volt, hogy képviselőcsoportunk javaslatát elfogadják mellette szóló szavazatunk segítségével, mivel ez biztosítani fogja a felhasználók közötti információcsere szabadságát, anélkül, hogy ezt közvetítők ellenőriznék, vagy elősegítenék.

Mindazonáltal, úgy tűnik, hogy a Tanács nem áll készen a módosítás elfogadására, amelyet a Parlamentben egy olyan többség támogat, amely ellenzi a Tanáccsal folytatott tárgyalások során elfogadott, korlátozásra vonatkozó megállapodást. Ugyanakkor ez egy kis győzelem, mivel megakadályozta egy rossz javaslat elfogadását.

Mindazok, akik kiállnak az interneten való szabad mozgás, illetve a szabad szoftverek mellett, gratulációt érdemelnek. Ez egy olyan harc, amelyet folytatni fogunk annak érdekében, hogy biztosítsuk a polgárok jogainak védelmét és a végfelhasználók korlátlan hozzáférését a szolgáltatásokhoz.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Először is, a módosításokat, amelyek leginkább védik a polgárok jogait és szabadságát, nem fogadták el itt a Parlamentben a Harbour-jelentésben, amely kiegészíti ezt a jelentést.

Azután, a szavazási sorrenddel kapcsolatos kérdés, amelyet szerencsére megoldottunk, megkérdőjelezte azt a módszert, ahogyan egy jelentős politikai problémát itt meg tudunk oldani: alattomos, kicsinyes politikai manőverezéssel, majd ezt követően az adminisztrációt okoljuk azért, hogy semmit se tud tenni.

Végezetül, Toubon úr, a Hadopi-törvény láthatóan lelkes védelmezőjének visszatetszését az internet-felhasználók által „Bono” módosításként ismert 1. módosítás elfogadásakor az öröm és jóváhagyás váltotta fel, amikor Trautmann asszony elmondta, hogy a szöveg harmadik olvasatra kerül, az átfogó kompromisszum módosításával, és annak kockázatával, hogy a Parlament többségének egyértelműen kinyilvánított akaratát eltiporják, amit a népszavazások eredményeképp már megfigyelhettünk Franciaországban, Hollandiában, Írországban...

Sárközy úr és barátai a „nagyok” közül kapnak egy kis haladékot. A polgároknak továbbra is készséggel kell lenniük. A június 7-én megválasztott Parlament fogja megtárgyalni a harmadik olvasatot. Az nem biztos azonban, hogy amint a képviselői helyeik biztossá válnak, a szocialisták kitarthatnak-e a szabadság támogatása mellett.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Bizottság és a Tanács által kért „hírközlési csomag” potenciális veszélyt jelent a polgári jogokra. Az általunk előterjesztett módosítások a polgári jogok, valamint az általános hozzáférés, átláthatóság és szabadság védelmére szólítottak fel az internettel kapcsolatban, amely egy olyan terület, ahol az emberek elképzeléseket osztanak meg egymással és nem egy olyan forrás, amelyet politikusok és üzletemberek ellenőriznek. Az internet-felhasználók vásárlók, de ugyanakkor polgárok is. Továbbra is harcolnunk kell az európai polgárok egyéni szabadságjogainak védelme érdekében.

Vladimir Urutchev (PPE-DE), írásban. – (BG) Ma az elektronikus hírközlési csomagról folyó szavazás közben a Parlament bebizonyította, hogy a fogyasztók jogainak védelme valóban a legfontosabb prioritás.

Függetlenül attól a tényről, hogy egy meglehetősen elfogadható kompromisszumot fogadtak el második olvasatra, a Parlamentben a többség nem félt attól, hogy szembe menjen a szabályozásokkal és meggyőzően ragaszkodjon eredeti álláspontjához, miszerint ellenzi az internet-hozzáférésre vonatkozó korlátozások bevezetését, kivéve, ha azt egy bírósági határozat mondja ki, vagy pedig a közbiztonság kerül veszélybe.

Valójában a teljes csomag egyeztetési eljárássá zsugorodott, és bevezetését elhalasztották. Mindazonáltal a mai parlamenti szavazást követően nem mulaszthatjuk el, hogy határozott jelzést küldjünk a Tanácsnak és a Bizottságnak.

Ugyanakkor el szeretnénk ismerni, hogy ami ma itt történt, az az internetet képviselő emberek aktív bevonásának köszönhető, akik minden lehetséges eszközt felhasználtak arra, hogy kifejtsek álláspontjukat az európai parlamenti képviselőknek, és követeljék jogaik biztosítását.

Az ilyen magatartásra csak bízni lehet.

Ezért kell arra a következtetésre jutnunk, hogy mindig figyelmesen hallgatnunk kell arra, amit az emberek mondanak, így az uniós jogszabályok az ő szükségleteiket is figyelembe veszik, miközben biztosítják az európai polgárok érdekeinek lehető legteljesebb védelmét.

- Jelentés: Francisca Pleguezuelos Aguilar (A6-0276/2009)

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) A jelentés ellen szavazok, mivel garantálni kellene, hogy a rendelkezésre álló spektrum egyes részeit non-profit célokra használják fel, és az nem a nagy távközlési cégeket szolgálja.

- Jelentés: Astrid Lulling (A6-0258/2009)

Robert Atkins (PPE-DE), írásban. – A brit konzervatívok támogatják a férfiak és nők közötti bérszakadék megszüntetését és a nemek közötti megkülönböztetés minden egyéb formáját. Az egyenlő bánásmód a foglalkoztatás minden területén alapvető fontosságú egy igazságos és egyenlő társadalom létrehozásához. Ugyanakkor a konzervatívok úgy vélik, hogy a nemzeti kormányok és parlamentek általában olyan módon cselekednek, amely saját társadalmuk és gazdaságuk szempontjából a leghatékonyabb.

A konzervatívok támogatják azt a véleményt, hogy az önálló vállalkozók házastársainak biztosítani kell a táppénzt, valamint a nyugdíj- és anyasági jogokat. Mindazonáltal, úgy gondoljuk, hogy ezeket a döntéseket a tagállamoknak kell meghozniuk.

Mivel az EK-Szerződés 141. cikkének (3) bekezdése alapján az egyenlő díjazásra vonatkozó új jogalkotási javaslatra irányuló kérelmet a Konzervatív Párt azon ígérete biztosítja, hogy kimarad a szociális fejezetből, amit nem támogatunk, a tartózkodás mellett döntöttünk.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés javítja azt a módszert, ahogy az egyenlő bánásmód elvét az EU-ban az önálló vállalkozókra és segítő házastársaikra alkalmazzák. Mindazonáltal Írország már biztosítja, hogy az önálló vállalkozók házastársai saját jogon lehessenek önálló vállalkozói alapon a béreket terhelő szociális biztonsági járulékot fizetők, amennyiben a házastársak közötti kereskedelmi kapcsolatot bizonyítani tudják. Egy személy például dönthet úgy, hogy önkéntes hozzájárulást fizet, amely lehetővé teszi számára, hogy biztosítva legyen azt követően is, ha kilép a kötelező, a béreket terhelő szociális biztonsági járulékfizetési rendszerből. A társadalombiztosítás nemzeti hatáskör alá tartozik, ezért a 14. módosítás ellen szavaztam. Mivel a jelentés 6. cikkére vonatkozó módosítást elfogadták, PPE-DE-beli ír kollégáimmal a végleges szavazáson a tartózkodás mellett döntöttünk.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Astrid Lullingnak az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmódról szóló jelentése mellett szavaztam, habár úgy gondolom, hogy nagyobb előrehaladást kellett volna elérnie a nők jogainak és az anyaság védelmének megerősítése érdekében. Az önálló vállalkozás továbbra is csak kis mértékben van jelen Európában, a gazdaságilag aktív lakosság mindössze 16%-a önálló vállalkozó. Az önálló vállalkozók mindössze egyharmada nő.

Ennek a javaslatnak meg kellett volna szüntetnie a nők önálló vállalkozáshoz való hozzáférése előtti akadályokat, olyan intézkedések vagy konkrét előnyök megteremtésével, amelyek könnyebbé teszik az önálló vállalkozó tevékenységek végzését.

Úgy gondolom, hogy a vállalkozói jogállásra és a szociális biztonságra vonatkozóan a segítő házastársaknak egyértelműen meghatározott, az önálló vállalkozókéval azonos védelmet kell biztosítani.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A szociális biztonsági rendszerek különbözőek attól függően, hogy hol vagyunk Európában. Ez sokak szerint nem jelent problémát. Sokkal inkább, ez a természetes következménye annak a ténynek, hogy az országok különbözőek, és a demokratikus szavazások eredményeképp különböző politikai rendszerek jöttek létre. Mint az Európai Unión belüli kormányközi

együttműködés szószólóinak, természetes számunkra, hogy visszautasítsuk a Bizottság irányelvre vonatkozó javaslatának és az Európai Parlament jelentésének szövegét, amelyek a nemzeti szociális biztonsági rendszerek vonatkozásában szélesebb jogkört akarnak adni az EU-nak.

Mindazonáltal érdemes megemlíteni, hogy a szigorú javaslatok elsősorban a minimumszinteket kívánják biztosítani. Ily módon a szövegek nem akadályozzák meg a tagállamokat abban, hogy tovább menjenek, ha úgy kívánják. Ez egy pozitív dolog, nem utolsósorban Svédország szempontjából. Ez a rugalmasság és az a tény, hogy a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmódot egyértelműen a jól működő demokratikus társadalom egyik alapelveként jelölték meg, arra vezetett minket, hogy a jelentés egésze mellett szavazzunk.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Az önálló vállalkozók jelenleg a gazdaságilag aktív lakosság mindössze 16%-át teszik ki. A 32,5 millió önálló vállalkozónak alig az egyharmada nő.

A javaslatot, amely a nők önálló vállalkozáshoz való hozzáférése előtti akadályokkal foglalkozik, többek között olyan intézkedések elfogadásával, amelyek speciális előnyöket biztosítanak annak érdekében, hogy az alulreprézantált nem számára könnyebb legyen az önálló vállalkozás, támogatni kell.

A 86/613/EGK irányelv kis fejlődést eredményezett az önálló vállalkozók segítő házastársai számára munkájuk elismerése, illetve a megfelelő szociális védelem terén.

Az új irányelvnek mindenekelőtt biztosítania kellene a segítő házastársak kötelező bejelentését, hogy ne legyenek többé láthatatlan munkavállalók, és arra kellene köteleznie a tagállamokat, hogy tegyék meg a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a segítő házastársak egészségügyi ellátást és öregségi nyugdíjat fedező biztosítást köthessenek.

Annak ellenére, hogy a tagállamok messze nem vélekednek egyhangúan arról, hogy ezen a területen szükség van a jogi keret javítására, remélem, hogy gyorsan el fogunk tudni érni egy elfogadható konszenzust, így az irányelvet első olvasatra el lehet fogadni a 2009. júniusi európai választások előtt.

Támogassuk az egyenlőséggel kapcsolatos kezdeményezéseket. Azáltal, hogy az embereket helyezzük előtérbe, igazságosabb társadalmat tudunk létrehozni.

- Jelentés: Gabriele Stauner (A6-0242/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Gabriele Stauner jelentése mellett szavaztam, mert szükségesnek érzem az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap hatáskörének kiterjesztését, hogy fedezze a gazdasági és pénzügyi válság okozta elbocsátások következményeit.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap célja, hogy hatékony támogatást nyújtson azon munkavállalóknak, akiket a globalizáció eredményeképp elbocsátottak. E jogi aktus elfogadását követően az ebben az alapon lévő pénzt a gazdasági és pénzügyi válság eredményeképp elbocsátottak problémájának kezelésére is fel lehet majd használni.

A társfinanszírozás aránya erre az alapra vonatkozóan 50%, ez az érték 2011-re 65%-ra emelkedhet.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap számára elérhető maximális éves pénzügyi csomag 500 millió euró, amelyet arra kívánnak felhasználni, hogy segítsék az álláskeresőket, vagy finanszírozzák a szakmai továbbképzéseket vagy a mobilitási támogatásokat.

Remélem, hogy Románia is hozzá fog férni az ebből az alapból származó pénzhez, hogy segíteni tudja azokat, akik elveszítik munkájukat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap részleges fejlődése kisebb mértékű, mint amire a most tapasztalt komoly válság idején szükség van. Figyelmen kívül hagyja azon javaslatokat, amelyeket azért hoztunk, hogy munkanélküliek között kerül elosztásra kerülő közösségi hozzájárulást 85%-ra növeljük, vagy hogy akár megduplázzuk az említett Alap összegét azért, hogy minél több, a vállalatbezárások áldozatává vált embert tudjunk támogatni. Ezért döntöttünk a tartózkodás mellett.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap ma elfogadott, módosított szabályainak célja, hogy az Alap hatékonyabban avatkozhasson be a gazdasági válság miatt elbocsátott munkavállalók képzésének és elhelyezkedésének társfinanszírozásába. Az új szabályok kiterjesztik az Alap hatókörét és átmenetileg a társfinanszírozás arányának 50%-ról 65%-ra való növekedését biztosítják annak érdekében, hogy a pénzügyi és gazdasági válság idején további támogatást biztosítsanak az Alapból. Mindazonáltal a pénzügyi

nehézségekkel küzdő országok kismértékben részesülhetnek az Alapból, mert ezen országoknak még mindig támogatniuk kell a társfinanszírozás magas arányát.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Egy eddig még soha nem látott válsággal állunk szemben. Ez nem csak a pénzügyekre, hanem a gazdasági és szociális ügyekre is kihat, továbbá nem csak néhány tagállamot érint, hanem az egész Európai Uniót és az egész világot.

Az Európai Szocialisták Pártjának vezetői elfogadtak egy együttes nyilatkozatot, amely arra szólítja fel a tagállamokat, hogy hozzanak létre „egy ambiciózus gazdaságélénkítési tervet a foglalkoztatás biztosítására és a tömeges munkanélküliség megelőzésére”. Az egyetlen módja annak, hogy valódi hatást gyakoroljunk a gazdaságra az, hogy olyan költségvetési ösztönzőket alkalmazunk, amelyek a velünk szemben álló probléma kezelésére megfelelőek és összehangoltak egész Európában. A legfontosabb dolog, ami irányítja mindazt, amit mondunk, és amit teszünk, a munkahelyek biztosítása és a munkanélküliség elleni küzdelem, miközben elősegítjük a hatékony ökológiai fejlődést is.

Ha nem tesziünk újabb erőfeszítéseket a válság kezelésére Európában, a munkanélküliek száma 2010 elejére 25 millióra fog emelkedni és a közpénzek helyzete meglehetősen romlani fog.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot 2006-ban hozták létre és 2013-ig fog működni. Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap célja a globalizáció miatt elbocsátott munkavállalók támogatása. Az Alap maximális éves költségvetése 500 millió euró, amit olyan aktív munkaerő-piaci intézkedések támogatására használnak, mint például az álláskeresőknél nyújtott segítség, további képzési támogatások és mobilitási támogatások formájában.

Támogatom az elbocsátottak számának csökkentését (500-ra), amely az intervenció elindításához szükséges.

- Jelentés: Eugenijus Maldeikis (A6-0261/2009)

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE), írásban. – (LT) Eugenijus Maldeikis úrnak az energiaágazatbeli projektek közösségi pénzügyi támogatásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletről szóló jelentése mellett szavaztam.

Örülök, hogy a Parlament jelentős többsége (526 szavazattal) a jelentés mellett szavazott; ők támogatták ezt a dokumentumot.

Szeretném újra kiemelni döntésünk fontosságát.

Lettországhoz, Észtországhoz és Lengyelországhoz hasonlóan politikai és gazdasági értelemben már öt éve az én országom, Litvánia is az Európai Unió része. Mindazonáltal energiapolitika szempontjából olyan volt, és ma is olyan, mint egy sziget, amelynek nincs kapcsolata a Közösség energiapiacával.

A mai döntés értelmében az Európai Parlament 175 millió eurót rendelt egy energiahíd megépítésére, amely Litvániát és Svédországot fogja összekötni.

Amint ezt a projektet megvalósítják, a régióinkbeli országok, amelyek 2004-ben váltak az EU tagjaivá, össze fogják kötni végre saját energiapiacukat a skandináv államokéval, és így az uniós piaccal is.

Ez egy nagyszerű projekt, egy jó kezdet, és szeretnék köszönetet mondani minden kollégámnak, aki mellette szavazott.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Az energiaágazatbeli projektek közösségi pénzügyi támogatásán alapuló gazdaságélénkítő program létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletjavaslatról szóló jelentés mellett szavaztam.

Az európai gazdaságélénkítési terv 5 milliárd euró értékű támogatást nyújt az energiaügyi projektekkal, a szélessávú internettel és a vidékfejlesztési intézkedésekkel kapcsolatos beruházásokra. 3,98 milliárd eurót fognak fektetni a villamos energiával, a földgázzal, a szélenergiával, valamint a szén-dioxid-leválasztással és -tárolással kapcsolatos infrastruktúra kiépítésébe. Az Európai Parlament támogatja, hogy 1,02 milliárd eurót utaljanak ki a vidékfejlesztési projektekre.

A gazdaságélénkítési terv 200 millió euró támogatást ad a Nabucco földgázvezeték megépítésére, amely a Kaszpi-tengeri térségből fog földgázt szállítani az EU-ba. Románia támogatja ezt a projektet. A Romániát érintő kulcsfontosságú témák közé tartozik a Románia és Magyarország, valamint a Románia és Bulgária közötti gázvezeték-összeköttetési projektek támogatása (30 millió euró, illetve 10 millió euró), csakúgy,

mint a rövid ideig tartó ellátási zavarok esetén a gázáram megváltoztatását lehetővé tevő berendezés-infrastruktúra kifejlesztésének támogatása (80 millió euró) a gazdaságélénkítési terv keretein belül.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Az energiaágazatbeli projektek pénzügyi támogatásán alapuló program mellett szavaztam. Az Európai Parlamentnek a beruházással kapcsolatos javaslata, a Tanáccsal közösen elért megállapodás alapján, három pilléren nyugszik, ezek: a gáz- és villamosenergia-hálózatok összekapcsolása; a szén-dioxid-leválasztás és -tárolás, valamint a tengeri szélenergia hasznosítására irányuló projektek. Mint ilyen, a javaslat megállapítja az európai integrált energiahálózat kialakítására irányuló beruházások ösztönzésére szolgáló pénzügyi támogatás nyújtásával kapcsolatos eljárásokat és módszereket, miközben erősíti az Európai Uniónak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló politikáját.

Azonnali cselekvésre van szükség az európai gazdaság felélénkítése érdekében, ezért létfontosságú, hogy megfelelő földrajzi egyensúlyt és gyors végrehajtást biztosító intézkedések álljanak rendelkezésünkre. Portugáliában a gázhálózatok összekapcsolásával kapcsolatos projektek (infrastruktúra és berendezés) támogathatóak, csakúgy, mint a villamosenergia-hálózatok esetében a spanyolországi hálózatokkal való összekötés fejlesztésével kapcsolatos projektek.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Bizottság azon törekvése, hogy növelje az energiával kapcsolatos infrastruktúrába történő beruházást, a legújabb példa arra az arroganciára, amely megfertőzte a tisztviselőket Berlaymontban. A javasolt beruházások széleskörűek és költségesek is, és még hátra van annak bizonyítása, hogy mindezen beruházásokkal uniós szinten kell foglalkozni. Összességében 3,5 milliárd euró összegű beruházást javasoltak 2009-re és 2010-re – ez olyan pénz, amelyet a tagállamok költségvetéséből kell biztosítani. Ami Svédországot illeti, ez a tagdíjak jelentős, 1,4 milliárd svéd koronával való növekedését fogja jelenteni. A tény, hogy a Bizottság úgy gondolja, hogy egy ilyen átfogó javaslatról nem volt ideje alapos hatásvizsgálatot készíteni, rendkívül megdöbbentő.

Úgy tűnik, hogy az Európai Parlament jelentésének előadóját nem különösen zavarják ezek a kifogások. Sőt, azt javasolták, hogy a segítségnyújtás mértéket 3,5 milliárd euróról közel 4 milliárd euróra növeljék!

Megbízatusunk, hogy kevésbé költséges uniós együttműködések hozzunk létre, arra készítet minket, hogy visszautasítsuk az adófizetők pénzének könnyelmű kezelését. Mindazonáltal ki kell emelni, hogy nagyon jó oka van annak, hogy tovább kutassuk a szén-dioxid-leválasztással és -tárolással kapcsolatos technikák javításának és fejlesztésének módjait. A jelentés egésze ellen szavaztunk.

Anders Wijkman (PPE-DE), írásban. – (SV) A javaslat, hogy az európai energiaipari gazdaságélénkítő programon belül tegyünk félre körülbelül 4 milliárd eurót energiaágazatbeli projektekre, nagyon jó. Mindazonáltal a javaslat túlságosan a fosszilis tüzelőanyagokra koncentrál. Továbbá teljes mértékben hiányzik belőle az energiaszolgáltatás hatékonyságának fejlesztésére irányuló projektek támogatása. Egy korábbi szakaszban a Bizottság azt javasolta, hogy 500 millió eurót tegyünk félre a „fenntartható városokra” – a javaslatot azonban visszavonták.

A „fenntartható városok” támogatása lehetővé tette volna a távhőellátó rendszer, a kombinált hő- és villamosenergia-termelés, valamint a lakhatás fejlesztésére irányuló széleskörű projektek létrejöttét. Ezek a projektek költséghatékonyak lennének, csökkentenék a kibocsátást és új munkahelyeket teremtenének. Rendkívül sajnálatos, hogy a gazdasági válsággal kapcsolatban nem használták ki annak lehetőségét, hogy új életet lehessenek az ilyen típusú intézkedésbe.

- Jelentés: Othmar Karas (A6-0139/2009)

Udo Bullmann (PSE), írásban. – (DE) Az Európai Parlament PSE képviselőcsoportjának tagjai két okból utasították el a jelentést:

Először is, a visszatartás a hitelek értékpapírosítására fontos és megfelelő eszköz ahhoz, hogy bevonjuk a pénzügyi intézményeket a kérdéses hitelek üzleti kockázatába. Mindazonáltal ehhez jelentős mértékű visszatartásra van szükség. A háromoldalú egyeztetés során megbeszélte 5%-os visszatartás nem felel meg ennek a követelménynek. Az Európai Bizottság eredetileg 15%-os visszatartást akart a konzultációs folyamat során, de aztán engedett az ágazat nyomásának, és 5%-ot javasolt. A Gazdasági és Monetáris Bizottság konzervatív és liberális tagjai még ezt az üzleti kockázatban való alacsony részvételt is szükségtelennek akarták nyilvánítani egy, a pénzügyi intézmények által kiadott biztosíték benyújtásával. Az Európai Parlament PSE képviselőcsoportjának tagjai sokkal magasabb visszatartást támogatnak, és ezt a követelést a tőkekövetelményekről szóló irányelv jövőbeli reformja során is hangsúlyozni fogják.

Másodszor, az elsődleges tőkének a Karas-jelentésben megadott meghatározása sérti a rendelet versenysemlegességét. Meghatározza, hogy a jövőben a csendes tőkehozzájárulások nem fognak teljes mértékben elsődleges tőkének számítani, bár azokat teljes mértékben abszorbálni lehet likviditás esetén. Ez megnyitja a zsilipet a németországi köztulajdonban álló bankok elleni tisztességtelen verseny előtt. Tudomásul vesszük, hogy a csendes tőke-hozzájárulások kipróbált újrafinanszírozási eszköz, amely összeegyeztethető az uniós joggal. Mivel a háromoldalú egyeztetés eredménye figyelembe veszi az általunk javasolt magyarázó módosításokat, elutasítjuk a jelentést.

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (FR) Gratulálok az előadónak mind a szöveg lényegével kapcsolatos, mind a későbbi tárgyalások során tanúsított szorgalmas munkájához. A kivételes körülmények azt követelik tőlünk, hogy gyorsan és megfelelően cselekedjünk.

Az értékpapírosítás területén el tudom fogadni a számunkra javasolt eredményeket. Az egységes felügyeleti kollégiumok szisztematikus bevezetése nagy előrelépés.

Ősz óta a jelentéstervezet decentralizált európai ellenőrző rendszerre vonatkozó elképzelésével megnyitotta az utat egy. A de Larosière-csoport jelentése és a Bizottság március 4-i közleménye sikeresen kifejlesztette ezt az elképzelést. Örülök, hogy ezek az elképzelések általános elfogadásra találnak.

A hatókört illetően egy dolgot el kell mondanom. Ahelyett, hogy a határokon átnyúló tevékenységeket folytató bankok némileg leegyszerűsített kritériumát vesszük, esetleg bölcsebb lenne a pénzügyi rendszerkockázati tényezőnek minősített bankokat megcélózni.

Az utóbbi közvetlenül az új bankfelügyeleti hatóság alá tartozna. A többi bankot egy kollégium felügyelné, illetve a tisztán nemzeti bankok esetében, nemzeti felügyelő szervük. Válságkezelési célokból a rendszerkockázati tényezőknél minősített bankokat európai szintű pénzügyi stabilitási megállapodásoknak is alá kellene vetni.

Peter Skinner (PSE), írásban. – Gratulálok Karas úrnak. A szavazás eredménye több okból is kitűnő.

Először is, ezek között szerepel az a tény, hogy ez egy olyan csomag, amelyet a Parlament ajánlott és tárgyalt meg. Én voltam ilyen tárgyalásokon, és tudom, milyen nehezek lehetnek az ilyen egyeztetések.

A második ok a mondanivalója, vagyis hogy ez a jogszabály nagyobb védelmet nyújt a briteknek és a többi uniós állampolgárnak is.

Az értékpapírosítás volt az a módszer, amellyel az úgynevezett „értékvesztett eszközök” elterjedtek a bankok között, hatalmas adósságokat hagyva sok magán és állami bankban.

Elengedhetetlen, hogy a hatásvizsgálatot követő felülvizsgálat és a nemzetközi változások alapján a tulajdonos eszközeinek esetében 5%-os mértékű visszatartást alkalmazzunk.

A „tőkeáttételként való használat” csökkentése és a bankok megfelelő tőkemegfelelésének biztosítása véd meg a bankok olyan viselkedése ellen, amely a pénzügyi katasztrófa szélére sodort minket.

Karas úr elégedett lehet az egyeztetések alatt folytatott munkájával. Tudom, hogy a Parlamentnek milyen nehéz elérnie, hogy javításokat illesszen a szövegbe, de ez az első olvasatbeli megállapodás egy értelmes megállapodás.

- Jelentés: Karsten Friedrich Hoppenstedt (A6-0246/2009)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ha bárkinek is kétségei lennének e javaslat igazi célkitűzésével kapcsolatban, csak hivatkoznunk kell a „belső piac gördülékeny működésének útjában álló megmaradt akadályok lebontásának” biztosításával kapcsolatban ma elfogadott szöveg szavaira. A 2. cikk tisztázza továbbá, hogy „az általános célkitűzés ... a belső piac működéséhez szükséges körülmények fejlesztése”.

Ismételten, a legkevesbé sem szabad, hogy paradigmátikus legyen, hogy az úgynevezett „európai gazdaságélénkítési terv” és a szétkürtölt „európai szolidaritás” kudarcát követően az első, és mostanáig egyetlen, javaslat egy közösségi támogatási program létrehozására a pénzügyi szolgáltatásokat célozza! Szinte úgy tűnik, mintha nem is a kapitalizmus egyik legnagyobb válságával állnánk szemben, a munkavállalókat és a teljes lakosságot érintő növekvő munkanélküliséggel, a termelési kapacitás megsemmisülésével, növekvő egyenlőtlenségekkel és növekvő nehézségekkel.

Az általunk előterjesztett javaslatokat – mint például a közösségi költségvetés növelése, közösségi támogatási programok létrehozása a feldolgozóipar számára, jogokkal és közszolgáltatásokkal a munkahelyek védelmének biztosítása – visszautasították. Amikor azonban a pénzügyi piacok támogatásáról és a „belső piac gördülékeny működéséről” van szó, nincs hiány a közösségi támogatásban. Ez elfogadhatatlan. Ezért szavaztunk ellene.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Mi, euroszeptikusok, mindig arra törekszünk, hogy kevésbé költségessé tegyük az uniós együttműködést. Az adófizetők pénzét bölcsen kell felhasználni. Fontos számunkra, különösen egy ilyen viharos időszakban, hogy óvatosan bánjunk közös erőforrásainkkal. A költségvetési korlátozás számunkra, választott képviselők számára, kötelező vezérelv.

Mindazonáltal, ez a jelentés teljesen más irányba vezet minket. A Bizottság eredeti finanszírozási javaslatát elégtelennek ítélték, és pillanatokon belül az Európai Parlament összes nagy politikai csoportja azt javasolta, hogy a pénzügyi ellenőrző testületeknek szánt előirányzatokat duplázzák meg. Milyen alapon, tehetnénk fel a kérdést. Teljes körű globális pénzügyi zuhanással állunk szemben, ezért nemzetközi erőfeszítéseket kell tennünk globális szinten.

Az EU-n belüli pénzügyi intézmények felügyelete jelenleg nem feladata az EU-nak. Ezt nem szabad elfelejteni. Mindazonáltal a jelenlegi javaslat a befolyásos politikai elit törekvéseit mutatja. Homályos utalásaival a pénzügyi válságra és annak a felügyeletre és ellenőrzésre tett elképzelhető következményeire, ez nem több mint szemtelen kísérlet az EU pozíciójának előmozdítására. Nekünk természetesen nincs más lehetőségünk, mint hogy a jelentés és az alternatív állásfoglalási indítvány ellen szavazzunk.

- Jelentés: Janusz Wojciechowski (A6-0185/2009)

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Bár az állatjólét határozott támogatója vagyok, hezitálok az olyan gyakorlatok megtiltásával kapcsolatban, mint például a fókatermékek exportja, feltéve, hogy bizonyítható, hogy az állatok a lehető legkevésbé szenvedtek leölésük pillanatában.

Mindazonáltal sok olyan gyakorlat van, amely komoly okot ad az aggodalomra, nem utolsósorban a bizonyos vallások céljából elkövetett rituális leölési hagyományok. Európa kulturális sokféleségéből adódóan ezen gyakorlatok némelyike, amelyek idegenek az állatok jólétének tiszteletben tartásának uniós hagyományaitól, gyökeret kezdett eresztetni. Ennek eredményeképpen szükségtelenül szenvednek állatok.

Elfogadom, hogy némelyik vallás alapvető jelentőséget tulajdonít annak, hogy hogyan ölnek le egy állatot abból a célból, hogy húsát elfogyasszák. Mindazonáltal az állatok jogainak és az állatjólét kultúrájának kifejlesztése nehéz küzdelem volt Európában az utóbbi 30 évben, és ezt nem lenne szabad feláldoznunk a politikai korrektség oltárán. A rituális leölési módszerekkel megölt állatokat először el kellene kábítani, hogy minimálisra csökkentsük szenvedésüket, és hogy előmozdítsuk az állatjólét értékeit, amely olyan fontos számunkra.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Az állatok védelme leölésük pillanatában című jelentés mellett szavaztam. Az Európai Unióban állatok millióit ölik meg minden évben. Sok állat olyan bánásmódban részesül, amely szükségtelen szenvedést jelent számukra, nem csak tenyésztésük és szállításuk, hanem leölésük vagy levágásuk és az azzal kapcsolatos műveletek során is. Meg kell akadályozni, hogy az állatok szenvedjenek a vágóhídon, beleértve azokat az állatokat is, amelyeket élelmiszer, vagy egyéb termékek előállítására céljából tenyésztettek.

Véleményem szerint a jelentés kiegyensúlyozott, és összhangban van az állatok védelmével és jólétével kapcsolatos közösségi célkitűzésekkel. Egyetértek azzal, hogy az állatok nagymértékű leölését a humanitárius szabványok megfelelő figyelembe tartása mellett kell végezni, korlátozva az állatok szenvedését.

Következésképpen nem szavaztam meg a szarvasmarhákat megfordítással vagy más természetellenes helyzettel féken tartó rendszerek alkalmazása tilalmának megszüntetéséről szóló módosítást, mert véleményem szerint ez a gyakorlat veszélyezteti az állatok jólétét.

Filip Kaczmarek (PPE-DE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, Az állatok védelme leölésük pillanatában című Wojciechowski-jelentés mellett szavaztam. Sokan nem értik, hogy hogyan lehet megvédeni az állatokat, miközben leölik őket. Ez ellentmondásosnak tűnhet, de lehetséges. Mindenki, aki jelen volt egy állat leölésénél, vagy figyelt már meg ilyen tevékenységet, tisztában van azzal, hogy milyen fájdalmas lehet egy állat halála. Új jogszabályok bevezetése ezen a területen csökkenteni fogja az állatok szükségtelen szenvedését, és ezért van szükség a jogszabályra.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) Azáltal, hogy jóváhagyták, hogy az állatokat szükségtelen szenvedés okozása nélkül kell leölni, kivéve a vallási szertartások esetében, a Parlament többsége tanúbizonyságot tett mind

képmutatásáról, mind gyávaságáról. A „vallási szertartások” főleg az Eid-al-Adha muzulmán ünnep alatt gyakorolt rituális leölésekre utal, amikor juhok százezreinek torkát vágják el.

Egy ilyen gyakorlat hivatalos elismerése egy sokkal szélesebb körű jelenség, vagyis társadalmaink iszlamizációjának része. Törvényeink és szokásaink fokozatosan változnak, hogy alkalmazkodjanak az iszlám sáría joghoz. Franciaországban egyre több helyi önkormányzat támogatja közvetve mecsetek építését. Az iskolai menüket úgy állítják össze, hogy megfeleljenek az iszlám étrendi elvárásoknak. Néhány városban, mint például Lille-ben, az uszodákban vannak csak nők számára nyitva tartott időszakok. A *Conseil français du culte musulman* létrehozásával 2003-ban Sárközy úr, az akkori belügyminiszter, bevezette az iszlámot Franciaország intézményeibe.

Hogy véget vessünk az ilyen irányú fejlődéseknek, vissza kell utasítanunk az iszlám szempontjából elfogadhatót, vissza kell fordítanunk a nem európai bevándorlás irányát és egy új Európát kell létrehoznunk, egy szuverén államokból álló Európát, Törökország nélkül, megerősítve kultúrájának keresztény és humanista értékeit.

Cristiana Muscardini (UEN), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, sajnálatos, hogy az Európai Parlament e ciklus végén skrizofrén megközelítést választott egy ilyen érzékeny kérdés kapcsán, mert ténylegesen skizofrén dolog, hogy egyrészt a jövőbe tekintünk még akkor is, amikor ez erőszakra és durvaságra tanító technológiákat vezet be, másrészt pedig a múltba merülünk vissza, hogy a törzsi szertartások és kiengesztelések felé fordítsuk azokat, akiknek az ömlő vér és az áldozatok szemében tükröződő értelmetlen szenvedés látványára van szükségük.

Szigorúan ellenezzük a törzsi mészárlást, amely nem veszi figyelembe a konszenzust és az egyes tagállamok szabad választását.

Lydia Schenardi (NI), írásban. – (FR) Jóváhagyjuk azt az elképzelést, hogy az 1993. évi irányelvet oly módon dolgozzuk át, hogy az az egész Európai Unióban javítsa és szabványosítsa a leölés körülményeit.

Jóváhagyjuk továbbá azt az alapelvet, amely értelmében az állatokat csak olyan módszerekkel lehet leölni, amelyek biztosítják az azonnali halált vagy az elkábítás utáni halált, de teljes egészében elutasítjuk, hogy kivételeket tegyünk a vallási szertartások keretében.

A közvélemény nagyon érzékeny a szükségtelen, fájdalmas eljárásokra, és teljes mértékben ellenük van. Miért toleráljuk akkor ezeket a vallás nevében, függetlenül attól, hogy az állatokat megölésük előtt mozgásképtelenné tették-e?

Szigorú szabályozást kell bevezetni, amely biztosítja az eljárások ellenőrzését annak érdekében, hogy az állatokat elkábítsák és ne térjenek magukhoz mielőtt meghalnak, de még jobb lenne az ilyen gyakorlatok teljes megtiltása. Ezek egy másik korból erednek, és jogosan lehet barbárnak titulálni őket.

Kathy Sinnott (IND/DEM), írásban. – Az állatok megvédeése a kegyetlenségektől nagyon fontos felelősség. Mindazonáltal a javaslatok némelyike, amelyeket a kegyetlenségek megakadályozására tettek, úgy hiszem, valójában csak több kegyetlenséget eredményez.

Különösen arra a javaslatra utalok, hogy a levágásokat vágóhidakon hajtsák végre. A gazdálkodókat arra kényszerítenék, hogy berakodják és szállítsák az állatokat, akkor is, ha öregek és betegek, és ez fájdalmat és szenvedést okozna számukra.

Ez a javaslat továbbá a ragályos betegségek és a fertőzések szempontjából is veszélyeket rejt. Néha jobb a betegséget úgy visszatartani, hogy az állatot a saját helyén vágják le, amennyiben ezt humanus módon teszik. Nem tettem szóbeli magyarázatot.

- Jelentés: José Albino Silva Peneda (A6-0241/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták, úgy döntöttünk, hogy a megújított szociális menetrendről szóló jelentés (A6-0241/2009) mellett szavazunk, amely, többek között, megállapítja, hogy sem a gazdasági lehetőségek, sem a versenyszabályok nem lehetnek fontosabbak a szociális alapjogoknál.

Mindazonáltal a jelentés elvárásokat tartalmaz a minimálbérrendszerekkel kapcsolatban is. Mi, szociáldemokraták, hisszük, hogy mindenki számára fontos a megfelelő fizetés biztosítása, amelyből meg lehet élni, és úgy gondoljuk, hogy az EU-nak ezt támogatnia kell. Ez különösen fontos ahhoz, hogy kezelni

tudjuk a „dolgozó szegények” problémáját. Azt, hogy a tagállamok aztán hogyan biztosítják a megfelelő fizetést állampolgáraik számára, és hogy ezt jogszabályokon keresztül teszik-e, vagy a szociális partnerekre bízzák, hogy kollektív szerződésekkel szabályozzák, továbbra is maguknak a tagállamoknak kell eldönteniük.

Robert Atkins (PPE-DE), írásban. – A konzervatívok az Egyesült Királyságban támogatják a minimálbér elvét. Mindazonáltal úgy gondoljuk, hogy a szociális biztonsági rendszereket és a minimálbért nemzeti szinten kell meghatározni.

A konzervatívok ezért tartózkodtak a jelentésről való szavazáson.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) A megújult szociális menetrendről szóló Silva Peneda-jelentés mellett szavaztam. A jelenlegi gazdasági válság keretében létfontosságú, hogy a szociális politika, kéz a kézben a gazdaságpolitikával, az európai gazdaság fellendítését célozza. Az európai szociális modellek számos kihívással szembesülnek, nevezetesen a demográfiai változás és a globalizáció kihívásaival, amelyekkel szemben nem maradhatnak immúnisak. Ezért a hosszú távú perspektíva érdekében modernizálni kell azokat, miközben meg kell őrizni eredeti értékeiket.

Európának ambiciózusnak kell lennie a szociális politika tekintetében, különösen most, mikor komoly válsaggal állunk szemben. Mindazonáltal úgy hiszem, hogy a Bizottság megújult szociális menetrendje nem ambiciózus, túl későn érkezett, és nem igazán tudja kezelni a pénzügyi és gazdasági válságból eredő kihívásokat. A szociál- és foglalkoztatáspolitikát meg kell erősíteni a munkahelyek elvesztésének csökkentése vagy elkerülése érdekében, továbbá hogy az európaiakat megvédjük a társadalmi kirekesztés és a szegénység veszélye ellen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez a jelentés több ellentmondást is tartalmaz. Mindazonáltal lényegében kitart a neoliberális kapitalizmus meglévő iránymutatásai mellett, és bár néhol enyhíti azokat, ezt anélkül teszi, hogy megváltoztatná az alappolitikákat, amelyekből a jelenlegi gazdasági és szociális válság ered. A vezérelv az, ami mindig is volt. A „válságot” ismételtelen arra használjuk, hogy „eladjuk” újra „ugyanannak” a receptjét: rugalmasság, belső piac, a köz- és magánszféra partnersége és a többi, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy az EU politikái is a válság okai között szerepelnek és csak rontottak a helyzeten.

A jelentésben szereplő megfelelő „aggodalmak” nem birkóznak meg a meghatározott problémák főbb okaival, vagy nem adnak választ rájuk, különösen a gazdaságpolitikák, a munkaviszony bizonytalansága, a liberalizáció, a közszolgáltatások privatizációja és a többi tekintetében.

Nincsenek alternatív válaszok, különösen az államnak a gazdaságban, a stratégiai ágazatokban és a jó minőségű közszolgáltatások fejlesztésében, vagy akár a magasabb bérek és a nyugdíjak megvédésében betöltött szerepének megerősítése tekintetében. Mindazonáltal a jelentés figyelembe veszi a javak igazságosabb elosztásának szükségességét, anélkül azonban, hogy megmutatná, hogyan lehet ezt elérni, illetve hogy szakítana azokkal a politikákkal, amelyek növelték a szociális egyenlőtlenségeket.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az Önök Európájának szociális bizonyítványa messzehangzó kudarc. Franciaországban szörnyű adatok kerültek napvilágra: a szegénység két év alatt 15%-kal nőtt, a szegény munkavállalók száma drámaian megemelkedett és a nagymértékben eladósodott háztartások száma, amelyek bevételei hosszú ideje nem elegendő a napi megélhetési költségek fedezésére, emiatt exponenciálisan nőtt. Ráadásul ennek a mély válságnak még csak a kezdetén vagyunk.

Arra biztatják az állampolgárokat, hogy legyenek „nyitottak a változásra”, amikor a munkavállalók számára a változás a munkahelyük elvesztésével és azzal a bizonyossággal azonos, hogy nem fognak újat találni, hála az Önök politikáinak. „Szociálisról” beszélnek, miközben a Bíróság a verseny és a szolgáltatásnyújtás szabadsága nevében átgyalogol a munkavállalók jogain. Ehhez hozzáteszik a rugalmasságot, amely csupán a „bizonytalanság” szinonimája az uniós szakzsargonban. Úgy tesznek, mintha különös figyelmet fordítanak a nőkre és az édesanyákra, amikor a „férfiak és nők közötti egyenlőséggel” foglalkozó ostoba politikájuk az olyan speciális szociális jogok elvesztését eredményezi, mint például amelyek Franciaországban léteztek a nyugdíjazással és az éjszakai munkával kapcsolatban.

Nem a szociális menetrend megújítására, hanem visszas rendszerük teljes megváltoztatására van szükség.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez a jelentés ragaszkodik ahhoz, hogy a tagállamoknak modernizálniuk kell és meg kell reformálniuk szociális biztonsági rendszerüket, minimálbéreket kell bevezetniük és felül kell vizsgálniuk az iskolai tantervet. Mi több, a munkavállalóknak pénzügyileg nagyobb mértékben kell hozzájárulniuk a vállalatok bevételeihez, és be fogják vezetni az

önkéntesség európai évét. Ezek kivételesen szélsőséges példái annak, hogy hogyan szándékozik az EU átvenni a nemzeti önrendelkezést.

A jelentés továbbá két utalást is tartalmaz a Lisszaboni Szerződésre, amely még mindig nem lépett hatályba. Ez a hatalom arroganciájának pimasz kifejeződése! Azt sugallja, hogy a Szerződésről való demokratikus vita csupán a tömeg megnyerésére szolgál, és nem úgy tekintenek rá, mintha kimenetelének bármi jelentősége is lenne.

Ezért a végleges szavazáson a jelentés ellen szavaztunk.

Carl Schlyter (Verts/ALE), írásban. – (SV) Általánosságban ez egy nagyon jó jelentés több helytálló vonatkozással, de az ismétlődő követelések következtében a növekedéssel és azzal kapcsolatban, hogy a tagállamok vezessenek be minimálbérek jogilag kötelező érvényű szociális körülményekkel együtt, amely a hatalom nagymértékű átruházását jelentené az EU-ra, tartózkodtam a szavazástól.

Anja Weisgerber (PPE-DE), írásban. – (DE) Az európai szociális modellek a jelenlegi pénzügyi válság idején jelentős kihívásokkal állnak szemben.

A német konzervatív csoport (CDU/CSU) ezért egy szociális Európa érdekében szólal fel.

Ezért Silva Peneda úr jelentését a megújult szociális menetrendről jóváhagyjuk.

Üdvözljük továbbá mind azt a tényt, hogy a munkahelyteremtést és a foglalkoztatás elősegítését prioritásként kezeljük a válság idején, mind azon szándékunkat, hogy folytassuk az oktatással és képzéssel kapcsolatos intézkedések meghozatalát.

Európának szociális keretet és európai szintű szabványokat kell létrehoznia.

Természetesen figyelembe kell vennünk a tagállamok hatáskörét ebben a tekintetben.

Ellenezzük ezért az azzal kapcsolatos általános felhívást, hogy minden tagállam vezessen be minimálbért, ahogyan az eredetileg a jelentés 14. bekezdésében szerepelt.

A minimálbér bevezetése egy olyan döntés, amelyet a tagállamok kizárólagos mérlegelése alapján kell meghozni.

Örülünk ezért, hogy az erre a bekezdésre vonatkozó szóbeli módosítást elfogadták.

Biztosítani kell a megfelelő juttatásokat, hogy minden ember méltóságteljes életet élhessen, erre azonban a tagállamoknak különböző lehetőségeik vannak.

Szóbeli módosításunkban világossá tettük, hogy a minimálberek bevezetése mellett a kollektív szerződéseket és az általánosan kötelező szabályozásokat, vagy egy állam által garantált minimáljövedelem bevezetését is megfontolás tárgyává kell tenni.

Ily módon eleget teszünk a szubszidiaritás elvének.

- Jelentés: Jean Lambert (A6-0263/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, svéd szociáldemokraták a munkaerőpiacról kiszorultak aktív befogadásáról szóló jelentés (A6-0263/2009) mellett szavaztunk. Ez egy nagyon jó jelentés, amely különösen fontos a jelenlegi gazdasági válság tükrében, ahol aktív munkaerő-piaci intézkedésekre van szükség annak biztosítására, hogy a társadalom leggyengébbjei ne szoruljanak ki folyamatosan a munkaerőpiacról.

Mindazonáltal a jelentés elvárásokat tartalmaz a minimálbérrendszerekkel kapcsolatban is. Mi, szociáldemokraták, hisszük, hogy mindenki számára fontos a megfelelő fizetés biztosítása, amelyből meg lehet élni, és úgy gondoljuk, hogy az EU-nak ezt támogatnia kell. Ez különösen fontos ahhoz, hogy kezelni tudjuk a „dolgozó szegények” problémáját. Azt, hogy a tagállamok aztán hogyan biztosítják a megfelelő fizetést állampolgáraik számára, és hogy ezt jogszabályokon keresztül teszik-e, vagy a szociális partnerekre bízzák, hogy kollektív szerződésekkel szabályozzák, továbbra is maguknak a tagállamoknak kell eldönteniük.

Robert Atkins (PPE-DE), írásban. – A brit konzervatívok támogatják a jelentés jó részét és a megfelelő jövedelem-támogatás, a befogadó munkaerőpiacok és a minőségi szolgáltatásokhoz való hozzáférés érdekében hozott rendelkezéseket. Támogatjuk továbbá a mentális egészség, a fogyatékos és az idősebb emberek

munkához való jogának pozitív és befogadó megközelítését, csakúgy, mint az emberkereskedelem elleni harccal kapcsolatos szigorú hozzáállást.

Mindazonáltal a konzervatívok nem támogatják a megkülönböztetésről szóló uniós irányelv elgondolását. A konzervatívok nem támogatják továbbá jogi keret létrehozását a foglalkoztatás és a munka területén történő hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelem érdekében a foglalkoztatás körében való egyenlő bánásmóddal kapcsolatban, valamint a minimáljövedelem-rendszerekre és az olyan járulékalapú helyettesítő jövedelemrendszerekre vonatkozó uniós célkitűzésekkel kapcsolatban, amelyek jövedelemtámogatást nyújtanak azoknak, akiknek a nemzeti medián jövedelem legalább 60%-ánál alacsonyabb a jövedelmük. Ezen okok miatt tartózkodtunk. E kérdéseknek nemzeti hatáskörbe kell tartozniuk.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), írásban. – A PPE-DE képviselőcsoport általánosságban támogatja Jean Lambert eredeti jelentésének fő célját. Mindazonáltal a bizottságban egy másik képviselőcsoport olyan oda nem tartozó pontokat illesztett a jelentésbe, amelyek nemcsak a jelentés hatályán esnek kívül, hanem amelyek elfogadhatatlanok képviselőcsoportunk számára. Ezt szándékosan tették, ócska pártpolitikai okokból, hogy lehetetlenné tegyék számunkra, hogy támogassuk a jelentést abban a formájában, ahogy a plenáris ülésen benyújtották. Ezért alternatív állásfoglalást nyújtottunk be, amely tartalmazza a jelentés összes olyan elemét, amelyet támogatunk.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés az alábbi kérdést teszi fel: hogyan vonjuk be azokat az embereket a munkaerőpiacokra, akik jelenleg kiszorultak azokról? A válasz nyilvánvalóan egyértelmű. Több munkahelyet kell teremtenünk, és növelnünk kell munkaerőpiacaink kapacitását.

Maga a tény, hogy az EU-nak fel kell tennie ezt a kérdést, jól mutatja a Brüsszellel kapcsolatos egyik alapvető problémát. Túl sok figyelmet szentelnek a munkahelyek megőrzésének és közel sem eleget a munkahelyek teremtésének. Elsősorban az európai szociális modell felelős azért, hogy ilyen sok európai munkanélküli. Az európai szociális modell pont az ellenkezőjét teszi annak, amit tennie kellene: többszintű munkaerőpiac-gazdaságot hoz létre, előnyökhöz juttatva azokat, akik dolgoznak, és korlátozva azok munkavállalási lehetőségeit, akik állás nélkül maradtak. A véget nem érő uniós szabályozás költségei is rendkívül magasak, ami visszaszítja a munkáltatókat attól, hogy új munkavállalókat vegyenek fel. Ennyit az EU kérkedő tervéről, hogy 2010-re a világ legversenyképesebb gazdasága legyen.

Ahhoz, hogy a munkanélküliek számára munkahelyeket teremtsünk, az európai gazdaságnak arra van szüksége, hogy az EU elvárásai teljesen más irányba haladjanak. A brit konzervatívok elkötelezettek ezen irányváltoztatás felgyorsítása iránt.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez a jelentés számos olyan fontos kérdéssel foglalkozik, amelyekkel elvileg a tagállamoknak kellene foglalkozniuk és nem az EU-nak. Az Európai Parlament például kitarthat amellett, hogy a minimáljövedelmekre adott garanciákkal és minimálbérekkel kapcsolatban szükség van uniós célkitűzések bevezetésére. A jelentés továbbá utal a Lisszaboni Szerződésre (amely még mindig nem lépett hatályba). Ezért mi a jelentés ellen szavaztunk.

7. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 14.40-kor felfüggesztik és 15.05-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

8. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

9. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

10. A rasszizmusról szóló ENSZ konferencia (Durban II - Genf) következtetései (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a rasszizmusról szóló ENSZ konferencia (Durban II – Genf) következtetéseiről szóló tanácsi és bizottsági nyilatkozatok.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok a lehetőségért, hogy áttekintést nyújthatok a durbani felülvizsgálati konferenciáról, amelyet tudomásom szerint számos, itt ma jelenlévő képviselő szorosán figyelemmel követett.

A konferenciához vezető előkészítő folyamat különösen összetett volt, és rendkívül sok országnak kétségei voltak a folyamattal kapcsolatban annak fényében, ami 2001-ben történt. Mivel aggódtak amiatt, hogy a konferenciát a gyűlölet és az intolerancia legszélsőségebb kifejezésére fogják használni, számos tagállam, beleértve az enyémet is, úgy döntött, hogy nem vesz részt a konferencián. Ezeket az aggodalmakat megerősítette az ENSZ egyik tagjának közbelépése a konferencia letelején. Ezt nem csak teljes mértékben elfogadhatatlannak találtuk, de szöges ellentétben is állt a konferencia szellemiségével és céljával.

Sajnálatos, bár valószínűleg elkerülhetetlen volt, hogy ez az incidens, majd az a tény, hogy valamennyi tagállam és más ENSZ-tagok is kivonultak a konferenciáról, az újságok címlapjára kerüljön, beárnyékolva az eredményeket tartalmazó dokumentum közös megegyezésen alapuló elfogadását. Ugyanakkor úgy gondolom, hogy teljes mértékben el kell ismerni a konferenciával kapcsolatos előkészítő munka során tanúsított rendkívül konstruktív és szilárd uniós hozzájárulást. Ez különösen jellemző volt az eredményeket tartalmazó dokumentum szövegezésére, amelyben az EU kritikus szerepet játszott. A zavarok ellenére, amelyekre utaltam, jelentős eredményt jelent, hogy az eredményeket tartalmazó végleges dokumentum tiszteletben tartja az összes uniós biztonsági zónát.

Az eredményeket tartalmazó dokumentum teljes mértékben tiszteletben tartja a meglévő emberi jogi keretet, különös tekintettel a véleménynyilvánítás szabadságára, és összhangban van számos követelésünkkel, például a vallások rágalmazására való bármilyen utalás elkerülésének és Izrael bármilyen kizárásától való tartózkodásnak a szükségességével. Továbbá a holokausztra való emlékezésről szóló bekezdés a szövegben maradt.

Most reflektálnunk kell mind magának a konferenciának, mind az eredményeket tartalmazó dokumentumnak az EU-ra tett hatásaira. Különösen azt kell meghatároznunk, hogy hogyan támogatjuk a vállalt kötelezettségek végrehajtását. A Tanács továbbra is nagyon aggódik a rasszizmus és az idegengyűlölet jelensége miatt, amelyeket napjainkban a legfontosabb emberi jogi kihívások egyikének tekintünk.

Tudom, hogy e Parlament teljes mértékben osztozik aggodalmainkban, és hogy közreműködött az e veszedelem elleni küzdelem elősegítésére szánt jogszabályi alapok és gyakorlati eszközök létrehozásában. A rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harc folyamatosan zajlik, amely politikai akaratot és gyakorlati intézkedéseket kíván, nem utolsósorban az oktatás területén. Szintén folyamatos szükség van a párbeszéd és a kölcsönös megértés erősítésére, csakúgy, mint a tolerancia előmozdítására.

Míg vannak arra utaló jelek, hogy az EU megkülönböztetés elleni jogszabályainak pozitív hatása van, az e jelenségek elleni harc teljes globális fejlődése sajnálatosan lassú marad. Valójában néhány országban ez a tendencia éppen negatív. Szerke a világban láttunk eseteket arra, hogy a jelenlegi gazdasági válság rasszista és idegengyűlölő viselkedést kezdett szítani. A gazdasági válság fényében az erős rasszizmus ellenes politikák fontosabbak, mint valaha. Mind Európában, mind szélesebb körben a bevándorlók, menekültek, menedékkérők és kisebbségek, például a romák ellen irányuló erőszakos támadások fellendülését tapasztalhatjuk.

Az EU erős vívmányokkal rendelkezik a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harcban. Mindkét jelenség összeférhetetlen az EU alapját képező elvekkel. Az EU ismételten visszautasította és elítélte a rasszizmus minden megjelenési formáját, és a jövőben is így fog tenni. Az EU, a Szerződések által ráruházott hatáskör korlátain belül, továbbra is küzdeni fog a rasszizmus és az idegengyűlölet ellen mind az Unión belül, mind az Unión kívülre irányuló tevékenységeinkben.

Az Unión belül elfogadtunk egy jogszabályt, amely tiltja a faji vagy etnikai származáson alapuló közvetlen és közvetett megkülönböztetést a munkahelyen, az oktatásban, valamint az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés tekintetében. A szabályozás tiltja továbbá az egyéb alapokon való megkülönböztetést, beleértve a vallást, a kort, a szexuális irányultságot és a fogyatékoságot, különösen a munkahelyen. Az EU jogszabályt fogadott el a gyűlöletbeszéd tévécsatornákból való kitiltására, csakúgy, mint arra, hogy büntetendő legyen a „nyilvánosság előtt erőszakra vagy gyűlöletre uszítás faji, bőrszín szerinti, vallási, származás szerinti vagy nemzeti, illetve etnikai hovatartozásuk alapján meghatározott személyek csoportjával vagy e csoport valamely tagjával szemben”. Ugyanez a jogszabály büntetendővé nyilvánítja a népirtással kapcsolatos bűnök, az emberiség elleni bűncselekmények vagy a háborús bűncselekmények nyilvános túsítását, tagadását vagy banálissá tételét.

Az Unión kívül az EU rendszeresen felvet rasszizmussal és idegengyűlölettel kapcsolatos kérdéseket harmadik országokkal, például Oroszországgal és Kínával folytatott kétoldalú politikai és emberi jogi párbeszédei során. Biztosítottuk továbbá, hogy a rasszizmus és az idegengyűlölet kérdése bekerüljön az együttműködési stratégiák, például az Európai Szomszédságpolitika cselekvési terveinek fősodrába. Sok minden történik a különböző többoldalú fórumokon is. Az EBESZ keretein belül a tagállamok úgy koordinálják munkájukat, hogy biztosítsák, hogy az EBESZ-ben résztvevő 56 állam által ezen a területen tett kötelezettségvállalásokat tiszteletben tartsák és végrehajtsák. Ez igaz az Európa Tanácson belül és a tágabb ENSZ keretein belül is.

Ezek a példák mutatják kollektív elkötelezettségünket, hogy ezzel a kérdéssel mind az Unión belül, mind szélesebb körben partnereinkkel az egész világon foglalkozzunk. A durban felülvizsgálati konferencia ezeknek a szélesebb körű erőfeszítéseknek a része volt. Nem volt könnyű megszervezni, és elég egyértelműen tönkretették azok, akik kicsinyes politikai céloktól vezérelve meg akarták változtatni eredményeit. Mindennek ellenére azonban örülnünk kell a ténynek, hogy ez végül ráirányította a figyelmet mind a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni küzdelem szükségességére, mind azon kötelezettségvállalásunkra, amelyet nagyon sokan oszтанak, hogy megszüntessük ezt a veszedelmet.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, örülök, hogy lehetőségem van részt venni ebben a vitában. Az Európai Bizottság szorosan figyelemmel kísérte a durban konferencia előkészületeit és a közös európai uniós álláspont kialakítását a konferencián való részvételtől.

Ebben a tekintetben figyelembe vettük a Parlament felhívását – az Önök Parlamentjének felhívását –, amely a durban felülvizsgálati konferencián való aktív részvételre kötelezi az Európai Uniót az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának – és különösen az Unió szerepének – fejlődéséről szóló állásfoglalás keretében, amely állásfoglalást Önök január 19-én fogadtak el.

Ahogy tudják, öt tagállam döntött úgy, hogy nem vesz részt a konferencián. A Bizottság úgy döntött, hogy megerősíti megfigyelőként való részvételi szándékát, mivel osztja a tagállamok többségének nézetét, miszerint az Európai Unió biztonsági zónáit megtartották a konferenciadokumentumban.

Az elfogadott végleges dokumentum, amely egy kompromisszum eredménye, nem tökéletes szöveg, de nem tartalmaz antiszemita jellegű rágalmat, valamint a világ bármelyik országára vagy régiójára, illetve bármelyik vallásra vonatkozó rágalmat.

A végleges dokumentum megegyezésen alapuló elfogadása az ENSZ 182 tagállama által megerősíti a nemzetközi közösség által vállalt kötelezettséget a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harc iránt. Ez válasz néhányak származásos kísérletére, hogy antiszemita célokból manipulálják a konferenciát, amely kísérletek ellen az Európai Bizottság határozottan fellépett.

Mindenesetre a felülvizsgálati konferencián történt események semmilyen szempontból sem csökkentik a Bizottság abbéli hosszú távú elkötelezettségét, hogy minden tőle telhetőt megtegyen a rasszizmus és az idegengyűlölet minden formájának megnyilvánulása elleni harcban. A Bizottság továbbra is elszántan folytatja a rasszizmus, az idegengyűlölet és az antiszemitizmus elleni harccal kapcsolatos politikáit – mind az Európai Unión belül, mind azon kívül – a Szerződés által ráruházott hatáskör korlátain belül.

El kell mondanom, elnök asszony, hölgyeim és uraim, hogy nagyon szigorúan személyesen fogom ellenőrizni, hogy a tagállamok hogyan hajtják végre a rasszizmusról és idegengyűlöletről szóló kerethatározatban foglaltakat. Személyesen fogom ellenőrizni e kerethatározat átültetését, és ki kell emelnem, hogy Alapjogi Ügynökségünkön keresztül is figyelemmel fogjuk kísérni e jelenségeket, ami nagymértékű határozottságot követel tőlünk.

Valóban remélhetjük, hogy a következő rasszizmusról szóló ENSZ-konferenciát már nem fertőzik meg elfogadhatatlan beszédek, amelyek valóságos gyűlöletre és rasszizmusra bátorítanak. Eszerint a konferencia végleges kompromisszuma egy szebb jövő képét nyújtja számunkra.

Charles Tannock, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, Ahmadinejad iráni elnök a rasszizmusról szóló ENSZ-konferencián, Genfben nemrégiben kijelentette, hogy Izrael rasszista ország. Csábító lenne figyelmen kívül hagyni, mint egy nyilvánosságot hajtató populistát, demagóg embert, de régebben felháborító módon arra szólított fel, hogy Izraelt le kell törölni a térképről, és kétségkívül Izrael lenne az első célpontja annak a nukleáris fegyvernek, amelyet annyira szeretne megépíteni. Közbeavatkozását ezért a zsidó állam – amely, nézetem szerint teljesen jogosan, az EU szövetségese és erős partnere – elleni engesztelhetetlen ellenségeskedésének fényében kell vizsgálni

A rasszizmus vádját illetően, nehéz Izraelnél etnikailag sokfélébb és kevésbé rasszista országot találni, amely arab, örmény, grúz és más kisebbségeket is befogad társadalmába. Még mindig élesen él emlékezetemben az 1980-as években etióp zsidókat Izraelbe szállító repülőgép képe.

Helyzetéből adódóan Izrael természetesen még mindig nyílt bevándorlás-politikát folytat, amely szerint otthont nyújt a világ minden tájáról érkező zsidó embereknek, de figyelembe kell vennünk az izraeli arabok társadalombeli helyzetét is. Demokratikus jogokat élveznek, és olyan életszínvonalat, amelyet az arab országok saját állampolgáraiknak ritkán tudnak nyújtani. Az a gyanúm, hogy Ahmadinejad úr valójában megpróbálja elvonni a figyelmet az Iráni Iszlám Köztársaság megdöbbentő és elrémítő emberi jogi bizonyítványáról.

Iránban bezárják azokat az újságírókat, akik kritizálni merik a rendszert, Izraelnek azonban szabad sajtója van. Iránban a házasságtörő férfiakat, a homoszexuálisokat és a fiatalok bűnözőket kivégzik, akár halálra kövezéssel, míg Izraelben a meleg és a leszbikusok a törvény teljes védelmét élvezik. Iránban az olyan kisebbségeket, mint a keresztények és a baha'i közösség tagjai, rendszeres üldözik, Izraelben azonban megbecsülik a kisebbségeket és védik jogaikat.

Mégis, e bizonyítékok ellenére, a Parlament számos tagja inkább kritizálná az Izraellel való demokratikus szövetségünket, mint hogy barbárnak és potenciálisan végzetesnek nyilvánítaná a teheráni rendszert.

Izraelnek tudnia kell, hogy vannak barátai ebben a Parlamentben, olyan barátok, mint én, akik éltetik az emberi jogokat és elutasítják a fanatizmust. Őszintén, véleményem szerint szégyenletes, hogy uniós tagállamok delegációkat küldenek a Durban II-re, jól tudva, hogy Ahmadinejad elnök úr jelen lesz, és ilyen felháborító megjegyzéseket fog tenni.

Ana Maria Gomes, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PT) Vannak néhányan, akik sikeresnek tekintik a durbani felülvizsgálati konferenciát. A végleges dokumentum valójában tiszteletben tartja az Európai Unió által meghatározott öt biztonsági zónát, és ténylegesen globális konszenzust tükröz a korábbi verziókkal ellentétben, amelyek olyan sok és olyan intenzív vitához vezettek.

Mindazonáltal sajnálatos módon nem ez a dokumentum fog bevéssé válni azok emlékezetébe, akik szerte a világon részt vettek a genfi vitákon. Ők elsősorban arra a mély megosztottságra fognak emlékezni, amelyet egy olyan konferencia okozott, amelyet egy univerzális témának, nevezetesen a rasszizmus elleni küzdelemnek szenteltünk, amely az egész világ figyelmét megragadta.

Európa újra megmutatta az európai egység törekénységét a politikailag leginkább polarizáló témák tekintetében, mert nyilvánvalóan ez történt ezen a konferencián.

Semmi sem bírt volna nagyobb szimbolikus jelentőséggel, mint az uniós országok kollektív kivonulása az ülésteremből, válaszként egy olyan iráni elnök provokatív és elfogadhatatlan javaslatára, aki a Washingtonban tapasztalható hangulatváltozás ellenére ragaszkodik ahhoz, hogy összeütközésbe sodorja országát a nyugattal. Sajnálatos módon néhány európai ország nem is volt ott az ülésteremben, hogy kifejezhesse nemtetszését egy olyan beszéddel kapcsolatban, amelynek egyedüli célja, ahogy az ENSZ főtitkára rámutatott, a vádolás, a megosztás, sőt, a felbujtás volt.

Az unió erőt jelent, és az Európai Unió, megosztottságot mutatva, gyengén viselkedett. A rasszizmus elleni küzdelem és Ahmadinejad elnök úrnak és másoknak a gyűlöletre való felbujtása elleni küzdelem többet érdemelt volna.

Sophia in 't Veld, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, egy általános megjegyzéssel szeretném kezdeni. Az országok nem rasszisták: az emberek azok. Biztos vagyok benne, hogy sok ember van Iránban, aki nem osztja elnökük nézeteit, és úgy vélem, hogy valójában ez egy kihagyott lehetőség volt, hogy Európa gyöngye, hangtalan, megosztott és figyelmetlen volt, és nem beszélt ezeknek az iráni embereknek a nevében, és olyanoknak engedte át a pódiumot, mint Ahmadinejad úr, hogy rasszista megjegyzéseket tegyen.

Én személy szerint a konferencia bojkottálása ellen voltam, szerintem azonban ami még rosszabb volt, az az, hogy hiányzott az európai stratégia. Miért volt Európa megosztott? Miért? Szeretnék magyarázatot kapni a Tanácstól arra vonatkozóan – és e célból egy módosítást terjesztettem elő az Obiols i Germà-jelentéssel kapcsolatban, amelyet később fogunk megvitatni –, hogy miért nem volt európai stratégia? Miért képtelen a 27 európai ország megegyezni egy stratégiában? Amennyiben és amikor a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, amelyet a Tanács támogat, a 27 országnak nagyobb erőfeszítéseket kell majd tennie a közös stratégia létrehozása érdekében.

A vallás rágalmozásának kérdését illetően rendkívüli mértékben aggódom amiatt, hogy a vallások rágalmozásának és a vallások megsértésének teljes betiltásáról egy ENSZ szerv képes határozatokat hozni. Végül is megérttem, hogy ezt enyhítették a végleges állásfoglalásban, de még mindig úgy gondolom, hogy aggasztó, hogy egy ilyen dolognak az ENSZ-től kell származnia. Mindazonáltal látom az ironiát is abban, hogy ebben a Parlamentben még mindig nagyon nehéz akár csak kritizálni is – nem megsérteni, hanem kritizálni – a vallásokat, és különösen egy fő európai vallást, és ugyanakkor van egy általam és kollégám, Cappato úr által előterjesztett módosítás az Obiols i Germà-jelentéssel kapcsolatban, amely kritizálja a Vatikánt az óvszerekkel és az AIDS elleni küzdelemmel kapcsolatos állásfoglalása miatt. Ismétlem, szeretném megkérni a Tanácsot, hogy magyarázza el, mit tett annak érdekében, hogy egy európai stratégia szülessen.

Laima Liucija Andrikiene (PPE-DE). – Elnök asszony, újra szeretném hangsúlyozni, hogy a durbani felülvizsgálati konferencia eredményeket tartalmazó dokumentumát konszenzussal fogadták el. Bár a szöveg nem tökéletes, a bonyolult egyeztetések eredményeit mutatja, az új álláspontot illetően véleményem szerint fontos a tárgyalások folytatása az új dokumentumról és az olyan gyakran vitatott témákról, mint a faji megkülönböztetés, az idegengyűlölet és az embereknek a vallásuk és meggyőződésük alapján való megbélyegzése és sztereotipizálása.

További tárgyalásokat kell folytatnunk nem konfrontatív módon, de határozottan reagálva az elfogadhatatlan kijelentésekre és azokra a kísérletekre, hogy a durbani folyamatot rasszista ideológiák kifejezésére használják. Szilárd meggyőződésem, hogy az emberi jogok védelméről, valamint a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni küzdelemről kialakított erős európai uniós álláspont nélkül a durbani folyamat rossz irányt vehet.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony, ami nyilvánvalóan sajnálatos, az az, hogy a rasszizmus és a diszkrimináció áldozatai nem kerültek a durbani konferencia középpontjába. Ez természetesen az iráni elnöknek a konferenciát botrányosan eltérítő megnyilvánulásának köszönhető, amely – hangot kell adnom ebbéli aggodalmamnak – egy csapda volt, amelybe számos uniós tagállam beleesett. Ez a probléma.

Én személy szerint szeretném megköszönni az Európai Unió tagállamainak, hogy mindamellett kötelezettséget vállaltak és fognak is vállalni; olyan következtetéseink vannak, amelyek teljes mértékben elismerésre méltóak, még ha nem is tökéletesek. Szeretném hallani továbbá az elnökséget a tagállamok által tett, illetve elmulasztott erőfeszítésekről annak biztosítása érdekében, hogy az Európai Unió ne tűnjön szervezetlennek ezen a konferencián, amely egy különösen sajnálatos tényállás volt.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, az EU teljes mértékben elkötelezett volt a konferencia előkészítése folyamán, és aktívan hozzájárult az eredményeket tartalmazó dokumentum szövegezéséhez, hogy azt a lehető legkiegyensúlyozottabbá tegye és biztosítsa a meglévő emberi jogi normák tiszteletben tartását, különös tekintettel a véleménynyilvánítás szabadságára.

Az EU sikeres volt továbbá annak biztosításában is, hogy Izraelt ne emeljék ki a szövegben. Nagymértékben az EU egységes erőfeszítéseinek volt köszönhető, hogy végül egy olyan szöveget alkottunk, amely tiszteletben tartja a biztonsági zónáinkat, és ez független attól a ténytől, hogy néhány tagállam saját nemzeti hatáskörében úgy döntött, hogy nem vesz részt a konferencián.

Hozzá kell tenni azonban, hogy az országok, amelyek nem vettek részt a konferencián, nem akadályozták az Európai Uniót, mint olyat abban, hogy beszéljen a konferencián. Az elnökség folytatta az EU részvételének belső koordinációját, beleértve a két nyilatkozat elkészítését az uniós tagállamok nevében, amelyeket Svédország, a soron következő elnökség adott elő. A végleges nyilatkozatot 22 tagállam nevében tették.

A durbani konferencia utóhatásaként az EU meg fogja vizsgálni, hogy hogyan fogja támogatni a továbbiakban a durbani menetrendet. Az a tény, hogy végül a 27 tagállam közül öt döntött úgy, hogy nem vesz részt a konferencián, semmi esetre sem kérdőjelezi meg az EU-nak a rasszizmus és a diszkrimináció elleni küzdelem érdekében tett jövőbeni kötelezettségvállalásait. Szilárd vívmányainak vannak ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban, amelyekre a továbbiakban is építeni fogunk. Ahogy helyesen rámutattak – és ezt egyfajta kritikaként veszem –, a konferenciára való előkészületek végén nem voltunk igazán képesek megállapodni egy közös alapon. A konferenciát megelőzően soha nem volt semmilyen közös alap, így soha nem létezett uniós stratégia sem. Konszenzussal döntöttek el, hogy voltak nemzeti stratégiák, így a delegációk nemzeti hatáskörükben hagyták el a termet.

Ismétlem, hogy a miniszterek a legutóbbi értekezleten megbeszélték ezt a kérdést, és le fogják vonni a tanulságokat. Reflektálnunk kell, és vissza kell térnünk, mert az EU nem viselkedett „hősiesen” ezen a konferencián. Ezt meg kell jegyezni.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Hálás vagyok az összes beszédért. Múlt hétfőn, Ferrero-Waldner biztos asszony kapott egy levelet Pillay asszonytól, az ENSZ emberi jogi főbiztosától, amelyet elküldtek az Unió összes külügyminiszterének is.

Ebben a levélben Pillay asszony felidézte, amit már október 8-án Brüsszelben is mondott egy, az Európai Parlamenttel közösen szervezett konferencián az emberi jogi aktivisták védelméről. Pillay asszony fontosnak tartja egyféle egység visszaállítását az emberi jogok védelmével és elősegítésével kapcsolatban a világban, különösen a rasszizmus elleni küzdelem tekintetében. Arra kéri fel az ENSZ összes tagállamát, hogy csatlakozzanak az ENSZ rasszizmus elleni harccal kapcsolatos programjához, különösen ahogy azt a durbani konferencia végleges dokumentumában meghatározták.

Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak reflektálnia kell az erre a felkérésre adandó válaszra. Mindenesetre az Európai Unió elfogadott egy politikát a rasszizmus elleni aktív küzdelemmel kapcsolatban. Az Uniónak ébernek és elkötelezettnek kell maradnia, hogy a témával kapcsolatos nemzetközi erőfeszítések bizonyíthatóan hatékonyak maradjanak. Én személy szerint egyetértek az itt kifejtett nézettel: egy stratégiával rendelkező és egy olyan Európa, amely nem szervezetlenül lép fel, minden bizonnyal képes lett volna valódi hasznot húzni ebből a lehetőségből, hogy egyhangúlag kifejezze az elfogadhatatlan kijelentésekkel való szembenállását. Legyen ez tanulság számunkra. Hálás vagyok az elnökségnek, hogy azt mondta, ennek tanulságként kell szolgálnia, és hogy – bízom benne, hogy a Lisszaboni Szerződéssel megerősítve – képesek leszünk hatékonyabbá tenni az Európai Unió külső emberi jogi politikáját, és így az európai fellépést a multilaterális szervekben. Én csak egyet tudok érteni az ebben a témában számos képviselő által mondott beszéddel, akiknek hálás vagyok ezért. Ismételten, ennek arra kell ösztönöznie minket, hogy reflektáljunk a hatékonyabb stratégiák kidolgozása érdekében a jövőben.

Elnök. – A vitát lezárom.

11. Emberi jogok világszerte (2008) és az Európai Unió vonatkozó politikája (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Obiols i Germà úr jelentése a Külügyi Bizottság nevében az Emberi jogok világszerte (2008) című éves jelentésről és az Európai Unió vonatkozó politikájáról.

Raimon Obiols i Germà, előadó. – (ES) Elnök asszony, néhány rövid megjegyzést tennék az Emberi jogok világszerte című éves jelentés tartalmáról és az EU e téren betöltött szerepéről. Először is, szeretném kiemelni, hogy a jelentés két különböző területet fed le: először leírja és értékeli az emberi jogok számos országban és régióban tapasztalható, sajnos negatív helyzetét, amely gyakran határos, vagy már nem csak határos az emberi tragédiával; a második terület pedig egy értékelés, amelynek alapja egyrészt a Parlament múltbéli tapasztalata a különböző problémákra adandó válaszként elfogadott álláspontok terén, másrészt az előadó azon kívánsága, hogy a jelentés a különböző európai uniós intézmények állásfoglalásai és lépései közt a fősodorban kapjon helyet, ne a vitás kérdéseket igyekezzen hangsúlyozni, hanem alapvetően inkább az egyetértés vonatkozásait. Azért van ez így, mert az előadó szerint a konvergens álláspontok kialakítása erőt és hatékonyságot teremt az emberi jogok világszerte tapasztalható helyzetének lassú és bonyolult feladatát jelentő javításában.

Van egy másik terület is, amelyre külön hangsúlyt fektettem, ez pedig az, hogy próbáltam azonosítani a konkrét prioritásokat, vagyis összefoglalását adni annak, hogy mik lehetnének az alapvető irányvonalai az Európai Unió fellépésének az emberi jogok világszerte tapasztalható helyzetével kapcsolatban.

E kérdéssel összefüggésben kilenc pontra mutatnék rá, amelyeket egyértelműen kiemeltek képviselőtársaim hozzájárulásai és a jelentés általános kerete is. Az első sürgető prioritásnak tekinti a halálbüntetés végleges eltörlését az egész világon. Ahogyan elődeinknek a múltban sikerült mindenhol eltörlönniük a rabszolgaságot, felfogásunk szerint ma, a mi generációnk számára nagyon is lehetséges a halálbüntetés egyetemes eltörlése történelmi céljának elérése az egész világon, és ebben a kérdésben az Európai Uniónak élen kell járnia, és kulcsszerepet kell játszania.

Másodszor, külön hangsúlyt kapott az, amit a jelentés úgy említ, mint „az emberi jogokért folyó küzdelem nőiesedése.” Más szóval kiemeli, hogy a nők alkotják az emberiségnek azt a részét, amely a legjobban szenved az emberi jogokat érő támadásoktól, és hogy az EU-nak erre a tényre különösen oda kell figyelnie, és kiemelt szerepet kell tulajdonítania neki. Ennek a prioritásnak a részét képezik a gyermekek emberi jogai is, amelyekkel kapcsolatban a jelentés számos, szerintem meglehetősen érdekes pontot tartalmaz.

Harmadszor, a jelentés szerint szinergiára van szükség a közösségi intézmények között. Nem egyértelmű, hogy specializálódtak a szerepek – több reálpolitika a Tanácsnál vagy esetleg a Bizottságnál, és több alapelv a Parlamentnél –, de a hatékonyság javítása érdekében a helyzetüknek konzisztensnek kell lennie.

Negyedszer, a jelentés megemlíti, hogy szükség van az EU-n kívüli országokkal folytatott emberi jogi párbeszédnek nagyon pozitív fejlődési trendjének szélesítésére és elmélyítésére.

Végül az is szerepel a jelentésben, hogy a nemzetközi intézményeken belül szövetségekre kell törekednünk annak érdekében, hogy elkerüljük az ENSZ Emberi Jogi Tanácsához hasonló helyzeteket, ahol az Európai Unió jelenléte néha bizonyos értelemben kisebbségbe kerül.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, szeretném kifejezni, hogy a Tanács nagyra értékeli az előadót, Obiols i Germà úr, valamint a Parlament Emberi Jogi Albizottságának munkáját. Obiols i Germà úr, Ön e parlamenti ciklus alatt mindvégig fáradhatatlan és értékes partner volt az emberi jogi kérdésekkel kapcsolatos közös munkánkban.

Jelentése lehetőséget ad arra, hogy részletesen megvizsgáljuk az Unió emberi jogokkal kapcsolatos átfogó politikáját. Nagyon jól tudjuk, hogy ezen a területen továbbra is milyen kihívásokkal kell szembenéznünk. Az EU-intézmények közti kapcsolatok megerősítése segítségünkre van abban, hogy együtt szálljunk szembe velük. A jelentés értékes eszköz arra, hogy áttekintsük, mit értünk már el.

Az európai parlamenti jelentés hangsúlyozza az Európai Unió éves emberi jogi jelentésének fontosságát. A jelentés érdekesebbé, olvashatósabbá és hasznosabbá tételére irányuló törekvésünk részben sikeres volt, de nyilvánvaló, hogy van még hova fejlődni. Továbbra is dolgozunk majd ezen. Az Ön jelentése egészen biztosan segítségünkre lesz majd annak áttekintésében, hogy az EU emberi jogi politikái terén hogyan növeljük az általános koherenciát. Folytak a megbeszélések ebben a kérdésben, és szeretném biztosítani Önt arról, hogy bármi legyen is a megbeszélések végkimenetele, minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy az emberi jogi kérdések terén végzett munkánk láthatóbb legyen. Ez történhet a webes eszközök hatékonyabb használata vagy az éves jelentés nagyobb körben történő közzététele által.

Kiemelte azt is, hogy e téren nagyobb figyelmet kell szentelni az ENSZ szerepének. Továbbra is koordinált erőfeszítéseket tettünk a nemzetközi fórumokon, különösen az ENSZ Emberi Jogi Tanácsában, ahogyan azt az Andriksen-jelentés is javasolta, valamint az ENSZ közgyűlésének harmadik bizottságában. Folyamatosan törekszünk arra, hogy az egyre nehezebb helyzetben fejlesszük a más szervezetek elérésére irányuló erőfeszítéseinket. Ez nem egyszerű, de szeretném felhívni a figyelmet néhány sikerre.

Keményen dolgoztunk annak biztosításáért, hogy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa hitelesebb legyen. Az Emberi Jogi Tanács működése szempontjából a 2009. évet kulcsfontosságú teszt-évné tekinthetjük. Az EU aktív szerepet játszott az Emberi Jogi Tanács 10. ülésén, és számos fontos kezdeményezés elfogadását biztosította, például a Burmára/Mianmarra és a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságra vonatkozó megbízatások meghosszabbítását és a gyermek jogairól szóló EU-GRULAC állásfoglalást. Ennél kiábrándítóbb, hogy a Kongói Demokratikus Köztársaságra vonatkozóan nem sikerült újra független szakértőt megbízni.

Az ENSZ közgyűlésén megerősítették a Harmadik Bizottság emberi jogok védelmében és támogatásában játszott szerepét, és az EU aktív szerepet játszott a közgyűlés 63. ülészakán. Ez pozitív eredményekkel járt, különösen ami a halálbüntetéssel kapcsolatos állásfoglalást illeti. Az Ön jelentésének jelentős része ezzel a kérdéssel foglalkozik. A nézeteinket osztó partnerekkel folyamatosan visszatértünk a kérdésre, többek között a legmagasabb szinten is, hogy támogassuk a halálbüntetés eltörlése felé mutató globális trendet. Ezek a törekvések folytatódni fognak.

Hadd szóljak most pár szót az EU iránymutatásairól. Az Európai Unió emberi jogi iránymutatásainak felülvizsgálata és a nők elleni erőszakra vonatkozó új iránymutatások elfogadása után most a hatékony megvalósítás áll a középpontban. Ennek részeként az Elnökség tett néhány javaslatot, például arra vonatkozóan, hogy küldjenek részletes iránymutatásokat a missziók és bizottsági delegációk vezetőinek. E kérdéseket szándékunkban áll felvetni a harmadik országokkal folytatott párbeszéd és konzultációk során is.

A jelentés felhívja a figyelmet a nők jogainak kérdésére, és tudom, hogy Obiols i Germà úr különös figyelmet szentel ennek az ügynek. Ez egyike legfőbb prioritásainknak. Dolgozunk az ENSZ Biztonsági Tanácsa 1325. számú határozatának végrehajtásán, amelyet alapelveként használunk az európai biztonsági és védelmi politika tevékenységei terén, és amely lehetővé tette, hogy keretet dolgozzunk ki a nemek közti egyenlőség érvényesítésére.

Az emberi jogi jogvédők kapcsán az EU továbbra is együttműködik majd civil társadalmi szervezetekkel. A Tanácson belül továbbra is hivatalos szinten dolgozunk azon a lehetőségen, hogy kiterjesszük a vízumok kiadását az emberi jogi jogvédőkre. A harmadik országokkal folytatott párbeszédeinkben a továbbiakban is központi szerepet játszik majd a szólásszabadság és az egyedi ügyek megvitatása.

Ami a harmadik országokkal folytatott párbeszédeket és konzultációkat illeti, az EU minden tőle telhetőt megtesz annak biztosítása érdekében, hogy ezek az eszközök egyre hatékonyabban szolgálják emberi jogi politikánk megvalósítását. Konkrétabban öt dél-amerikai országgal – Brazíliával, Kolumbiával, Argentínával, Chilével és Mexikóval – állapodtunk meg helyi párbeszéd megőrzéséről, és továbbra is törekedni fogunk párbeszéd kialakítására a még hátra lévő közép-ázsiai országokkal.

Szólnék pár szót a május 14-én Prágában tartandó, az EU és Kína közti 27. emberi jogi párbeszédéről. Fontos annak biztosítása, hogy párbeszédeink a lehető legproduktívabbak legyenek, és hogy tényleges eredményekkel járjanak. Az EU és Kína közti emberi jogi párbeszéd nyúlik vissza a legrégebbre. Képesnek kell lennie az alkalmazkodásra, és arra, hogy tükrözze az emberi jogi kérdések kezelésének módja terén elért fejlődést. Mindkét intézményünk szorosan figyelemmel kíséri a kínai fejleményeket. Az idei évre betervezett különféle események lehetővé teszik majd számunkra, hogy közvetlen kommunikációs csatornát tartsunk fenn kínai kollégáinkkal. Ez a párbeszéd értékes. Várakozással tekintünk a megbeszélések egyre kézzelfoghatóbb eredményei elé.

Zárszóként szeretném kiemelni, hogy külpolitikánk egyik legfőbb prioritása az emberi jogok támogatása és tiszteletben tartása a világban. Diplomáciai lépésekkel és nyilatkozatokkal, valamint a különböző politikai párbeszédeink és válságkezelő műveleteink útján az EU azért dolgozik, hogy az emberi jogokat világszerte jobban tiszteletben tartsák. Ha eredményeket akarunk elérni, következetes megközelítést kell alkalmaznunk. Ez a Parlament élen járt abban, hogy minden szinten a fokozott konzisztenciát támogatta, és mi ennek nagyon örülünk.

Általában véve nagyon hálás vagyok a Parlament munkájáért és az emberi jogi kérdések terén nyújtott támogatásáért. Széles körben elismert a Szaharov-díj értéke, amely díj közös értékeink támogatásának egyik eszköze. Továbbra is figyelemmel kísérjük, hogy az emberi jogi klauzulák, szankciók és párbeszéd – amely eszközök mindegyikét kimerítően vizsgálta a Parlament – milyen mértékben játszhatnak hatékony szerepet átfogó külpolitikánk egészében, miközben biztosítják az emberi jogok tiszteletben tartásának legmagasabb szintjét.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagy örömmel veszek részt jelentése plenáris vitáján, Obiols i Germà úr. Kollégámat, Ferrero-Waldner asszonyt helyettesítem, aki Prágában tartózkodik, ahol az EU-Kanada csúcstalálkozón vesz részt.

Először is köszönetet kívánok mondani Obiols i Germà úrnak munkája minőségéért. Köszönöm, hogy jelentése pozitív hangvételű, és így bemutatja a Bizottságnak és a Tanácsnak az évek során a Parlament ajánlásainak végrehajtására tett erőfeszítéseit.

Akár az emberi jogi párbeszéd, akár a nemzetközi testületeken belüli politikai párbeszéd keretében az intézmények arra törekedtek, hogy támogassák, kialakítsák az Európai Unió nagykövetei – buzgó és hiteles nagykövetei – képét az emberi jogok, alapvető szabadságjogok, a demokrácia és a jogállamiság védelme és támogatása terén.

A tavalyi, 2008. évet Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulója határozta meg, amelyről minden európai intézmény együtt emlékezett meg. Ugyanebben az évben sikerült a Bizottságnak kiemelnie két különösen fontos csoportot, vagyis a nőket és a gyermekeket, és olyan év volt, amelynek során az intézményközi megközelítést támogatták.

Számos, korábbi jelentésekben megjelenő általános ajánlást próbáltunk megvalósítani, amelyeket nagyon jól öntött új formába a most tanulmányozott jelentés. Megállapodtunk abban, hogy a gyermekek jogaival kapcsolatos iránymutatás alkalmazása tekintetében lépéseinket bizonyos országokra fókuszáljuk, és a lépések figyelemmel kísérésére mobilizáltuk az Európai Unió tagállamainak nagykövetségeit és az Európai Községek küldöttségeit. Így vezető szerepet vállaltunk az emberi jogok és a gyermekek jogai megsértésének egyik legrosszabb formája elleni küzdelemben, vagyis a gyermekkatona toborzása és a gyermekek fegyveres konfliktusok miatti szenvedéseinek terén.

Hadd említek pár példát. 2007. december 10-én az Unió új iránymutatást fogadott el a gyermekek jogairól. A végrehajtás első szakaszában figyelmét a gyermekek elleni erőszakra fogja fordítani. Kísérleti programot indítottunk, amely különböző földrészekben 10 országot céloz meg. Az országokat azért választottuk ki, mert

kormányaik már elkötelezték magukat a gyermekekkel szembeni erőszak elleni küzdelem mellett, és mert a kormányoknak további nemzetközi segítségre van szükségük ahhoz, hogy tovább folytassák a jelenség elleni harcot. 2008 júniusában az Európai Unió Tanácsa felülvizsgálta a fegyveres konfliktusokban érintett gyermekekre vonatkozó iránymutatásokat annak érdekében, hogy hatékonyabban kezelje a fegyveres konfliktusok gyermekekre gyakorolt rövid, közép és hosszú távú hatását.

A Bizottság közleménye külön rendelkezést tartalmaz az Európai Unió külső fellépései által érintett gyermekekre vonatkozóan, és a gyermekek jogainak előmozdítása és világszerte a gyermekek helyzetének javítása érdekében következetes megközelítés javasolt. A közleményről széles körben konzultáltak. Különös figyelmet szentel a nem kormányzati szervezeteknek. E közlemény és a kapcsolódó cselekvési terv alapján 2008 májusában az Európai Unió Tanácsa következtetéseket fogadott el, amelyek célja az Unió gyermekek jogaival kapcsolatos külpolitikájának megerősítése volt.

2009-ben ezt az utat folytatjuk a következő kezdeményezésekkel. Júniusban a Bizottság megrendezi Brüsszelben a gyermekek jogairól szóló európai fórumot. A fórum különösen a gyermekmunkára összpontosít majd. Törekedni fogunk arra, hogy az összes érintettet bevonjuk. Személy szerint én nagy jelentőséget tulajdonítok ennek a fórumnak. Júliusban a leendő svéd elnökség és a Bizottság konkrétan a gyermekek elleni erőszakkal foglalkozó, nem kormányzati szervezeti fórumot rendez majd Stockholmban. Végül az ősz folyamán jelentést teszünk majd közzé az Unió által a gyermekmunka elleni küzdelemben hozott, különösen az emberkereskedelmet illető intézkedésekről. Tehát ez is olyan év lesz, amely tovább mélyíti az Európai Unió gyermekek iránti elkötelezettségét.

Most a nők jogaira térek át. Az utóbbi hónapokban az Európai Unió megerősítette a nők jogaival kapcsolatos külpolitikáját. A nőkkel szembeni erőszakra és a nők elleni diszkrimináció minden formája elleni küzdelemre vonatkozó új iránymutatások számos lépést javasolnak. E lépésekre előnyösen hat majd az Unió misszióinak és a Bizottság küldöttségeinek elkötelezettsége és támogatása.

Szeretném kiemelni, hogy az EU külügyminiszterei nemrég elfogadták az Egyesült Nemzetek Szervezete Biztonsági Tanácsának 1325. és 1820. számú határozata végrehajtására vonatkozó globális uniós megközelítést. Meg kell emlékeznünk arról is, hogy az ENSZ főtitkára pozitívan reagált a 2008-ban Ferrero-Waldner asszony és nemzetközi szinten jelentős posztokat betöltő 40 másik nő által benyújtott közös indítványra.

Ez az indítvány arra hívta fel az Egyesült Nemzetek Szervezetét, hogy szervezzen miniszteri konferenciát a 1325. számú határozat felülvizsgálatáról. Ezt a miniszteri konferenciát jelenleg 2010-re tervezik. Nyilvánvaló, hogy együtt fogunk dolgozni a leendő svéd elnökséggel annak előkészítésén, hogy milyen álláspontot kell majd képviselnünk a határozat felülvizsgálatakor.

Ennyi lenne, elnök úr; kétségtelen, hogy lenne még mit mondani, de szeretném ismét hangsúlyozni, hogy az európai politika megerősítése a demokrácia és az emberi jogok érdekében természetesen magas szintű szinergiát követel meg az intézmények között. A Bizottság készen áll arra, hogy e vonalak mentén cselekedjen. Szoros együttműködést kíván teremteni, hogy a három intézményünk valóban kölcsönös támogatást nyújthasson egymásnak. Ebben a tekintetben az Európai Parlament alapvető szerepet játszhat, hiszen meghatározása és hivatása által ez az intézmény a legalkalmasabb arra, hogy az elnyomottak és a szenvedők nevében szóljon.

Ezeket a pontokat szerettem volna megosztani Önökkel az elnökség beszéde után, és most éberen figyelem majd a képviselők felszólalásait.

Laima Liucija Andrikienė, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, szeretném megköszönni Raimon Obiols kollégánknak a jelentést és az állásfoglalást. Az állásfoglalás tervezete, amelyről a Külügyi Bizottságban szavaztunk, kiegyensúlyozott volt. Kompromisszumok kötöttek. A jelentés az emberi jogokkal kapcsolatos kérdések hosszú sorát fogja át, és remélem, hogy az állásfoglalást holnap nagy többséggel szavazzák majd meg.

Mindazonáltal szeretnék kiemelni pár kérdést, és rámutatni egy, a plenáris ülés előtt benyújtott nagyon ellentmondásos módosításra. Az ALDE képviselőcsoportban helyet foglaló kollégáink által benyújtott módosításról beszélek. Mivel mindannyian egyetértünk abban, hogy Uniónk értékeken, köztük keresztény értékeken alapul, hogyan gondolhatja bárki, hogy ez a Parlament azzal zárja majd a ciklusát, hogy elítéli a pápát, XVI. Benedeket nyilatkozataiért? Álláspontom szerint a módosítás aláírói által használt megfogalmazás teljesen elfogadhatatlan, és azt el kell utasítani.

Ami az emberi jogi jogvédőket illeti, azt javaslom, hogy az állásfoglalásban mi, az Európai Parlament ismételjük meg azon követelésünket, hogy a Szaharov-díj minden díjazottja, és különösen Aung San Suu Kyi, Oswalda Payá Sardiñas, a kubai Damas de Blanco csoport és Hu Jia kapjon belépést az európai intézményekbe. Sajnáljuk, hogy egyiküknek sem engedték, hogy részt vegyenek a Szaharov-díj huszadik évfordulójának ünnepségén.

Végül, de nem utolsó sorban ott van a terrorizmus elleni küzdelem és az emberi jogok. Azt javaslom, hogy az Európai Parlament hívja fel az Európai Uniót és tagállamait, hogy úgy vigyék véghez a terrorizmus elleni küzdelmet, hogy közben teljes mértékben tiszteletben tartják az emberi jogokat és az alapvető szabadságjogokat, mivel azok az Unió egyik fő prioritását és külső fellépéseinek kulcsfontosságú elemét képezik. Ha konkrét neveket említenénk az állásfoglalásunkban, az nem segítené a hatékonyságot.

Richard Howitt, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, gratulálni szeretnék barátomnak és kollégámnak, Raimon Obiols i Germànak a jelentéshez. Mint a ciklus során korábban az éves emberi jogi jelentések egyik előadója, és mint az Emberi Jogi Albizottság szocialista képviselőcsoportbeli alelnöke, a jelenlegi Európai Parlament öt évének végéhez közeledve a vita során szeretném a Parlament figyelmébe ajánlani, mit értünk el.

Úgy vélem, hogy jól koordináltunk a Parlament küldöttségeivel, így e Parlament képviselői képviselleteinken kemény kérdéseket tehetek fel a kormányoknak világszerte, és büszke vagyok, hogy részt vehettem ebben a folyamatban: Kolumbiától Törökorszáig, Grúziától Horvátorszáig. Rendkívül büszke vagyok a bizottság és a parlamenti képviselők demokráciaépítéssel és választási megfigyeléssel kapcsolatos munkájára. Afganisztánban, a Kongói Demokratikus Köztársaságban, a palesztin területeken és Angolában szerzett tapasztalataim a legkülönlegesebb élményeim közé tartoznak az elmúlt öt évből.

Rendkívül büszke vagyok arra, hogy a Parlamentet – véleményem szerint kiválóan – bevontuk és képviseltük az Emberi Jogi Tanács kapcsán Genfben. Úgy gondolom, ott valódi befolyással bírtunk. Próbáltuk elmozdítani Európát a tömörszerű felfogástól, hogy kinyújtsuk a kezünk a világ más részei felé, és természetesen szorosan együttműködtünk a különmegbízottakkal és előadókkal, beleértve az ENSZ emberi jogi és üzleti különmegbízottjának közelmúltbeli látogatását, amelynek megrendezésében én is segítettem – az emberi jogok kérdése nagyon fontos számomra.

Örömmel tölt el, hogy kampányoltunk, és a kampány élére álltunk azért, hogy az Európai Közösségek első alkalommal írjon alá egy emberi jogi aktust, az ENSZ fogvatékkal élő személyek jogairól szóló egyezményét. Örülök neki, Biztos úr, hogy a Bizottságon belüli kezdeti ellenállás ellenére a Parlament ragaszkodott hozzá, hogy külön kezdeményezést tartsunk fenn a demokráciára és az emberi jogokra vonatkozóan, így az emberi jogokhoz kapcsolódó finanszírozás látható, jelentős és olyan országokban is folytatódik, ahol a kormányzat meg kívánja tagadni az emberi jogokat.

Ebben a Házban gyakran dicsérnek bennünket az emberi jogokkal kapcsolatos munkánkért, de én azoknak az emberi jogi jogvédőknek a bátorságát és merészségét dicsérem, akikkel naponta találkozunk és beszélünk, és akik az életüket teszik kockára olyan értékekért és normákért, amelyek világunkban univerzálisak, és mindannyiunk számára fontosak.

Jules Maaten, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, mindig nehéz egyes pontokra rávilágítani egy ilyen jelentésben, mint ez, mert könnyen karácsonyfává változhat. Az előadó remek munkát végzett, és az általa az imént említett kérdéseknek, mint amilyen a halálbüntetés, valóban abszolút prioritást kell jelenteniük az emberi jogok terén végzett minden erőfeszítésünkben. Ezért az előadó ezt nagyon helyesen jegyezte meg.

Úgy gondolom, hogy túl sokáig túl kevés figyelmet fordítottak a nők szerepére az emberi jogi kérdésekben, különösen így van, ha a nőket „emberi jogi jogvédő” szerepükben tekintjük. Ami ezt a kérdést illeti, képviselőcsoportom nem fog odáig elmenni, hogy a szexista nyelvhasználattal kapcsolatos problémákkal foglalkozzon. Nem hiszem, hogy az ilyen kérdéseket meg lehetne oldani egyfajta új beszédmóddal vagy politikai korrektséggel, de helyes, hogy ez a probléma is szerepel a napirenden.

Ugyanez igaz a gyermekekre is. Az állásfoglalásban nagyon jó dolgok szerepelnek a gyermekekről, különösen a gyermekszex-turizmusról szóló szövegre gondolok. Ami ezt a témát illeti, néhány másik európai parlamenti képviselővel együtt indítottunk egy kampányt, amelyhez az interneten már több mint 37 000 ember csatlakozott. Sajnos még mindig az a helyzet, hogy minden héten európai férfiak százai repülnek Dél-Kelet-Ázsiába, Dél-Amerikába és Afrikába azért, hogy ott gyermekeket – néha nagyon kicsi gyermekeket – zaklassanak, és igazán itt az ideje, hogy Európa lépéseket tegyen ezen a téren.

Örülök, hogy itt van ma velünk Barrot biztos úr, mert ő személy szerint vállalta a kockázatot, és néhány nagyon jó javaslatot tett. Úgy vélem, ez fontos jelzés.

Az emberi jogok kérdése egy kicsit még mindig az európai külpolitika Hamupipőkéje. Ha megnézzük a külpolitikánkat, azt látjuk, hogy túlnyomó részt még mindig a kereskedelem elősegítése és hasonló dolgok dominálnak benne. Úgy gondolom, az emberi jogoknak sokkal kiemeltebb szerepet kellene játszaniuk. Ezen túlmenően felhívnam különösen a Bizottságot arra, hogy fordítson nagyobb figyelmet az internet cenzúrázására, mert ezen a téren a Ház négy nagy képviselőcsoportjának tagjai az USA kongresszusának javaslata alapján kezdeményezést indítottak egy globális online szabadságtörvény iránt.

Úgy tudom, hogy néhány biztos, például Reding asszony és Ferrero-Waldner asszony, érdeklődést mutattak ez iránt. Remélem, hogy valóban lesz majd néhány konkrét javaslatunk az üggyel kapcsolatban, mert bár fontosak a pontos kifizetések, fel kell készülnünk az emberi jogokkal és a demokráciával kapcsolatos európai megközelítés támogatására is.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, ismét olyan, az emberi jogokkal kapcsolatos jelentéssel van dolgunk, amelyet az ideológia parancsa befolyásolt. A mai baloldali ideológia teljesen vak a vallásszabadság kérdései iránt a világ különböző részein. Kínában, Indiában, Iránban, Vietnamban, Oroszországban és újabban Pakisztánban is üldözik a keresztényeket. Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 18. cikkében és az európai egyezmény 9. cikkében foglalt egyértelmű előírások ellenére a baloldalt nem érdekli a vallásszabadság. Ehelyett a baloldali ideológia kórosan a szexuális kisebbségekkel szembeni diszkrimináció tilalmának elvére koncentrál, amelyet nem rögzít ekkora erővel a nemzetközi jog.

A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport

Hélène Flautre, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, az Obiols i Germà úr által készített éves jelentés kiváló. Célja – mint az Emberi Jogi Albizottság által az ebben a parlamenti ciklusban végzett minden tevékenységé –, hogy Európa külpolitikai intézkedései terén közelítse a tetteket a szavakhoz, és megszüntessen a politikánkban minden következetlenséget és gyengeséget, kezdve a tagállamokkal, amelyek túl gyakran sértik meg a nemzetközi jogot. Elég megemlíteni a migránsokkal szembeni bánásmódot, a CIA titkos repülőútjaival való együttműködést és a nemzetközi egyezmények ratifikációjának elmulasztását.

A Tanács követelményei is következetlenek. Hogyan magyarázható az, hogy a Tanács még nem adta jóváhagyását az Izraellel kötött társulási megállapodás 2. cikkének végrehajtásához, a tapasztalt folyamatos jogsértések után sem? Politikáink elaprózóttak. Ezért gyakran hiányzik belőlük a globális perspektíva és nem integráltak, intézkedéseink pedig nem optimalizáltak, nem követik egymást folyamatosan. Gondoljanak bele: a Tanács közleményt tett közzé, amelyben üdvözlí a Tunéziával közös emberi jogi albizottság megalakulását, annak ellenére, hogy Tunéziával kapcsolatban az ország által felállított korlátok miatt még mindig nem tudjuk támogatni az emberi jogi aktivistákat.

Az egymást követő saját kezdeményezésű jelentéseinkben konkrét ajánlásokat tettünk, mint amilyen az országonkénti emberi jogi stratégia kidolgozása és a parlamenti képviselők közvetlenebb részvétele a politikákban, és sikerült átrajzolnunk a határvonalakat. Gondolok itt például a kínzással kapcsolatos iránymutatásra.

Az emberi jogi aktivisták ma nagyobb védelemben részesülnek, és örömmel fogadom, hogy a Tanács és a Bizottság már tanulmányozza az emberi jogi klauzulákat. Ezen kívül most kiemelném, hogy szeretnénk, ha ezt a klauzulát átfogalmaznák. Szeretnénk, ha egy olyan mechanizmus valósulna meg, amely szabályozza a párbeszéd megnyitását, és azt is, hogy ez minden Európai Unió megállapodásban módszeresen megjelenjen.

Már öt éve készen állunk arra, hogy az Unió politikájának fejlesztése érdekében elkezdjünk együtt dolgozni a Tanáccsal és a Bizottsággal. Ma végre útjára indult ez a feladat, és szeretném melegen megköszönni ezeknek az intézményeknek, mivel azok, és minden képviselőtársam fogadókészsége alapvető fontosságú volt ebben a sikerben, és abban, hogy ma hitelesebbek vagyunk ezen a területen.

Erik Meijer, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, továbbra is azt látjuk, hogy a világ Európán kívüli részén a kormányok olyan cselekményekért ölnek meg embereket, amelyeket mi nem tekintünk büntetendőnek, vagy amelyek legfeljebb enyhe büntetést érdemelnek. Még mindig vannak olyan kormányzatok, amelyek úgy próbálnak kapaszkodni a hatalomba, hogy az erőszak eszközéhez nyúlnak,

még mindig vannak emberek, akiket diszkrimináció sújt, és még mindig vannak olyanok, akik nyomorúságos és megalázó körülmények között élnek a szegénységi küszöb alatt.

Még mindig vannak olyan, saját állam nélküli népcsoportok, amelyek úgy érzik, hogy annak az országnak a kormánya, amelyben élnek, jobban szeretné, ha a csoport elhagyná az országot, hogy helyet adjon a többségi csoporthoz tartozóknak. Vannak kormányok, amelyeket nem érdekel országuk népességének egy része, és nem hajlandók foglalkozni az ilyen csoportok gondjaival.

Európában mi egyetértünk abban, hogy ez elfogadhatatlan, de továbbra is kettős mércét alkalmazunk. Azok az országok, amelyekkel fenn akarjuk tartani a barátságot, mert nagyok és gazdaságilag erősek, vagy fontos kereskedelmi partnerek, vagy olyanok, akikre szövetségesként tekintünk, többet engedhetnek meg maguknak, mint a kicsi, erőtlenebb országok. Ennek véget kell vetnünk. Ha nem tesszük, akkor megkérdőjeleződik az emberi jogi visszaélésekre vonatkozó statisztikáink megbízhatósága.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, mint az Európai Unió és Kína közti kapcsolatok felügyeletéért felelős előadó, rendkívüli örömmre szolgál, hogy a jelenlegi jelentés 80. és 87. szakasza jelentős figyelmet szentel annak, milyen súlyos az emberi jogok helyzete Kínában. Van azonban egy olyan, komoly emberi jogi jogsértés a Kínai Népköztársaságban, amely nem szerepel a jelentésben, ez pedig a pszichiátria használatával való politikai visszaélés az ellenzékiekkel szemben.

Az egészségügy ezen elhajlását *ankang* néven ismerik, amely elég aggasztó módon azt jelenti, „pihenés általi egészség”, és valóban így is van: ha nyugtatókkal ütnek ki embereket, azok valóban lenyugszanak. Kína hivatalosan mindig is határozottan tagadott az *ankang* rendszerével kapcsolatos mindenféle állítást, amelyek a jelentésben szerepeltek. Azonban amit nagyon várok már, az az, hogy információt kapjak a Bizottságtól arról, hogy hogyan él vissza Peking politikai módon a pszichiátriával.

Nagy érdeklődéssel fogadtam a hírt, hogy a cseh elnökség nemrég bejelentette, hogy a jövő héten emberi jogi találkozóra kerül majd sor. Ezért arra kérném a cseh elnökséget, hogy vegye fel ennek a találkozásnak a napirendjére a kínai politikai pszichiátria kérdését. Hálás lennék, ha megtennék, különösen a kínai tagadás fényében.

Elnök asszony, zárásként elmondanám, hogy egy éve személyesen látogattam el Kínába, és megtapasztaltam, miféle dolgokon mentek át a protestáns házi gyülekezetek tagjai. Ha közülük bárki hajlandóságot mutat arra, hogy egy külföldivel beszéljen, hosszas rendőrségi fogva tartással vagy megelőző jellegű megfélemlítéssel sújtják. Szerencsére azt a három kínai személyt, akikkel később beszéltem, viszonylag gyorsan elengedték.

Az ilyen történések megelőzhetőek, ha a Bizottság és a Parlament megfelelő lépéseket tesz, ahogyan Jarzembowski úr mondta. Köszönöm neki, hogy megemlítette ezt. Számomra ez döntő bizonyítéka annak, hogy az Európai Unió hatékony lehet, ami az emberi jogok védelmét illeti. Ez reményt ad számunkra a jövőre nézve.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). – (ES) Elnök asszony, az Obiols i Germà úr által benyújtott, az emberi jogok világszerte tapasztalható helyzetéről szóló jelentés mutatja a Parlament teljes és tartós elkötelezettségét az emberi jogok iránt a világban; ahogyan más alkalmakkor már megjegyeztem, ennek az ügynek nem egy régióra, országra vagy földrészre kell vonatkoznia, hanem globális vagy univerzális természetűnek kell lennie.

Az emberi jogok helyzetével kapcsolatos jelentés olyan helyzetet mutat be, például Irán, Kína, Oroszország, valamint Guantánamo és más országok, mint Kuba kapcsán, amelyekben egy alapvető szabadságjog gyakorlását nem engedélyezték. A kérdéses esetben nem engedték a „Damas de Blanco” (Fehér Hölgyek) csoportnak, hogy eljőjenek átvenni a Szaharov-díjat, hogy belépjenek a saját országukba vagy kilépjenek onnan; hasonló visszaélések más országokban is történnek, például Nicaragua és Venezuela esetében, amelyek majd külön állásfoglalás tárgyát képezik, amelyről holnap szavazunk. Ez a helyzet megmutatja, hogy erőfeszítéseink ellenére milyen messze vagyunk attól, hogy elérjük az emberi jogok tiszteletben tartását a világ minden részén.

Elnök asszony, szeretnék hozzászólni a néhány képviselőtársam által benyújtott módosításhoz, amelyben arra kéri ezt a Parlamentet, hogy ítélje el egy olyan intézmény vezetőjét, amelyet amellet, hogy több mint két évezred alatt követhetett el hibákat, és e hibákért már sokszor bocsánatot kértek, az emberi méltóság valóban elszánt védelme különböztet meg. Az, hogy a pápa, mint több száz millió ember spirituális vezetője, és mint egy szuverén állam feje, nem mondhat őszinte véleményt egy érzékeny aktuális kérdéstről anélkül,

hogy azért elítélnék, számomra az igazat megvallva intoleránsnak tűnik. Elnök asszony, véleményem szerint a módosítás groteszk.

Más alkalmakkor dolgoztam már a módosítás szerzőivel, de úgy vélem, hogy jelenleg e javaslat benyújtásakor összekeverik a mellékneveket a főnevekkel, a járulékos dolgokat az alapvetőkkel. Véleményem szerint az alapvető dolog az, hogy tiszteljük mások véleményét, akkor is, ha nem egyezik meg a miénkkel, anélkül, hogy bárkit is elítélnék, és, elnök asszony, ez azt is jelenti, hogy ne keverjük össze a kép árnyékát magával a képpel.

Maria Eleni Koppa (PSE). - (EL) Elnök asszony, az Európai Parlament emberi jogokkal kapcsolatos vitája a politika folyamat egyik legjelentősebb pontja. Ami azonban az emberi jogok védelmét illeti a világban, az Unió csak akkor gyakorolhatja befolyását, ha ezen a téren belülről mutat példát.

Az, hogy az emberi jogi klauzula része lesz minden tárgyalásnak, nagy győzelem, de az eredményeket rendszeresen értékelni kell, hogy módosítani lehessen a politikákat és kezdeményezéseket.

A halálbüntetés és a kínzás eltörlése általában véve továbbra is az egyik fő prioritásunk, és ezekben a kérdésekben az Uniónak fokoznia kell tevékenységét. Végül nem feledkezhetünk meg arról, hogy a 2008. év a tragikus gázai eseményekkel ért véget, ahol súlyosan megsértették az emberi jogokat, és az izraeli erőik kísérleti és tiltott fegyvereket vetettek be.

Mint Európai Parlamentnek, kötelességünk, hogy az eset teljes feltárására szólítsunk fel, hogy szorosan figyelemmel kísérjük a felderítést és szorgalmazzuk, hogy állapítsák meg a felelősséget a nemzetközi humanitárius jog bármilyen megsértéséért. A nemzetközi közösség a legkisebb mértékben sem tolerálhatja a háborús bűncselekményeket, bárhol és bárkik kövessék is el azokat. Végezetül szeretném megköszönni előadónknak a kiváló munkát.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is szeretnék gratulálni az előadónak, Obiols i Germà úrnak a remek jelentéshez.

A világ számos országában nagyon rossz a helyzet az emberi jogok tiszteletben tartása szempontjából. Ez Európát is érinti – ha például Belaruszra gondolunk. Az Európai Uniónak ezért meg kell kettőznie az erőfeszítéseit azért, hogy minden téren megvalósítsa az emberi jogi politikáját és egyértelmű szabványokat állít fel. Úgy gondoljuk, hogy az emberi jogok oszthatatlanok. Ezt figyelembe lehet venni például az Oroszországgal kötött új megállapodás tárgyalásai alkalmával, egy kötelező erejű emberi jogi klauzula révén, amely a tárgyalások minden területére kihat majd.

Szeretném újra javasolni azt is, hogy az Emberi Jogi Albizottság legyen állandó bizottság.

Tunne Kelam (PPE-DE). - Elnök asszony, az emberi jogok helyzete a világban rémisztőnek tűnik, és számos nagy ország neve – az EU fontos partnerei – kerül szóba. Ezért fontos, hogy a Parlament állásfoglalása ragaszkodjon ahhoz, hogy a kétoldalú kereskedelmi megállapodások tárgyalásai és megvalósítása során nagyobb figyelmet fordítsanak az emberi jogokra, különösen a politikai jogokra, még akkor is, ha az ilyen megállapodások fontos kereskedelmi partnerekkel kötettek.

A kérdés tehát az: mit tehetünk a gyakorlatban a helyzet javításáért? Talán azzal kezdhethetnénk, hogy megpróbáljuk „schröderteleníteni” Európát. A demokratikus országok azonban nem bújhatnak ki a felelősség rájuk eső része alól a világ nagy részén tapasztalható kedvezőtlen helyzetért.

Vegyük csak Oroszországot. Az EU és Oroszország közti emberi jogi megbeszélésekkel kapcsolatos parlamenti következtetés szörnyű. Az EU-nak nem sikerült semmilyen politikai változást elérnie Oroszországban, különösen ami a bírói függetlenséget, valamint az emberi jogi jogvédőkkel és politikai foglyokkal szembeni bánásmódot illeti. A Hodorkovszkij-ügy jó példa. Második perének első hónapja megmutatta, mekkora változás történt az elmúlt hat évben. Büntetőügyekben a bíróságot teljesen alávetették az állami hatalomnak.

Végül szeretném hangsúlyozni a Parlament Tanácsnak küldött üzenetét, hogy a Tanács érdemi választ adjon, különösen a Parlament sürgős állásfoglalásaira. Az Európai Parlament a lehető legjobban testesíti meg bolygónk demokratikus lelkiismeretét. Gyorsan és határozottan reagál a világszerte történő emberi tragédiákra. Azonban ahhoz, hogy valós hatással bírjunk az emberi jogok helyzetére, elvárjuk a Tanács gyors és pozitív reakcióját. Az értékek és a gazdasági érdek szembenállása is gyakran része a problémának.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). - (DE) Elnök asszony, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja arra hívja fel Kína kormányát és a Kínai Kommunista Pártot, hogy

konstruktív módon folytassa a közelgő emberi jogi párbeszédet. Ez jelentősen javítaná az EU és Kína közti kapcsolatokat. Valódi érdekünk fűződik a kétoldalú kapcsolatok fejlesztéséhez. A megbeszélést azonban őszinte szellemben kell folytatni. Ezért fent kell tartanunk Kínával szembeni legitim követeléseinket. Véleményünk szerint a polgári jogi aktivistát, Hu Jiát azonnal szabadon kell engedni. Újra kell kezdeni a dalai lámával, a tibetiek vallási vezetőjével folytatott tárgyalásokat. Kína tibeti régióját meg kell nyitni az újságírók és az ENSZ emberi jogi szakértői előtt.

Véleményem szerint az olimpiai játékok előkészületei során a Kínai Népköztársaság bebizonyította, hogy képes lenne például sajtószabadságot biztosítani, miközben megőrzi az ország stabilitását. Most elég bátornak kellene lennie ahhoz, hogy reformokba kezdjen az átnevelő tábortok, a vádlottak jogai, a halálbüntetés, a vallásszabadság és a gyülekezési szabadság terén. Igazán foglalkoznia kellene ezekkel az emberi jogokkal, és megbeszéléseket kellene folytatnia velünk.

Robert Evans (PSE). - Elnök asszony, gratulálok az előadónak és más kollégáknak. De a jelentés több kell, hogy legyen, mint pusztán szavak egy iratban. A cselekvést kell támogatnia. Az első szakasz szerint: „Figyelembe veszi, hogy az emberi jogok világszerte történő védelme és támogatása terén az EU-nak egy koherens és következetes politika felé kell elmozdulnia” és ezt „hatékonyabban” kell tennie. A megjegyzéseimet a srí lankai helyzet kapcsán teszem, és a jelentés számos pontja kapcsolódik ide.

A 63. szakasz a gyermekkatonák toborzásával foglalkozik, amelyet helyteleníték, és minden bizonnyal más kollégák is egyetértenek velem. Azt hiszem, a 48. szakasz vonatkozik a halálbüntetésre. Az év eleje óta körülbelül 5000 civil halt meg a srí lankai kormány által a saját területe ellen intézett támadásokban: ez véleményem szerint egyenértékű a halálbüntetéssel és az ártatlan polgárok halálával. A srí lankai kormányt és katonaságát a saját népük elleni emberi jogi visszaélések egész sorával vádolják, kórházak bombázásától az illegális fegyverek használatán keresztül addig, hogy megtagadták a humanitárius és orvosi...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Elnök asszony, megértem, mi motiválta kollégáimat a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportban az AIDS elleni küzdelemről szóló 2. módosítás benyújtásakor, és hangsúlyoznám, hogy általában véve egyetértek az indítékokkal.

Azonban ellenzem a módosítást. A katolikus egyház független a tagállamoktól és joga van ahhoz, hogy a saját módszereivel küzdjön az AIDS ellen, még ha azt is gondoljuk, hogy ezt jobban is lehetne csinálni.

Alapvetően nem igazságos és nem ésszerű heves támadást indítani a pápa ellen pont az európai választások előtt. Ez elmélyíti társadalmaink megosztottságát és sok embert arra indít, hogy megkérdőjelezze a részvétele értékét.

Súlyos hiba lenne, ha a Parlament élesen elítélné hívók millióinak spirituális vezetőjét.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (SK) Olyan emberként, aki jól ismeri a kubai helyzetet, hadd emeljek ki pár tényrt Kubával kapcsolatban. Elengedhetetlenül fontosnak tartom, hogy a 84. és 96. cikk benne maradjon a jelentésben. A 84. cikkben az Európai Parlament újra megerősítette a Szaharov-díj kubai díjazottjaival, Oswaldo Paya Sardinas-szal és a Fehér Hölgyek csoporttal kapcsolatos álláspontját. A 96. cikk üdvözlí az emberi jogi párbeszéd megindulását a dél-amerikai országokkal, valamint a politikai foglyok szabadon bocsátását és az emberi jogok betartását kéri.

Szeretném kiemelni azt is, hogy a jelentés csak két emberi jogi jogsértési ügyet említ Kubából, holott még több tucatnyit lehetne felsorolni. A 49 éves Librado Linares Garcia, a „fekete tavasz” egyik áldozata és a Fehér Hölgyek csoport egyik tagjának férje többféle betegségtől szenved a börtönben, köztük egy szembetegségtől, amely miatt egyik szemére fokozatosan elvesztette a látását, és amely már a másik szemére is áttért. Ez az ember nem részesült egészségügyi ellátásban a börtönben.

Marios Matsakis (ALDE). - Elnök asszony, ahhoz, hogy hitelesen kritizáljunk másokat, először is önkritika kell. Ebben az összefüggésben, miközben elítéljük a világban történt emberi jogi jogsértéseket, mindig észben kell tartanunk az EU-n belül történő ilyen eseteket.

Hadd idézzek fel két példát. Először is Törökország, egy tagjelölt állam az elmúlt 35 évben katonai megszállás alatt tartotta Ciprus északi részét, és körülbelül 200 000 embert erőszakkal elűzött az otthonából. A török hadsereg által elfoglalt ciprusi területeken több mint 500 keresztény templomot és kolostort romboltak le és keresztény temetők százait szentségtelenítették meg. Még ma is 1600 uniós polgárt tartanak nyilván eltűntként Ciprus 1974-es török megszállása óta.

Másodsorban, Nagy-Britannia. Egy tagállam két kolóniát tart koronája szuverenitása alatt Cipruson: **Akrotiri és Dhekelia** környékét. Az ezeken a területeken élő civilek – uniós polgárok – ezreit sújtja...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Sophia in 't Veld (ALDE). - Elnök asszony, némileg meglep, hogy módosításomat „groteszknak” és „elfogadhatatlannak” minősítik. Úgy vélem, senki nem áll felette a kritikának – még a pápa sem – és itt ebben a Házban mindig erősen kritizáltuk a Bush-kormányzat tilalmi szabályát („gag rule”), amely nem megy el olyan messzire, mint a pápa kijelentései. A pápa tudhatná, hogy ő egy nagyon fontos, befolyásos vallási vezető, és hogy a szavainak súlya van, és közvetve vagy közvetlenül több ezer, vagy akár több millió AIDS-okozta halálesethez vezethetnek. Úgy gondolom, nagyon helyes, ha ez a Parlament kritizálja ezt.

Másodszor az EU mindig is az emberi jogok egyik hajtóereje volt, de veszítünk a hitelességünkben. Az elmúlt nyolc év során elvesztettük erkölcsi tekintélyünket, mert támogattuk azt, ahogyan az USA harcolt a terrorizmus ellen. Azt hiszem, épp ideje, hogy az EU kövesse az Obama-kormányzat példáját, és tisztázza a terrorizmus elleni küzdelemben betöltött szerepét.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony, záró megjegyzéseim előtt szeretném tájékoztatni a tisztelt képviselőket a Lisszaboni Szerződés cseh szenátusban való tárgyalásának eredményéről.

Örömmel jelentem be Önöknek, hogy a szenátorok többsége szavazatával támogatta a Lisszaboni Szerződést.

(Taps)

Köszönöm szépen. Az öröm rövid pillanata ez elnökségünk során.

A tárgyra visszatérve, hadd köszönjem meg még egyszer az előadónak a munkáját és a bonyolult feladatot, amelyet a jelentés összeállításakor teljesített. Számos prioritást jelölt ki, amelyekre megjegyzéseimben szeretnék pár percben kitérni.

A halálbüntetést illetően, nyilvánvaló, hogy a mi generációnknak kell elérnie a betiltását.

A nők jogaival kapcsolatban elmondanám, hogy ezt a kérdést különösen relevánsnak tartom, különösen annak fényében, hogy az EU egyre nagyobb mértékben vesz részt az európai biztonsági és védelmi politikai (EBVP) műveletekben és missziókban olyan területeken, ahol a nőket továbbra is a legrosszabb emberi jogi jogsértések fenyegetik, és továbbra is azok áldozataivá válnak. Különösen a Kongói Demokratikus Köztársaságra és Afganisztánra gondolok, ahol vannak EU-missziók, és ahol egyértelműen minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a helyzet javításáért.

Az előttünk álló egyik legfontosabb belső kihívás az emberi jogok jobb érvényesítése az EBVP és a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) terén, amit a vita során is megemlítettek. Az elnökségek a főtitkár főképviseelőjének emberi jogi személyes képviselőjével együtt továbbra is igyekeztek érvényesíteni az emberi jogi szempontokat a vonatkozó földrajzi és tematikus munkacsoportokban és a politikai párbeszédben.

Az elnökség folytatja az előző elnökségek arra irányuló erőfeszítéseit, hogy támogassák az emberi jogok érvényesítését a különleges képviselő tevékenységében és az EBVP-műveletekben. Ebben az összefüggésben Solana úr személyes képviselője, Kionka úr munkaértekezletet szervezett az EU különleges képviselőinek és főképviseelőinek a központi kérdésekről azzal a céllal, hogy egy eszköztárat adjon nekik, amely segíti az emberi jogok támogatásával kapcsolatos mindennapi munkájukat.

Végül, de nem utolsó sorban meghatároztuk, hogy az egyetemes emberi jogokért folyó küzdelem az egyik legfontosabb kihívás, amellyel a nemzetközi fórumokon szembe kell néznünk.

Úgy gondolom, meg kell kettőznünk a kormányok elérésére irányuló erőfeszítéseinket. Támogatnunk kell a kialakulóban lévő civil társadalmi szervezeteket és az emberi jogi jogvédőket, akik az emberi jogok védelmének legjobb belső szószólói. A demokráciák sokat köszönhetnek a kialakuló polgári mozgalmaknak, amelyek – mint annak idején az én országomban a Charter 77 – fontos szerepet játszhatnak a változás elérésében.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Először is üdvözlöm a jó hírt a sok kudarc után, mivel megnyitja az utat a Lisszaboni Szerződés előtt, amelyet annyira szeretnénk, és amelynek része – és erről nem feledkezem meg ebben a vitában – az Alapjogi Charta is.

Rendkívül hálás vagyok azért is, hogy az Európai Parlament valamilyen úton-módon szócsöve lett az emberi jogok védelme körébe tartozó legitim követeléseknek. Meg kell mondanom, hogy Európában büszkék vagyunk rá, hogy Parlamentünk a világon minden olyan probléma iránt, amelyek érintik az emberi jogokat, a gyermekek jogait, az erőszaknak kitett nők jogait és a hátrányos megkülönböztetést annyira érzékeny, mint az Önöké.

Megemlítették az összes folyamatos feladatot, amelyek előadójuk, Obiols i Germà úr kiváló jelentéséből következnek, akinek még egyszer köszönöm. El kívánom mondani, hogy mennyire szeretnénk, hogy folytatódjon ez az együttműködés az Európai Parlamenttel, és Ferrero-Waldner asszony talán nálam jobban fejezte volna ki, hogy az Európai Unió külpolitikáját mennyire kell inspirálnia számos értéknek, azoknak az értékeknek, amelyeket az Európai Parlament a különböző felszólalásokban épp felidézett.

Ehelyett engedjék meg, hogy megemlítssem, hogy teljes mértékben ellenzem a halálbüntetést és a kínzást. Ezzel kapcsolatban ugyanakkor szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Unió ma örömmel látja, hogy az Egyesült Államok Obama elnök úrral pontot tesz néhány olyan túlkapás végére, amelyeket a terrorizmus elleni küzdelem során követhettek el. Ez fontos hír, és tovább kell erősítenie azon elhatározásunkat, hogy harcolunk a kínzás minden formája ellen a világban. Olyan személyes elkötelezettség ez, amely kedves a szívemnek.

Szeretném kiemelni az Európai Unió számos választási segítségnyújtási és választási megfigyelői misszióban játszott szerepét is, amely természetesen szintén segít a demokrácia védelmében és támogatásában világszerte. Tudjuk, milyen kapcsolat van a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartása között. Úgy vélem, ez is az Európai Unió érdeme.

Válaszolhattam volna konkrétabb kérdésekre a gyermekekkel kapcsolatban. Elfogadtattam a Bizottsággal a gyermekek szexuális kizsákmányolásáról szóló kerethatározat felülvizsgálatát, hogy tagállamaink többek között – mivel az egyik felszólalás foglalkozott a témával – üldözhessék a szexturizmust, akkor is, ha a cselekményt nem Európában követték el. E téren ez megnyitja az utat egy nagyon kíváncsi tisztítási folyamat előtt.

Nem adhatok meg minden választ, amelyet kiváló felszólalásaik megérdemelnének, elnök asszony, de köszönetet kell mondanom az Európai Parlamentnek azért, hogy ilyen éber ezen a téren, ami végső soron az Európai Közösségünk legjobb arcát mutatja – hogy ragaszkodunk a közös értékekhez.

Raimon Obiols i Germà, előadó. – (ES) Elnök asszony, két nagyon gyors megjegyzést tennék. Az első az, hogy ami az emberi jogokat illeti, a legjobb politika kétségtelenül olyan, amely képes egyesíteni az embereket, ezért ha van a jelentésnek olyan üzenete, amely fontosabb a többinél, az az egység üzenete. Ez először is az EU tagállamai közti egységet jelenti, mivel a közelmúltban problémáink adódtak ezen a téren, amelyeket a lehető leggyorsabban meg kell oldani; másodsor az intézmények közti egységet jelenti; harmadszor pedig egységet vagy konvergenciát a megközelítések és fókuszok között.

A reálpolitika, amely más érdekeknek engedelmessé válik, elfordítja a fejét, ha megsértik az emberi jogokat, és a lagymatagság között ott van a politikai akarat és a politikai intelligencia útja, és mi ezt akarjuk követni.

A második megjegyzésem az, hogy természetesen, ha támogatjuk az egység általi hatékonyságot, akkor a jelentésről szóló holnapi szavazáson annál nagyobb lesz a többség, és a későbbi megvalósítás is annál hatékonyabb lesz. Ezzel kapcsolatban szeretném elmondani, hogy a módosításokról szóló szavazásnál a Házon belüli lehető legnagyobb többség kialakítása kell, hogy az alapvető prioritás legyen; nem személyes okokból, hiszen a jelentéseket nem védi a szerzői jog, hanem a jövőbeli politikai hatékonyság érdekében.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Mielőtt rátérnék a következő jelentésre, szeretném kihasználni, hogy most utoljára ülök az elnöki székben, és hogy ez egy olyan jelentés, amelyben érintett a saját bizottságom, és hölgyeim és uraim, szeretném megragadni az alkalmat, hogy jelen vannak, és elmondani Önöknek, mennyire élveztem az elmúlt 10 évben az Önökkel végzett munkát, az utóbbi 5 év pedig rendkívüli volt.

Szeretnék külön köszönetet mondani Barrot biztos úrnak, aki kedvesen – mondhatnám kedves tekintélyével – támogatott bennünket, és különösen hálás vagyok bizottságunk elnökének, Deprez úrnak, és minden kollégámnak.

Nem fogok mindenkit megemlíteni, de itt van HennisPlasschaert asszony, in't Weld asszony, Lambert asszony, és Busuttil úr, Masip Hidalgo úr és Dührkop Dührkop asszony is; szeretnék köszönetet mondani mindannyiuknak, és, hát, szeretnék elköszönni Önöktől. Talán lesz majd még alkalmunk találkozni. A továbbiakban nem én elnökölök. Azt hiszem, csak a bevezetőt vállalom, utána McMillan-Scott asszony veszi át.

Ha nincs ellenvetés, akkor... köszönöm.

(Taps)

Írásbeli nyilatkozat (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Kinga Gál (PPE-DE), írásban. – (HU) Tisztelt Elnök Úr, Tisztelt Képviselőtársak!

Ha az emberi jogok 2008-as helyzetét értékeljük, különös tekintettel a vonatkozó EU-s politikára, még mindig akad okunk az aggodalomra.

E tekintetben a gyerekjogok helyzetét emelném ki, ami egy globális probléma. A gyermekjogok érvényesüléséhez elengedhetetlen, hogy ne csak a konkrét jogsérelmekre fordítsunk figyelmet, de az olyan közvetett fenyegetésekre is, mint amilyen például az internetes bűnözés vagy az erőszak a médiában.

Emberjogi politikánknak arra a felismerésre kell épülnie, hogy az emberi jogok megsértése nem egy tipikusan a harmadik országbeli jelenség. Sajnos az Unión belül is van erre számos aktuális példa.

Konkrétan arra utalnék, hogy 2006. október 23-án, Budapesten az emberi jogok tömeges megsértésének lehettünk tanúi, amikor erőszakos cselekményeket, rendőrségi túlkapásokat követtek el egy békés megemlékezésen résztvevő ártatlan emberekkel szemben. Mindezt egy jelenleg látogatható kiállítás képei is tanúsítják itt a Parlamentben.

Tennünk kell azért, hogy ilyen esetek ne történhessenek meg és be kell látnunk, hogy még az Európai Unióban is mindennapos küzdelmet kell folytatnunk az alapvető emberi szabadságjogok, a demokrácia, a szólásszabadság és a jog uralmának érvényesüléséért.

12. Az Európai Menekültügyi Alap a 2008–2013-as időszakban - A menedékkérők befogadásának minimumszabályai (átdolgozás) - Egy harmadik országból származó, vagy hontalan személy által az egyik tagállamban benyújtott, nemzetközi védelem iránti kérelem (átdolgozás) - Az újjelenyomatok összehasonlítására irányuló „Eurodac” rendszer létrehozása (átdolgozás) - Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- Dührkop Dührkop asszony jelentése (A6-0280/2009) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a 2008-2013-as időszakra az Európai Menekültügyi Alap létrehozásáról szóló 573/2007/EK határozatnak egyes közösségi intézkedések finanszírozásának megszüntetése, valamint a finanszírozásokra vonatkozó korlátok megváltoztatása tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatról (COM(2009)0067 – C6-0070/2009 – 2009/0026(COD)),

- Masip Hidalgo úr jelentése (A6-0285/2009), az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a menedékkérők befogadására vonatkozó minimumszabályok megállapításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatáról (átdolgozás) (COM(2008)0815 – C6-0477/2008 – 2008/0244(COD)),

-Hennis-Plasschaert asszony jelentése (A6-0284/2009) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében egy harmadik ország állampolgára, illetve hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (átdolgozás) (COM(2008)0820 – C6-0474/2008 – 2008/0243(COD)),

- Popa úr jelentése (A6-0283/2009) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az [egy harmadik ország állampolgára, illetve hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási

szabályok megállapításáról] szóló [...] EK rendelet hatékony alkalmazása érdekében az újjelenyomatok összehasonlítására irányuló „Eurodac” létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (átdolgozás) (COM(2008)0825 – C6-0475/2008 – 2008/0242(COD)), valamint

- Lambert asszony jelentése (A6-0279/2009) az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2009)0066 – C6-0071/2009 – 2009/0027(COD)).

Bárbara Dührkop, előadó. – (ES) Elnök asszony, engem ért az a megtiszteltetés, hogy megkezdjem ezt a közös vitát öt, a közös európai menekültügyi politika létrehozásáról szóló nagyon fontos jelentésről.

Jelentésem az Európai Menekültügyi Alap, az EMA módosítására korlátozódik, amelynek célja, hogy a pénzeszközök újraelosztásával egy szabályozási ügynökség intézményi státuszával rendelkező Európai Menekültügyi Támogató Hivatal jöjjön létre. Az ügynökség egyik feladata a tagállamok közötti gyakorlati együttműködés elősegítése és erősítése lesz azzal a céllal, hogy a közös európai menekültügyi rendszer végrehajtását támogassa.

Mivel a Hivatal számos olyan feladatot fog ellátni, amelyet jelenleg az EMA hajt végre, illetve finanszíroz – ezek közé tartozik például a bevált gyakorlatok előmozdítása, a tolmács- és a fordítási szolgáltatások, valamint a közös statisztika fejlesztésének és alkalmazásának támogatása az átláthatóság és az erőforrások gondos kezelésének érdekében –, ezért az EMA pénzeszközeinek egy részét a Hivatalhoz kell átcsoportosítani.

A jelenlegi szabályozás az Alap forrásainak 10%-ában határozza meg az ezekre a feladatokra fordítandó összeget. A Bizottság ennek az aránynak a 4%-ra történő csökkentését javasolja, valamint azt, hogy a fennmaradó források kerüljenek át az új Hivatalhoz. Ilyen módon az Alap pénzügyi támogatása a 2008-2013-as időszakra 628 millió EUR-ról 614 millió EUR-ra csökkenne. Egyetértünk a Bizottsággal abban, hogy ezek az összegek elegendők az Alap első szakaszára 2013-ig, amikor is felülvizsgálatra kerül sor.

Az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság helyesnek látta rám bízni azt az örömdetes feladatot, hogy az új Hivatal létrehozása mellett érveljek. A javaslatot a két érintett bizottság, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, valamint a Költségvetési Bizottság egyhangúlag elfogadta. Habár a Parlament, mint tudjuk, ellenzi az új ügynökségek létrehozását, költségvetési hatóságként legfőbb érdeke az elkülönített források helyes és ésszerű kezelése, jelen esetben a tagállamoknak a menekültügy terén folytatott gyakorlati együttműködésének a biztosításához.

Mindannyian tudjuk, hogy a menedékjog iránti kérelmek elfogadási aránya jelentősen eltér az egyes tagállamokban, ami fokozott igazgatási nehézségekhez vezet a fogadó tagállamban. Különösen igaz ez az Európai Unió déli határán fekvő országokra, amelyeket rendszeresen elárasztanak a hirtelen a határaikra érkező embertömegek, tekintve, hogy azt is meg kell állapítaniuk, hogy mindezen személyek közül kik szorulnak védelemre.

Az áttelepítéssel kapcsolatos támogatás felajánlása és a menedékkérők belső, önkéntes átadása bizonyítják és fejezik ki legjobban azt a szolidaritást, amelyről a tagállamoknak tanúbizonyságot kellene tenniük. Ez, és ez is kell, hogy legyen, a Hivatal létrehozásának legfőbb célja.

Elnök asszony, ezzel zárom beszédemet a jelenleg tárgyalt ügygel kapcsolatban, és Önhöz hasonlóan szeretnék néhány percet, amelyeket az utolsó perceim, a búcsúzásra szánni.

Ez az utolsó felszólalásom ezen a plenáris ülésen. Önhöz hasonlóan, elnök asszony, szeretnék én is köszönetet mondani valamennyi képviselőnek, a képviselőcsoportombeli kollégáknak, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökének és a bizottság többi tagjának az elmúlt években folytatott együttműködésért. Voltak vitáink, nem értettünk mindig egyet, de úgy vélem, végül mindig jó munkát végeztünk és terjesztettünk a Parlament plenáris ülése elé.

Elnök asszony, amikor 22 évvel ezelőtt először jöttem ide, akkor a 12 tagállammal rendelkező Európai Gazdasági Közösségbe érkeztem. Örülök, hogy most egy 27 tagú Európai Uniót hagyok magam mögött. Valódi kiváltság volt, hogy az európai integráció műhelyében lehettem. Páratlan és nagyszerű élmény volt. Elnök asszony, úgy gondolom, hogy egyik legjelentősebb sikerünk, hogy elértük a „soha többét”, amely Európa egyesítésének alap gondolatául szolgált; úgy vélem, ehhez gratulálhatunk magunknak.

Búcsúzóul nagyon örülök, hogy lehetőségem nyílt ennek a tapasztalatnak a megszerzésére, és megértésüket kérem, amiért most távozom a vitáról. Visszatérek Baszkföldre, ahol történelmi jelentőségű események

zajlanak: 30 évnyi baszk nacionalista kormányzást követően Baszkföldnek szocialista elnöke lesz Patxi López személyében, és szeretném holnap a képviselőcsoportomat képviselni, amikor hivatalba lép.

Nagyon köszönöm, és ég velük!

(Taps)

Antonio Masip Hidalgo, előadó. – (ES) Elnök asszony, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság Európa különböző részein keresett fel bevándorlási központokat – ahogyan tette azt Ön is, elnök asszony, nagy lelkesedéssel –, és nagyon eltérő feltételeket és tűrhetetlen körülményeket tapasztalt, amelyeken javítani kell.

A menedékkérők ugyanakkor nem hasonlíthatók illegális bevándorlókhoz. A menedékkérők az üldöztetés elől menekülnek; nem a gazdasági tényezők vonzzák őket, hanem a szabadságellenes rezsimek utasítják ki őket. Mi, spanyolok, nagyon is tudatában vagyunk ennek, hiszen köztársaságpárti száműzöttként oly sokakat fogadtak be közülünk Mexikóban, Franciaországban és más országokban.

Amikor a visszatérési irányelvről vitáztunk, akkor világossá tettük, hogy az a jogszabály nem alkalmazandó a menedékkérők befogadására vonatkozó jövőbeli jogszabályra; ugyanezt mondták képviselőtársaink az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjában is. Úgy vélem, alapvető fontosságú, hogy a menedékkérők olyan nyelven kapjanak tájékoztatást, amelyet megértenek. A menedékkérőnek nyújtott tájékoztatás olyan nyelvre történő korlátozása, amelyet a személy megért, vagy feltételezhetően megért, csökkenti az érvényben lévő követelményeket, és ez úgy gondolom, jogi szempontból, illetve az emberi jogok értelmezésének szempontjából nem elfogadható. A megfelelő tájékoztatáshoz való jog alapvető, mivel ez képezi az összes többi jog alapját.

Megvizsgáltam az anyagi segítségre vonatkozó javaslatom pénzügyi költségeit. Javaslatomban azt kérem, hogy a menedékkérőknek nyújtott segítség garantálja a megfelelő életszínvonalat a megélhetés biztosításához, valamint a fizikai és mentális egészség védelméhez. Ha ennél kevesebbet kérnénk, azzal úgy vélem, a menedékkérők méltóságát sértenénk meg.

Javaslatom tisztázza a fogva tartás második okát (a 8. cikk (2) bekezdésének b) pontja), és az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága által a fogva tartásra vonatkozóan lefektetett iránymutatásoknak megfelelően egy előzetes interjú keretében helyezi azt el. A 9. cikk (5) bekezdésének 81) albekezdésében javasolom továbbá, hogy amennyiben a körülmények változnak vagy új információk állnak rendelkezésre, az igazságügyi hatóságok a menedékkérő kérésére, vagy annak hiányában, amint azt már korábban említettem, hivatalból vizsgálják felül a fogva tartást.

A 2. szóbeli módosítás és az 5. kompromisszumos módosítás, amelyek a szakbizottságban elfogadásra kerültek, azt a problémát vetik fel, hogy jogi segítségnyújtásra csak szükség esetén és ingyenesen, a menedékkérő kérésére kerüljön sor. Erről a két pontról külön szavazást kérek, hogy visszatérjünk az általam igazságosnak tartott, a térítésmentességhez közelebb álló jogsegélyhez.

Végezetül, amennyiben a bevándorlók számára nyújtandó szociális juttatásokra vonatkozó kezdeti javaslatokat csökkentenék, ahogyan tették azt más képviselőcsoportok a szakbizottsági szavazáskor, akkor szükségesnek tartom, még ha jelenleg válságos időkben élünk is, hogy valódi hozzáférést biztosítsunk a munkaerőpiachoz. Ezáltal a menedékkérők függetlenné válnak, beilleszkednek a fogadó társadalomba és csökkentik a számukra elkülönített szociális kiadásokat. Hálás köszönetet szeretnék mondani Barrot úrnak és bizottságának is mindazokért az erőfeszítésekért, amelyeket az irányelv kidolgozása során tettek.

ELNÖKÖL: Edward McMILLAN-SCOTT

alelnök

Jeanine Hennis-Plasschaert, előadó. – (NL) Elnök úr, engedje meg, hogy először is néhány általános megjegyzéssel éljek. Képviselőcsoportom, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében az elmúlt néhány év során intenzíven részt vettem az európai menekültügyi és bevándorlási politika kidolgozásában. Meggyőződésem, hogy gyakorlatilag mindenki belátja az erre irányuló politika hasznosságát és szükségességét. Elvégre a belső határok nélküli Európa pontosan egy ilyen közös megközelítés után kiált ezen a téren. Mindamellet szeretném hangsúlyozni, hogy a követelmények, amelyekben eddig megállapodtunk és az eredmények, amelyeket eddig elértünk, szöges ellentétben állnak a tamperei programban, a hágai programban, majd legutóbb a francia menekültügyi és bevándorlási paktumban kitűzött ambiciózus célokkal.

A probléma az, hogy valahányszor a Tanácsnak konkrét döntést kell hoznia, a legnagyobb közös nevező hirtelen a legkisebbé válik, és így a kívánt harmonizációs hatás elmarad. Ezenkívül pedig, ami a nemzeti jogba történő átültetést illeti, számos tagállam sem az időzítés, sem a pontosság tekintetében nem tett eleget a megállapodásoknak.

Ez a gyakorlatban óriási különbségekhez vezetett az egyes tagállamok között. Ez nem csak zavart okoz, hanem azok kezére is játszik, akik vissza kívánnak élni a rendszerrel. Úgy tűnik, hogy a Tanács részben vagy teljesen képtelen volt megérteni azt a tényt, hogy a minőség javítása, a nagyobb konzisztencia biztosítása, valamint a szolidaritás nem csak a menedékkérő érdekét szolgálja, hanem maguknak a tagállamoknak az érdekeit is.

Ami a saját jelentésemet illeti, azzal kapcsolatban a következőket szeretném elmondani: az érvényben lévő dublini rendelet szintén egy törekény politikai kompromisszum eredményeként született meg a Tanácsban. Ennek következményeként most egy olyan szöveggel van dolgunk, amely túl sok kétértelmű kitélt és hézagot tartalmaz. Én teljes mellszélességgel támogatom a Bizottságot abban a törekvésében, hogy egy egységes és hatékony dublini rendszert hozzon létre.

Véleményem szerint a 31. cikk képezi a javasolt átdolgozás legfontosabb politikai elemét. Amint azt az előbb már többé-kevésbé elmondtam, a közös menekültügyi és bevándorlási politika létrehozásának legnagyobb akadályát a Tanács részéről mutatott konzisztencia és szolidaritás hiányában látom. Már csak ebből a szempontból is igen jól érthető számomra a Bizottság javaslatának 31. cikkében foglalt rendelkezések.

Ugyanakkor továbbra is tény, hogy a dublini rendszert nem úgy és nem azzal a céllal hozták létre, hogy a terhek megosztását szolgálja. Egy másik dolog, amely teljesen nyilvánvaló, hogy a dublini rendszer nem a saját jogán, valamilyen kivételesen nagy menekültügyi nyomás vagy az egyes tagállamok által viselt rendkívüli terhek hatására született meg. Ezért attól tartok, hogy a Bizottság javaslata a jó szándék ellenére sem lesz képes nagyobb mértékű konzisztenciát és szolidaritást teremteni a tagállamok között.

Szeretném arra is felhívni a figyelmet, hogy azokon a tagállamokon, amelyek most demográfiai vagy éppen földrajzi helyzetüknél fogva rendkívüli terhekkal küzdenek, ez a javaslat nem segít vagy nem elegendő mértékben segít. Ez azt jelenti, hogy a szolidaritás kérdéseire szélesebb kontextusban kell megoldást találni

Az elmúlt néhány év során a napnál is világosabbá vált, hogy a tagállamoknak a mézesmadzag és a bunkósbot politikájára van szükségük. Ami engem illet, számomra ez azt is jelenti, hogy ideje, sőt legfőbb ideje, hogy áttörést érzünk el, mert a tagállamok közötti szolidaritást így vagy úgy, de meg kell valósítani.

Tudom, hogy bizonyos tagállamok enyhén szólva is elég negatívan reagáltak a Bizottság és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság által elfogadott javaslatokra. Azzal is tisztában vagyok, hogy itt, tekintettel a Bizottság kezdeményezési jogára, veszélyes területre tévedek. De igaz, ami igaz, őszintén szólva elegendem van a szép szavakból ebben a kérdésben.

Biztos vagyok abban, hogy a soron következő svéd elnökség stockholmi programja valószínűleg szintén gyönyörűen megfogalmazott rendelkezéseket fog tartalmazni, de, ha megengedi a Tanács nagyra becsült soros elnöke, akkor azt javasolnám, hogy nekünk közünk se legyen ehhez, mert a gyakorlatban a tagállamok ennek is megint csak gyorsan hátat fognak fordítani.

Nicolae Vlad Popa, előadó. – (RO) A közösségi Eurodac informatikai rendszer 2003. januárban kezdte meg működését azzal a céllal, hogy összehasonlítsa a menedékjogot kérelmezők és bizonyos harmadik országbeli állampolgárok vagy hontalan személyek ujjlenyomatát. Ez a rendszer biztosítja a dublini rendelet helyes, pontos és gyors alkalmazását, amelynek célja, hogy egy hatékony, működőképes mechanizmust hozzon létre annak meghatározására, hogy az Európai Unió valamely tagállamában benyújtott menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért mely tagállam felelős.

Az Eurodac egy számítógépes adatbázis, amely a legalább a 14. életévüket betöltött nemzetközi védelemért folyamodók ujjlenyomatait tartalmazza. Ennek a jelentésnek a célja, hogy a rendszer működését még hatékonyabbá tegye, és megoldást kínáljon azokra a problémákra, amelyek a rendszer működésének első néhány évről végzett értékelés során merültek fel. Számos hatékony, gyakorlati megoldást dolgoztunk ki az ujjlenyomatadatok tagállamok általi gyűjtését és továbbítását érintő problémákra.

Az első szakasz az ujjlenyomatoknak a menedékjog iránti kérelem benyújtását követő 48 órán belüli levételét foglalja magában, míg a második szakaszban a tagállamok az ilyen módon szerzett adatokat 24 órán belül továbbítják az Eurodac központi rendszeréhez. A jelentés olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyek lehetővé teszik a 48 órás határidő meghosszabbítását a következő kivételes helyzetekben: ha egy súlyos fertőző

betegség következtében karantén időszakot kell bevezetni, amennyiben az ujjenyomatok megsemmisültek, valamint megalapozott és igazolt vis maior esetekben, amíg az adott körülmények fennállnak.

A jelentés támogatja, hogy minél hamarabb kerüljön felállításra egy független, decentralizált ügynökség az Eurodac, a VIS és a SIS II rendszerek irányítására, amelynek célja, hogy e rendszerek lehető leghatékonyabb működését biztosítsa. Ez az irányítási ügynökség közös követelménykészletet fog megállapítani, amelynek mindazon személyeknek meg kell felelniük, akik engedélyt kapnak az Eurodac infrastruktúrájához és adataihoz való hozzáférésre. Ezenkívül olyan rendelkezések is bevezetésre kerültek, amelyek célja, hogy engedéllyel nem rendelkező harmadik országok hatóságai, különös tekintettel a védelemért folyamodók származási országára, ne férjenek hozzá az Eurodac rendszerben tárolt adatokhoz, és ezáltal védelmet nyújtsanak a menedékkérők családjának az őket esetlegesen érő súlyos következményekkel szemben.

A jelentés készítése során kidolgoztunk néhány olyan rendelkezést is, amelyek a rendszer lehető legeredményesebb és leghatékonyabb működését hivatottak biztosítani, miközben a személyes adatokat és az alapvető emberi jogokat is védik.

Végül, de nem utolsó sorban szeretnék köszönetet mondani az árnyékelőadóknak, akikkel kiválóan működöttünk együtt, és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban ülő kollégáinknak is, akik nagy többséggel megszavazták ezt a jelentést. Köszönet illeti a módosítások szerzőit is. Szeretném megemlíteni a kivételesen jó együttműködést a Tanács és az Európai Bizottság képviselőivel, akiknek úgyszintén szeretném hálámat kifejezni.

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr, Dührkop Dührkop asszonytól korábban már hallhattunk az Európai Menekültügyi Alapról és azokról a javasolt változtatásokról, amelyek célja az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása, és én vagyok az előadója annak a rendeletnek, amely azzal az adott javaslattal – a Menekültügyi Támogató Hivatalra vonatkozó javaslattal foglalkozik.

Az elgondolás szerint a hivatal célja, hogy támogassa a tagállamokat abban, hogy javítsák a menedékjog iránti kérelmekkel kapcsolatos döntéshozatal – mondjuk úgy, – minőségét (tudjuk, hogy egyes tagállamoknak nehézségeik támadnak a minőségjavítás fogalmával), de ezenkívül a hivatal célja az is, hogy segítse a tagállamok közötti konzisztencia fejlesztését is, valamint támogassa azokat az országokat, amelyek különböző időszakokban az adott országba folyamatosan érkező vegyes összetételű emberáradat vagy más okok miatt különösen nagy nyomásnak vannak kitéve.

Már hallhattunk néhányaktól azokról a problémákról, amelyeket a tagállamoknak a menekültjog iránti kérelmekkel kapcsolatos össze nem hangolt döntéshozatala okoz, és részben bizonyára ez áll a dublini rendszerrel kapcsolatos nehézségek hátterében is.

De pontosan ebben szeretnénk javulást látni, és ez részben képzések nyújtását jelenti. Támogatjuk az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosságát (UNHCR) iránymutatásainak a bevonását ebbe a folyamatba – ezek kiindulópontként szolgálhatnak, még ha irányt nem is mutatnak –, és hogy a tagállamok meríthessenek a tapasztalatokból, valamint hogy szükség esetén a hivatal legyen képes a tagállamok részére közös vagy akár külön képzéseket is nyújtani, felhasználva ehhez a tagállamok saját belső szakértelmét, de az UNHCR és adott esetben az illetékes nem kormányzati szervezetek tudását is.

Egy ponton már úgy gondoltuk, hogy megegyezésre juthatunk első olvasatban, de az idő és valójában saját az iránti vágyunk, hogy csomagban egyesítsük a közös európai menekültügyi rendszer irányába mutató intézkedéseket, azt mutatják, hogy nem jutottunk ilyen messzire. De jelentős vitákat folytattunk a kérdéstről az árnyékelőadókkal és a Tanáccsal is, és ez magyarázatot nyújt egyes, jelenleg előttünk lévő módosításokra, amelyek közül néhány technikai jellegű abban az értelemben, hogy olyan pontokat tartalmaznak, amelyek általában megvalósíthatók a rendeletben, de az eredeti javaslatból kimaradtak.

A Parlament számára az UNHCR szerepe a Menekültügyi Támogató Hivatalban alapvető fontossággal bír. Szeretnénk, ha a nem kormányzati szervezetek is szoros kapcsolatban állnának a hivatallal, mind a konzultációs fórum keretében, mind pedig a képzések nyújtásában, vagy akár a képzések résztvevőiként is azokban a tagállamokban, ahol a menekültügyi rendszer részét képezik.

Ugyanakkor a Parlament szerepéről nehezebbnek bizonyult megegyezésre jutni a Tanáccsal. Mi azt szeretnénk, ha a Parlamentet szorosan bevonnák az igazgató kinevezésébe, ehhez talán az Alapjogi Ügynökség szolgálhatna modellként. A másik vitatott kérdés, amint arra már Jeanine is utalt a dublini rendszer bemutatásakor, hogy mennyire számíthatunk a tagállamok együttműködésére, egy olyan kiindulópontból indulva, amely azt nem annyira önkéntessé, mint inkább kötelezővé teszi. Jelen pillanatban minden bizonnyal ez a két nagy kérdés.

Örülünk, hogy a Tanács jelezte, el tudja fogadni a magukat a képzéseket érintő módosításokat, de még a külső szakértelem bevonásáról szólókat is, értve ez alatt például a tolmácsolást is, amennyiben szükséges.

Úgy gondoljuk tehát, hogy előrelépés történt a kérdésben, de majd meglátjuk – ha majd a Bizottság esetleg utal arra, hogy hogyan fogjuk növelni a tagállamok közti együttműködést –, hogy milyen messze is juthatunk el ezzel a javaslattal.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, azoknak a jogalkotási javaslatoknak a célja, amelyekről éppen az imént nyilvánítottak véleményt, egy valóban közös menekültügyi rendszer létrehozása, amely nagyobb fokú védelmet nyújt, hatékonyabb és egységesebb.

Hálás köszönetet szeretnék mondani az öt előadónak jelentős és kiváló munkájukért. Ez az első alkalom, hogy a Parlament társ-jogalkotóként menekültügyi kérdésekről mond ítéletet. Azt kell, hogy mondjuk, gyümölcsöző együttműködés vette kezdetét. Örülök, hogy a Parlament nagymértékben támogatja a Bizottság javaslataiban kitűzött célokat. Ez a támogatás létfontosságú, ha túl akarunk lépni az első szakasz jogi eszközeinek hiányosságain. Akkoriban azok egyszerű parlamenti konzultációt követően kerültek elfogadásra.

Szeretnék azonban hozzászólni néhány olyan javasolt módosításhoz, amelyek aggodalomra adnak okot, és különös figyelmet érdemelnek. Először is Pöpa úrhoz fordulok. Ami az Eurodac-ot illeti, javarészt egyetértek a javaslataival. Most pedig Masip Hidalgo úrhoz fordulok és a befogadási feltételekhez való hozzáférésről szólnék. Elfogadom a módosítást arra a kényes kérdésre vonatkozóan, hogy a menedékkérőknek nyújtott anyagi segítség legyen egyenértékű az állampolgároknak biztosított minimális szociális támogatás összegével.

Ugyanakkor a Bizottságnak szüksége van egy referenciamutatóra. Ez a mutató nem fogja arra kötelezni a tagállamokat, hogy szociális támogatást nyújtsanak a menedékkérőknek, de világos szabályok bevezetését teszi lehetővé annak érdekében, hogy megőrizzük a menedékkérők méltóságát, továbbá segít bennünket és következőképpen a Bizottságot abban, hogy minden tagállamban figyelemmel kísérjük a közös normák alkalmazását.

Ugyanez vonatkozik az állampolgárokkal való egyenlőség elvére is a különleges bánásmódot igénylők orvosi ellátásának tekintetében. Itt is elfogadható számomra a módosítás, de szeretném, ha megtartanánk egy referenciamutatót, mivel a bizottsági javaslat célja, hogy a kiszolgáltatott személyek egészségének védelmével kapcsolatos jelenlegi hiányosságokat orvosolja. Ez minden a befogadási feltételekkel kapcsolatban. Még egyszer köszönöm Masip Hidalgo úrnak a kiváló előadást.

Most pedig rátérek a dublini rendeletre. Nagyon hálás vagyok Hennis-Plasschaert asszonynak is, amiért nagyon jól bemutatta számunkra a dublini rendelet felülvizsgálatával foglalkozó jelentését. Szeretnék egy olyan pontot kiemelni, amely különösen nagy jelentőséggel bír számomra: a családegyesítés és a kísérő nélküli kiskorúak kérdése. A dublini rendszert sok bírálattal érte azért, mert különösen a családok és a kiszolgáltatott személyek esetében negatív hatással lehet a menedékkérőkre.

Javaslatában a Bizottság biztosítani kívánta, hogy a gyakorlatban ne válasszák szét a családokat, valamint ne kerüljön sor a kiskorúak átadására, kivéve családegyesítés céljából. Azokat a módosításokat, amelyek megváltoztatják ezt a megközelítést, nem tudjuk támogatni. Szeretném a szolidaritás kérdését is kiemelni, amely számos, a dublini rendelet összefüggésében benyújtott módosítás tárgya.

Először is szeretnék köszönetet mondani előadónknak, Hennis-Plasschaert asszonynak, és a Parlamentnek is, amiért lehetőséget teremtett arra, hogy a menedékkérők átadását felfüggeszék, ha egy tagállam nehézségekbe ütközik. Ugyanakkor a dublini rendelet keretein belül nehéz ennél tovább menni, hiszen ez a rendelet, Hennis-Plasschaert asszony, nem lehet a menedékkérők tagállamok közti elosztásának az eszköze. Hallottam a szolidaritásra történő felszólítást, és a Bizottság el tud fogadni egy módosítást a rendelet preambulumban annak érdekében, hogy politikai üzenetet küldjünk a szolidaritás jobb és formális mechanizmusainak létrehozására.

Valójában határozott szándékom, hogy egy későbbi időpontban konkrét eszközöket javasoljak a szolidaritás európai uniós szintű növelésére és az egyes tagállamok menekültügyi rendszerére nehezedő nyomás enyhítésére. A nemzetközi védelemben részesülők igazságosabb elosztását kell elérnünk a tagállamok között. Az Unió az Európai Menekültügyi Alap számára már engedélyezte is a kísérleti projektek támogatását ezen a téren. Sőt, amint a támogató hivatal megkezdte működését, kérésre szakértői támogatást is fog tudni nyújtani a tagállamoknak. Mindazonáltal rátapintottak a probléma lényegére, nevezetesen arra, hogy az egyes tagállamok között nagyobb fokú szolidaritásra és következetességre van szükség.

Most pedig rátérek a támogató hivatalra. Köszönöm Dührkop Dührkop asszonynak és Lambert asszonynak figyelemreméltó, gyors és eredményes munkájukat, hiszen a Bizottság csak február 18-án nyújtotta be javaslatait. Ebben az esetben valóban szükségem van a Parlament támogatására a hivatal gyors felállításához, és elégedetten állapítom meg, hogy az Európai Menekültügyi Alap módosítására vonatkozó javaslat támogatásra lelt.

A támogató hivatallal kapcsolatban néhány pont külön is szót érdemel. A szolidaritás kérdése nyilvánvalóan központi szerepet játszik a Parlament aggodalmaiban, ahogyan az enyémben is. Tudomásul veszem azt a módosítástervezetet, amely arra szólítja fel a hivatalt, hogy támogassa egy, a nemzetközi védelemben részesülők elosztását célzó, kötelező mechanizmus végrehajtását. A bizottsági javaslat a bevándorlási és menekültügyi paktum szövegét tükrözi, amely egy önkéntes rendszert irányoz elő.

Ugyanakkor, ahogyan azt az előbb egy korábbi válaszomban már elmondtam, bár a Bizottság egy jobban koordinált mechanizmuson dolgozik, a megoldás nem lesz könnyű. A hivatal eközben a belső elosztási mechanizmusokat fogja támogatni, úgy ahogyan azokat meghatározták, legyenek azok bármilyenek is. A hivatal felállításáról szóló rendelet nem a megfelelő hely arra, hogy jogszabályba foglaljuk ezeknek a mechanizmusoknak az alapelveit, de a Bizottság éppen úgy, mint a dublini rendelet esetében, ezúttal is elfogad egy módosítást a preambulumban.

A Bizottság ezen felül úgy véli, hogy a hivatal külső mandátumát nem kellene az áttelepítési tevékenységekre és a regionális védelmi programokra korlátozni. El kell kerülni az olyan módosításokat, amelyek korlátozzák a támogató hivatal mandátumát. Vannak olyan módosítások is, amelyek a jövőbeli hivatal igazgatójára vonatkozó kinevezési eljárás radikális megváltoztatását célozzák. Ettől óvakodjunk! Az ezekben a módosításokban javasolt eljárás jelentősen késleltethetné az igazgató kinevezését. Márpedig ennek a hivatalkának a gyors és hatékony felállítására van szükségünk. A Bizottság azt a horizontális eljárást javasolja, amely jelenleg 20, az első pillér alá eső szabályozási ügynökség esetében kerül alkalmazásra. Sajnálatosnak tartanánk, ha eltérnénk a harmonizált eljárástól, miközben horizontális vita folyik az ügynökségekkel foglalkozó intézményközi csoportban, amelyben a Parlament is részt vesz.

Ezzel le is zárom beszédemet. Már így is igen sok időt vettem igénybe, de a Parlament munkája olyan jellegű, hogy részletes válaszokkal szeretnék szolgálni. Többen nagyvonalúságuk miatt bírálták a Dublinnal és a befogadási feltételekkel kapcsolatos javaslatokat. Néhányan azt mondják: „Igen, de a menekültek Európája vonzani fogja a megalapozatlan menedékjog iránti kérelmeket.” Mások nyilvánvalóan a szubszidiaritás elvére hivatkoznak. Őszintén szólva én nem osztom ezeket a bírálatokat. Európát csak az európai menekültügyi rendelkezések világos, az igazságosságot és a hatékonyságot támogató normákon nyugvó valódi harmonizációja fogja képessé tenni arra, hogy gyakorlatban is eleget tegyen annak a törekvésének, hogy megvédje azokat, akik valóban védelemre szorulnak, miközben elkerüli a kétértelmű, egyenlőtlenül alkalmazott normák által ösztönzött visszaéléseket. A tapasztalatok azt mutatják, hogy ahol a tagállamok objektívan, szakmai szempontoktól vezérelve kezelik a menedékjog iránti kérelmeket, ott nem alakul ki vonzó hatás, sőt. Úgy vélem, hogy az eljárásokkal való visszaélések elleni küzdelem és a védelem színvonalának emelése nem zárják ki egymást.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek társ-jogalkotói együttműködéséért a menekültügy kényes kérdésében. Nagyon egyszerűen, de őszintén kimondom, akár az elnökség előtt is: valóban szükségünk van az Európai Parlamentre ahhoz, hogy ez a menekültügyi politika elfogadást nyerjen. Ez a politika összhangban áll az európai értékekkel, és bár időnként valóban félelmet és bírálatot válthat ki, valójában ez is része kontinensünk humanitáriánus szellemének és hagyományainak.

Ezért vagyok, elnök úr, rendkívül hálás minden képviselőnek és különösen az öt előadónak kiváló munkájukért.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, munkánknak ez az új szakasza, amelynek célja egy közös európai menekültügyi rendszer létrehozása, mind a Parlament, mind pedig a Tanács részéről jelentős erőfeszítéseket fog követelni.

A Tanács teljes mértékben támogatja, hogy a menekültügy terén további harmonizáció elérésére van szükség. Az Európai Tanács, amikor elfogadta az európai bevándorlási és menekültügyi paktumot, üdvözölte a menekültügy területén addig elért előrelépést, ugyanakkor azt is elismerte, hogy a védelem biztosítása, valamint a védelem formái tekintetében továbbra is jelentős eltérések állnak fenn a tagállamok között.

Az Európai Tanács, miközben ismételten kifejezésre juttatta, hogy a védelem és a menekültstátusz megadása az egyes tagállamok felelősségi körébe tartozik, jelezte azt is, hogy eljött az ideje annak, hogy új

kezdemenyezéseket tegyünk a hágai programban előirányzott közös európai menekültügyi rendszer létrehozásának kiteljesítésére, és így nagyobb mértékű védelmet kínáljunk, ahogyan azt a Bizottság a menekültügyi politikai tervében is javasolta.

Ezért a Tanács üdvözli a Bizottság által ebből a célból december és 2009. február között benyújtott négy jelentős jogalkotási javaslatot, amelyek mai vitánk középpontjában állnak.

Ezek a javaslatok a nemzetközi védelemért folyamodók befogadási feltételeit, a tavaly decemberben előterjesztett ún. dublini rendeletet és az Eurodac-ot tárgyalják, valamint az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozását célzó javaslatot, amelyet idén februárban terjesztettek elő.

Ezek a javaslatok a bemutatásuk óta eltelt rövid időszakban már intenzív viták tárgyát képezték a tanácsi testületekben. A javaslatok jellege és a tárgyalat kérdések összetettsége egyben azt is jelentik, hogy vizsgálatuk még nem zárult le a Tanács minden szintjén.

Ezért a Parlament által a jelentéstervezetekben javasolt módosításokkal kapcsolatban a Tanács részéről nem tudok határozott álláspontra helyezkedni. Csak annyit mondhatok, hogy a Tanács a Parlament jelentésének minden elemét közelebbről meg fogja vizsgálni annak érdekében, hogy ezeknek a fontos intézkedéseknek a kérdésében a lehető legrövidebb időkereten belül előrelépés történjen.

Különösen remélem, hogy korai előrelépést érhetünk el két olyan javaslattal kapcsolatban, amelyek hatálya valamivel korlátozottabb. Ezek a javaslatok az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozását és az Eurodac-rendelet módosítását célozzák. Következésképpen ezek azok a javaslatok, amelyek megvitatása már előrébb tart a tanácsi testületekben, és amelyek kapcsán már elmondható, hogy a Tanács és a Parlament nézetei között jelentős mértékű konvergencia áll fenn.

Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása könnyíteni fogja a tagállamok között az információk, az elemzések és a tapasztalatok cseréjét, és segíteni fogja a menedékjog iránti kérelmek vizsgálatáért felelős hatóságok közötti gyakorlati együttműködés továbbfejlesztését. Egyúttal a származási országok közös tudását is felhasználja majd ahhoz, hogy a nemzeti gyakorlatok, eljárások és következtetések a döntések összehangolását segítse. Mind a Tanács, mind pedig a Parlament támogatja egy ilyen hivatal létrehozását. Az elnökség úgy véli, hogy a javaslat a Parlament és a Tanács között korai megegyezés tárgyát képezheti, sőt, azt is kell, hogy képezze, méghozzá olyan alapokon, amelyek mindkét intézmény számára elfogadhatók. Amint azt a tisztelt képviselők tudják, ezt a javaslatot az Európai Menekültügyi Alap módosítását célzó javaslat kíséri. Mivel ennek célja a Támogató Hivatal finanszírozásának a biztosítása, így a két jogi eszközt egyszerre kell elfogadni.

A Tanács reméli, hogy az Eurodac-rendeletet illetően is korai megegyezés érhető el, hiszen a Bizottság csupán néhány technikai javítást javasol, amelyek várhatóan a rendszer jobb működéséhez járulnának hozzá.

A viták, amelyekre a Tanács keretében eddig a két másik javaslattal – a befogadási feltételekről szóló irányelv, valamint az ún. dublini rendelet módosításaival – kapcsolatban sor került, azt mutatják, hogy ezek a javaslatok kétségtől összevetett és nehezebb kérdéseket vetnek fel.

A Bizottságnak a befogadási feltételekre vonatkozó irányelvvel kapcsolatos javaslatai, amint azt a tisztelt képviselők tudják, azt a célt szolgálják, hogy úgy módosítsák az érvényben lévő irányelvet, hogy orvosolják a Bizottság által az elmúlt években azonosított hiányosságokat. A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a hatályos irányelv túl széles mérlegelési kört ad a tagállamoknak, és ez aláásta azt a célt, hogy minden tagállamban megfelelő befogadási feltételeket biztosítsanak a menedékkérőknek. Ezért javasolt a Bizottság számos módosítást a menedékkérők munkavállaláshoz való hozzáférése, a befogadás anyagi feltételeinek megerősítése, a kiszolgáltatott személyek igényeinek jobb kiszolgálására és a fogva tartás alkalmazására vonatkozóan.

A dublini rendelet, azaz az a rendelet, amely kritériumokat és mechanizmusokat fektet le annak meghatározására, hogy egy menedékjog iránti kérelem vizsgálatáért mely tagállam a felelős, azt a célt szolgálja, hogy megakadályozza a menekültügyi eljárásokkal való olyan módon történő visszaéléseket, hogy ugyanaz a személy különböző tagállamokban többszörösen nyújt be kérelmet. A Bizottság most számos olyan módosítást javasol, amelyek célja a jelenlegi rendszer hatékonyságának növelése, valamint a menedékkérők védelmének javítása. A javaslat egy olyan mechanizmust is tartalmaz, amely felfüggeszti az átadásokat, amennyiben egy tagállam menekültügyi rendszere különleges terhelésnek van kitéve, amely nem teszi számára lehetővé, hogy megfelelő színvonalú védelmet és befogadási feltételeket nyújtson a menedékkérőknek.

A befogadással és a dublini rendelettel kapcsolatos bizottsági javaslatok részletes vizsgálata jelenleg is folyamatban van a Tanácsban. A Tanácsnak még számos, a két javaslatban felvetett kérdéssel kapcsolatban meg kell határoznia álláspontját, és még mindig vita folyik bizonyos kulcsfontosságú pontokról. Ezek közé tartozik a munkavállaláshoz való hozzáférés kérdése és a fogva tartás a befogadási feltételekről szóló irányelv vonatkozásában, valamint a dublini rendelet vonatkozásában az, hogy hogyan lehetne legjobban kielégíteni azoknak a tagállamoknak a szükségleteit, amelyek különleges terhelésnek vannak kitéve. Az már most világos az elnökség számára, hogy tanácsi szinten több munkára lesz szükség ahhoz, hogy ezekre a javaslatokra vonatkozóan létrejöjjön a tagállamok között az egyetértés szükséges szintje, amely lehetővé tenné az elnökség számára, hogy a két intézmény közötti megállapodás céljából vitát kezdeményezzen a Parlamenttel. Természetesen továbbra is ez a célunk, és a Parlament biztos lehet abban, hogy a Tanács teljes mértékben figyelembe fogja venni a Parlamentnek a vonatkozó jelentéstervezetek módosításaiban képviselt nézeteit.

Mind a Tanács, mind pedig a Parlament magas szintű védelmet kínál és hatékonyan működő közös európai menekültügyi rendszer létrehozása mellett kötelezte el magát. Emiatt jelentős kihívással nézünk szembe, hogy megtaláljuk azokat a helyes megoldásokat, amelyek segítségével ezt a célt elérhetjük. Biztos vagyok abban, hogy mind a Tanács, mind pedig a Parlament részéről megvan a szándék arra, hogy ezt lehetővé tegyünk, és ennek fényében a Tanács mind a négy jogi eszközre vonatkozóan részletesen meg fogja vizsgálni a Parlament javaslatait.

Simon Busuttil, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (MT) Amint azt kollégám, Jeanine Hennis-Plasschaert helyesen elmondta, és e helyen gratulálni is szeretnék neki, ez a csomag a szolidaritás elvén nyugszik. Szolidárisnak kell lennünk azokkal, akik védelemre szorulnak, de most először azokkal az országokkal is, amelyek aránytalanul nagy terhet viselnek. A Bizottság javaslatába történő beleegyezés esetén ez a szolidaritás lép életbe, hogy azoknak az országoknak az esetében, amelyek aránytalanul nagy terhet viselnek, felfüggesztésre kerüljön a dublini rendelet. Ugyanez a szolidaritás érhető tetten az Európai Parlament azon javaslatában, hogy kerüljön bevezetésre egy olyan tehermegosztási mechanizmus, amely többé már nem lenne önkéntes, hanem teljes körben kötelező jogi érvénnyel bírna.

Azonban a szolidaritás érdekében tett erőfeszítéseinket aláássa az, ami a külvilágban történik, és az emberek nem értik, hogyan beszélhetünk itt bent folyton szolidaritásról, miközben odakint mindenki próbálja másra hárítani a felelősséget. Ebben a pillanatban is, amikor mi itt vitát folytatunk erről a teremben, komoly incidensre kerül sor Málta és Olaszország között, és ez már a harmadik ilyen eset néhány napon belül.

Két Lampedusa felé tartó hajó, fedélzetükön 130 bevándorlóval, jelenleg éppen Lampedusa partjai előtt található, azonban Olaszország nem hajlandó kihajózni és megmenteni őket. A nemzetközi jog értelmében ezeket a személyeket a legközelebbi kikötőbe kell kísérni, és amint azt Barrot alelnök úr az első incidens idején elmondta, ebben az esetben a legközelebbi útba eső kikötő Lampedusa kikötője. Elnök úr, Olaszország viselkedése, vagy még inkább Maroni olasz miniszter viselkedése, a nemzetközi jogba ütközik, arcátlan Máltával szemben és embertelen az összes érintett bevándorlóra nézve. Ez a fajta viselkedés nem válik Olaszország becsületére, és ez a helyzet, elnök úr, azért is súlyos, mert veszélyes üzenetet közvetít, azt sugallva, hogy ne mentsünk meg bevándorlókat, mert ha mégis, akkor az ott tartózkodásuk összes terhet nekünk kell viselnünk. Ez rendkívül veszélyes üzenet.

Ezért most az Európai Bizottság alelnökéhez, Jacques Barrot-hoz fordulok, és kérem, hogy haladéktalanul lépjen közbe a konfliktus feloldása érdekében. Arra is kérném, követelje, hogy Olaszország tegyen eleget nemzetközi kötelezettségeinek, és arra is megkérném, hogy tegye világossá az Európai Unió minden tagállama számára, hogy ez nem egyszerűen egy Málta és Olaszország közötti ügy, hanem mindenki felelősségét érinti, és éppen ezért közösen kellene azt viselnünk. Elnök úr, ha nem vagyunk hajlandók a gyakorlatban szolidaritást mutatni, akkor az kikezdi a köztünk fennálló bizalmat, és aláássa valamennyi európai polgár bizalmát is. Ha valóban hiszünk a szolidaritásban, akkor nem engedhetjük, hogy a nemzeti egoizmus kerekedjen felül. Mindenkinek ki kell vennie ebből a részét. Köszönöm.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, szeretnék gratulálni az előadónak, Hennis-Plasschaert asszonynak, amiért a jelentéssel kapcsolatban hajlandó volt a párbeszédre és a tárgyalásra.

Emlékeztetnék arra, hogy a szerencsésebb országok számára a menedéknyújtás erkölcsi kötelesség. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a jelenleg átélte súlyos gazdasági körülmények ellenére a szolidaritás olyan kulcsfontosságú elem, amelynek vezérelnie kell menekültügyi és bevándorlási politikánkat; szolidaritás egyrészt azokkal, akik joggal kérnek tőlünk védelmet, másrészt azokkal a közösségi partnereinkkel, akik földrajzi helyzetüknél és nagyságuknál fogva a legnagyobb migrációs nyomásnak vannak kitéve.

Ezen a téren a „menekültügyi csomag” egy olyan eszköz, amely szükséges és döntő fontosságú a bevándorlási politikák jövőbeli alakulásához az Európai Unióban. Ugyanakkor szeretném hangsúlyozni, hogy az olyan fontos intézkedések, mint amelyekről ma is tárgyalunk, hosszabb gondolkodási és mérlegelési időt igényelnek, a határidők által ránk szabott szűk mozgástér egyáltalán nem megfelelő.

A javaslat számos olyan tényezőt tartalmaz, amelyeket a közeljövőben minden bizonnyal felül kell vizsgálni. A menedékkérők helyzetére utalok, azokra az esetekre, amikor fogva lehet őket tartani, az „örizetbe vétel” és a „fogva tartás” közötti alapvető különbségekre, a létesítményekre, amelyekben fogva tarthatják őket, az átadás alóli kivételek megfogalmazására, a kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására szolgáló általános elv alóli kivételek létezésére, a konkrét részleteire annak, hogy kik is képezik a családmagot és az azoknak a tagállamoknak nyújtandó támogatásra, amelyeknek a kérelmek nagyobb tömegével kell megbirkóznuk.

A kérdések ellenére, és tekintettel a sebességre, amellyel munkánkat végeztük, elmondhatjuk, hogy általában véve egy kiegyensúlyozott jelentés került elfogadásra. Ez egy kiegyensúlyozott csomag, amely tükrözi képviselőcsoportom aggodalmainak többségét, különösen azokat, amelyek a nemzetközi védelemért folyamodó személyek jogainak biztosítását célozzák, és azokat, amelyek célja azoknak a tagállamoknak a támogatása, amelyekben a nemzetközi kérelmek száma magasabb.

Végezetül szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a tényleges jogi védelemhez való jog az európai alkotmányokban és különösképpen az Európai Unió alapjogi chartájának 47. cikkébe vésett alapvető jog. Ezért legmagasabb szinten a bíróságoknak kellene a nemzetközi védelemért folyamodó személyek egyéni jogait biztosítaniuk, ennek eléréséhez pedig szükség lesz arra, hogy azok a kérelmezők, akik ezt igénylik, jogi segítségnyújtáshoz jussanak.

Elnök úr, végül hangsúlyoznám, hogy mekkora szükség lenne az Európai Menekültügyi Támogató Hivatalra és arra a támogatásra, amelyet az Európai Menekültügyi Alapon keresztül lehetne nyújtani.

Roselyne Lefrançois, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a dublini rendelet átdolgozásáért felelős árnyékelőadóként szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak a javasolt szöveg minőségéért. Valóban jelentős javításokat hoz a dublini rendszerbe, különösen ami a nemzetközi védelmet kérők alapvető jogainak a tiszteletben tartását illeti.

A legfontosabb vívmányok közé tartozik a családi egység elvének erősítése, a kiskorúaknak szentelt nagyobb figyelem és a gyermek elsődleges érdekének fogalma, a jobb tájékoztatás és jogorvoslati eszközök biztosítása a nemzetközi védelemért folyamodók számára, a fogva tartás alkalmazásának szigorú korlátozása, valamint az átadások átmeneti felfüggesztésének lehetősége azon tagállamok számára, amelyek fogadólétesítményei különös terhelésnek vannak kitéve vagy nem tudnak megfelelő szintű védelmet biztosítani.

Amikor az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság szavazott, akkor sikerült blokkolnunk az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták Képviselőcsoportját, amely több rendelkezéstől is meg akart szabadulni, köztük attól is, amelyik a menedékkérők fogva tartását szabályozza. Számunkra ez döntő fontosságú biztosíték, hiszen a nemzetközi védelmet kérők nem bűnözők, és ezért nincs ok arra, hogy rács mögé zárják őket.

Ugyanakkor a jelentés néhány pontja továbbra is problematikus, különösen annak kérdése, hogy milyen nyelven kapjon a kérelmező tájékoztatást. Véleményünk szerint ennek egy olyan nyelvnek kell lennie, amelyet a kérelmező megért, nem pedig egy olyan nyelvnek, amelyet vélhetően ért. Hozzátenném, hogy ha egy személyt fogva tartanak, akkor az Európai Emberi Jogi Egyezmény is így rendelkezik.

Ezenkívül szeretnénk, ha azoknak a kiskorúaknak a kérelmét, akiknek nem tartózkodik szülője az Unió területén, az a tagállam vizsgálná meg, amelyben a legutolsó kérelmet benyújtották, elkerülve ezzel azt, hogy a kiskorúakat egyik államból a másikba szállítsák át. Ez a Bizottság eredeti szövegében benne foglaltatott, de a PPE az előadó támogatásával ellenezte ezt a javaslatot.

Végezetül, mivel a dublini rendeletnek nem az a célja, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelmek elbírálását illetően a felelősség igazságos megosztását biztosítsa, véleményem szerint lényeges, hogy más eszközöket hozzunk létre a szolidaritás erősítésére, ahogyan azt Ön is mondta, Barrot biztos úr, azokkal a tagállamokkal, amelyek az Unió külső határain fekszenek.

Jeanine Hennis-Plasschaert, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Amint azt már első felszólalásomban is jeleztem, még mindig óriási különbségek vannak az egyes tagállamok között, és a kívánt harmonizáció ebben a tekintetben valójában kudarcot vallott. Ezt nem tagadhatjuk tovább. Az irányelvek inkább több

eljárási szabványról, mintsem szabványeljárásról rendelkeznek. Figyelembe véve azt a sok különbséget, amelyet most próbálunk összeegyeztetni, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport elég egyértelműen egy pragmatikus megközelítés mellett teszi le a voksát.

Ami minket illet, mi a tagállami törvények további összehangolását, amely természetesen magában foglalja a helyes végrehajtásra vonatkozó iránymutatásokat is, tartjuk az egyetlen járható útnak, de ennek ismét csak együtt kell járnia a szükséges valóságérzéssel és pragmatikus meggyőződéssel.

Ebben az összefüggésben döntő fontosságúnak tartjuk az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal felállítását és a befogadási feltételekről szóló irányelv, valamint az Eurodac-rendelet javasolt átdolgozásának végrehajtását. Ezért nagy kár, és ezt kicsit a Bizottságnak is szánom, hogy még mindig várunk kell mind az átdolgozott eljárás, mind pedig az elismerésről szóló irányelv kihirdetésére. Kihirdetésük június 24-ére várható. Ugyanakkor a nagyobb koherencia és a jobb jogalkotás szempontjából logikusabb lett volna, ha ezt a két javaslatot is kapcsolták volna a jelenlegi menekültügyi csomaghoz.

Elfogadom, hogy a Tanács fogja kimondani a döntő szót ebben a kérdésben. Mégis engedjék meg, hogy ismét csak kiemellem azt a tényt, hogy a nagyobb koherencia, a jobb minőség, továbbá a nagyobb fokú konzisztencia és szolidaritás minden tagállam számára fontos. Nem fogom egyhamar elfelejteni az Európa külső határait, és különösen a jól ismert gócpontokra tett látogatásainkat. Ebben a tekintetben az Európai Unió hitelessége egy ideig kockán forgott. Ezért kérem, tartsák be ígéreteiket!

Mario Borghezio, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nem sokkal ezelőtt nagyon komoly, sőt rágalmozó kijelentések hangzottak el egy máltai képviselőtársunk szájából az olasz kormánnyal, egészen pontosan Maroni miniszter úrral szemben.

A máltaiak által játszott játék valójában nem teljesen tiszta, és ezt mindjárt bővebben is kifejtem. Nem szeretném piszkos játéknak nevezni, egyszerűen azért, mert minden európai uniós tagállamnak kijár a tisztelet, de képviselőtársunknak őszintén el kellett volna mondania, hogy Málta mindig is fenn szeretne tartani felségvizeinek rendkívüli kiterjedését, amelyek egészen Lampedusa szigetéig érnek. Az olasz kormány számos alkalommal kérte Máltát, hogy csökkentse felségvizeinek óriási kiterjedését. Málta azonban inkább a jelenlegi állapotot tartaná fenn, hogy az Európai Uniótól igényelt hozzájárulásokat szintén magas szinten tarthassa.

Az igazságot tehát teljes valójában fel kellene tárni: az igazság arra nézve, hogy Olaszország képes-e és hajlandó-e befogadni, megvédeni és garantálni a jogait azoknak a bevándorlóknak, akik résztvevői és áldozatai ennek az emberkereskedelemnek, annyira nyilvánvaló és jól dokumentált, hogy nem is szükséges azt megerősítenem.

Rátérve a jelentés lényegére, szeretném hangsúlyozni, hogy kötelességünk – ahelyett hogy ilyen vitákat folytatunk, amelyek Manzoni híres regényének kakasviadalára emlékeztetnek –, a tagállamaink kötelessége, hogy ne engedjünk a jótéteményeskedés szíren hangjainak, fűszerezve esetleg némi képmutatással és nagyon is konkrét politikai és gazdasági érdekekkel, hanem kényszerítsük magunkat nagyon szigorúan a menedékníjítás szent és sérthetetlen elvének alkalmazására, és így cselekedve semmiféle teret ne adjunk azoknak, akik ezt tisztességtelen célokra kívánják kihasználni, olyanokra, amelyek nem állnak összhangban az ezt inspiráló nemes elvekkel, és akadályozzuk meg a kizsákmányolást, amely pontosan azoknak a bűnözői szervezeteknek kedvez, amelyek azt az illegális bevándorlókkal folytatott kereskedelmet szervezik és használják ki, amelyre a jelen helyzet összefüggésében hivatkozunk.

Ismétlem, az a kötelességünk, hogy ne színleljünk, ne provokáljunk ürügyként felhasználható vitákat, hanem találjunk közös megközelítést, akár harcoljunk is és fogadjunk el hatékony intézkedéseket annak biztosítására, hogy a menedékjog továbbra is fennmaradjon, de ne váljon a kizsákmányoló és a szervezett bűnözői csoportok azon jogává, hogy nemes és jó törvényeket arra használjanak, hogy a fejlődő országok polgárainak kizsákmányolására irányuló gyűlöletes céljukat elérjék.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, én is árnyékelőadója vagyok ennek a csomagnak, és szeretnék reagálni arra, amit Díaz de Mera García Consuegra úr az erkölcsi kötelességről mondott. Továbbá, amikor szigorú alkalmazásról beszélünk, amelyet több képviselő is említett, akkor néhányan közülünk jobban aggódnak amiatt, hogy a szabályok alkalmazása valóban igazságos-e, és nem akadályozza-e meg azt, hogy a védelemre szoruló személyek valóban védelemhez jussanak. Ennek a csomagnak az egyik kérdése, hogy hogyan tudunk ezen javítani, és hogyan tudjuk biztosítani azt, hogy minden tagállam ugyanazon magas normák mentén járjon el.

Ami a menedékkérők befogadásának átdolgozását illeti, nagyon is üdvözljük a Bizottság eredeti javaslatát és meg akarjuk tartani bizonyos részeit, nem utolsósorban azokat, amelyek a munkaerő-piaci hozzáférést és a megfelelő jövedelemtámogatást tárgyalják, amelyekről ma korábban már szavaztunk. Őszintén sajnálom, hogy saját országom, az Egyesült Királyság pontosan e miatt a két javaslat miatt marad kívül. Ez valóban szűgyen!

Az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés természetesen szintén döntő fontosságú, nem csak vészhelyzet esetén, hanem a folyamatos egészségügyi ellátás érdekében is, különösen azok számára, akiket esetleg megkínóztak, és ezért mentális jólétük érdekében segítségre szorulnak.

A dublini rendelet átdolgozását illetően üdvözljük az eredeti javaslatot, támogatjuk a mechanizmus felfüggesztését, és valóban amellet fogunk szavazni, hogy megtartsuk a családegyesítés lehető legtágabb definícióját.

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, nem kevés érzellemmel tekintek utolsó felszólalásom elébe ebben a parlamenti ciklusban, és azzal szeretném kezdeni, hogy válaszolok a teremben elhangzottakra, és kérem Barrot biztos urat, lépjen közbe és oldja meg ezt az ügyet, amely túl sokszor érint olyan tagállamokat, amelyek szeretnek úgy tenni, mintha a menedékkérők sorsáért mások tartoznának felelősséggel.

Néhány perccel ezelőtt láthattuk, hogy Olaszország és Málta egymásra próbálják hárítani a felelősséget, ahogyan néhány napja hallhattunk a *Pinar* nevű hajóról is, amely túl sokáig volt a tengeren és ezzel sok olyan személy halálát okozta, aki valószínűleg még életben maradhatott volna. Ezért amikor a menekültügyről beszélünk, akkor úgy vélem, erről beszélünk, erről a valós szükségletről, arról az elkötelezettségről, amelyet a tagállamoknak a befogadási politikák irányában kell tanúsítaniuk.

Nagy örömmel üdvözlöm képviselőtársaim, Masip Hidalgo úr és HennisPlasschaert asszony javaslatait a befogadásról szóló irányelv és a dublini rendelet módosításával kapcsolatban. Mindkét javaslat a menedékkérőket befogadó európai uniós rendszer javításának irányába mutat.

Úgy vélem, kötelességünk, hogy az európai polgárok és a menedékkérők egyenértékűségét hangsúlyozzuk, hiszen a menedékjog nem engedmény, amelyet a tagállamok a háborúból menekülteknek tesznek, hanem tagállami kötelezettség és egyben a menedékkérők joga ahhoz, hogy országainkban maradhassanak és ugyanazokat a jogokat élvezhessék, mint az európai polgárok. Ezért úgy gondolom, hogy ez politikai kezdeményezésünk civilizáltságának és jogalkotási kapacitásunknak a fokmérője.

Ezért egyetértek az irányelv és a rendelet módosításaival, és úgy vélem, garantálnunk kell a menedékjogot mindazoknak, akik azt kérik, mert az Európai Unió jövője befogadási rendszerünk minőségétől függ. Úgy gondolom, ez egy olyan ügy, amelynek meghatározónak kellene lennie az Európai Unióról alkotott fogalmunkra nézve.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, holnap, amikor a Ház utoljára ül össze ebben az összetételben, egy, a menekültügyi politikánk javítását szolgáló javaslatcsomagról fogunk szavazni. Miután öt éven keresztül vitáztunk és látogattunk különböző menekültközpontokba, legfőbb ideje, hogy konkrét intézkedéseket is felmutassunk. Hogyha mindezek után még tovább kell várnunk a végrehajtásra, akkor a végső reakció valóban túl késői lesz.

A 2005-ös és a 2006-os események miatt fel kellett lépni az illegális bevándorlással szemben, de közben megfellebbeztünk a menedékkérőkről. Habár támogatom egy új együttműködési ügynökség létrehozását, aggályaim vannak annak formájával és mandátumával kapcsolatban. Hogy tudunk megbízható listát összeállítani a biztonságos származási országokról? Milyen forrásokra fogunk támaszkodni egy ilyen lista összeállításához? Hogy tudunk megfelelő védelmet biztosítani azoknak az információforrásoknak, amelyek nem biztonságos országokból érkeznek? Az ilyen forrásokat fel lehet-e fedni nyilvánosan, és egy független bíró mennyire tart majd egy ilyen listát hitelesnek? Szívesen hallanám a Tanács részéről, hogy hogyan kerüljük el ezt a problémát.

Miért nem bíztuk a gyakorlati együttműködést a Frontexre? Ennek az ügynökségnek a feladatköre korlátozott, és kiválóan megfelelne erre a feladatra, ha növelnénk a pénzeszközeit. Így megfelelően tudnánk reagálni a valós helyzetre is, amellyel a Frontexnek már így is szembe kell néznie. A menedékkérők és a bevándorlók illegális belépésével kapcsolatos tapasztalataink alapján megfelelő intézkedéseket hozhatnánk a menedékkérők befogadására. Számomra ez nagyon célszerű megoldásnak tűnik.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, biztos úr! Az elöttünk lévő javaslatok közül örömmel támogatom az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozásáról szóló rendelettervezetet, az Európai Menekültügyi Alapot és az Eurodac-rendeletet.

Szeretném azonban a befogadási feltételekről szóló irányelvet és a dublini rendeletet kritikus szemmel is megvizsgálni – és úgy tűnik, hogy az eddigi vita során én vagyok az egyetlen, aki ezt megteszi.

A befogadási feltételekről szóló irányelv azért jött létre, hogy a menekültek – a valódi menekültek – minél gyorsabban optimális segítséghez juthassanak. Számomra azonban úgy tűnik, hogy az itt lévő módosítási javaslatok olyan irányba vezetnek, amely felhívást jelent a menedéjog iránti kérelemmel történő bevándorlásra, azaz végső soron a menedéjoggal való visszaélésre, ha úgy akarják.

Miért? Minden menedékkérőnek gyors hozzáférést kellene biztosítani a munkaerőpiachoz. Én a következő nézetet képviselem: A tagállamok dolga, hogy ebben döntsenek. Itt azt javasolják, hogy azoknak a személyeknek a körét, akik menedéjog iránti kérelmet nyújthatnak be, terjesszék ki olyan személyekre is, akik mentális problémákkal küzdenek – igen, én is sok olyan személyt ismerek, akinek mentális problémái vannak, de nem mindegyikük jogosult menedéjogra –, vagy minden idős személyre, stb. Homályos jogi fogalmakat használnak, és azt sem fogadom el, hogy minden menedékkérőnek ugyanúgy járjon szociális segély, mint a saját állampolgároknak, főleg hogy kb. 95 %-uk aztán nem is kap menedéjogot. Úgy gondolom, hogy ezek a módosítási javaslatok rossz irányba vezetnek. Ezért az Osztrák Néppárt delegációjával együtt ellene fogok szavazni.

A dublini rendelet néhány pontjával hasonló a helyzet, mivel elősegíti a többszörös kérelem beadást (ún. asylum shopping). Ha ugyanis ezzel az új záradékkal, amely itt mérlegelési záradékként kerül bevezetésre, gyakorlatilag lehetővé tesszik azt, hogy a menedékkérő válassza ki azt az országot, amelyben a kérelmét benyújtja – feltéve természetesen, hogy azt engedélyezik –, akkor ez pontosan odavezet, hogy egyszerre több menedéjog iránti kérelem is benyújtásra kerül.

Ezenkívül problematikusnak tartom azt is, hogy az átadások ideiglenesen felfüggeszthetők. Nagyon is értem Málta helyzetét, de úgy gondolom, hogy többet segíthetünk azzal, ha támogató csapatokat küldünk oda gyors segítségül, mintha az itt javasolt útra lépünk. Gondoskodnunk kell arról, hogy a menekülteknek gyorsan segítsünk, miközben a menedéjoggal való visszaélés minden formáját elkerüljük.

Claude Moraes (PSE). - Elnök úr, ha megengedi, akkor én azonnal más álláspontra helyezkedem, amely szerint a menekültügyi csomag és az öt előadó, akik nagyszerű munkát végeztek, az egész Ház támogatását megérdemlik.

Van egy árnyékelőadónk, aki az Eurodac-ra vonatkozó és a Lambert-féle javaslatokkal foglalkozott, és úgy érzem, kiválóan együtt tudtunk működni abban, hogy egy olyan csomagot állítsunk össze, amely egyszerre realisztikus és megvalósítható, és az átláthatóságra is nagy figyelmet fordít. Például az Eurodac esetében – a menedékkérők ujjlenyomatának levételét érintő kényes kérdésben – javulást tapasztalhatunk abban, ahogyan az ujjlenyomatadatok felhasználásra kerülnek, és megfigyelhető ez az Európai Adatvédelmi Biztos szerepének megerősítésében, hatáskörének tisztázásában is.

Szeretnénk, ha fontos hivatkozások történnének az Alapjogi Charta még több cikkére, az emberi méltóságra és a gyermekek jogaira, és ha a nyelv és a menedékkérők kérdésében, amelyről már olyan nagyszerűen szolt Antonio Masip Hidalgo és Rosalyne Lefrançois, jó megoldás születne.

Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozásáról szóló Lambert-jelentéssel kapcsolatban úgy véljük, hogy ez döntő fontosságú előrelépés lehet abban, hogy a közös európai menekültügyi rendszerrel kapcsolatos tagállami együttműködés valóra váljon. A Szocialista Képviselőcsoport támogatja ezt a jelentést, de magunk is nyújtottunk be módosításokat. Nagyobb átláthatóságot és elszámoltathatóságot szeretnénk, amelyre úgy gondolom, hogy az előadó is törekszik. Szeretnénk elérni az UNHCR és a nem kormányzati szervezetek megfelelő bevonását, és jómagam olyan módosításokat is benyújtottam, amelyek magas szintű európai parlamenti ellenőrzést tennének lehetővé a rendszerben.

Értem, amit a biztos úr a gyors megoldásról és az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal felállításáról mond, de az elszámoltathatóság és az átláthatóság, valamint a menekültügyi tájékoztatás minősége szintén nagyon fontos. Ahhoz, hogy az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal jól működjön, a leghasznosabb, legátláthatóbb, legtárgyalagosabb információkkal kell szolgálnia, amelyek rendszeresen ellenőrzésre is kerülnek. Ezek a biztosítékok nagymértékben hozzá fognak járulni az igazságos és kiegyensúlyozott közös európai menekültügyi rendszerhez.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök úr, az Európai Unió Alapjogi Chartája, az Emberi Jogok Európai Egyezménye és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítéletei kimerítő információval szolgálnak a menedéjjoggal kapcsolatban. Ez alapvető jog, ha egy személyt származási országában faji, vallási okok, nemzeti hovatartozása, politikai meggyőződése vagy egy bizonyos politikai csoporthoz való tartozása miatt üldöznek, ami elég gyakori a mai világban. Ennek a jognak a megadása azt is kellene, hogy jelentse, hogy az adott személyeknek joguk van saját életük kialakításához. Ez alapvető feltétel kell, hogy legyen.

Annak érdekében, hogy ezt elérjük, a menedéjjogot kérelmezőknek hozzáférést kell biztosítanunk a munkaerőpiachoz, mert ez a legjobb módja annak, hogy a menedékkérő önellátóvá váljon. Ez megakadályozza a társadalmi elszigeteltséget is, és a menedékkérő jobban megismeri a fogadó ország kultúráját. Azoknak a személyeknek, akik menedéjjog iránti kérelmet nyújtottak be, hozzáférést kell biztosítani a legszélesebb körű eljárási segítséghez, amelybe beletartozik a magas színvonalú jogsegélyhez való jog is annak érdekében, hogy a menedékkérők könnyebben megértsék jogaikat.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, az Eurodac rendszert a menedékkérők ujjlenyomatainak gyűjtésére használják. Bár elismerjük, hogy kísérlet született arra, hogy az Eurodac korábbi működési keretein javítsanak, két fontos ponttal kapcsolatban még mindig kétségeink vannak: először is a jobb jövő reményében Európába érkezők alapvető jogainak a tiszteletben tartásával, mivel ezek gyakorlatilag „európai rendőrségi akták”, amivel mi határozottan nem értünk egyet. Másodszor, hogy az elfogadott intézkedések összhangban állnak-e magának az Uniónak az alapelveivel, mint amilyen például a személyes adatok védelme, és hogy az előirányzott intézkedések megfelelnek-e az arányosság elvének. Nem értünk egyet azzal, hogy 14 éves gyermekektől ujjlenyomatokat vegyenek.

A javasolt intézkedések, amelyekkel nem értünk egyet, megakadályozzák, hogy azok a menedékkérők, akiket az első tagállamban elutasítottak, második esélyért fordulhassanak egy másik tagállamhoz, még hozzá olyan időkben, amikor, mint azt valamennyien tudjuk, a menekültügyi eljárásokban mindig jelen van bizonyos fokú szubjektivitás is, ami egy, már egyszer áldozattá vált személynek a kárára fordulhat.

Mivel ez az utolsó felszólalásom ebben a Házban, szeretnék valamennyi képviselőnek és munkatársnak köszönetet mondani az együttműködésért.

Catherine Boursier (PSE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is örülök, hogy elmondhatom a véleményemet egy olyan nagy horderejű vitában, mint amilyen a menekültügyi csomagról szóló vita, különösen a parlamenti ciklus utolsó előtti napján.

Különböző erőfeszítéseinken keresztül, és az európai menekültügyi rendszer első szakaszának elfogadása ellenére megállapíthattuk, hogy a menekültstátusz elismerésének terén tartós különbségek állnak fenn az egyes tagállamok között.

Azt is el kell ismernünk, hogy a befogadás feltételeiről szóló irányelv által elért jelentős eredmények ellenére – amint azt kollégám, Lefrançois asszony is említette, akinek az észrevételeit teljes mértékben támogatom – a tagállamok még mindig túl nagy mozgásterrel rendelkeznek ebben a kérdésben. Ezért én is amellett érvelek, hogy ezen a téren – és legfőképpen ezen a téren – módot kell találni az európai szolidaritás érvényesítésére.

Végezetül, szeretném minden korábbinál jobban kiemelni, hogy a menedékkérők és a nemzetközi védelemért folyamodók kiszolgáltatottak, és éppen ezért különleges figyelmet érdemelnek. Ez pedig azt is jelenti, hogy nem kellene őket fogva tartani.

A visszatérési irányelvről lezárult a vita, mindannyian egyetértettünk. Semmi szükség arra, hogy újra megnyissuk azt a vitát, amikor a menedéjjogról vitáztunk.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, szeretnék minden felszólalónak köszönetet mondani és még egyszer, külön az előadónak is hálámot kifejezni. Csak egy-két megjegyzést szeretnék tenni, először is a nyelv kérdésével kapcsolatban, különösen Lefrançois asszonyhoz szólva. Azt kell, hogy mondjam, hogy a Bizottság kiegyensúlyozottnak ítélte azt a javaslatot, hogy a menedékkérőket olyan nyelven kell tájékoztatni, amelyet vélhetően megértenek. Ez az intézkedés azt a célt szolgálja, hogy lehetővé váljon a megfelelő tájékoztatás a menedékkérők számára, miközben lehetővé teszi az egyes menedékkérők részéről esetlegesen elkövetett visszaélések elleni fellépést is.

Most pedig köszönetet szeretnék mondani a Parlamentnek. Engedjék meg ugyanakkor, hogy meglepetésemet fejezzem ki, mindenekelőtt Pirker úr beszéde kapcsán. Pirker úr, nem engedhetem, hogy elferdítse a Bizottság javaslatát. Amikor azt hallom Öntől, hogy a dublini rendelet felülvizsgálata „forum shoppinghoz” vezethet,

akkor ezt nem hagyhatom, ez nem lehetséges és ez nem is igaz. A Bizottság javaslata nem változtat a dublini rendszer alapját képező elveken. A menedékkérők nem választhatják majd meg a menedékjogot nyújtó országot, bár az igaz, hogy az illetékes állam objektív kritériumok alapján történő meghatározása mellett humánusabb megfontolásokat is figyelembe fognak venni, főképpen a családegyesítést.

Nem tudom elhinni, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták Képviselőcsoportjának tagjaként Ön nem veszi figyelembe a családegyesítés problémáját. Nem engedhetem, hogy kiforgassa ezt a javaslatot. A Bizottság számára is az a cél, hogy világos garanciákat teremtsünk a rendszerrel való visszaélések elkerülésére. Többek között bevezettünk egy mechanizmust a kiszolgáltatott személyek azonosítására. Természetesen a tagállamoknak biztosítaniuk kell az általunk javasolt elvek igazságos, kiegyensúlyozott végrehajtását.

Szeretném Blokland úrnak is elmondani, hogy fontos, hogy ne keverjük össze a Frontex és a támogató hivatal feladatait. Ezek különböző feladatkörök, amelyek eltérő szakértelmet igényelnek, ha valóban azt akarjuk, hogy a menedékjog iránti kérelmeket a szükséges szigorral és emberséggel kezeljék Európában.

Nem tudom elhinni, hogy az előadók által végzett munka alapján az Európai Parlament ne tudna széleskörű egyetértésre jutni. Természetesen különböző politikai családokba tartoznak, különböző politikai és filozófiai érzékenységekkel, de ne feledkezzünk meg arról, hogy az az Európa, amely tanúja volt már üldöztetésnek és időnként azoknak a nagy veszélyeknek is, amelyek az üldözöttek életét fenyegetik, nem éppen mintakép ezen a téren. Nem idealista prédikációról van itt szó, hanem arról, hogy legyünk hűek értékeinkhez. Ehhez ragaszkodom. Nekem személy szerint a Parlament igen széleskörű támogatására van szükségem.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, záró megjegyzéseimben szeretném hangsúlyozni, hogy a Tanács üdvözlí a Parlament arra irányuló kívánságát, hogy minél korábban történjen előrelépés ezekben a fontos kérdésekben, és azt is, hogy a Parlament elismeri a közös európai menekültügyi rendszer megfelelő működésének fontosságát.

Biztosíthatom Önöket, hogy a Tanács az illetékes tanácsi testületek keretein belül folyó munka során gondosan mérlegelni fogja javaslatokra vonatkozó parlamenti álláspontot. A Tanács különösen arra nézve fogja részletesen megvizsgálni a Parlament módosításait, hogy lehetséges-e a megegyezés azokkal a javaslatokkal kapcsolatban, amelyek megvitatása leginkább előre haladott.

Engedjék meg, hogy a szolidaritás elvéről is szóljak. Néhány tisztelt képviselő jogosan mutat rá arra, hogy több tagállam menekültügyi rendszere az ország földrajzi és demográfiai helyzeténél fogva valóban rendkívüli nyomásnak van kitéve.

Ennek fényében hangsúlyozta az Európai Tanács a szolidaritás elvét a 2008. őszén elfogadott európai bevándorlási és menekültügyi paktumban. A paktum egyértelműen önkéntes és koordinált alapú szolidaritásra szólít fel a nemzetközi védelemben részesülők jobb áttelepítésének érdekében, valamint olyan, már jóváhagyott jogszabályokra hivatkozik, mint a „Szolidaritás és a migrációs áramlások igazgatása” program vonatkozó része, és biztosítja az ilyen irányú tevékenységek finanszírozását, amelyekben a tagállamok ismét csak önkéntes alapon vehetnek részt.

Megjegyzendő, hogy az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal fontos szerepet játszhat ezekben a Közösségen belüli átadásokban azáltal, hogy előmozdítja az információcserét az ilyen átadásokról. Sőt, a Hivatal azzal is segíthet, ha koordinálja a más tagállamokból érkező hivatalnokok alkalmazását olyan tagállamokban, amelyekre különös nyomás nehezedik. Mindazonáltal ez a rendelet nem szolgálhat jogalapként egy Közösségen belüli átadási mechanizmus létrehozásához.

Észrevételeim végén hadd mondjam el, hogy még további munka áll előttünk ezen a téren, hiszen a Bizottság már bejelentette abbéli szándékát, hogy további jogalkotási javaslatokat nyújt be a közös európai menekültügyi rendszer megvalósítása céljából. A javaslatok a menekültügyi eljárásokra, valamint a menekültkénti elismerés feltételeinek és a menekültkénti elismerést kérők jogállásának szabályaira, és az UNHCR védelme alatt álló személyek számára bevezetendő áttelepítési programokra fognak vonatkozni. Minél gyorsabban előrelépést kell elérnünk, miközben biztosítanunk kell, hogy a sebesség ne menjen a minőség rovására. Meggyőződésem, hogy ez olyasvalami, amelyben valamennyien egyet tudunk érteni.

Antonio Masip Hidalgo, előadó. – (ES) Barrot biztos úr, én támogatom Önt, így legalább ennek a jelentésnek az előadójától megkapja azt a támogatást, amelyet a Háztól kért, méghozzá mindjárt a jelentésem első sorától kezdve. Azt is szeretném elmondani, hogy ma délutáni két beszédében jogi, erkölcsi és történelmi leckét adott nekünk

Az egyik felszólaló utalt a tényleges jogvédelemre. Világos, hogy a tényleges jogvédelem alapvető elv. Ezért kérem, hogy a menedékkérőket legyen kötelező olyan nyelven tájékoztatni, amelyet megértenek, nem pedig valamely más nyelven. Ha ezt nem teszik meg, akkor nem lesz tényleges jogvédelem, és ne is mondjanak ennek ellent, mert akkor pontosan annak a jognak az elveivel ellenkeznének, amelyre korábban hivatkoztak.

Nicolae Vlad Popa, előadó. – (RO) Az országot, amelyből származom, Romániát, 1989-ig totalitárius kommunista rezsim irányította, amelyet akár bűnöző rezsimnek is nevezhetnének. Ez a rezsim úgy tartotta a polgárait, mintha azok egy nagy börtönben lettek volna. Mindezek ellenére tízezrek tették kockára az életüket azzal, hogy megszöktek az országból és politikai menedéket kértek. Nagyon sok ilyen embert ismerek, és tudom, hogy milyen fontos a nemzetközi védelem, különösképpen a politikai menedékjog intézménye által nyújtott védelem.

Mindazonáltal alapvető fontosságú számunkra, hogy azonosítani tudjuk a valódi menedékkérőket, azokat, akiknek a politikai menedékjog iránti kérelmük valóban teljességgel megalapozott. A regisztrációs rendszer javításával természetesen sokkal gyorsabban megoldhatjuk az ilyen eseteket. Ugyanakkor egy másik problémát is szeretnék megvitatni, ez pedig a hálózatokkal, egészen pontosan a menedékkérők kereskedelmével foglalkozó hálózatok bűnözői tevékenységeivel áll kapcsolatban. Ezek a hálózatok óriási pénzüsszegekhez jutnak azáltal, hogy menedékkérőket szállítanak az Európai Unió tagállamaiba. Úgy gondolom, hogy ennek a bűnözői tevékenységnek a felszámolása elsődleges fontossággal kell, hogy bírjon számunkra, és stratégiát kell kidolgozni a leküzdésére.

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr, üdvözlöm azt az általános támogatást, amelyet a mai délutánon az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal kapott, és nagyon szeretném megköszönni a kollégáknak az együttműködést és az ezzel kapcsolatban végzett munkát.

Reméljük, hogy sikerül minél hamarabb felállítanunk és elindítanunk ezt a hivatalt. A célja természetesen az, hogy javítsa a bizalmat a tagállamok között, hiszen a menekültügyi rendszerek teljesítménye a szakértők gyakorlati együttműködése, valamint a képzés és a többi idetartozó intézkedés révén javul. Talán, ha ez a bizalom javul, akkor a tagállamok kevésbé fognak a miatt aggódni, hogy kötelezettségeik teljesítéséhez esetleg kötelező jelleggel kell majd együttműködniük.

Üdvözlöm a biztos világos szavait a Menekültügyi Támogató Hivatal és a Frontex eltérő feladataival kapcsolatban. Ezek nagyon is különböző hivatalok, nagyon különböző célokkal, habár az együttműködés és a feladatok teljesítése természetesen fontos bennük. Az egyik szempont, amely említésre került, az a harmadik országokról – a nemzetközi védelemért folyamodók származási országáról – szóló információ. Természetesen ez az egyik olyan dolog, amelyet a Menekültügyi Támogató Hivatal meg fog vizsgálni: hogyan lehet ezeket a különböző forrásokból származó információkat valamelyest szabályozottabb formában összegyűjteni, méghozzá talán olyan formában, amelynek kapcsán a személyek jobban bíznak majd abban, hogy az információt nem használják fel politikai célokra.

Úgy gondolom, sokunk számára igen elcsodálkoztató, hogy hogyan lehetséges az, hogy az egyik ország nagy elfogadási aránnyal fogad be menekülteket Csecsenföldről, míg egy közelben fekvő másik ország senkit sem fogad be Csecsenföldről. Sokunk számára ez teljességgel hihetetlen, amikor is ugyanazok az információk állnak rendelkezésre. Tehát az információ minőségével szembeni bizalom, és a mód, ahogyan a tagállamok aztán az információt felhasználhatják, szintén rendkívül fontos szerepet játszanak a jövőbeni megerősített együttműködésben. Alig várjuk, hogy ez megvalósuljon.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, annak ellenére, hogy nem tudok valóban kielégítő válasszal szolgálni, nem szeretném megválaszolatlanul hagyni a Busuttil úr, a felszólaló olasz képviselők – Borghezio úr és Catania úr – és a többiek által felvetett kérdéseket; ugyanakkor szeretném azt is elmondani, hogy a Földközi-tenger térségében tapasztalt probléma nem érintheti csak Máltát és Olaszországot. Az európaiaknak valóban tudatára kell ébredniük az itt felvázolt, egyre tragikusabb és drámaibb helyzetnek.

Én személyesen is jártam Lampedusa szigetén és Máltán, és találkoztam a két miniszterrel Brüsszelben, amikor az első incidensre került sor. Hála Istennek, sikerült megoldást találnunk. De június elején, a következő Bel- és Igazságügyi Tanácsban újra fel fogom vetni a kérdést valamennyi belügyminiszternek.

El kell tehát gondolkodnunk ezen az ügyön, ez derült ki a vitából, amelyet folytattunk, és amely az európaiak közötti nagyobb szolidaritás szükségességére is rámutatott.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2009. május 7-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Eurodac kulcseszköz a nemzetközi védelmet kérelmezők adatainak, valamint az olyan bevándorlók adatainak feldolgozásában, akiket vagy őrizetbe vettek illegális határátlépésért, vagy a legális tartózkodási időnél tovább maradtak az egyik tagállam területén.

Az Eurodac-rendelet reformja meg fogja oldani a jogszabályi rendelkezések hatékonyságával kapcsolatos olyan nehézségeket, mint például a néhány tagállamban az ujjlenyomatoknak az Eurodac központi rendszerébe történő továbbításában tapasztalható késedelem, az egy adott tagállamban tartózkodó elismert menekültekkel kapcsolatos adatcseré és az Eurodac adatbázisához hozzáférő hatóságok pontatlan megnevezése.

Úgy vélem, hogy csak úgy érhetjük el az Eurodac adatbázis hatékonyabb felhasználását, ha az Eurodac azonos műszaki platformot használ a SIS II és a VIS rendszerekkel. Ugyanazt a biometrikus adatok egyeztetésére szolgáló rendszert kell alkalmazni a SIS, a VIS és az Eurodac esetében, hogy biztosítani lehessen a rendszerek interoperabilitását és a költséghatékonyságot.

Felhívom a Bizottságot, hogy nyújtson be jogalkotási javaslatokat egy olyan ügynökség létrehozására, amely ennek a három informatikai rendszernek az irányításáért felelne, hogy egy helyszínen lehessen egyesíteni ezeket az eszközöket, ezzel biztosítva köztük hosszú távon az optimális szinergiát, valamint a párhuzamos munkavégzés és a következtelenség elkerülését.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Elnök úr, nagyon is üdvözlöm az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozását, mivel a harmadik országokban, különösen Afrikában és a Közel-Keleten, folyamatosan romlik a helyzet. Ellenzek minden olyan, az „Európa-erődre” vonatkozó elképzelést, amely Európát elszigetelné a harmadik világ problémáitól, amelyek közül sokat közvetve vagy közvetlenül a korábbi gyarmatosítók okoztak. Európa nem fordíthat háttal az azokkal az országokkal szembeni kötelezettségeinek, amelyeket egykoron kíméletlenül kizsákmányoltak.

Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal koordinált megközelítést biztosít a közös európai menekültügyi politikával szemben. A menedékkérők kérdésében egyetértek az Európai Unión belüli szolidaritás elvével. Néhány tagállam határai az Európai Unió külső határait képezik, és ezért folyamatosan ki vannak téve a bevándorlók áradatának.

Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal remélhetőleg segít majd enyhíteni az érintett tagállamok terheit.

13. A tagállamok és harmadik országok között ágazati kérdésekben létrejövő, a szerződéses kötelezettségekre és a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló kétoldali megállapodások - Kétoldali megállapodások a tagállamok és harmadik országok között a házassági ügyek, a szülői felelősség és a tartási kötelezettség tárgyában hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról - Büntetőjogi térség kialakítása az Európai Unióban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– Zwiefka úr jelentése a Jogi Bizottság nevében a tagállamok és harmadik országok közötti ágazati kérdésekben létrejövő, a szerződéses kötelezettségekre és a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló kétoldali megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalásokra és e megállapodások kötésére vonatkozó eljárás létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0893 – C6-0001/2009 - 2008/0259(COD)) (A6-0270/2009)

– Deprez úr jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a tagállamok és harmadik országok közötti ágazati kérdésekben létrejövő, a házassági ügyek, a szülői felelősség és a tartási kötelezettség tekintetében a joghatóságról és az e tárgyban hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, továbbá a tartási kötelezettségekkel kapcsolatos kérdésekben alkalmazandó jogról szóló kétoldali megállapodásokkal kapcsolatos tárgyalásokra és e megállapodások megkötésére vonatkozó eljárás létrehozásáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0894 – C6-0035/2009 – 2008/0266(CNS)) (A6-0265/2009), és

– Pagano asszony jelentése az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a büntetőjogi térség kialakításáról az Európai Unióban, az Európai Parlament Tanácsához intézett, egy európai uniós büntetőjogi térség kialakításáról szóló ajánlásra irányuló javaslatával (2009/2012(INI)) (A6-0262/2009).

Tadeusz Zwiefka, előadó. – (PL) Elnök úr, biztos úr, először is szeretnék hálás köszönetet mondani a sikeres közös munkáért az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság előadójának, Deprez úrnak, valamennyi árnyékelőadónak, valamint a cseh elnökség és az Európai Bizottság képviselőinek. Kezdeti tárgyalási pozícióink távolsága ellenére sikerült egy olyan kompromisszumot elérnünk, amely reményeim szerint első olvasatban lehetővé teszi a megállapodást a Tanáccsal.

A rendeletre irányuló javaslat egy olyan mechanizmust hoz létre, amely alapján a tagállamok módosíthatják a köztük és harmadik országok között fennálló kétoldalú megállapodásokat, illetve új kétoldalú megállapodásokról folytathatnak tárgyalásokat, és új kétoldalú megállapodásokat köthetnek a polgári és kereskedelmi ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés terén. Párhuzamos mechanizmus létrehozása várható a házassági ügyek, a szülői felelősség és a tartási kötelezettség tekintetében a joghatóságról és az e tárgyban hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló kétoldalú megállapodásokkal kapcsolatban. Ez válasz arra a gyakorlati problémára, amely az Európai Bíróságnak az új Luganói Egyezményrel kapcsolatos 1/03. sz. véleményének következtében merült fel, amelynek értelmében a Közösségek hatáskörébe tartozik a külső megállapodások megkötése, éppúgy, ahogyan a polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén az EK-Szerződés 61. cikkének c) pontjában foglalt felhatalmazással éltek a jogi eszközök elfogadásához.

A javasolt eszköz egy különleges eljárást hoz létre. Éppen ezért a javasolt mechanizmus jogi kereteit mind a hatály, mind pedig az időtartam tekintetében szigorúan korlátozni kell. Az első feltétel a javasolt rendeletnek a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról és az ezeken a területeken hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló kétoldalú megállapodásokra történő korlátozásával teljesül. A második feltétel a megszüntetési záradékkal teljesül, amelynek értelmében egy, az ezen eljárás keretében megkötött megállapodás automatikusan érvényét veszti, amint a Közösségek megállapodást kötnek egy harmadik országgal.

Kétségtől szűkségét látom én is annak, hogy a szerződéses kötelezettségekre és a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra, valamint a házassági ügyekre alkalmazandó jog területén a külső hatáskörök gyakorlásának kérdését is bevonjuk a jogi keretbe. Ugyanakkor szükségesnek tűnik annak tisztázása is, hogy a javasolt mechanizmus nem csak a javaslat korlátozott hatálya által meghatározott ágazati megállapodásokra lesz alkalmazható, hanem más megállapodásokra is, úgymint a korlátozott számú tagállam, ill. szomszédos harmadik ország közötti kétoldalú megegyezésekre és regionális megállapodásokra – természetesen csak igen korlátozott esetekben, különleges ügyekben, és a helyi problémák megoldásának céljából.

Kétségeim voltak azzal kapcsolatban, hogy szükséges-e a megszüntetési záradékot 2014. december 31-én érvénybe léptetni, ha az Európai Bizottságnak a rendelettervezet értelmében 2014. január elsejéig kell a rendelet alkalmazásáról jelentést benyújtania. Ezenkívül a harmadik országokkal folytatott megállapodási tárgyalások gyakran összetettek és hosszadalmasak, és nem sok időt hagynak a tagállamoknak az új eljárás alkalmazására. Ezért a kompromisszumos javaslat, amelynek értelmében a rendelet 2019. december 31-én veszítené érvényét, az eljárás teljes körűbb és hatékonyabb alkalmazását tenné lehetővé a tagállamok számára.

Az Európai Bizottság eltérő véleménye ellenére úgy vélem, hogy a rendelet alkalmazásáról szóló jelentésében a Bizottságnak más jogalkotási eszközök, például a Brüsszel I. rendelet összefüggésében kellene a rendeletet bemutatnia. A javasolt mechanizmus, amely a Bizottság részéről egy kétlépcsős ellenőrzési funkciót is tartalmaz, kétségtől a közösségi vívmányokkal való koherenciát fogja szolgálni. Mindazonáltal megpróbáltam a javasolt eljárásban a lehető legnagyobb mértékű rugalmasságra törekedni, a Bizottság számára kijelölt reagálási időket lerövidíteni és a bürokratikus terheket is csökkenteni. A demokratikus engedélyezés és az Európai Parlament szerepe nem vonható kétségbe, ezért ragaszkodom ahhoz is, hogy az Európai Parlament és a tagállamok minden szakaszban kapjanak tájékoztatást, kezdve attól, hogy valamely tagállam tárgyalásokat kíván kezdeni egy harmadik országgal, egészen a megállapodás megkötéséig.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a harmadik országokkal fennálló kétoldalú megállapodások megkötésére szolgáló eljárás egyedülálló lehetőséget kínál arra, hogy megmutassuk, az Európai Unió képes polgári problémáit, az ő érdekeiket szem előtt tartva megoldani, ami a gazdasági válság és a sok tagállamban erősödő euroszepticismus kontextusában különösen fontos. Végezetül, elnök úr, egyes megközelítésbeli különbségek ellenére szigorúan jogi értelemben véve pragmatikusnak kell lennünk ebben a kérdésben, miközben természetesen a közösségi vívmányokat is tiszteletben tartjuk.

ELNÖKÖL: VIDAL-QUADRAS ÚR*alelnök*

Gérard Deprez, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos úr, amint azt Zwiefka úr az előbb elmondta, két jelentésről vitázunk párhuzamosan, amelyek alkalmazási köre eltérő, amelyek azonban ugyanazt a logikát követik, és azonos eljárás alá esnek.

Az első, amelynek Zwiefka úr az előadója – és szeretnék neki köszönetet mondani az irányomban tanúsított udvariasságáért és türelméért, amikor néhány kéréssel szembesült –, egy az együttdöntési eljárás alá eső rendeletjavaslattal foglalkozik. A második, amelynek én vagyok az előadója, egy olyan rendeletjavaslatot tárgyal, amely csak konzultációt irányoz elő az Európai Parlamenttel.

Lényegében, elnök úr – és ezzel én is egyetértek – azok a problémák, amelyeket megpróbálunk ezzel a két eszközzel orvosolni, komolyak és nagyon gyakran valóban tragikusak. Valamennyien hallottunk vagy tudunk olyan esetekről, amikor egy harmadik országból származó személlyel kötött házasság kudarcba fulladt, és az apának, de még gyakrabban az anyának nem áll többé jogában, hogy láthassa a gyermekeit, akiket a házastárs magával vitt származási országába vagy valahova máshova, és az érintett személy néha még a hollétüket sem tudja kideríteni. Ugyanez igaz a tartásdíjban történő részesülés lehetőségére.

Világos, hogy ezek a problémák valóságok, komolyak és tragikusak. Sürgősen és joggal van szükség arra, hogy megpróbáljunk erre megoldást találni, nevezetesen úgy, hogy megállapodásokról tárgyalunk harmadik országokkal.

De hol is rejlik a gyökere annak a problémának, amelyről ma beszélünk? Miért kell az európai intézményeknek ezzel a problémával foglalkozniuk? A válasz egyszerű. Mindezeken az esetekben a megállapodásokról való tárgyalás, és a megállapodások megkötése egy vagy több harmadik országgal a Közösség kizárólagos hatáskörébe tartozik. A Közösség kizárólagos szerepét ezekben az ügyekben az Európai Bíróság határozatai és a jogi szolgálatok véleményei is világosan megerősítik. Ez azt jelenti, hogy ami nagyon egyszerűnek tűnt, az valójában kicsit bonyolultabb és kényesebb. Így most az a kérdés: lehetséges-e jogilag, a szerződések és a Bíróság ítékezési gyakorlatának jelenlegi állása mellett, a tagállamok számára engedélyezni azt, hogy a Közösség egyik kizárólagos hatáskörét gyakorolják, és ha igen, akkor milyen feltételekkel?

Én személy szerint, elnök úr, nem vagyok nagy jogi szakértő. Egyáltalán nem vagyok jogász, de az érvényes szerződésekben egyetlen olyan jogalapot sem találtam, amely egyértelműen felhatalmazná a Közösséget arra, hogy teljesen vagy részben mondjon le kizárólagos hatásköréről a tagállamok javára. Ez azt jelenti, hogy én a magam részéről továbbra is tanácstalan vagyok, és továbbra is kételyeim vannak magával a javasolt mechanizmusnak az elvével kapcsolatban.

Ettől eltekintve el kell ismernem, hogy intézményeink jogi szolgálatainak véleményei megnyitottak bizonyos kapukat. Ez teljesen világos. Például az Ön intézményének jogi szolgálata, biztos úr, és most idézem: „egyetért azzal, hogy a külső közösségi hatáskör tagállamok általi gyakorlása kivételes körülmények és meghatározott feltételek között jogi szempontból mind formailag, mind tartalmilag lehetséges”. Az Európai Parlament jogi szolgálata sokkal kevésbé határozott, habár felkínált néhány lehetőséget.

Az általam benyújtott módosítások alapját ezek a nagyon pontos és korlátozó jogi elvek, valamint azok a Tanáccsal és a Bizottsággal háromoldalú egyeztetés keretében folytatott tárgyalások képezték, amelyeken részt vettem. Ismétlem, nagyon is tudatában vagyok azoknak a tragédiáknak, amelyeket egyes polgártársaink elszenvedtek, és eltökélt szándékom, hogy komoly erőfeszítéseket tegyek azért, hogy segítsek rajtuk. Éppen ezért egyeztem bele végül is a Tanáccsal és a Bizottsággal kialakított kompromisszumba, de szeretném nagyon világossá tenni, elnök úr, biztos úr, hogy a Közösség kizárólagos hatáskörének annak is kell maradnia. A tagállamoknak nem szabad végül számtalan felmentés engedélyezésével és az alkalmazási kör kibővítésével visszakövetelnük azt, ami a Közösség kizárólagos hatáskörébe tartozik. Ezt az irányvonalat választottam, és a jövőben is ezt az irányvonalat fogom megvédeni.

Maria Grazia Pagano, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, először is szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, valamennyi képviselőtársamnak és tisztviselőnek, aki hozzájárult annak a szövegnek a javításához, amelyről holnap fogunk szavazni. Külön hálával tartozom Demetriou úrnak, akinek az előző kiváló ajánlása jelentésem kiindulópontjául szolgált.

Munkám során végig nagymértékben tudatában voltam annak, hogy hasznos iránymutatásra van szükség egy valódi európai jogi együttműködési térség felépítéséhez, és remélem, sőt, meggyőződéseim, hogy munkám

is hasznos lehet a soron következő svéd elnökség számára, amelynek a stockholmi program kidolgozásának nehéz feladatával kell szembenéznie.

Két megfontolásból indultam ki, amikor a szöveget megfogalmaztam: az első az volt, hogy a büntető eljárásoknak számos és fontos következményeik vannak a szabadságjogokra nézve, mind a bűncselekmények áldozatai, mind pedig a gyanúsítottak és a vádlottak szempontjából. A prioritás, amelyet ez a Parlament nem mulaszthat el hangsúlyozni, és jelentésem fő gondolata ezért az emberi jogok tiszteletben tartásának középpontba helyezése.

Az ajánlásban pontosan az alapvető jogok védelmének szenteltek sok helyet, különös figyelemmel az áldozatok védelmére, a börtönkörülményekre, a fogvatartottak jogaira és az eljárási biztosítékokra, beleértve a jogokról való tájékoztatáshoz és egy hivatalosan kijelölt ügyvéd segítségnyújtásához való jogot, a bizonyítékokhoz való jogot, a vádak jellegéről és indokairól való tájékoztatáshoz való jogot, a lényeges dokumentumoknak a személy által érthető nyelven történő hozzáféréshez való jogot és a tolmácshoz való jogot.

A második megfontolás, amelyre jelentésemet alapoztam, az, hogy amint az a hágai program 2007. évi végrehajtásáról szóló jelentésben is látható, a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés végrehajtási szintje viszonylag alacsony volt, holott más területeken, úgymint a polgári ügyekben folytatott együttműködés, a határigazgatás, valamint a bevándorlási és menekültügyi politikák terén kielégítő mértékű előrelépés volt tapasztalható.

Ennek következtében világos, hogy tenni kell valamit. A kölcsönös elismerés elve, amely a kölcsönös együttműködés sarokköve, nagyon távol áll attól, hogy kielégítő mértékben elismerjék. El kell jutnunk a probléma gyökeréhez, azonosítanunk kell ennek a kiábrándítóan alacsony növekedésnek az okait ahhoz, hogy a lehető leghatékonyabb megoldásokat tudjuk kidolgozni.

Úgy vélem, hogy a fő okok hátterében a tagállamok közötti kölcsönös tudás és bizalom hiánya áll, és éppen ezért jelentésemben a képzésre, az értékelésre, az információcserére és a bevált gyakorlatokra helyeztem a hangsúlyt.

A képzés tekintetében semmiképpen sem hagyhatjuk figyelmen kívül azokat a jelentős előrelépéseket, amelyek elsősorban az európai igazságügyi képzési hálózat által kínált képzési hozzájárulásnak köszönhetők. Véleményem szerint ennek ellenére túl kell lépniünk a jelenlegi, elsősorban a nemzeti posztgraduális iskolákra épülő képzési modellen annak érdekében, hogy egy erősebb, jelenleg még hiányzó, közös igazságügyi kultúrát hozzunk létre. Ezért kiemelttem annak a szükségességét, hogy egy jól szervezett európai képzési intézményt hozzunk létre bírák és ügyvédek számára, amely megfelelő forrásokkal rendelkezik, ugyanakkor utaltam arra is, hogy el kell kerülni a felesleges párhuzamosságokat a létező intézmények között, és kiemelttem a nemzeti iskolák fontos szerepét is.

Másodszorban az igazságszolgáltatás, az igazságügyi hatóságok és az európai uniós irányelvek végrehajtásának tekintetében hatékonyabb és átfogó értékelési mechanizmusra van szükség. Ezért a jelentés a schengeni szakértői értékelési rendszer modelljét követve egy olyan szakértői csoport felállítását javasolja, amely folyamatosan ellenőrzi a közösségi jogszabályok alkalmazását, valamint az igazságszolgáltatás minőségét és hatékonyságát. A szakértői csoport további célja a rendszer gyengeségeinek és a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés jogszabályi hiányosságainak meghatározása annak érdekében, hogy az európai jogalkotót valódi politikai és szabályozásbeli értékeléshez szükséges valamennyi információval ellássa.

Végül az adatgyűjtésben nagyon fontos szerepet játszó új technológiák alkalmazása megerősíti a létező adatbázisokat és az információáramlást. Remélem, hogy a holnapi szavazáson megismétlődik az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságban elért kiváló eredmény.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, természetesen szeretnék köszönetet mondani a három előadónak, és először is Zwiefka úrhoz és Deprez úrhoz fordulok. A Bizottság nyilvánvalóan örül, hogy sikerült kompromisszumot elérni. Mindamellett az is igaz, hogy február óta nagyon intenzív tárgyalások folytak, és így sikerült a Bizottság által 2008. végén benyújtott két javaslatról első olvasatban megállapodásra jutnunk.

Ez egy nagyon kényes terület valamennyi érintett intézmény – a Bizottság, a Tanács, az Európai Parlament – számára, amint azt Deprez úr nagyon jól kiemelte. Minden érintett félnek szeretnék köszönetet mondani azért, hogy egy olyan szövegben sikerült megállapodnunk, amely úgy tűnik számunkra, hogy tiszteletben tartja a Bizottság intézményi előjogait, ugyanakkor választ kínál a tagállamok és a Parlament jogos elvárásaira.

Szeretnék azonban rámutatni arra, hogy ez egy kivételes eljárás, amely időben és hatályában korlátozott, és az érintett ügyekben a Közösség kizárólagos hatáskörét továbbra is mindenképpen tiszteletben kell tartani. Nagyon határozott vagyok ebben a pontban, és egyetértek Deprez úrral abban, hogy a tagállamok nem használhatják fel a helyzetet arra, hogy visszaköveteljenek bizonyos hatásköröket, és arra ösztönözzék a Bizottságot, hogy bizonyos fokig mondjon le a javaslattevéseiről.

Úgy vélem, ebben teljes mértékig egyetértünk. Ettől eltekintve az is igaz, hogy ez a rugalmasság lehetővé fogja tenni a tagállamok számára, hogy azokban az esetekben, amelyekben a Közösség nem gyakorolja hatáskörét, intézményes keretek között segítsék polgáraikat abban, hogy harmadik országokban, különösen a családjog területén, hozzáférjenek az igazságszolgáltatáshoz. Az is igaz – Zwiefka úr és Deprez úr utaltak erre –, hogy gondolnunk kell a válással, a szülői felügyelettel, a láthatási jogokkal és a tartási kötelezettségekkel kapcsolatos szabályokra, és azokra a fájdalmas helyzetekre, amelyek az ezekre a területekre nemzetközi szinten, egyetemesen alkalmazható jogszabályok hiányából fakadhatnak.

A szerződéses kötelezettségekre és a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szóló javaslat szintén pozitív hatást gyakorolhat az olyan nagyon konkrét, nagyon sajátos problémák megoldására, mint például a közúti és a folyami közlekedéssel kapcsolatos problémák, vagy az olyan több állam határán fekvő repülőterek igazgatása, mint a Basel-Mulhouse-Freiburg reptér. Ugyanakkor ez is egy olyan alkalmazása ennek az intézményi keretrendszernek, amelynek szintén kivételesnek kell maradnia.

Mindenesetre szeretnék köszönetet mondani az előadónak a Jogi Bizottság és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság részéről az elvégzett munkájukért és úgyszintén szeretném megköszönni megértésüket, amely lehetővé tette, hogy ez a megállapodás még e parlamenti ciklus vége előtt létrejöjjön.

Most pedig rátérek Pagano asszony jelentésére, amelynek mind megközelítésével, mind tartalmával egyetértek. Üdvözlöm a Parlament növekvő részvételét a büntető igazságszolgáltatás területén, és nem csupán a jogalkotási intézkedések tekintetében, hanem a jövőbeni európai büntetőjogi térség kialakításának tekintetében is.

Köszönöm Pagano asszonynak, hogy támogatását adta jelenleg folyó munkánkhoz, hiszen éppen a stockholmi program előkészítésén dolgozunk, és egy közleményt fogunk kiadni a 2010-2014 közötti időszakra vonatkozó ajánlásainkról. Nagy öröömre szolgál, hogy jelentése teljes mértékben támogatja a kölcsönös elismerés elvét. A kölcsönös elismerés elvének köszönhető, hogy az Unió olyan nagy sikereket ért el, mint az európai elfogatóparancs, és mindez vázlatként szolgál egy valódi büntetőjogi térséghez.

A jelentés kitér a kölcsönös elismerés elvének végrehajtásával kapcsolatos kérdésekre is, és való igaz, hogy a kölcsönös elismerés elvén alapuló számos létező eszköz átültetését, valamint teljes körű és következetes alkalmazását ellenőrizni kell. Ugyanakkor az is igaz, hogy a kölcsönös elismerés csak akkor lehetséges, ha a tagállamok jogi hatóságai közötti kölcsönös bizalom nő. Ez a legfőbb alkotóeleme a kölcsönös elismerésnek. Ezért hálás vagyok a Parlamentnek, amiért támogatja egy, amint azt Ön, Pagano asszony, az imént mondta, valódi közös igazságügyi kultúra létrehozását.

Jogosan helyezett súlyt a jogi szakmáknak nyújtandó képzés, az európai mechanizmusok elsajátítására nyújtandó képzés, az Európai Bírósággal fenntartott kapcsolatok, a kölcsönös elismerés eszközei használatának, a jogi együttműködés, valamint az összehasonlító jog fejlesztésére. Ebben a kérdésben teljes mértékig egyetértek a jelentésével, mivel úgy vélem, hogy a stockholmi programban a bírák képzése és tagállamok közti cseréje lesz a kulcsa az általunk annyira vágyott európai jogi térség jövőjének.

Nyilvánvaló, hogy az Igazságügyi Fórum, amely a jogi szakmák különböző hálózatainak szolgálatául találkozóhelyül, szintén lényeges szerepet fog kapni abban, hogy a jogi szakmák gyakorlói még inkább tudatában legyenek tevékenységük európai dimenziójának, és az Unió segítségével ezeknek a szakmabelieknek együtt kell majd működniük annak érdekében, hogy biztosítsák a bevált gyakorlatok tényleges cseréjét.

A Bizottság a jelentés azon javaslatával is egyetért – valóban köszönet érte –, hogy egy olyan értékelési mechanizmus kerüljön bevezetésre, amely nem csupán az uniós eszközök átültetésére korlátozódik, hanem általánosságban is felméri az igazságszolgáltatás állapotát a tagállamokban.

Értékelni fogja a hatékonyságot, a sebességet és a védelem biztosítékainak tiszteletben tartását. Ebben a kérdésben már megkezdődött a munka azzal, a holland igazságügy miniszter által javasolt elképzeléssel, hogy jöjjön létre egy olyan értékelési mechanizmus, amely az igazságszolgáltatás működését a jogállamiság elveinek tiszteletben tartása alapján méri fel, amihez természetesen a már meglévő eszköztárat használna fel, és amely a politikai ellenőrzés tekintetében képviselne többletértéket. Az értékelések a továbbiakban ajánlások kidolgozását teszik majd lehetővé.

Ezenkívül a Bizottság támogatja az Európai Parlament nagyobb mértékű részvételét az értékelési mechanizmusokban. Deprez úr, ez lehetőséget kínál arra, hogy bevonjuk a Parlamentet azoknak a szakértői csoportoknak a munkájába, amelyeket idén és a következő évek során fogunk felállítani.

Aztán említette az új Eurojust-határozat átültetését. Itt ismét csak egyetértünk a jelentésben javasolt megközelítéssel, a végrehajtási terv hasznosságával, valamint a szakértők és a tagállamok között tartandó találkozókkal. Ezeknek az intézkedéseknek köszönhető, hogy gyorsan végre tudjuk majd hajtani az új Eurojust-határozatot.

Végül a jelentés hangsúlyozza az új technológiák megfontolt használatát. Az európai e-igazságsági stratégia azzal a céllal indult, hogy az igazságügy területén használja ki az információs és kommunikációs technológiákban rejlő lehetőségeket.

Íme, csak a köszönetemet tudom kifejezni az Európai Parlamentnek az elvégzett munkáért és azokért a megfontolásokért, amelyeket e téren megosztott velünk. Meggyőződésem továbbá, hogy közösen fel tudjuk építeni ezt a büntetőjogi térséget, a jognak azt a területét, amelynek jellemeznie kellene a polgárok olyan közösségét, amelyben mindenki méltán élvezheti a minőségi igazságszolgáltatáshoz való jogát, bármelyik tagállamban tartózkodik is.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, örülök a lehetőségnek, hogy szólhatok erről a három fontos jogalkotási javaslatról, és hálás vagyok az előadónak a jelentéseken végzett kimerítő munkájukért. Először is szeretnék a két első javaslatához hozzászólni, aztán rátérni a harmadik javaslatra, amely a büntető igazságszolgáltatás Európai Unión belüli továbbfejlesztésével foglalkozik.

A Zwiefka úr és a Deprez úr által készített jelentésekben tárgyalt javaslatok célja egy olyan eljárás létrehozása, amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy tárgyalásokat folytassanak megállapodásokról, illetve megállapodásokat kössenek harmadik országokkal a polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés olyan pontjairól, amelyek a Közösség kizárólagos hatáskörébe tartoznak.

Az első javaslat, amely az együttdöntési eljárás alá esik, a szerződéses kötelezettségekre és a szerződésen kívüli kötelmi viszonyokra alkalmazandó jogról szól. A második, amely a konzultációs eljárás alá esik, a családjog bizonyos kérdéseire vonatkozik.

Szeretném hangsúlyozni, hogy a két jövőbeli rendelet által bevezetendő eljárás olyan módon került kidolgozásra, hogy biztosítsa a közösségi jog integritását. A megállapodásról szóló tárgyalások engedélyezése előtt a Bizottság ellenőrzi, hogy a tervezett megállapodás nem fosztja-e meg hatályától a közösségi jogot, és nem ássa-e alá az e szabályok által létrehozott rendszer megfelelő működését. A Bizottság továbbá azt is ellenőrzi, hogy a tervezett megállapodás nem ássa-e alá a Közösség által meghatározott külkapcsolati politikát.

Valójában arra is következtethetnénk, hogy azáltal, hogy a tagállamok számára lehetővé válik, hogy harmadik országokkal olyan megállapodásokról folytassanak tárgyalást, illetve olyan megállapodásokat kössenek, amelyek összeegyeztethetők a közösségi joggal, a közösségi jog hatálya Európai Unión kívüli országokra is kiterjesztődik.

A két javaslat által létrehozott eljárás elsősorban a tagállamok és harmadik országok közötti megállapodásokról szóló tárgyalásokra és azok megkötésére fog vonatkozni. Bizonyos esetekben azonban érvényes lesz több tagállam és/vagy több harmadik ország közötti regionális megállapodásokról szóló tárgyalásokra és azok megkötésére is. Ami a regionális megállapodásokat illeti, a skandináv államok között már fennálló egyezmények módosítása vagy újratárgyalása a családjogra vonatkozó javaslat által létrehozott eljárás hatálya alá fog esni. Az alkalmazandó jogra vonatkozó javaslat hatálya alá valójában csak néhány regionális módosítás fog tartozni. Ezek közé tartozhatna a határterületeken fekvő repülőterek működtetése, két vagy több ország közös vízi útjai vagy a határokon átvezető hidak és alagutak.

A két javaslatban létrehozott eljárás alapját a tagállamok és a Bizottság között fennálló nagymértékű bizalom és együttműködés képezi. Külön mechanizmus kezeli azokat a helyzeteket, amelyek esetében a Bizottság az értékelés alapján arra a következtetésre jut, hogy az adott megállapodásról szóló tárgyalás vagy annak megkötése nem engedélyezhető. Az ilyen esetekben az érintett tagállam és a Bizottság vitát folytat azzal a céllal, hogy közösen találjanak megoldást a helyzetre.

Az elnökség a Tanács nevében reméli, és azt várja, hogy az alkalmazandó jogra vonatkozó javaslat esetében lehetséges lesz az első olvasatban történő megállapodás. Konstruktív tárgyalások folytak az Európai Parlament, a Bizottság és a Tanács között, amelyek során a három intézménynek sikerült számos nehéz kérdést megoldania.

Mivel az alkalmazandó jogra vonatkozó javaslat nagyrészt megegyezik a családjogra vonatkozó javaslattal, mondanom sem kell, hogy az első javaslattal kapcsolatban kidolgozott módosításokat átvettük a második javaslat esetében is, habár az a javaslat nem esik az együttdöntési eljárás alá. A megfelelő szabályozás érdekében nagyon is kívánatos, hogy megőrizzük a párhuzamokat a két szöveg között.

Végül szeretnék néhány szót szólni az Európai Unió büntetőjogi térségének kialakításáról szóló európai parlamenti ajánlásról, amely Pagano asszony jelentésének képezte tárgyát.

A Tanács nagymértékben egyetért a kölcsönös elismerésnek mint az Európai Unión belül folytatott igazságügyi együttműködés sarokkövének a fontosságával. Úgy ítéljük meg, hogy – további jogi eszközök jövőbeli elfogadásával – szélesítenünk, és az eddig elfogadott eszközök kölcsönös elismerésének hatékonyabb végrehajtásával mélyíteniünk is kellene azt.

A Tanács ebben az összefüggésben szeretné a Parlament figyelmét felhívni, hogy nemsokára lezárja az európai elfogatóparancs és a tagállamok közötti átadási eljárások gyakorlati végrehajtására vonatkozó kölcsönös értékelések negyedik körét.

Ezeknek a kölcsönös értékeléseknek a kontextusában a szakértők az egyrészt az európai elfogatóparancs és általában a kölcsönös elismerés elve, másrészt az arányosság elve között fennálló interakcióval kapcsolatos kérdéseket is megvizsgálták. Az arányosság elvét azonban egyensúlyban kell tartani egy másik, a Parlamentnek éppolyan kedves elvvel – a szubszidiaritás elvével. Valójában az egyes tagállamok igazságügyi hatóságai különbözőképpen ítélik meg, hogy mi számít súlyos bűncselekménynek.

A Tanács örömmel néz a Parlamenttel és a Bizottsággal folytatandó további munka elébe, hogy létrehozzák az európai uniós politikák és jogi eszközök folyamatos és horizontális értékelésének és végrehajtásának rendszerét.

A jogi képzések tekintetében a Tanács osztja a Parlament abbéli véleményét, hogy szükség van egy valódi európai uniós igazságügyi kultúra előmozdítására, többek között a különböző tagállamokból származó bírák, ügyészek és a jogi személyzet közvetlen cseréjének az elősegítésével, valamint az európai igazságügyi képzési hálózat aktív fejlesztésével.

A Tanács abban is egyetért a Parlamenttel, hogy az új Eurojust- és Europol-határozatok gyors és hatékony végrehajtására van szükség.

Végezetül szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek a kimerítő és részletes munkáért, amelyet a három, ma délután tárgyalt jelentésen végzett.

Gérard Deprez, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, természetesen nem az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében, hanem inkább képviselőcsoportom nevében szeretném megragadni ezt a rövid alkalmat arra, hogy Pagano asszony jelentésével kapcsolatban rendkívüli elismerésemnek adjak hangot. Gratulálok a jelentéséhez, Pagano asszony! Úgy gondolom, hogy a jelentés kidolgozása során rendkívül részletes listát állított össze azokról a pontokról, amelyeknek, biztos úr, kiemelt helyen kellene szerepelniük a stockholmi programban, amelynek előkészítésén a Bizottság, úgy tudom, aktívan dolgozik.

Engedjék meg, hogy a bírói képzés értékelésének fontosságáról már elhangzottak mellett kiemeljek két olyan pontot, amelyek a kölcsönös bizalom szempontjából alapvetők, és amelyek a gyökerét képezik annak, amiből a jövőben a kölcsönös elismerés létrejöhet. Elsőként az igazságszolgáltatás függetlensége. Jelenleg számos európai uniós tagállam nem rendelkezik a politikai hatalomtól vagy más hatalomtól független igazságszolgáltatással. Ez botrányos, és ezt a botrányos helyzetet fel kell számolni.

Másodsorban az eljárási biztosítékok. Amíg nem lehetünk biztosak abban, hogy bizonyos típusú bűncselekmények elkövetésével gyanúsított vagy vádolt személyeknek egyes országokban nem járnak hasonló eljárási biztosítékok, mint amilyenek más országokban léteznek, addig nehéz lesz a kölcsönös elismerés elvét széles körben elfogadtatni. Ez egy alapvető kérdés, amelyet szerettem volna ebben a vitában felvetni. Gratulálok Pagano asszonynak.

Csaba Sógor, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) A második világháború után meghúzott országhatárok közösségeket, családokat szakítottak szét. Európai, hozzánk közeli példára hivatkozom. Az egykori Magyarországhoz tartozó Szelmenc egyik része Nagyszelmenc néven jelenleg európai uniós tagország területének, Szlovákiának része, a másik része pedig, Kisszelmenc, Ukrajnában van.

2005. december 23-ig a két falu között határátkelő sem létezett. Hatvan éven keresztül éltek szülők, gyermekek, rokonok szétszakítottásban úgy, hogy évtizedekig nem találkozhattak. Az Unió hozta meg nekik a várva várt lehetőséget, a határátkelő megnyitását. Az idézett példa csak egy a sok száz vagy ezer közül, egyben nyomós érv arra, miért tárgyaljuk most ezt a jelentést.

A rendelettervezet eljárást hoz a tagállamok és a harmadik országok között létrejövő, a házassági ügyek, a szülői felelősség és a tartási kötelezettségek tekintetében a joghatóságról. A rendelet nem fogja a közösségi jogokat felülírni, hiszen csak abban az esetben alkalmazandó, amikor az adott tagállam bizonyítja, hogy konkrét, különösen a tagállam és a kérdéses harmadik ország közötti gazdasági, földrajzi, kulturális vagy történelmi kapcsolatokkal összefüggő érdeke fűződik ahhoz, hogy megkösse a kétoldalú ágazati megállapodást a harmadik országgal. Ugyanakkor a Bizottság megállapítja, hogy a javasolt megállapodás csak korlátozott hatást gyakorol a meglévő közösségi szabályok egységes és következetes alkalmazására, valamint az említett szabályok által létrehozott rendszer megfelelő működésére.

Köszönet a jelentéstevőnek Deprez, kollégának, hogy ezt a fontos uniós és unión kívül élő állampolgárok életét befolyásoló témát felvállalta, annál is inkább, mert a dokumentum egyensúlyt teremt a közösségi intézmények jogi hatásköre és a nemzeti államok hatásköre között.

Manuel Medina Ortega, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, úgy gondolom, hogy a Bizottság által benyújtott rendeletekről szóló javaslatok fontosak és szükségesek, és itt az Európai Parlamentben is fontos és szükséges volt számunkra az, hogy kiálljunk azon elv mellett, amely mellett a két előadó, Zwiefka úr és Deprez úr, is kiállt, és amely a közösségi hatáskör elve.

Ez egy, a Közösség hatáskörét érintő kérdés, amelynek esetében gyakorlati okokból tanácsos fenntartani bizonyos, a tagállamok által is gyakorolható hatásköröket, de ahogyan azt Barrot úr is mondta, ezek idejét és alkalmazási körét korlátozni kell. Nincs lehetőség arra, hogy a Közösség lemondjon hatásköre gyakorlásáról, és sem a Tanácsnak, sem pedig a Bizottságnak és a Parlamentnek sincs felhatalmazása arra, hogy lemondjon a közösségi hatáskörökről.

Ezt megállapítva – miszerint ez egy kivételes eljárás – úgy gondolom, hogy az általunk megvitatott és benyújtott módosítások, amelyeket, úgy vélem, hogy a Parlament holnap el fog fogadni, lehetővé fogják tenni, hogy ez az intézkedéscsomag első olvasatban elfogadásra kerüljön. Ugyanakkor remélem, hogy a Bizottság részéről a következő szakaszban és azt követően előre léphetünk egy valódi európai magánjogi rendszer kialakításához. Ez egyre inkább szükségessé válik, amint arra előző felszólalásában például Sógor úr is utalt. Olyan problémákról beszélünk, amelyek a legközvetlenebb módon érintik az embereket, és amilyen mértékben mi képesek vagyunk a problémáik megoldására, olyan mértékben fogják belátni az emberek azt, hogy az Európai Uniónak funkciója is van.

Végezetül, elnök úr, szeretnék gratulálni képviselőtársaimnak, Deprez úrnak és Zwiefka úrnak, továbbá köszönetet mondani a Bizottságnak és a Tanácsnak, hogy készek voltak együttműködni velünk ebben a kérdésben.

Sarah Ludford, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Pagano asszonynak kiváló jelentésért és együttműködéséért a kompromisszumos módosítások kidolgozása során, amelyekben például az én javaslataim közül is helyet kapott néhány.

Úgy gondolom, hogy a Parlament ezzel határozott jelzést küld a jövőbeli európai büntetőjogi térséggel kapcsolatos ambícióiról, köztük arról a kettős célról, hogy a bűnösök kerüljenek bíróság elé, ugyanakkor a vádlottak és az áldozatok jogai se sérüljenek. A jelentés méltán emeli ki az olyan kulcsfontosságú kérdéseket, mint a jogszabályok végrehajtásának terén végzett ellenőrzés szükségessége, a bírák, ügyészek és védőügyvédek képzésének megerősítése, valamint az eljárási biztosítékok garantálását célzó új jogszabályok alkotása, ahogyan azt Gérard Deprez is hangsúlyozta.

Az európai elfogatóparancs hatékony eszköz a bűnösök bíróság elé állítására, és nagyon sajnálom, hogy a brit konzervatívok ellenezték azt. Ugyanakkor biztosítani kell – és a kormányoknak is biztosítaniuk kell –, hogy az európai elfogatóparancsot ne használják jelentéktelen ügyekben, például olyan személyek üldözésére, akik elloptak egy disznót, vagy nem fizették ki a hotelszámlájukat. A kihallgatást segítő általános jellegű, önkényes adathalászatra (ún. fishing expedition) sem szabad felhasználni, sokkal inkább a vádemelés és a büntetőeljárás céljából történő átadásra kellene koncentrálni.

Az európai elfogatóparancs – amint azt mások már korábban elmondták – és a büntetőjog egésze a kölcsönös bizalomra épül. A tagállamoknak tehát meg kell mutatniuk, hogy érdemesek erre a bizalomra, méghozzá

azáltal, hogy magas színvonalú jogi rendszert építenek ki, és tiszteletben tartják például az Európai Emberi Jogi Egyezményt és a strasbourgi bíróság ítéleteit. Nem adhatunk át embereket az európai elfogatóparancs alapján olyan európai uniós országoknak, amelyek aztán olyan harmadik országba küldik vissza őket, ahol kínzásnak vannak kitéve. Ha semmibe veszik a strasbourgi bíróságot, akkor az európai elfogatóparancsban foglalt alapvető jogokról szóló biztosítékokhoz kell folyamodni. Úgy gondolom, az európai kormányok kihúzták magukat azon kihívás alól, hogy fellépjenek jogrendszerük lényegi különbségei, valamint a tisztességes eljárás és az emberi jogok nem teljes körű tiszteletben tartása ellen.

Kísérletet kell tennünk arra is, hogy a jövőben a büntetőjog területén a jogszabályok jobb minőségét biztosítsuk. Remélhetőleg Lisszabont követően – nagy örömmre szolgál, hogy a cseh szenátus ratifikálta a Lisszaboni Szerződést – kevesebb olyan sehova sem vezető tagállami javaslatot harangoznak majd be a sajtóban, amelyeket aztán, még ha jóvá is hagynak, sohasem hajtanak megfelelően végre. Az európai uniós szintű igazságszolgáltatás és a jogi normák magas színvonala polgáraink számára kulcsfontosságú, amikor más országokban járnak, dolgoznak és alapítanak céget, valamint amikor idegen nyelven próbálják megértetni magukat. Legfőbb ideje gondoskodnunk arról, hogy ha bárki egy másik tagállam büntetőjogi rendszerében találja magát, akkor tájékoztatást kapjon a jogairól és megfelelő jogsegélyben, tolmácsolásban és fordításban részesüljön.

Végezetül, nagyon csalódott vagyok, hogy a brit kormány egyike volt azoknak, akik blokkoltak egy, az eljárási jogokra vonatkozó intézkedést. Remélem, a jövőben még változik a véleményük.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, részben egyetértek a három megvitatásra került jelentéssel.

Zwiefka úr jelentése könnyebben emészthető, mivel homogénebbé és mindent összevetve átláthatóbbá teszi a tagállamok és nem európai uniós országok között az ágazati kérdésekben létrejövő kétoldalú megállapodásokról szóló tárgyalásokra és azok megkötésére vonatkozó eljárást.

Ami Deprez úr jelentését illeti, lényegében egyetértek annak második felével, ahol is arra utal, hogy a Bizottság részéről következetességre van szükség, ha az igazságügyi együttműködés területén a külkapcsolatokra vonatkozó közösségi politikát kívánunk kialakítani. Amikor azonban felmerül a lehetősége annak, hogy a tagállamok maguk kössenek megállapodásokat, akkor nacionalistaként természetesen örülök ennek, és remélem, hogy ez nem egy időben és hatályában szükségszerűen korlátozott eljárás.

Végül, őszintén szólva, kételyeim vannak Pagano asszony európai parlamenti ajánlásával kapcsolatban. Hálás vagyok azért, hogy kiemelte és támogatta az *e*-igazságszolgáltatás használatát, annál is inkább, mivel én voltam a felelőse az arról szóló jelentésnek, és továbbra is hálával tartozom azoknak, akik a siker érdekében együttműködtek velem. Az áldozatok, valamint a gyanúsítottak és a vádlottak alapvető szabadságjogaival, továbbá a bírák és az igazságügyi dolgozók jogi képzésének szükséges végrehajtásával kapcsolatos ismereteim alapján azonban meg kell, hogy jegyezzem, hogy még nagyon hosszú út áll előttünk ezen a területen – legalábbis Olaszországban. Továbbá, ami az európai elfogatóparancsot illeti, kételyeim őszintén szólva nyílt ellenkezésbe csapnak át. Mindazonáltal szeretnék köszönetet mondani az előadónak az e kérdésekkel kapcsolatban végzett hozzáértő és pontos munkáért.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Elnök úr, szeretnék én is gratulálni a három előadónak, Zwiefka úrnak, Deprez úrnak és Pagano asszonynak. Árnýkelőadóként szeretnék Pagano asszonynak külön is gratulálni és köszönetet mondani kedves szavaiért, valamint azért is, hogy a jelentés elkészítése során szorosan együttműködött velem. Szeretném azzal kapcsolatos elégedettségemet is kifejezni, hogy a biztos úr szerint a Bizottság szinte az összes, a jelentésben szereplő pontot elfogadja. Ilyen formán teljes mértékben támogatom Pagano asszony jelentését és természetesen mindent, amit ma a Ház előtt elmondott.

Biztos úr, tíz év telt el azóta, hogy az Európai Tanács Tamperében bejelentette annak a stratégiai célnak az elfogadását, hogy jöjjön létre a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének térsége az Európai Unióban, tíz év telt annak bejelentése óta, hogy az igazságügyi együttműködés sarokkövét a legfelsőbb bíróságok határozatainak kölcsönös elismerése, illetve az azokkal szembeni kölcsönös bizalom képezi. Azt kell, hogy mondjam, hogy nagyon kevés lépés történt ebbe az irányba.

Így, miközben a polgári jog területén számos előrelépés történt, addig a büntetőjog esetében szinte minden maradt a régiben. Reméljük, hogy a Lisszaboni Szerződés elfogadásával nagyobb előrelépés történik ebbe az irányba.

Biztos úr, még ennek a minimális eljárási biztosítékokra vonatkozó javaslatnak az esetében sem történt előrelépés, és azt kérjük – és ezeket a szavakat egyúttal a Tanácsnak is szánjuk –, hogy Ön mozdítsa ezt előre. Végezetül azzal zárnám felszólalásomat, hogy természetesen vannak különbségek az egyes igazságügyi rendszerek között, de van lehetőség a konvergenciára is. Ezért van szükség annak a javaslatnak a végrehajtására, amely a jogrendszerek különbségeinek és hasonlóságainak vizsgálatára egy szakértői csoportot hozna létre, hogy aztán jogszabályaink konvergenciájáról konkrét szakértői ajánlásokkal, az igazságügyi rendszerek iránt pedig kölcsönös bizalommal rendelkezünk.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Elnök úr, a polgári jog területén, a közösségi vívmányoktól eltekintve, számos kétoldalú megállapodás került megkötésre a tagállamok és harmadik országok között. Az EK-Szerződés 307. cikkének értelmében a tagállamoknak minden olyan rendelkezést ki kell küszöbölniük ezekben a megállapodásokban, amelyek nem egyeztethetők össze a közösségi vívmányokkal.

Az Európai Bíróság 2006. februári, 1/03. sz. véleményében megállapította, hogy a Közösség kizárólagos hatáskört szerzett arra, hogy harmadik országokkal nemzetközi megállapodásokat kössön a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról. Felmerül a kérdés, hogy az ezekkel az országokkal ezekben az ügyekben megkötött vagy tervezett valamennyi kétoldalú megállapodást közösségi megállapodásokkal kell-e felváltani? Vagy kapjanak a tagállamok továbbra is felhatalmazást ilyen megállapodások megkötésére, amennyiben az a Közösségnek nem áll érdekében?

Ezt az eljárást azonban, amely kivételt képez a szabály alól, nagyon konkrét feltételeknek kell alávetni, mind a mechanizmus alkalmazási körének, mind pedig az érvényesség időtartamának tekintetében. Ezért fontos, hogy a Bizottság a külkapcsolatokra vonatkozó közösségi politikának a polgári és kereskedelmi ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén történő kialakítását szem előtt tartva dolgozzon ki stratégiát, és határozza meg a prioritásokat.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, rövid leszek, mert csak az elégedettségemnek adhatok hangot azzal kapcsolatban, ahogyan a Parlament hozzájárult a szabadság, a biztonság, az igazságosság és a jog azon térségének a megvilágításához, amelyet az Unióban létre szeretnénk hozni; üdvözlök mindent, ami elhangzott, különösen a kölcsönös elismerés elvével kapcsolatban, amely maga is visszavezet bennünket a bírák közötti kölcsönös bizalomhoz.

Való igaz, hogy, amint azt előttem nagyon jól elmagyarázták, van lehetőség az igazságügyi rendszerek konvergenciájára, amelyet a büntetőperек esetében minimális eljárásokkal kellene formalizálni. Valóban úgy gondolom, hogy mindez előkészíti az utat egy jó stockholmi programhoz, és ezért szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek.

Ami a többit illeti, megerősíthetem, hogy valóban lehetséges lesz intézményi keretrendszer felállítani a kétoldalú megállapodások számára, de a Közösségnek és a Bizottságnak kizárólagos hatáskörrel kell rendelkezniük. Ennyit tudok elmondani. Nem szeretném meghosszabbítani a vitát. Még sok dologról lehetne beszélni.

Mindenekelőtt hálás vagyok a Parlamentnek, és el kell mondanom – mivel több alkalommal már nem lesz szólni –, hogy biztosként nagyon sok tapasztalattal gazdagodtam abból a szempontból, hogy valóban úgy érzem, a Bizottság és az Európai Parlament közötti pozitív szövegség – elnézést kérek az elnökségtől, amiért ezt kiemelem, de ez az igazság – gyakran képes az általános európai érdek kihangsúlyozására és előremozdítására.

Ugyanakkor természetesen hálás vagyok az elnökség támogatásáért. Szinergiára van szükség a három intézmény között, de köszönet jár az Európai Parlamentnek, amiért ma este ismét csak egy nagyon jó jelentéssel szolgált számunkra. Köszönöm, Pagano asszony.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, ez a vita rendkívül érdekes volt, és úgy tűnik, hogy nagyon közel járunk ahhoz, hogy első olvasatban megállapodás szülessen az alkalmazandó jogra vonatkozó javaslatról. Ha megengedik, nem is csupán egy megállapodásról van itt szó, hanem korrekt és kiegyensúlyozott megállapodásról. Úgy gondolom, ez kiváló példája a Parlament, a Bizottság és a Tanács együttműködésének.

Meggyőződésem, hogy a tagállamok jó hasznát fogják venni a két jövőbeli rendelet által bevezetendő eljárásnak, amelynek segítségével megteremthetik bizonyos olyan harmadik országokkal fenntartott kapcsolataik megfelelő jogi kereteit, amelyekkel különleges kötelékek kötik össze őket.

Amint azt már korábban is hangsúlyoztam, az alkalmazandó jogra vonatkozó javaslatról első olvasatban elért megállapodás kihat a családjogra vonatkozó, másik javaslatra is, mivel a két szöveg nagyrészt azonos. Így az első olvasatban elért megállapodással a másik javaslat korai elfogadásának útját is egyengettük. Ez valóban kívánatos fejlemény.

Nagyon sok tagállamnak fűződik például különleges történelmi vagy társadalmi kapcsolatokkal összefüggő érdeke ahhoz, hogy lehetősége nyíljon harmadik országokkal való megállapodások megkötésére olyan családjogi ügyekben, mint a szülői felügyelet, a láthatási jogok és a tartási kötelezettségek.

Végül, a Tanács nevében szeretnék köszönetet mondani a Parlamentnek az európai uniós büntetőjog kidolgozása területén tett ösztönző ajánlásokért, amelyek Maria Grazia Pagano asszony jelentésének képezték a tárgyát. Szeretném megköszönni a Parlamentnek ezt a termékeny vitát és a kiváló eredményt.

Tadeusz Zwiefka, előadó. – (PL) Elnök úr, amikor elkezdtük ezt a munkát, akkor tudatában voltunk annak, hogy vékony jégen járunk. Egyrészt a jogi eszközök, amelyeken dolgoztunk, kivételes jelleggel és különleges jelentőséggel bírtak. Másrészt tudatában voltunk az idő múlásának is, annak, hogy feltartóztathatatlanul közeledik az Európai Parlament jelenlegi hivatali ciklusának vége, végül harmadsorban a tagállamok és az Európai Unió polgárai is azt várták, hogy legalább valamely pontosan meghatározott időpontban kapjanak segítséget problémáik megoldásához, amelyek olyan nagyon nehezek, de egyben olyan fontosak is számukra.

Az, hogy elértük azt a szintet, amelyen ma lezárjuk a vitát, és amely valószínűleg sikerhez vezet majd első olvasatban, csupán annak a szándékunknak köszönhető, hogy jó eredményt akartunk elérni, miközben természetesen teljes mértékben tiszteletben tartottuk a közösségi jogot, hogy egy olyan eszközt akartunk kidolgozni, amely illeszkedik az Európai Unió jogrendszerébe, és hogy jól szerettünk volna együttműködni.

Ezért szeretném még egyszer őszinte hálámat kifejezni Deprez úrnak az annak érdekében tett kitartó erőfeszítéseiről, hogy ne lépünk át bizonyos határokat. Őszintén köszönetet szeretnék mondani Kohout úrnak is a cseh elnökség képviselői által végzett szokatlanul dinamikus munkáért és Barrot biztos úrnak a Bizottság képviselőinek valóban tökéletes együttműködéséért. Szeretnék azoknak a képviselőtársaimnak is köszönetet mondani, akik ma felszólaltak, és akik munkánk minden szakaszában hozzájárultak a végső sikerhez, továbbá munkatársainknak is, különösen a Jogi Bizottság részéről, akik valóban óriási szívvel és nagyon kemény munkával járultak hozzá a végső sikerhez.

Gérard Deprez, előadó. – (FR) Elnök úr, nem lesz szükségem két percre. Úgy gondolom – válaszolva arra, amit a Tanács részéről felhívásnak, Zwiefka úr részéről pedig kívánságnak véltem –, hogy mivel jól működünk együtt, amennyire a dolog rajtam áll, holnap első olvasatban létre fog jönni a megállapodás. Ezért a szavazási utasításokban, amelyeket politikai barátainknak fogok adni, azt fogom nekik tanácsolni, hogy szavazzák meg a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott tárgyalások során létrejött megállapodás szövegét, tekintet nélkül, szeretném hozzátenni, a saját érzéseimre és azokra a javításokra, amelyeket szerettem volna a szövegen elvégezni.

Ettől eltekintve, elnök úr, mivel maradt még egy kis időm, szeretném ezt ahelyett, hogy továbbra is a jelentéseinkről beszéljek, arra felhasználni, hogy elmondjam a miniszternek, mennyire örülök annak, hogy a cseh szenátus a mai napon jóváhagyta a Lisszaboni Szerződést. Úgy gondolom, hogy az általunk végzett munka mellett, ez a valódi jó hír, ez a nap legfontosabb jó híre.

(Taps)

Köszönöm mindenkinek, aki ezért dolgozott, mivel mindannyian tudjuk, hogy a körülmények nem voltak könnyűek. Országunkban erős ellenszélbe ütköztek. A legutóbbi politikai események sem feltétlenül könnyítettek a helyzeten, ezért szeretném, ha tolmácsolná hálánkat mind a hatóságok, mind pedig országának polgárai felé. Ma jól szolgálták az európai ügyet!

Maria Grazia Pagano, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretném megköszönni a Tanácsnak, hogy támogatta az elveket és legfőképpen Barrot biztos úrnak, ha megengedi, akivel nagyon eredményes megbeszéléseket folytattam, amelyek rendkívül hasznosnak bizonyultak abban a munkában, amelyet azután a Ház elé tártunk. Azoknak a képviselőknek is szeretném hálámat kifejezni, akik részt vettek a jelentés kidolgozásában, ötletekkel szolgáltak és természetesen minden tapasztalatukat latba vetették, mindenekelőtt Demetriou úrnak, Ludford asszonynak és a kiváló Deprez úrnak.

El szerettem volna mondani, hogy Demetriou úr, Ludford asszony és Deprez úr fején találták a szöveget; felismerték az Európai Unióra váró kihívást, hiszen a közös európai igazságügyi kultúra kialakítása – ami természetesen a Deprez úr által említett tényezők elleni komoly küzdelmet jelent –, az igazságszolgáltatás

függetlenségének elérése, a garanciák biztosítása és a különböző igazságügyi rendszerek különbségeinek kiegyenlítése jelentik az előttünk álló kihívásokat. Mindezek ellenére úgy gondolom, hogy az általunk végzett munka optimizmusra ad okot.

Szeretném elmondani Romagnoli úrnak – a saját nézőpontomból mondom ezt, amelyben neki is osztoznia kellene – hogy lényegében amiatt, ahogyan a helyzetre tekintenek, minden bizonnyal van példa Olaszországban a pesszimizmusra, de hajlandónak kell lennünk az optimizmusra, és az a munka, amelyet Ön is, Romagnoli úr, végzett és a jelentéshez való hozzájárulása is azt jelzi, hogy együtt fel tudjuk építeni az Európai Uniót, és az Európai Unió számunkra, olaszok számára is valósággá vált.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap, csütörtökön déli 12 órakor kerül sor.

(Az ülést néhány pillanatra felfüggesztik.)

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

14. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0231/2009).

A következő, a Tanácshoz intézett kérdések kerültek benyújtásra.

Kohout úr képviseli a Tanácsot. Szeretném megragadni az alkalmat, hogy üdvözljem a cseh szenátus mai döntését, amely nagy reményekre jogosít a Lisszaboni Szerződés jövőbeli ratifikációjára nézve.

Elnök. – 1. kérdés **Manuel Medina Ortega** részéről (H-0205/09)

Tárgy: Az európai kulturális alkotások védelme

Tekintettel az európai kulturális alkotásokat alacsony kalózmásolatok növekvő tömegére, milyen intézkedéseket javasol a Tanács ezeknek az alkotásoknak a tényleges védelmére?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, köszönöm a cseh elnökséghez és a szenátushoz intézett kedves szavait. Mi is nagyon örülünk, hogy most már sokkal erősebben világít a zöld jelzés a Lisszaboni Szerződésnek, mint néhány órával ezelőtt.

Válaszolva az első kérdésre, szeretném elmondani, hogy a Tanács osztozik a tisztelt képviselő által kifejezett azzal kapcsolatos aggodalmakban, hogy a védett alkotásokról készülő jogosulatlan másolatok problémájának megoldásához átfogó megközelítésre van szükség. Az európai alkotók innovatív tevékenységének és következésképpen az európai gazdaság versenyképességének védelmében és elősegítésében kifejtett átfogó erőfeszítéssel összefüggésben mind az Európai Parlament, mind pedig a Tanács politikai prioritásként kezeli ezt a kérdést.

Az Európai Parlament és a Tanács elfogadták a 2004/48/EK irányelvet, amely megteremti a szellemi tulajdonjogok érvényesítésének közösségi kereteit, és jelenleg egy olyan büntetőjogi intézkedésről szóló irányelvjavaslaton dolgoznak, amelynek célja, hogy biztosítsa e jogok érvényesítését.

A már érvényben lévő jogi keret szilárd alapot nyújt a tagállamoknak a szellemi tulajdonjogok tényleges védelméhez, beleértve a kalózmásolatok elleni fellépést. Ezenkívül az Európai Közösség és a tagállamok folyamatban levő tárgyalásokban is részt vesznek, például a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás-tervezetről, annak érdekében, hogy a szellemi tulajdonjogok védelmét nemzetközi szinten hatékonyabbá tegyék.

2008. szeptember 25-én a Tanács elfogadott egy állásfoglalást azokról a konkrét intézkedésekről, amelyeket a tagállamoknak és a Bizottságnak a hamisítás és a szerzői jogi kalózkodás elleni küzdelemre irányuló átfogó európai terv keretében kell fogantatni. Ezenkívül a Bizottság 2008. januári közleményére válaszul a Tanács 2008 novemberében következtetéseket fogadott el a kreatív online tartalom belső piaci helyzetéről, kiemelve többek között, hogy szükség van a szerzői jogi oltalom alatt álló tartalom jogszerű online kínálatának elősegítésére és támogatására, mint a jogosulatlan másolás hatékony visszaszorításának fontos eszközére.

A vámok területén a Tanács elfogadta az egyes szellemi tulajdonjogokat feltehetően sértő áruk elleni vámhatósági intézkedésekről és az ilyen jogokat ténylegesen sértő áruk ellen hozandó intézkedésekről szóló 1383/2003/EK rendeletet. Ez a rendelet megállapítja azokat a feltételeket, amelyek alapján a vámhatóságok intézkedhetnek, amennyiben árukkal kapcsolatban valamely szellemi tulajdonjog megsértésének gyanúja merül fel, és azokat az intézkedéseket is, amelyeket az illetékes hatóságoknak kell megtenniük, amennyiben az árukról megállapítják, hogy azok illegálisak.

A Közösség többek között számos vámügyi együttműködésről szóló megállapodást kötött, mint például a nemrégiben Kínával létrejött megállapodást, annak érdekében, hogy javítsa és elősegítse az együttműködést harmadik országok vámhatóságaival, többek között a hamisított és jogosulatlanul másolt áruk visszaszorítására. Ezek a megállapodások az Európai Közösség és a partnerországok vámhatóságai között folyó együttműködés gyakorlati eszközei és módjai. Ezeket a megállapodásokat az általuk létrehozott vám-együttműködési vegyes bizottságok keretében folyamatosan végrehajtják és frissítik.

Többoldalú szinten a Tanács tevőlegesen hozzájárul a Vámügyi Világszervezet védnöksége alatt végzett munkához.

Végezetül a Tanács 2009. március 16-án elfogadott egy állásfoglalást az Európai Uniónak a szellemi tulajdonjogok megsértése elleni küzdelemre irányuló 2009-2012-es vámügyi cselekvési tervéről, amely a fent említett 2008. szeptember 25-i állásfoglalást követte.

A Tanács nyitott marad minden olyan további jövőbeni kezdeményezés megvizsgálására, amelynek célja a hamisítás és a szerzői jogi kalózkodás elleni küzdelem megerősítése annak érdekében, hogy a jogosultak átfogó védelemben részesüljenek. A Tanács értékeli az Európai Parlament valamennyi, ezt a célt szolgáló, hasonló törekvését.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Köszönöm szépen a választát, elnök úr. Úgy gondolom, hogy a Tanács valóban érti, hogy mi a probléma, de mégis szeretnék ragaszkodni ehhez a ponthoz, és megkérdezni Öntől, a Tanács soros elnökétől, hogy a Tanács tudatában van-e annak, hogy az európai kulturális termelés jelenleg a minimális szintet sem éri el.

Az Európai Uniónak a kreatív alkotások védelmére vonatkozó joga egy elmaradott országának felel meg, és ennek következményeként kulturális termelésünk is az elmaradott országok szintjére süllyed. Ez különösen az audiovizuális ágazatban szembetűnő, ahol a termelés nagy része Európán kívül, elsősorban az Egyesült Államokban, folyik, mivel az az ország megvédi a kreatív alkotásokat. Ha Európa nem védi meg a kreatív alkotásokat, akkor azok el fognak tűnni. Tudatában van a Tanács annak a felelősségnek, amelyet jelen pillanatban visel?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Kérdésem a következőkre vonatkozik: Trautmann asszonynak a távközlési csomaggal kapcsolatos kompromisszumos módosítását ma itt a Parlamentben leszavazták. Ez azt jelenti, hogy helyzetbe hozta Sarkozy elnök urat az általa elképzelt „három csapás” megoldással. Hogyan értékeli a cseh elnökség a mai európai parlamenti szavazást, tekintettel az európai alkotóművészekre, akik meg akarják védeni internetes jogait?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, csak szeretném biztosítani a tisztelt képviselőt arról, hogy a Tanács nagyon is tudatában van annak, hogy ez egy jelentős tevékenység, és valódi fenyegetést jelent az európaiak és az Európai Unió kulturális javaira. Úgy gondolom, hogy a Tanács által az elmúlt hónapok és évek során életbe léptetett intézkedések felsorolásából nyilvánvaló, hogy ezeket a kérdéseket prioritásként kezeltük és fogjuk is kezelni, még az átfogó európai terv keretein belül is, amely konkrét cselekvési célokat határozott meg, úgymint, egy a hamisítással és a szerzői jogi kalózkodással foglalkozó európai megfigyelőközpont felállítását. Úgy gondolom, hogy ebben az összefüggésben le kell szögezni, hogy a Tanács elismeri felelősségét, tudatában van az érintett probléma komolyságának és határozott szándéka, hogy konkrét lépéseket tegyen ebben az ügyben. Ami a távközlési csomagot illeti, mind az előző, mind pedig a cseh elnökség nagy energiákat fektetett ebbe az ügybe. Csalódottak vagyunk, hogy a teljes kompromisszumot, beleértve a szerzői jogi kalózkodás elleni rendelkezést is, elutasították. Szeretnék hangot adni abbéli reményemnek, hogy további eljárásokat követően végül megszavazzák a megállapodás szerinti távközlési csomagot. Ennek ellenére csalódott vagyok, hogy a tisztelt képviselő által említett okok miatt a csomag ma nem került elfogadásra.

Elnök. – 2. kérdés **Gay Mitchell** részéről (H-0207/09)

Tárgy: Éghajlatváltozás

Tekintettel a cseh elnök, Václav Klaus, éghajlatváltozással szembeni közismerten szkeptikus véleményére, hogyan kívánja a Tanács biztosítani, hogy az európai uniós tagállamok és polgárok döntő többségének nézeteit, amelyek szerint az ember előidézte éghajlatváltozás tudományosan megalapozott, tiszteletben tartás, különös figyelemmel a Koppenhágai Klímacsúcs előkészületeire és a küszöbön álló svéd elnökségre?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Tavaly márciusban a Tanács és a tavaszi Európai Tanács tovább finomította a nemzetközi éghajlatváltozásról szóló tárgyalásokra vonatkozó új álláspontját, különös tekintettel a koppenhágai konferenciára.

2009. március 19-20-i ülésén a Tanács hangsúlyozta abbéli meggyőződését, hogy a gazdasági válság és a válaszként arra adott politikai intézkedések lehetőséget biztosítanak arra, hogy elérjük a szükséges gazdasági reformokat, ugyanakkor felgyorsítsuk a biztonságos és fenntartható, alacsony széndioxid-kibocsátású és az erőforrásokat hatékonyan felhasználó gazdaság irányába mutató reformokat.

A 2009. márciusi Európai Tanács elnökségi következtetései megállapították, hogy az Európai Unió továbbra is elkötelezett amellett, hogy vezető szerepet játsszon, és mindent megtegyen azért, hogy 2009 decemberében Koppenhágában globális és átfogó klímaegyezmény szülessen a globális felmelegedés mértékének 2°C alá szorításáról. Az Európai Tanács júniusi ülésén további megbeszéléseket fog folytatni ezekről a kérdésekről.

Ebből a célból az Európai Tanács emlékeztetett az EU azon kötelezettségvállalására, hogy egy ilyen megállapodáshoz 30%-os csökkentéssel járul hozzá, feltéve, hogy más fejlett országok is kötelezettséget vállalnak a kibocsátás hasonló mértékű csökkentésére, és ahhoz felelősségük és képességeik szerint a magasabb fejlettségi szintű fejlődő országok is megfelelő mértékben hozzájárulnak.

Avril Doyle (PPE-DE), a szerzőt helyettesítve. – Szeretnék köszönetet mondani a cseh elnökségnek a bizottságban betöltött elnöki szerepért, valamint az ezzel kapcsolatos véleményükért.

Amint azt már egyik kollégájától korábban is megkérdeztem, kaphatnánk-e most, amikor is közeledik az ENSZ Éghajlatváltozási Konferenciájának 15., döntő fontosságú, felek közti ülése ez év decemberben Koppenhágában, biztosítékot arra, hogy a cseh kormány lelkesen fog támogatni egy megfelelő és teljes mértékben igazságos globális megállapodást a széndioxid-kibocsátás világszintű csökkentéséről?

Elnökségüket úgy kezdték, hogy klímaszkeptikusok hírében álltak. Meg tudja erősíteni, hogy megtértek és teljes mértékben egyetértenek azzal a jogalkotási klíma- és energiacsomaggal, amelyet a Parlament tavaly decemberben elsőprő többséggel elfogadott?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, a kérdésre válaszolva szeretném először is elmondani, hogy mi – úgymint a cseh kormány és a Cseh Köztársaság – sohasem voltunk szkeptikusak az éghajlatváltozással szemben. Nem hiszem, hogy az, amit beszédemben a márciusi Európai Tanács által elfogadott egyes következtetésekről, és a cseh kormány részvételével zajló korábbi Európai Tanácsok ülésein elfogadott egyes intézkedésekről, valamint arról mondtam, hogy a kormány egyetért ezekkel a következtetésekkel, bármilyen módon arra utalna, hogy akár a távozó kormány, akár az új, pénteken hivatalba lépő kormány bármilyen formában változtatott volna a véleményén. Ilyen értelemben elmondhatjuk, hogy követni fogjuk a korábbi Tanácsok által javasolt vagy kijelölt utat, és arra törekszünk, hogy az Európai Unió a közelgő júniusi EU csúcson minden tőle telhetőt megtegyen annak érdekében, hogy az ehhez kapcsolódó összes probléma és nehézség ellenére előrelépés történjen az Európai Tanács mandátumának és a koppenhágai tárgyalási keret előkészítésében. A kérdésben a cseh elnökre tett utalást véltem felfedezni, de határozottan és őszintén mondhatom, hogy két nappal ezelőtt Prágában csúcstalálkozóra került sor Japánnal, amelyen az EU nevében Klaus elnök úr elnökölt, és ha bármi olyat észleltek, ami nem felelt meg az EU egységes, klímáról alkotott nézetének, akkor, kérem, tudassák azt velem, habár tudom, hogy semmi ilyesmire nem került sor. Ennek fényében ezeket az aggodalmakat érthetőnek, de alapjában véve nem teljesen indokoltnak tartom, és remélem, hogy sikerült őket eloszlatnom.

Elnök. – 3. kérdés **Avril Doyle** részéről (H-0210/09)

Tárgy: A Lisszaboni Szerződés és a cseh elnökség

Tájékoztatást tudna-e adni a Tanács a Lisszaboni Szerződés ratifikációjának lehetséges menetrendjéről a Cseh Köztársaságban?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, mai bevezető beszédében bejelentést tett, amelyben gratulált a Cseh Köztársaságnak ahhoz, hogy a szenátus világos többséggel jóváhagyta a Lisszaboni Szerződést. Úgy vélem, hogy – jelen pillanatban – ez a legjobb válasz a feltett kérdésre.

Avril Doyle (PPE-DE). – Köszönöm a cseh miniszternek, és személyén keresztül gratulálok a cseh szenátus vezetőjének és valamennyi tagjának is. Most már mind a felső-, mind pedig az alsóház jóváhagyta a ratifikációt.

A Parlament ír képviselőjeként most azt is gondolhatnám rólam, hogy bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű. Írországból még komoly munka áll előttünk. A lengyeleknek és a németeknek is van még mit tenniük.

De kérhetném, hogy jelezze, Klaus elnök úr várhatóan elfogadja-e, és ha igen, akkor mikor, a felső- és az alsóház arra vonatkozó kívánságát, hogy hagyja jóvá – vagy ha úgy tetszik, írja alá – a Szerződés teljes ratifikációját? Még egyszer köszönöm. Nagyon örülök a cseh szenátusban elért eredménynek.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, gratulálok a cseh elnökségnek a szenátus döntéséhez. Ennek ellenére meg kell állapítanom, hogy az intézmények közötti együttműködés számos területével természetesen elégedetlenek vagyunk Európában, és ezért tárgyaltunk az elmúlt nyolc év során erről a reformszerződésről. Talán lehetséges lenne a Cseh Köztársaságban is vitát folytatni arról, hogy valójában mi is olyan zavaró ebben a szerződésben, és hogy Klaus elnök úr milyen alternatívákat tudna kínálni Európa lakosságának annak érdekében, hogy leküzdje azt a jelenlegi elégedetlenséget, amelyre nagy hangon hivatkozik, és milyen megoldási kezdeményezéseket lát? Jelenleg csak annyi ismeretes, hogy meg akarja akadályozni a reformot, de pozitív javaslatokkal nem szolgál.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, miután Klaus elnök úr merő egocentrizmusból ártott országának nemzeti tekintélyének, szeretnék én is gratulálni a cseh elnökségnek és elmondani, hogy ez egy első osztályú elnökség volt, és örülök, hogy parlamenti szempontból a szerződés ratifikációjával zárul.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, szeretném megköszönni elismerő szavait és gratulációját a Lisszaboni Szerződés szenátusbeli jóváhagyásához. Klaus elnök úrnak megvannak a saját nézetei, és a Cseh Köztársaságban mi tiszteletben tartjuk a véleményét, amely része a vélemények demokratikus spektrumának. Ami a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos vitát illeti, ez nagyon intenzívnek bizonyult, és a témában folytatott hosszú vitákat követően éppen ezért nem került még a Lisszaboni Szerződés a szenátusban jóváhagyásra. A szerződés mellett nagy többségben leadott szavazatok – 80 jelenlévő szenátorból 54 – közül többet a Polgári Demokratikus Párt (ODS) szenátorai adtak le (ezt a pártot egykor Klaus elnök úr alapította), ami jelzi az „eurorealizmus” jelenlétét a Cseh Köztársaságban, az Európáért és az Európai Unióért érzett nagyon erős társfelelősséget, valamint az európai integrációs folyamat folytatására és az abban való aktív részvételre irányuló szándékot is. Ami a cseh parlament mindkét házában a jóváhagyását megkövetelő alkotmányos berendezkedést illeti, az valóban előfeltétele a ratifikációnak, amely aztán az elnöki aláírásban teljesedik ki. Ebben a tekintetben az alkotmány semmiféle határidőt nem szab, és pillanatnyilag nem is szeretnék spekulációkba bocsátkozni azzal kapcsolatban, hogy mely időpontban fogja az elnök a szerződést aláírni. A jelenlegi helyzet még magának a Cseh Köztársaságnak is új. Nagy kő esett le a szívünkről és természetesen nagyon boldogok vagyunk. Természetesen további konzultációkat és megbeszéléseket fogunk folytatni azzal a céllal, hogy a ratifikáció a lehető legrövidebb időn belül záruljon le.

Elnök. – 4. kérdés **Bernd Posselt** részéről (H-0213/09)

Tárgy: Horvátország, Macedónia és Délkelet-Európa

Hogyan ítéli meg a Tanács annak a lehetőségét, hogy Horvátországgal még ebben az évben lezáruljanak a csatlakozási tárgyalások, hogy a Macedóniával folytatandó tárgyalások időpontját még ebben az évben kitűzzék, és hogy a Horvátország és Macedónia között fekvő délkelet-európai államok, köztük Koszovó, európai perspektíváját pontosítsák?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, a Horvátországgal folytatott tárgyalások fontos és megerőltető szakaszukba értek. A tárgyalások megkezdése óta 22 fejezet került megnyitásra, amelyek közül hetet sikerült ideiglenesen lezárni. A tárgyalási folyamat lezárását nem lehet megjósolni. Amint tudják, a tárgyalások előrehaladását elsősorban Horvátországnak a csatlakozás előkészítésében mutatott előrelépése határozza meg, az, hogy a tárgyalási nyitó- és zárókritériumoknak, valamint a tárgyalási keret követelményeinek, valamint a stabilizációs és társulási megállapodásban foglalt kötelezettségeinek eleget tesz-e.

A felülvizsgált csatlakozási partnerség végrehajtása szintén fontos a további európai uniós integráció előkészítéséhez. A tárgyalási keretnek megfelelően a volt Jugoszláviával foglalkozó nemzetközi büntetőtörvényszékkel folytatott teljes körű együttműködés, beleértve a dokumentumokhoz való hozzáférést,

továbbra is alapvető. Ebben az összefüggésben érdemes emlékeztetni arra, hogy a Tanács több alkalommal kijelentette, hogy a tárgyalási keretnek és a csatlakozási partnerségnek megfelelően folytatni kell a jószomszédi viszonyok érdekében tett erőfeszítéseket – különösen a szomszédos országokkal fennálló kétoldalú problémákra, főként a határvitákra, kell megoldást találni.

Az elnökség sajnálja, hogy a Szlovéniával fennálló határvita kihat a Horvátországgal folytatott csatlakozási tárgyalások ütemére, és a helyszínen tapasztalt előrelépés nem felel meg a korábban regisztrált előrelépésnek. Amint tudják, az elnökség az előző és a soron következő elnökséggel, valamint a Bizottsággal együtt a közvetítés terén jelentős erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy előrelépés történjen a kérdésben. Ezenkívül az áprilisi Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa hasznos vitát folytatott a helyzet felmérésének érdekében.

Ami Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot illeti, szeretnék emlékeztetni az Európai Tanács 2005. decemberi határozatára, amelynek értelmében tagjelölt státuszt adott az országnak, különösképpen figyelembe véve a stabilizációs és társulási folyamat követelményeit, a tagsági kritériumokat, a partnerség prioritásainak végrehajtását, az ohridi keretmegállapodással kapcsolatos jogalkotási keret kialakításában elért számottevő előrelépést, valamint a stabilizációs és társulási megállapodás végrehajtásában, beleértve annak kereskedelemmel kapcsolatos rendelkezéseit is, 2001 óta felmutatott eredményeket.

A 2008. júniusi Európai Tanács alapján Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaság további lépéseket tehet az EU felé vezető úton, feltéve, hogy teljesülnek az Európai Tanács 2005. decemberi következtetéseiben megállapított feltételek, a koppenhágai politikai kritériumok, valamint a csatlakozási partnerség még nem teljesített kulcsprioritásai. Alapvető fontosságú marad a jószomszédi kapcsolatok fenntartása, ideértve a fő kérdés tárgyalásos úton történő, kölcsönösen elfogadható rendezését. A szabad és tisztességes választások kulcsfontosságúak. Az EBESZ/ODIHR választási megfigyelő missziójának előzetes jelentése szerint a március 22-én és április 5-én tartott választások jól szervezettek voltak, és a legtöbb nemzetközi normának és kötelezettségnek eleget tettek.

Ez fontos előrelépés az ország demokráciájának szempontjából. Arra ösztönözzük az új elnököt és a kormányt, hogy tegyenek további erőfeszítéseket annak érdekében, hogy valamennyi polgár érdekeit szolgálva előrelépést érjenek el az országban, a kormány pedig koncentráljon az olyan reformokra, mint a jogállamiság megerősítése, a gazdasági előrelépés, valamint a korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelem.

Ami a Nyugat-Balkán többi országát illeti, az elmúlt évek során jelentős előrelépés történt az EU-tagság irányába, ami ugyanakkor nem volt egyenletes, és továbbra is óriási kihívások maradnak. A Tanács hajlandó támogatni az ezekkel a kihívásokkal szembeni erőfeszítéseket, elsősorban a stabilizációs és társulási megállapodás végrehajtása, valamint jelentős pénzügyi támogatások által. Továbbra is a stabilizációs és társulási folyamat képezi a Nyugat-Balkán európai perspektívájának átfogó keretét. A gazdasági és politikai reformok terén való stabil előrelépés, valamint a szükséges feltételek és követelmények teljesítése révén a Nyugat-Balkán fennmaradó potenciális tagjelölt országainak saját érdemeik alapján kell elnyerniük a tagjelölt státuszt, végső célként az uniós tagságot.

2008. decemberben Montenegró hivatalosan is benyújtotta csatlakozási kérelmét. 2009. április 23-án a Tanács felkérte a Bizottságot, hogy készítse el jelentését a kérelemről, hogy a Tanács további döntéseket hozhasson. 2009. április 28-án Albánia kért európai uniós tagságot. További országok később kérhetik csatlakozásukat.

A Tanács emlékeztet arra, hogy a régió európai perspektívájával összhangban, az Európai Unió kész egyértelmű európai perspektívával segíteni Koszovó gazdasági és politikai fejlődését. A Tanács üdvözlí a Bizottság abbéli szándékát, hogy 2009 őszére tanulmányt készítsen a Koszovó további politikai és társadalmi-gazdasági fejlődését előmozdító eszközökről. A Tanács elkötelezte magát az emberek közötti kapcsolatok erősítése mellett, például a vízumliberalizáció mellett, amint a vízumliberalizációs menetrendben meghatározott kritériumok teljesülnek, valamint a diákok és a fiatal munkavállalók cseréjének további elősegítése mellett.

A tulajdon elvének erősítésén túl az EU kiemeli a nyugat-balkáni országok közötti regionális együttműködés és jószomszédi viszony fontosságát. A regionális együttműködés és az európai menetrend kapcsolatban állnak egymással. Minél nagyobb az együttműködés a nyugat-balkáni országok között, annál jobban integrálódnak az európai struktúrákba. Még hozzá azért, mert a regionális együttműködés hozzájárul a közös megegyezéshez a régióban, valamint a közös érdekeket szolgáló kérdések megoldásához az olyan területeken, mint az energia, a közlekedés, a kereskedelem, a szervezett bűnözés és a korrupció elleni küzdelem, a menekültek visszatérése és a határellenőrzés.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Köszönöm a nagyon jó és nagyon kimerítő választ!

Három nagyon rövid kiegészítő kérdés:

Először is, elképzelhetőnek tartja, hogy még a cseh elnökség új fejezeteket nyit meg Horvátországgal?

Másodszor, megnevez a Tanács még ebben az évben egy időpontot Macedónia számára?

Harmadszor, hogy néz ki a vízumliberalizáció menetrendje?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, az első kérdéssel kapcsolatban, amely a tárgyalási folyamat újbóli megindítására vonatkozott, már korábban, a nyitóbeszédemben elmondtam, hogy az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának legutóbbi ülésén az egyik napirendi pont pontosan ezekkel a kérdésekkel foglalkozott. Határozottan úgy véljük, hogy ebben a kérdésben még a jelenlegi elnökség alatt előrelépést fogunk elérni, valamint megállapodásra fogunk jutni annak érdekében, hogy elősegítsük a befejezésre kész tárgyalási fejezetek lezárását. Kezdetől fogva az volt a cseh elnökség egyik fő célja, hogy feloldja ezt a helyzetet. Kialakulóban van a megoldás, és reméljük, hogy minden érintett fél számára elfogadható lesz, lehetővé téve ezzel az előrelépést a tárgyalásokban.

A Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságra vonatkozó kérdés tekintetében megjegyzendő, hogy jelenleg nem számítunk időpont kitűzésére vagy más konkrétumok véglegesítésére a cseh elnökség alatt. Nem tervezzük a vízumliberalizációt az év első felében, de úgy véljük, hogy ez év végén vagy a következő év elején számos olyan nyugat-balkáni ország polgárai, amelyek már eleget tettek a kritériumoknak vagy közel állnak a teljesítésükhöz, vízummentesen utazhatnak egyes nyugat-balkáni országokból az Európai Unióba. Számos alkalommal hangsúlyoztuk itt, hogy a cseh elnökség egyik prioritása az, hogy közelebb hozzuk egymáshoz a nyugat-balkáni országokat és az Európai Uniót. Jelentős erőfeszítéseket tettünk ennek érdekében, és legalább ennyi, ha nem még több erőfeszítést akarunk tenni ennek a prioritásnak az érdekében a fennmaradó két hónapban.

Elnök. – 5. kérdés **Claude Moraes** részéről (H-0215/09)

Tárgy: A legkiszolgáltatottabbak védelme a gazdasági válsággal szemben

Március 19-20-i ülésének következtetéseiben az Európai Tanács megállapítja, hogy a jelenlegi gazdasági válság társadalmi hatásának leküzdésében „különös figyelmet kell fordítani a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévőkre és a kirekesztés jelentette új kockázatokra”.

Milyen módon koncentrál a Tanács a legkiszolgáltatottabbak, úgymint az új bevándorlók, az idősek, a letelepedett etnikai kisebbségek, a fogyatékkal élők és a hajléktalanok védelmére annak érdekében, hogy azok ne szoruljanak a társadalom peremére?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – Amint azt a tisztelt képviselő úr nagyon helyesen mondta, a március 19-20-i ülésen az Európai Tanácsnak benyújtott együttes jelentés a szociális védelemről és a társadalmi befogadásról kiemeli a megfelelő szociális politikák szükségességét, nemcsak a legkiszolgáltatottabbakra gyakorolt negatív társadalmi hatás enyhítésére, hanem a válság által a gazdaság egészére gyakorolt hatás mérséklésére is.

Ide tartozik, hogy szükség esetén ki kell igazítani a támogatásokat, hogy biztosítva legyen a kedvezményezettek megfelelő támogatása. Különösen olyan átfogó, aktív integrációs stratégiák megvalósítására van szükség, amelyek egységben kezelik és egyensúlyba hozzák a befogadó munkaerőpiac, a minőségi szolgáltatásokhoz való hozzáférés és a megfelelő minimáljövedelem megteremtésére irányuló intézkedéseket.

A gyermekek szegénysége és társadalmi kirekesztettsége elleni átfogó stratégiák, köztük a mindenki számára hozzáférhető és megfizethető minőségi gyermekgondozás végrehajtása terén segíteni kell a tagállamok erőfeszítéseit.

Kitartó munkára van szükség a hajléktalanságnak mint a társadalmi kirekesztettség igen komoly formájának kezelése, a migránsok társadalmi integrációjának elősegítése, és például a romák többszörösen hátrányos helyzetének és az őket érintő társadalmi kirekesztettség veszélyének enyhítése érdekében.

Éberségre van szükség, mivel új rizikócsoporthoz, köztük fiatal dolgozók és a munkaerőpiacra belépők, valamint új kockázatok jelenhetnek meg.

Ami az idősek, az etnikai kisebbségek és a fogyatékkal élők sajátos helyzetét illeti, a Tanács már elfogadott olyan jogszabályokat, amelyek célja ezeknek és más kiszolgáltatott csoportoknak a diszkriminációval

szembeni védelme. A Tanács 2000/78/EK irányelve létrehozta a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteit, és megtiltotta a valláson, meggyőződésen, fogyatékonyságon, életkoron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetést a foglalkoztatás és a munkavégzés vonatkozásában. A Tanács 2000/43/EK irányelve a személyek közötti, faji- vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvét alkalmazza számos területen, beleértve a nem önálló és az önálló keresőtevékenységet, a szakmai továbbképzéseket, a szociális védelmet, az oktatást, valamint az árukhoz és a szolgáltatásokhoz való hozzáférést, beleértve a lakhatást.

Ezenkívül a Tanács jelenleg vizsgálja a Bizottság új javaslatát, amelynek célja a megkülönböztetés elleni védelem további kiterjesztése. A személyek közötti, vallásra vagy meggyőződésre, fogyatékonyságra, életkorra vagy szexuális irányultságra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslat a megkülönböztetés elleni védelmet a munkaerőpiacon kívülre is kiterjesztené. 2009. április 2-án az Európai Parlament konzultációs eljárás keretében a Bizottság javaslata mellett szavazott, a Tanácsban pedig vitákat folytatnak az irányelvetervezetről.

Engedjék meg, hogy arra is emlékeztessék, hogy tavaly tavasszal a Tanácsnak és a Parlamentnek sikerült első olvasatban megállapodásra jutnia arról a bizottsági javaslatról, hogy 2010 legyen a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai éve. Akkor még kevesen feltételezhatték közülünk a bekövetkező gazdasági válság mértékét. Mindenesetre utólagos bölcsességgel világos, hogy a Bizottság, a Tanács és a Parlament nagyon is helyesen tette, hogy a szegénység és a társadalmi kirekesztés problémájára koncentrált.

Végül a Tanács vizsgálja a cseh elnökség által benyújtott, az 50 év feletti nők és férfiak esélyegyenlőségével foglalkozó következtetéstervezetet. A következtetések várhatóan júniusban kerülnek a Tanácsban elfogadásra. Ez újabb alkalmat kínál a Tanácsnak arra, hogy megerősítse elkötelezettségét annak biztosítása mellett, hogy idősebb polgáraink is aktív életet élhessenek és méltósággal idősödhessenek.

A soros EU elnökség keretében áprilisban Prágában a szociális szolgáltatásokról „Szociális szolgáltatások: a munkaerő mobilizálásának és a szociális kohézió erősítésének eszközei” címmel konferenciát rendeztek. A konferencia kiemelte a szociális szolgáltatások fontosságát a társadalmi kirekesztés által veszélyeztetett és a munkaerőpiacról kiszorult személyek aktív befogadásában.

A szociális szolgáltatások ágazata a gazdasági és demográfiai változásoknak köszönhetően egyrészt az új munkalehetőségek fontos területévé válik, különösen a női és az idősebb dolgozók számára, másrészt segíti magukat a szociális szolgáltatásokat igénybevevőket munkahelyük megtartásában.

A konferencia alapvető kiindulópontokkal szolgált a szociális szolgáltatások társadalmi szerepéről folytatandó további összeurópai eszmecserekhöz. Habár a szociális szolgáltatások nyújtásában, a szakértelem megosztásában és a pénzügyi fenntarthatóságra vonatkozó elképzelésekben az EU tagállamai eltérnek egymástól, a szociális szolgáltatások szerepéről és céljairól nagy egyetértés mutatkozott a konferencia előadói között.

A konferencia következtetései, amelyek további kidolgozásra, majd megtárgyalásra kerülnek annak érdekében, hogy a Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Tanács (EPSCO) júniusban elfogadja őket, kiemelik a szociális szolgáltatásoknak a szociális politikák létfontosságú eszközeként betöltött szerepét.

A következtetések nyomatékosítják azt is, hogy a szociális szolgáltatások kidolgozásának és nyújtásának integrált módon kell történnie, és figyelemmel kell lenniük az igénybevevők sajátos szükségleteire is. Megemlíti a hatóságok fontos szerepét a szociális szolgáltatások minőségének, hozzáférhetőségének és fenntarthatóságának biztosításában, és megállapítják, hogy a szociális szolgáltatásokba történő befektetés, különösen a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság idején, megerősítheti a gazdaságok és a társadalmak növekedési potenciálját és kohézióját. Rámutatnak a nem hivatalos keretek között végzett gondozás és az úgynevezett „megosztott gondozás” fontosságára, a nem hivatalos és a hivatalos keretek között folytatott gondozás kombinációja tűnik optimálisnak és leginkább hatékonyak.

A konferencia következtetései megemlíti azt is, hogy a szolgáltatások minőségének biztosításához fontos az egész életen át tartó tanuláson és a kapacitásépítésen alapuló rendszer előmozdítása. Végül, de nem utolsósorban kiemelik a szociális szolgáltatásokat igénybevevők jogainak, méltóságának és sajátos szükségleteinek védelmét.

Emine Bozkurt (PSE), a szerzőt helyettesítve. – (NL) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a cseh elnökségnek kérdésem megválaszolásáért. Örömmel hallottam, hogy a legkiszolgáltatottabb csoportok körében tapasztalható egyre nagyobb szegénység és társadalmi kirekesztettség elleni küzdelemmel kapcsolatos

kérdésekre adott válaszaiban kiemelt helyet kapott a megkülönböztetés elleni irányelvnek az árukra és a szolgáltatásokra történő kiterjesztése. Engedje meg, hogy elmondjam, milyen nagyra értékelem ezt.

Kérdésem Önhöz az, hogy ez jelenti-e azt is, hogy a Parlament által áprilisban elfogadott szöveg a cseh elnökség teljes körű támogatását élvezi, továbbá hogy soros elnökként milyen gyakorlati lépéseket tettek annak érdekében, hogy a tagállamok és a Tanács is a lehető leghamarabb elfogadja ezt az irányelvet? Nagyon köszönöm.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Szeretnék én is köszönetet mondani a kimerítő válaszáért. A társadalmi kirekesztettség problémája nagyon széleskörű és sokrétű, mivel, véleményem szerint, nagyon sok ember küzd jelenleg túlélési problémákkal. Készen áll a Tanács arra, hogy növelje az élelmiszersegélyeket? Az élelmiszersegély is nagyon fontos kérdés manapság, amikor válság tombol, és számomra úgy tűnik, hogy nagyobb figyelmet kellene ennek a kérdésnek szentelnünk.

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Szeretnék köszönetet mondani azért, hogy megtapsolták az előző válaszomat és az arra tett erőfeszítéseimet, hogy valóban kimerítő választ adjak a feltett kérdésre. Ami a kiegészítő kérdést illeti, azt kell, hogy mondjam, nem vagyok abban a helyzetben, hogy a jelenlegi időpontban tökéletesen világos választ adjak. Mindazonáltal megjegyzendő, hogy ezekben a válságos időkben a társadalmi kirekesztettséggel, valamint a szegénység elleni küzdelemmel kapcsolatos kérdések természetesen napirenden vannak, és a Tanács munkacsoportjaiban intenzív megvitatásra kerülnek, beleértve az Ön által említett irányelvet is. Ami az élelmiszersegélyeket illeti, talán félreértettem a kérdés célját, de a Tanács elsősorban a fejlődő országoknak, más szóval a gazdasági és a pénzügyi válság, valamint a korábbi élelmiszerválság által leginkább sújtott országoknak nyújtandó élelmiszersegélyt vitatta meg. Ami az európai uniós helyzetet illeti, ezt a témát a Tanács nem tárgyalta. Mindazonáltal tudatában vagyunk az Európai Unió azokkal szembeni felelősségének, akik a legkevésbé sikeresek vagy jóval több segítségre szorulnak a jelenlegi helyzetben, és ez a téma is szerepelni fog a fejlesztési együttműködésért felelős miniszterek ülésének napirendjén.

Elnök. – 6. kérdés **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** részéről (H-0217/09)

Tárgy: Európai Foglalkoztatási Egyezmény

Hogyan vélekedik a Tanács arról a javaslatról, hogy kerüljön elfogadásra egy Európai Foglalkoztatási Egyezmény, amely fontos eszköze lehet a szociális kohézió megőrzésének, valamint a globális válságtól sújtott Európai Unió növekedésének és gazdasági fellendülésének?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – A Tanács a Bizottságtól még nem kapott javaslatot az európai foglalkoztatási adóra vonatkozóan. Ezért a Tanács nincs abban a helyzetben, hogy a tisztelt képviselő asszony ezzel kapcsolatos konkrét kérdéseit megválaszolja. Mindazonáltal a Tanács osztja a tisztelt képviselő asszony kérdésében kifejezett aggodalmakat, és úgy ítéli meg, hogy fontos a szociális kohézió megőrzése, valamint a globális válság hatásaitól sújtott Európai Unió növekedésének és gazdasági fellendülésének elősegítése.

Ennek keretében az elnökség szeretne emlékeztetni arra, hogy elsősorban továbbra is a tagállamok felelnek a foglalkoztatási politikák kidolgozásáért és végrehajtásáért. Mindazonáltal a Tanács különleges figyelmet szentel ezeknek a foglalkoztatási politikáknak, különösen most, amikor Európának pénzügyi és gazdasági válsággal kell szembenéznie, és a Szerződéssel összhangban új, korai foglalkoztatási iránymutatásokat fogad el.

Ennek jegyében az elnökség szeretne emlékeztetni arra, hogy tavaly decemberben az Európai Tanács átfogó európai gazdaságélénkítő tervet fogadott el, hogy többek között megoldást kínáljon a pénzügyi válságból fakadó foglalkoztatási problémákra. A terv 200 milliárd EUR összegű közvetlen költségvetési ráfordításból áll, amely egyrészt 30 milliárd EUR összegű közösségi forrást, másrészt 170 milliárd EUR összegű nemzeti forrást foglal magába.

Az Európai Tanács az Európai Szociális Alapból indított mielőbbi intézkedéseket is támogatta, amelyek a foglalkoztatást, és különösen a lakosság legkiszolgáltatottabb csoportjait támogatják, ilyen például a rugalmas biztonságra és a munkahelyváltás időszakának megkönnyítésére vonatkozó politikák támogatása, valamint a tagállamok számára szükség szerint lehetőség biztosítása arra, hogy foglalkoztatási stratégiáik erősítése érdekében újraprogramozhassák az Európai Szociális Alapból támogatott kiadásait.

Arra is emlékeztetnék, hogy az Európai Szociális Alap mellett az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap is közösségi támogatást nyújt a nemzeti intézkedések kiegészítéséhez, beleértve a regionális és a helyi szintű intézkedéseket is. Ez az alap, amelyet a Tanács 2007-ben hozott létre, meghatározott, a globalizáció

okozta európai szintű válságok ellen kíván fellépni, és egyszeri, korlátozott időre szóló, közvetlenül az elbocsátott munkavállalókra irányuló egyedi támogatást nyújt.

Jelenleg folyamatban van az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap felülvizsgálata, és a 2009. márciusi Európai Tanács gyors megállapodás elérésére szólított fel. A Tanács üdvözlöi a felülvizsgálat első olvasatban történő elfogadásáról létrejött megállapodást, és a mai plenáris ülésen történt szavazás szerint jár el.

A márciusi Európai Tanácson megállapodás történt több kiegészítő intézkedésről is, úgy mint az akadályok felszámolása és egyúttal újak létrejöttének megakadályozása, valamint a teljes körűen működő egységes piac megerősítése; az adminisztratív terhek további csökkentése; az erős ipari bázis megtartása érdekében az ipar, továbbá a vállalatok – különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra, valamint az innovációra – keretfeltételeinek javítása; a vállalkozások, a kutatás, az oktatás és a képzés közötti partnerség ösztönzése; a kutatásba, a tudásba és az oktatásba való beruházás fokozása és minőségének javítása.

Végezetül az elnökség szeretne emlékeztetni arra, hogy a soros elnökség kezdeményezésére, foglalkoztatási csúcstalálkozóra kerül sor május 7-én Prágában. Tegnap Vondra úrnak, az európai ügyekért felelős cseh miniszterelnök-helyettesnek, az elnökség nevében alkalma nyílt a plenáris ülésen beszélni erről.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Elnök úr, köszönöm a Tanács soros elnökének választát. Pontosan azonos hullámhosszon volt a kérdéssel. Nem kellene-e az összes programozott eszközt időről-időre – különösen a válság eredményeképpen – összefogottan, egy úgynevezett „foglalkoztatási megállapodás” keretében koordinálni, hogy az európai polgárok hasznára váljanak, akik eurómilliókról hallanak – említette a 200 milliárdos összeget –, de nem látják, hogy ebből a pénzből olyan hatékony intézkedések születnének, amelyek kiutat mutatnának számukra a munkanélküliségből és a szegénységből?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. - (CS) Elnök úr, azt kell, hogy mondjam, hogy teljes mértékben együtt érzek azzal, ami itt elhangzott, és meggyőződésem, hogy a közelgő csúcstalálkozó, a „foglalkoztatási csúcs” Prágában újabb alkalmat kínál olyan kezdeményezések létrehozására és előterjesztésére, amelyekre a júniusi Európai Tanács visszatérhet, és amelyek pontosan azokra a témákra fognak koncentrálni, amelyeket itt most megvitattunk, más szóval a gazdasági válság foglalkoztatásra gyakorolt hatásával kapcsolatos kérdésekre.

Elnök. - 7. kérdés **Justas Vincas Paleckis** részéről (H-0219/09)

Tárgy: Egészségügyi ellátás külföldön

Az betegek mobilitásáról szóló új irányelv (COM(2008)0414), amelyet a Parlament várhatóan áprilisban vitat meg, közös rendelkezéseket fog lefektetni a külföldön igénybevett egészségügyi ellátás költségeinek visszatérítéséről. Az európai parlamenti képviselők szeretnék az EU tagállamokból származó betegeknek minden lehetőséget megadni arra, hogy külföldön részesüljenek kezelésben (például a költséges egészségügyi szolgáltatások költségeinek előzetes visszatérítésével, amelyek így nemcsak a jómódúak számára válnak elérhetővé), miközben a Tanács az ilyen jogok korlátozását javasolja, valamint azt, hogy a tagállamok maguk dönthessenek arról, hogy mely, a polgáraik által külföldön igénybevett egészségügyi ellátás költségei téríthetők vissza.

A Tanács véleménye szerint hogyan egyeztethetők össze a Parlament és a Tanács ellentétes nézetei? Milyen lehetséges kompromisszumos javaslatokat tart a Tanács elképzelhetőnek?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. - Elnök úr, az elnökség a francia elnökség munkájára építve aktív vitákat folytat a határokon átnyúló egészségügyi ellátásra vonatkozó betegjogok érvényesítéséről szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról.

Az elnökség célja, hogy olyan megoldásokat találjon, amelyek megfelelő egyensúlyt teremtenek a határokon átnyúló egészségügyi ellátásra vonatkozó betegjogok, valamint a tagállamoknak az egészségügyi szolgáltatások és az orvosi ellátás megszervezése és nyújtása terén fennálló felelőssége között.

Amint azt az elnökség a 2009. április 23-i plenáris ülésen elmondta, a más tagállamokba utazó betegeknek teljes körű tájékoztatásban és magas szintű egészségügyi ellátásban kell részesülniük. Fontos azonban annak biztosítása is, hogy az irányelv eleget tegyen az érthetőség, a jogbiztonság és a szubszidiaritás elvének. A Tanácsban még folynak a viták, így megjósolhatatlan, hogy elérhető-e politikai megállapodás a soros cseh elnökség alatt. Ugyanakkor a jelenlegi viták a Tanácsban arra utalnak, hogy az előzetes engedélyezési rendszer várhatóan az egészségügyi ellátás meghatározott típusaira fog korlátozódni. Szabadon választható lehetőség lesz a tagállamok számára, amellyel tetszés szerint élhetnek. Az Európai Bíróság bizonyos feltételek mellett elismerte ezt a lehetőséget.

A Tanács megfontolja annak lehetőségét is, hogy az előzetes engedélyezési rendszert olyan kapcsolódó intézkedésekkel egészítse ki, amelyek célja az átláthatóság és a betegek teljes körű tájékoztatása a határon átnyúló egészségügyi ellátás igénybevételével kapcsolatos jogaikról.

Másrészt az irányelv meghatározza azt a határon átnyúló egészségügyi ellátás költségeinek visszatérítésére vonatkozó minimális szintet, amelyet a tagállamoknak biztosítaniuk kell betegek számára. Ez megegyezik azzal az összeggel, amelyet azonos kezelés vonna maga után a saját tagállamban. Semmi sem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a határon átnyúló egészségügyi ellátást igénybevevő betegeknek előnyösebb visszatérítési formát kínáljanak, akár előzetesen is. Azonban ez a tagállamok nemzeti politikájától függ.

Mindamellet olyan esetekre, amikor egy személynek valóban tervezett kezelés igénybevételére van szüksége egy másik tagállamban, és ennek objektív orvosi okai is vannak, már létezik a 883/2004/EK rendelet, amelynek értelmében a beteg egészségügyi ellátásban részesül anélkül, hogy ténylegesen ő maga viselné a költségeket.

A Parlament 2009. április 24-i plenáris ülésén megszavazott jelentés szerint a Parlament is elismerte az előzetes engedélyezési rendszert mint tervezési és igazgatási eszközt, amennyiben az átlátható, kiszámítható, megkülönböztetés-mentes és a betegek világos tájékoztatást kapnak róla.

A Tanács minden módosítást gondosan meg fog vizsgálni, és mérlegeli, hogy közös álláspontjában hogyan vegye azokat figyelembe annak érdekében, hogy második olvasatban megállapodást érjen el.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Még egyszer köszönöm a kimerítő, és mondhatni, reményteljes választ. Nagyon jó, hogy az orvosi segítség igénybevételének mind hazai, mind pedig külföldi feltételei harmonizálására kerülnek. Ugyanakkor egyértelműen helytelen, hogy sok dolog a beteg fizetőképességétől fog függeni. Azok a betegek, akik nem tudják kifizetni a hazai és a külföldi költségek közötti különbözetet, nem fognak tudni élni ezzel a lehetőséggel.

A Cseh Köztársaság, amely Franciaországot követően vette át az elnökséget, még mindig egy fiatal ország, és szeretném megkérdezni, hogy voltak-e különbségek abban, ahogyan az új és a régi tagállamok ezt a problémát értékelték?

Jan Kohout, a Tanács soros elnöke. – (CS) Elnök úr, szeretném köszönetemet kifejezni a tisztelt képviselő úr kiegészítő hozzászólásáért. Nem feledkezünk meg erről, és figyelembe fogjuk venni. Úgy gondolom, hogy egy jelentős problémára mutatott rá, de jelenleg ez a kérdés nem oldható meg világos és egyszerű módon. Olyan problémának tekintem ezt, amelyre a Tanácsnak az ezekről a kérdésekről folytatott további viták során megoldást kell találnia.

Elnök. – Az idő hiányában megválaszolatlanul maradt kérdések írásban kerülnek megválaszolásra (lásd a mellékletet).

Ezzel zárul a Tanácshoz intézett kérdések órája.

A Parlament nevében szeretnék köszönetet mondani a cseh elnökségnek és a miniszternek az együttműködésükért.

(Az ülést 20.00-kor felfüggesztik, és 21.00-kor újra megnyitják)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

15. A Parlament új szerepe és kötelezettségei a Lisszaboni Szerződés tekintetében - A Lisszaboni Szerződés hatása az Európai Unió intézményi egyensúlyának alakulására - Az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatok fejlődése a Lisszaboni Szerződés keretében - A Lisszaboni Szerződés pénzügyi vonatkozásai - Az állampolgári kezdeményezés végrehajtása (vita)

Elnök. – Az ülést egy nagyon fontos témával: a Lisszaboni Szerződés együttes vitájával folytatjuk, amely a következő jelentésekre épül:

- a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés végrehajtása tekintetében játszott új szerepéről és kötelezettségeiről (2008/2063(INI) az Alkotmányügyi Bizottság nevében Leinen úr által előterjesztett jelentés (A6-0145/2009);

- a Lisszaboni Szerződésnek az Európai Unió intézményi egyensúlyának alakulására gyakorolt hatásáról (2008/2073(INI) az Alkotmányügyi Bizottság nevében Dehaene úr által előterjesztett jelentés (A6-0142/2009);
- az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatoknak a Lisszaboni Szerződés keretében való fejlődéséről (2008/2120(INI) az Alkotmányügyi Bizottság nevében Brok úr által előterjesztett jelentés (A6-0133/2009);
- a Lisszaboni Szerződés pénzügyi vonatkozásairól (2008/2054(INI) a Költségvetési Bizottság nevében Guy-Quint asszony által előterjesztett jelentés (A6-0183/2009), valamint
- az Alkotmányügyi Bizottság nevében Kaufmann asszony által előterjesztett jelentés (A6-0043/2009), amely felkéri a Bizottságot, hogy nyújtson be az állampolgári kezdeményezés végrehajtásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletjavaslatot (2008/2169(INI).

Miként láthatják, öt rendkívül fontos jelentésről van szó, amelyek felettébb időszerű kérdést tárgyalnak, és arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a Cseh Köztársaság szenátusa az előírt többséggel jóváhagyta a Lisszaboni Szerződés ratifikálását.

Jo Leinen, előadó. – (DE) Elnök úr, alelnök úr, hölgyeim és uraim, e parlamenti ciklus utolsó esti ülését a Lisszaboni Szerződés vitájának szenteljük. Tudjuk, hogy ezt az ülést számos esti ülés előzte meg abból a célból, hogy tető alá hozzunk egy reformszerződést és ennek 26 tagállami parlamentben történő ratifikálását.

Szeretném gratulációmát és nagyrabecsülésemet tolmácsolni a cseh szenátus tagjainak, akik ma egyértelmű többséggel támogatták ezt a szerződést. Azoknak is szeretnék köszönetet mondani, akik segítettek ennek az akadálnak a lebontásában.

(Taps)

Igen, tapsoljuk meg a prágai cseh szenátust innen, a távoli Strasbourgból. Igen elégedettek vagyunk ezzel az eredménnyel.

Nagyon optimista vagyok abban a vonatkozásban, hogy az év vége felé le tudjuk zárni a ratifikációs eljárást. Nem szabad előre innunk a medve bőrére, de láthatólag minden jel arra mutat, hogy meglesz a 27 ratifikálás. Az Alkotmányügyi Bizottságnak ezért igaza volt, amikor derűlátásának adott hangot. Az Európai Tanácsnak, a Bizottságnak és az Európai Parlamentnek fel kell készülniük a Szerződés hatálybalépésére. Nagyon örülök, hogy a Tisztelt Ház mintegy e parlamenti ciklus záróakkordjaként négy felettébb érdekes és fontos jelentést fogadott el –, sőt nem, öt jelentést, mivel Guy-Quint asszony is előterjesztett egy jelentést a Lisszaboni Szerződés pénzügyi vonatkozásairól.

Látom, hogy a Tisztelt Ház soha nem adta fel a reményt a reformszerződéssel kapcsolatban, még nehéz időkben sem. Bár ez nem mindenre igaz. Nem értem, hogy e Parlamentben miért volt oly sok habozás és kételkedés arra vonatkozóan, hogy egyáltalán kell-e még beszélünk a Lisszaboni Szerződésről. Sőt, az erről folyó viták az esti ülésekre tolódtak ki, amikor nappal is nyugodtan lefolytathatók lettek volna. Nem e Parlamenthez méltó egy ilyen vitát későre halasztani. Tudjuk, hogy ez miért történt így. Nem akarták, hogy a Tisztelt Ház széles hallgatóság előtt nyilvánítsa ki újfent azon meggyőződését, hogy szükségünk van erre a szerződésre, akarjuk, és hiszünk benne. E Parlament legmagasabb szintjein is voltak szkeptikusok, amit teljesen érthetőnek és tökéletesen elfogadhatatlannak tartok.

Először a Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés végrehajtása tekintetében játszott új szerepéről szóló jelentésnek láttam neki, és mondhatom, hogy ez a Parlament a reformszerződés egyik győztese lesz. Minőségi ugrás lesz ez a demokratikus ellenőrzés vonatkozásában, legyen szó jogalkotásról, a költségvetés ellenőrzéséről, döntéshozatalról, vagy a végrehajtó szerv, a Bizottság ellenőrzéséről, sőt megválasztásáról, nemzetközi megállapodások jóváhagyásáról, vagy a számunkra garantált új kezdeményezési jogosultságokról, amelyek legékezebb példája az, hogy az Európai Parlamentnek joga lesz javasolni a Szerződés módosítását, ami eddig a tagállamoknak és kormányaiknak fenntartott előjog volt. Az együtdöntés mint alapeljárás a Miniszterek Tanácsával egyenrangúvá tesz bennünket: a mezőgazdasági politika, a halászati politika, a kutatási politika, a strukturális szabályozások – mostantól fogva sok minden e Parlament közös felelősségébe és együtdöntési jogkörébe fog tartozni. Új felügyeleti jogköreink, új tájékoztatáshoz való jogaink és új kezdeményezési jogköreink vannak.

Alelnök úr, köszönöm Önnek, hogy mindig mellettünk állt. A mai jó nap volt, és a négy jelentéssel záróakkordként az Európai Unió megreformálására szánt, sok odaadással jellemezhető időszakot zárunk

le. Remélem, hogy a záróakkordot az új Parlamenttel játszhatjuk végig, és új, erősebb alapokkal léphetünk be egy új jogalkotási periódusba.

(Taps)

Jean-Luc Dehaene, előadó. – (NL) Elnök úr, alelnök úr, tisztelt képviselőtársaim, a Lisszaboni Szerződésnek a cseh szenátus általi jóváhagyása újabb jelentős lépés a Szerződés ratifikálása felé. Ezért pozitív dolog, hogy az Európai Parlament ma este jóváhagy egy sor, a Szerződés végrehajtására vonatkozó, Parlamentünk álláspontját kifejtő jelentést. Végül is, a Parlamentnek ugyanolyan felkészültnek kell lennie, mint a többi intézménynek, mielőtt ezekkel megbeszéléseket és tárgyalásokat kezd a Szerződés bevezetéséről és alkalmazásáról.

Ez annál is fontosabb a Parlament számára, mivel ez a Szerződés lényegesen kiterjeszti a Parlament jogköreit. Ezért a Parlamentnek lényeges érdeke, hogy meggyőződjön arról, miszerint a) jól felkészült új feladatainak teljes körű ellátására, miként ezt Leinen úr és Guy-Quint asszony jelentése kifejti, valamint b) világosan állást foglaljon a többi intézménnyel fenntartott kapcsolatait illetően, ami az én jelentésemnek a tárgya.

A Lisszaboni Szerződés megerősíti és tisztázza az Unión belüli intézményi egyensúlyt. Az Európai Unióról szóló szerződés, amely reményeink szerint elfogadásra kerül, a pillérszerkezet hivatalos végét jelenti. Ezenfelül az Európai Uniót jogi személyiséggel ruházza fel; a közösségi intézmények uniós intézményekké válnak, és a Szerződés értelmében mindegyik intézmény szerepét és jogkörét egyértelműen meghatározzák. A Szerződés illetéknéppen az Európai Tanács kettős helyzetének is véget vet azzal, hogy az Európai Tanács az Unió önálló intézményévé válik.

Jóllehet az együttdöntési eljárás alkalmazása – amely rendes jogalkotási eljárás lesz, és amely alá a költségvetés jóváhagyása is tartozni fog – még túl sok kivételt tartalmaz, a Parlamentet nagyon jelentős szereppel ruházza fel. A Tanács és a Parlament jogkörét ugyanis a Szerződés egyformán határozta meg. A Szerződés ily módon megerősíti a közösségi módszert, amelyet uniós módszerré alakít át. Ezt a módszert terjesztik ki a korábbi bel- és igazságügyi pillérre is.

Jelentésemben hangsúlyoztam, hogy ha az intézmények hatékonyan akarnak működni, a jogalkotási és költségvetési munka erőteljes összehangolására lesz szükség. A jelentés a jogalkotási munka tervezésére szólít fel, ideértve a többéves költségvetési keretet is. A Miniszterek Tanácsán belül az Általános Ügyek Tanácsának szerepe igen jelentős lesz abban az értelemben, hogy a Tanács elnöksége és a Parlament közötti párbeszéd eszközévé kell válnia. A Bizottság kezdeményező szerepe is egyértelműen támogatást kap; sajnos a tervek szerint a biztosok száma csökkenni fog, és kisebb létszámú testület alakul ki. Ez a Bizottságtól belső szervezetének még fokozottabb megerősítését fogja megkövetelni, ha testületként akar működni.

Egy fontos új elem, hogy az új Főképviseelőnek, a Bizottság alelnökének kettős szerepe a külügyek és a biztonságpolitika területén sarkalatos lesz. Jelentésemben kiemelttem, hogy igencsak az adott személy érdekében állna a Bizottsággal való szoros együttműködés abból a célból, hogy az Unió valamennyi külpolitikai forrását mozgósítani lehessen.

Felszólalásom zárásaképpen emlékeztetni szeretnék arra, hogy a választásokat követően igen nehéz átmeneti időszak elé nézünk, és az elsőként alkalmazandó Nizzai Szerződéstől a remélhetőleg az év végéig jóváhagyandó Lisszaboni Szerződésig szintén nehéz lesz az átmenet. Újból felhívom a Parlamentet és a Tanácsot, hogy együttesen fontolják meg, miként tudnánk megszervezni ezt az időszakot, és képtelen vagyok megérteni, hogy ez már miért nem történt meg. Ha ez nem következik be, abban a helyzetben találhatjuk magunkat, hogy nem fogjuk tudni, minek kellene pontosan történnie. Minthogy senki sem szeretné kitenni magát egy ilyen helyzetnek, erről egyértelműen állapotjunk meg.

Elmar Brok, előadó. – (DE) Elnök úr, alelnök úr, a cseh elnökség képviselői, hölgyeim és uraim, miként az előttem szólók is kifejtették, nevezetes pillanatot élünk át, nem azért, mert jelentéseinkről vitázunk, hanem azért, mert ma megállapítást nyert, hogy 26 ország törvényhozása már megerősítette a Lisszaboni Szerződést, és a beigért népszavazást már csak egy országban kell megtartani.

Hogy 26 ország törvényhozása megerősítette a Lisszaboni Szerződést, azt mutatja, hogy parlamenti szerződésről van szó. Az Európai Unió egyesítése során rengeteg előrelépés történt, de soha sem volt még olyan szerződés, mint a Lisszaboni Szerződés, amelyben a parlamentek – az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek egyaránt – megerősödtek, a demokrácia is megerősödött, bevezették a polgári kezdeményezést, és a nemzeti parlamentek megerősödésén keresztül a szubsidiaritás elve mind politikailag, mind jogilag megszilárdult.

Ezért csodálkozom azon, hogy akik a demokrácia megalapozóinak állítják be magukat, ellenzik ezt a szerződést. Azért ellenzik a Lisszaboni Szerződést, mert semmilyen demokratikus legitimitást nem akarnak kölcsönözni az európai egyesítés folyamatának. Irtóznak az európai egyesítés gondolatától, és félnek attól, hogy ez az Európa a nagyobb demokrácián és átláthatóságon, valamint a jövő kihívásaival való szembenézést szolgáló fokozott döntéshozatali képességein keresztül népszerűsége tehet szert. Ezért terjesztik azokat a hazugságokat, amelyeket terjesztenek.

Ezen a ponton hadd mondjam el, hogy szeretnék köszönetet mondani a cseh elnökségnek, és különösen Topolánek miniszterelnök úrnak, aki egy számára nehéz helyzetben, amelyért nem ő volt a felelős, hivatali idejének utolsó napján az elegendő többségért harcolt a cseh szenátusban.

És ez nem szűk többség volt, hanem 54:20-as többség, azaz a Lisszaboni Szerződés testhosszal nyert. Remélem, hogy miután mind a 26 választott országgyűlés döntött, a közigazgatás vezetői aláírásuk visszatartásával nem fogják feltartani a demokratikus folyamatot. Hiszem, hogy be fogják tartani azt, amit megígérték, és aláírják a Szerződést.

A választási kampány során folytatott megbeszéléseken láttuk, hogy a pénzügyi válság bebizonyította: amelyik ország ebben a világrendben egyedül lép, elveszett. Ezért rendkívül fontos, hogy ezt Írországban is felismerjék, és hogy – ha hihetünk a közvélemény- kutatásoknak – az ír nép Írország érdekeinek védelme érdekében megváltoztassa véleményét. Biztos vagyok abban, hogy a szociális záradék révén, a szociális piacgazdaság és nem a vadkapitalizmus iránti elkötelezettség okán, más szóval a szociális érzékenység iránti elkötelezettség miatt a Szerződés az egyszerű polgárok Szerződése is. Ebben a világban érdekeinket együtt tudjuk megvédeni.

A közigazgatási bürokrácia, a nemzeti parlamentek, a Bizottság vagy a Tanács brüsszeli vagy strasbourgi apparátusa feletti tényleges ellenőrzés végett az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között szoros együttműködést kell kialakítanunk.

Sok közös feladatunk van a kül- és biztonságpolitika, a jogi és belügyi politika, az Europol ellenőrzése terén. A nemzeti parlamentek számára vétőjogukon keresztül számos lehetőség nyílik meg. A narancsszínű és sárga lapokkal és a fellépési joggal a nemzeti parlamenteknek lehetőségük nyílik a szubszidiaritás ellenőrzésének területén, és a Tanács tagjaiként szorosabb ellenőrzést gyakorolhatnak saját kormányuk felett. Ilyen módon a nemzeti parlamentek kétszeres demokratikus legitimitást kapnak. Az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek ezért nem ellenfelek, hanem szövetségesek ebben a folyamatban, hiszen mindkét fél közös demokratikus ellenőrzést akar gyakorolni Európa fölött, Európát előbbre akarja vinni, és nem akarja megengedni, hogy Európa apparatcsikok által irányított Európává degradálódjon. A Lisszaboni Szerződés ezért helyes és megfelelő, és a nemzeti parlamentek, valamint az Európai Parlament nem fogja ezt a felelősséget elhárítani.

Catherine Guy-Quint, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, tisztelt képviselőtársaim, nagy öröm számomra, hogy ma este előterjeszthetem a Lisszaboni Szerződés pénzügyi vonatkozásairól szóló jelentést, amely a Költségvetési Bizottságban egy ideje már készen áll. Ez lesz ennek a ciklusnak az utolsó költségvetési jelentése, és az én utolsó parlamenti jelentésem.

Mindenekelőtt nagyon örülök annak, hogy a Parlamentnek volt bátorsága jelentéseinket a „lisszaboni” csomagban tárgyalni, és betartani a polgároknak tett ígéretét, miszerint tájékoztatja őket a Szerződés következményeiről. A tájékozottabb polgár olyan polgár, aki tudatosan választ. A Lisszaboni Szerződésről ebben a gyűlekezetben beszélni nem demokráciatagadás, hanem ennek épp az ellenkezője. A Lisszaboni Szerződés végrehajtásának jelentős következményei lesznek az intézmények költségvetési jogköreire, és pénzügyi vonatkozásai is lesznek.

A Parlament szempontjából ugyanis nagyszabású reformról beszélünk. Emlékeztetni kell rá, hogy a többéves pénzügyi keretek bevezetésétől eltekintve a költségvetési eljárás 1975 óta gyakorlatilag nem változott. Ezért feltétlenül szükséges volt, hogy a Költségvetési Bizottság elemezze ezeket a változásokat, és megnézzé, hogy melyek azok a feltételek, amelyek mentén intézményünk megőrizheti, sőt megerősítheti költségvetési szervként játszott szerepét. Ez ennek a jelentésnek a lényege: a Szerződés költségvetési tétjeinek egyszerűsítése és tisztázása.

Legfőbb szívügyemnek a Parlament mint intézmény előjogainak védelmét tartottam. A következő költségvetési eljárásokban és a többéves pénzügyi keretről szóló jövőbeni tárgyalásokon nem szabad, hogy a jövőbeli képviselők jogköreiktől megfosztva vegyenek részt.

A lényegi változások három csoportba sorolhatók. Először is változások történtek az elsődleges jogban. Az új költségvetési eljárás valódi haladást és új kihívásokat tartalmaz a Parlament számára, amelyek közül elsőként a kötelező és a nem kötelező kiadások közötti különbségtétel eltörlését kell említeni. Azután bevezetésre kerül az egyetlen olvasat a költségvetési eljárásban, a közös álláspont Tanács általi elvetése esetére jogorvoslati mechanizmus kerül bevezetésre, feláll a közös álláspont kialakításával megbízott egyeztető bizottság, és az egyeztető bizottságnak szoros ütemterv szerint kell működnie. Ezenfelül a reform az új többéves pénzügyi kereten is módosításokat irányoz elő, amelyek a Parlament szerepét erősítik. A pénzügyi keret kötelező erejű lesz, elfogadásához a Tanács egyhangú szavazata, valamint az Európai Parlament hozzájárulása szükséges. Hozzátenném, hogy a keret elfogadása egy különleges, teljesen új eljárás eredménye lesz.

Az új pénzügyi terv kapcsán azt kívánjuk, hogy öt évre szóljon, és így egybeessen a Parlament és az Európai Bizottság megbízásával. A biztosok így még inkább felelősek lesznek az általuk hozott költségvetési döntésekért. Az együtdöntési eljárás ezentúl a költségvetési rendelet elfogadására és alkalmazási módjaira is kiterjed. A saját forrásokra vonatkozó döntés viszont sajnos továbbra is a Tanácsnál marad, a Parlamenttel csak konzultálnak, ez alól csak az eljárási szabályok képeznek kivételt.

A költségvetési fegyelem tehát részben a Parlamenthez kerül vissza, amely elvetheti a többéves pénzügyi keretet. Ez valódi előrelépést jelent. A következő Parlament előtt álló tét az, hogy miről tárgyalnak majd az új költségvetési rendelet eljárásának keretében, amelynek esetében a Parlament együtdöntési jogkörrel bír, és mi függ majd az intézményközi megállapodásra vonatkozó rendelet szabályaitól, amelyet a Parlament csak elvethet, vagy elfogadhat majd.

Végezetül az Unió új feladatai új finanszírozási igényeket keletkeztetnek: elsősorban a külkapcsolatok csomag az európai külügyi szolgálat és a Bizottság Főképvisele – alelnöke hivatalának létrehozásával, valamint az új szakpolitikák: az energetikai, a térségi és turisztikai, a kutatási, a polgári védelmi, a közigazgatási együttműködési és a sportpolitika.

Hölgyeim és uraim, bizonyára megértették, hogy a Lisszaboni Szerződés jelentős változásokat rejt magában.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Parlament plenáris ülésén ez az utolsó felszólalásom, és örülök, hogy szót kaptam az európai állampolgári kezdeményezés előadójaként. Remélem, hogy holnap, a törvényhozási ciklus utolsó ülésén, a Parlament politikai jelzést ad majd, megmutatja az irányt, hogy miként lehetne Európát közelebb hozni saját polgáraihoz, és előrelép egy olyan projektben, amely már régóta közel áll a szívemhez.

Hadd tegyek először pár megjegyzést. Sajnálattal kell megállapítanom, hogy sem képviselőcsoportom, sem pártom – és itt körültekintően válogatom meg a szavaimat – nem tudta támogatni az állampolgári kezdeményezést. Míg az egyik oldalról egyetlen lehetőséget sem szalasztanak el az EU-ban tapasztalható demokrácia deficit miatt, a másik oldalról általános elutasítás tapasztalható, amikor arról lenne szó, hogy az európai projekt demokratikusabbá tétele érdekében komoly lépéseket kellene tenni. Ez a viselkedés nem hiteles, és rövid távú gondolkodásra vall, hiszen megakasztja Európa előrehaladását, amelyet a polgárok oly régóta szorgalmaznak, és ezt nem tudom, és nem is fogom elfogadni.

Mandátumom lejártá előtt köszönetet szeretnék mondani az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjában, a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoportban, valamint a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportban helyet foglaló valamennyi képviselőtársamnak azért, hogy támogatták a jelentésemet. Szeretnék köszönetet mondani Jo Leinennek, az Alkotmányügyi Bizottság elnökének, és különösen e négy képviselőcsoport minden koordinátorának és árnyékelőadójának. Köszönöm Önöknek, hogy párt- és országhatárokon túl olyan jól tudtunk együtt dolgozni, és hogy képesek voltunk együtt előrevinni az európai építés folyamatát.

Alelnök úr, a Lisszaboni Szerződésben található rendelkezés a polgári kezdeményezésről minden kétséget kizáróan mérföldkő az európai integráció folyamatában: az Európai Unióban ugyanis nem államokat, hanem népeket akarunk egyesíteni. Ez a kérdés teljesen új módon vetődik fel, ha – miként azt először olvashatjuk az Európai Unióról szóló szerződés (EU-Szerződés, új változat, ú.v.) 11. cikkének (4) bekezdésében – a polgárokat ezentúl közvetlenül bevonják az európai jogalkotási folyamatba. Ezentúl egymillió polgárnak joga lesz ahhoz, hogy felkérje a Bizottságot konkrét rendelet- vagy irányelvtervezet előterjesztésére, amely jog a Tanácsot 1957 óta, a Parlamentet pedig 1993 óta megilleti.

Jelentésemben a Parlament kulcsfontosságú pontokat és iránymutatásokat terjesztett elő az európai állampolgári kezdeményezés feltételeiről és eljárásairól szóló jövőbeli rendelethez. Alelnök úr, amennyiben

a Lisszaboni Szerződés hatályba lép, nemcsak azt várom el a Bizottságtól, hogy a lehető leggyorsabban nyújtson be javaslatot, hanem azt is – ha ez egyáltalán lehetséges –, hogy kövesse a jelentésben megfogalmazott iránymutatásokat. A Bizottságnak jóvá kell hagynia a Parlament álláspontját, amely az EU-Szerződés (ú. v.) 11. cikkének (4) bekezdése értelmében a tagállamok jelentős részének az álláspontját tükrözi. Jelentésben minimum 7 tagállamot javaslok. Lényeges, hogy ne egy önkényes számot állapítsunk meg, hiszen ennek a számnak alkalmasnak kell lennie annak megindokolására egyrészt, hogy a bármilyen állampolgárságú európai polgároknak a polgári kezdeményezésben való egyenlő részvételéhez való jogához miért kapcsolódik korlátozás, másrészt pedig a megfelelő célkitűzésre kell irányulnia. Ami annyit jelent, hogy a tagállamok minimális száma meghatározásának biztosítania kell, hogy az európai jogalkotási folyamat kiinduló pontja ne olyan kérdés legyen, amely egyetlen tagállam egyedi érdekeit tükrözi, hanem olyan kérdés, amely az általános európai érdekre illeszkedik.

Ezenfelül azt kérem, hogy különösen figyeljenek oda az eljárás felépítésére, főként az állampolgári kezdeményezés elfogadhatóságának kérdésére. A polgárok iránti felhasználóbarát jellegnek és a jogbiztonság kritériumának első számú prioritásnak kell lennie. Ha az európai polgárok együtt határozzák meg az európai jogalkotási folyamatot, és állampolgári kezdeményezést kívánnak indítani, a tisztesség alapvetően azt kívánja meg, hogy az illetékes uniós szervek a lehető leghamarabb és kötelező módon megállapítsák, hogy a tervezett kezdeményezés megfelel-e a Szerződés jogi előírásainak. Létfontosságú, hogy mindez még a támogatási nyilatkozatok beszerzése előtt megtörténjék, hiszen a megfelelő forrásokat biztosító tagállamoknak jogbiztonságra van szükségük.

Végül szeretném emlékeztetni a Tisztelt Házat arra, hogy az állampolgári kezdeményezés rendelkezései nem légből kapottak. Ezek már benne voltak az alkotmányszerződésben, mivel ezeket a nem kormányzati szervezetekkel szorosan együttműködve az Alkotmányozó Konvent alakította ki, amelynek aláírásán egyes képviselők is jelen voltak. E rendelkezéseknek a Konvent által készített alkotmánytervezetbe történő beemelése nem volt se bombabiztos, se véletlenszerű, hanem a Konvent tagjai és a demokratikus politika iránt elkötelezett nem kormányzati szervezetek közötti intenzív konzultációk eredménye. Most már tudjuk, hogy ezt a gondolatot hat éven keresztül jegelték, ezért épp ideje, hogy ilyen hosszú idő után életre keljen. Eljött az idő a közvetlen demokráciához az egyesített Európában.

(Taps)

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, először is hadd fejezzem ki különleges köszönetemet valamennyi előadónak. Nagyon csodálom az elkötelezettségüket, sőt mondhatnám, kitartásukat. Talán azért érzem magam igen jól a Parlamentben, és azért alakítottam ki valamennyiükkel kiváló együttműködést, mert amikor Önök olyan kitartóan és hangsúlyosan foglalkoznak ezekkel a kérdésekkel a Parlamentben, akkor elismeréssel adózom annak, amit a férjem macacsságnak nevez.

Külön köszönettel tartozom azoknak, akik a következő ciklusban már nem lesznek velünk. Nemcsak kiváló munkatársak és partnerek voltak mindebben, hanem jó barátok és sportszerű játékosok is. Nagyon köszönöm mindannyiuknak. Kaufmann asszony, úgy gondolom, büszke lehet arra, hogy segít létrehozni azt, amit én a polgárok és az európai intézmények közötti erővonalak létrehozásának és feltöltésének nevezek – új erővonalakról van szó, amelyeket fel kell állítani, és fel kell tölteni. Véleményem szerint ez nem kis dolog.

Természetesen nagyon örülök, hogy ma este, azon a napon, amikor a Cseh Köztársaság lezárta a Lisszaboni Szerződés parlamenti ratifikálását, részt vehetek ezen a vitán. A mai szavazással 26-ra emelkedett azon tagállamok száma, amelyek parlamenti támogatást nyújtottak a Szerződésnek. Úgy gondolom, ez jó lehetőséget kínál arra, hogy emlékeztessük az európai polgárokat a Lisszaboni Szerződés azon szerepére, hogy demokratikusabb és következetesebb Európai Uniót alakítson ki.

A gazdasági válság idején fontosabb, mint valaha, hogy jól működő Európánk legyen, amelynek megvannak a megfelelő rendszerei a demokrácia szavatolására. A Szerződés az EU demokratikus intézményeinek, és a legnyilvánvalóbban a Parlamentnek, megadná az általuk igényelt jogköröket. Ez segítene abban, hogy az EU nagyobb egységességgel és következetességgel lépjen fel a világ színterén. Lehetővé tenné Európa számára, hogy az olyan területeken jelentkező leglényegesebb mai kihívások vonatkozásában, mint például az éghajlatváltozás és az energiabiztonság, hatékonyabban lépjen fel.

A ma esti vita tárgyát képező jelentések annak biztosításában is segítenek, hogy ha a Szerződés hatályba lép, ennek végrehajtása gyorsabb és simább lesz.

Az intézmények közötti jó együttműködés sarkalatos pontja lesz annak, hogy biztosítani lehessen a Szerződés előnyeinek maximális kihasználását, és a Bizottság elkötelezett a Parlamenttel és más intézményekkel e célból való partnerségben történő együttműködés iránt.

Az ír népszavazás keményen eszünkbe juttatta, hogy Európa ügyét a nemzeti vitán belül kell lehorgonyozni. A szavazás mögött megbúvó lényeges aggályokat érdemes komolyan venni – a múlt decemberi Európai Tanácson éppen ez történt. A jogi garanciák, valamint a Bizottság méretével kapcsolatban hozott döntés az európai politikai vezetőknek az ír népszavazás eredménye iránti tiszteletét mutatják, valamint azt, hogy a politikai vezetők meg akarták érteni a „nem” mögött megbúvó okokat, és választ akartak adni az aggályokra. De azt is mutatták, hogy a politikai vezetők továbbra is meg vannak győződve arról, hogy ez a Szerződés jó Európa számára.

Ezért van az is, hogy a szavazás óta nyolc újabb tagállam a saját parlamenti eljárását újabb nyolc „igen”-nel zárta le.

A parlamenti jelentések hozzájárulnak a Szerződés leglényegesebb vetületeinek átfogó elemzéséhez. A mögöttük megbúvó megközelítés az, hogy ambiciózusnak kell lenni abban a vonatkozásban, hogy a Szerződés mit érhet el az Európai Unió számára – ezt a megközelítést a Bizottság teljes mértékben osztja.

A jelentések azért különösen értékesek, mert elmélyítik gondolkodásunkat arról, hogy a Szerződésnek miként kellene működnie a gyakorlatban. Az öt jelentés eltérő módon ugyan, de erős, önbizalommal teli Parlamentet mutat, amely azon igyekszik, miként lehetne a Szerződésben rejlő lehetőségeket maximálisan kihasználni az uniós fellépés hatékonyságának, hatásosságának és elszámoltathatóságának fokozására, a szavazók és polgárok javára.

Dehaene úr jelentése számos fontos részletre tér ki, és a Bizottság túlnyomórészt osztja a Szerződés jelentésbeli értelmezéseit. A jelentés igazi erőssége az, hogy világosan megmutatja: a Szerződés végrehajtása nem egyik intézménynek a másik rovására történő megerősítése – az Európai Unió csak akkor tud megfelelni a polgárok elvárásainak, ha mindegyik intézmény erős, és hatékonyan együttműködnek egymással.

A jelentés külön figyelmet szentel az átmenet kérdésének, és sok előnye származott volna abból, ha a Szerződés még ez év előtt, az intézményi reformokat megelőzően hatályba lépett volna. Sajnos ez nem volt lehetséges. Így pragmatikus és rugalmas megközelítésre van szükség, ésszerű előre utat kell találni, amely figyelembe veszi, hogy idén el kell kerülni az intézményi vákuumot; figyelembe veszi annak fontosságát, hogy biztosítani kell, hogy a következő Bizottság a demokratikus megbízatás teljes tekintélyével rendelkezék, valamint azt, hogy tiszteletben kell tartani a Parlament szerepét. A Dehaene-jelentés olyan modellt vázol fel, amely segít mindannyiunknak megtalálni az előrevivő utat.

A legfelsőbb uniós hivatalokra történő kinevezéseknél Dehaene úr jelentése felszólít a politikai és nemi egyensúly, valamint a földrajzi és a demográfiai egyensúly figyelembevételére, napjaink Európájában ugyanis, ahol a népességnek több mint 50%-a nő, a nők a politikában még mindig alulreprezentáltak. Ahogy Önök is tudják, a Bizottságok közül a jelenlegiben van a legtöbb nő biztos, de ez még mindig nem elég. A következő Bizottság kinevezésénél a nemek egyensúlya javításának célnak kell lennie: ezt a célt akkor lehet elérni, ha a következő Parlament részéről erős lesz a politikai támogatás.

Azt is remélem, hogy az Európai Parlamentben és az uniós vezetés legfelső szintjein is több nővel találkozunk majd. Ha ez nem így lesz, mi mindannyian veszítünk, elveszítjük a tudásukat, tapasztalatukat és az ötleteiket.

Guy-Quint asszony jelentése egy másik fontos kérdést tárgyal: hogyan kellene megszervezni az Unió pénzügyi tervezési ciklusát az uniós költségvetés legjobb felhasználása céljából, miként lehetne a kiemelt politikai célokra csoportosítani a pénzt. A költségvetésre nehezedő erős nyomás időszakában megfelelő eljárásokat kell alkalmaznunk ahhoz, hogy a pénzünkért a legjobbat kapjuk. A hatékony uniós tervezés szempontjából sarkalatos pont a stabilitás és a megfelelőség közötti egyensúly, és a Bizottság a költségvetés felülvizsgálata során erre vissza fog térni.

Leinen úr jelentése azt mutatja, hogy a Szerződés hogyan fogja érinteni a parlamenti munkát; a jelentés igen alaposan áttekinti az új politikai területek, új jogkörök és új eljárások következményeit a Parlamentre nézve. A jelentés például aláhúzza, mennyire fontos biztosítani az Unió külső fellépéseinek megfelelő ellenőrzését, és nagyon is nyitottak vagyunk az e cél eléréséhez vezető módszerek meghatározásában. Ezekről a módszerekről azonban csak akkor tudunk majd megegyezni, miután az Alelnök-főképviselő elfoglalta a hivatalát.

Ebben, és sok más felvetett kérdésben is – ideértve a komitológiát és a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat is – várakozással tekintünk a Parlamenttel való részletesebb eszmecsere elé az összes felvetett kérdés végrehajtása tekintetében.

Hadd térjek vissza Kaufmann asszony jelentésére, amely világosan kifejti, hogy a polgári kezdeményezés miként képes új dimenzióba helyezni az uniós demokráciát. A polgárok ezentúl felszólíthatják a Bizottságot, hogy terjesszen elő új politikai kezdeményezéseket. Ez egyike azon területeknek, ahol a Szerződés hatálybalépését követően a Bizottság – többek között konzultáció alapján – az érintettek és a polgárok várakozásainak megértése érdekében sebesen szándékozik cselekedni. A Bizottság elgondolásai Kaufmann asszony ajánlásaival egy hullámhosszon mozognak.

Van azonban néhány terület, ahol további megbeszéléseket kell folytatnunk. Meg akarjuk találni a megfelelő egyensúlyt a polgárok számára könnyű eljárás, valamint egy olyan eljárás között, amely szavatolja, hogy a kezdeményezéseknek lesz legitimitásuk és súlyuk.

Például a tagállamok minimális számával kapcsolatban szintén közelebbről kell tükröznünk a Szerződésben foglalt eljárástípust.

Végül Brok úr jelentése olyan területet taglal, amelyben az elmúlt években a Parlament és a Bizottság egyaránt számottevő előrelépést ért el, és ez a nemzeti parlamentekkel való kapcsolatok területe. Ez a Parlament vezette be úttörő módon a parlamentközi konferenciák gyakorlatát, és igen gyakorlatias módszereket talált egy valódi parlamenti hálózat kiépítéséhez.

A Bizottság, miként tudják, egy teljesen új párbeszéd mechanizmust épített ki a nemzeti parlamentekkel, és ez olyan terület, ahol jelentős előrehaladás történt. 2006 óta a Bizottság nemcsak konzultációs dokumentumokat küldött a parlamenteknek, hanem jogalkotási javaslatokat is, válasza kérvé őket. Eddig mintegy 400 véleményt kaptunk, és ezekre válaszoltunk is, valamint a közvetlen kapcsolatok számát is számottevően megnöveltük: a Bizottság hivatalba lépése óta több mint 500 találkozási sor került a biztosok és a nemzeti parlamenti szervek között. Ily módon, miként ez a jelentésből is kiolvasható, a Szerződésnek a nemzeti parlamentekről szóló új rendelkezései teljes mértékben egybe fognak csengeni az elmúlt évek tendenciájával, és véleményem szerint még tovább erősítik majd az európai parlamenti családot.

Mindent összevéve ezek a jelentések azt szemléltetik, hogy a Lisszaboni Szerződés hogyan mélyítene el az európai demokráciát, és miként hozna eredményeket az európai polgárok számára. Ez olyan kitűnő üzenet, amelyet magunkkal vihetünk az európai parlamenti választásokra, és a Szerződés végrehajtásának az előkészítéséhez is kiváló ugródeszka.

Elnök. – Mielőtt megadnám a szót a felszólalóknak, én magam is bizonyos fokú szabadságot fogok engedélyezni saját magamnak, amely talán megengedhető olyan valakinek, aki hivatali időnk ezen szakaszában elnököli az ülést, és az éjszaka ezen szakaszában, ugyanis ezeknek a késő esti üléseknek megvan a maguk előnye.

Szeretném elmondani Önöknek, hogy a Parlament elnökének és az Elnökségnek haladéktalanul el kívánok juttatni egy olyan értelmű javaslatot, hogy készítsenek egy kiadványt, amely tartalmazza magát a Lisszaboni Szerződést, az öt jelentést és a megfelelő állásfoglalásokat, az előadók és a biztos bevezető beszédével egyetemben.

Úgy gondolom ugyanis, hogy egy ilyen anyag, amelyet az Európai Unió 23 hivatalos nyelvére lefordítanak, és a 27 tagállam polgári között szétosztanak, nagyon fontos dokumentum lenne a Lisszaboni Szerződés jelentőségének a megértetése, valamint a Parlament erőfeszítéseinek és fellépéseinek megértetése szempontjából. Ez öt előadónk előtt is méltó tisztelgés lenne, és különösen Guy-Quint és Kaufmann asszony előtt, akiktől megtudtuk, hogy megválnak parlamenti tisztségüktől, de akiket nem felejtünk el, és akiknek mindig hálásak leszünk.

Michael Gahler, a Külügyi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, az alkalom megünneplésére, miként láthatja, tudatosan foglaltam el Zahradil úr helyét.

A Külügyi Bizottság nevében szeretném hangsúlyozni, hogy a Bizottság jövőbeli alelnökét – a Főképviselet úgy tekintjük, mint aki teljes mértékben felelős lesz a Parlamentnek, azon egyszerű oknál fogva, hogy – mint minden más biztos – hivatala elfoglalásához neki is szüksége lesz a Parlament bizalmára. A plenáris ülésen és a Külügyi Bizottságban folyó rendszeres politikai párbeszéd jelenlegi gyakorlatát az egyetlen személy által gyakorolt kettős funkcióban meg kell őrizni.

Mivel elsőprő többségünk a külpolitika egyöntetűbb és gyakorlatiasabb európai uniós megközelítését akarja, e hivatal jövőbeli betöltőjének saját érdeke is az, hogy tevékenységéhez megszerezze az Európai Parlament támogatását. Végrehajtó szervünk politikai terveit és álláspontját a Külügyi Bizottságban is rendszeresen meg lehet majd vitatni olyan megbeszéléseken, ahol az Állandó Képviselők Bizottságának jövőbeli elnöke a saját bizottságában megvitatott kérdésekről ad tájékoztatást. Kérés esetén ez a gyakorlat a különleges képviselőkre is alkalmazandó.

A jövőben a Parlamentnek a biztonsági és védelmi politika terén hozott, kiküldetésekre vonatkozó döntéseket is meg kell tárgyalnia azért, hogy a harmadik országokban zajló műveletek nagyobb demokratikus legitimitást kapjanak.

Az európai külügyi szolgálatot illetően azon a véleményen vagyunk, hogy az Európai Parlamentet teljesen be kell vonni az előkészítő műveletekbe. Leszögezzük, hogy ezt a szolgálatot adminisztratív okokból a Bizottsághoz kell rendelni.

Azt is szeretnénk elérni, hogy a jövőben egy harmadik országba kiküldött uniós képviselő vezetője még kiküldetése végleges megerősítése előtt jelenjen meg a Külügyi Bizottság előtt. Úgy gondolom, hogy ha valaki nem tesz jó benyomást a saját képviselőire, akkor kevés esélyt kell adni annak, hogy az illetőt külföldre rendeljék ki.

Azt is kérjük, hogy az Európai Unió teljes külpolitikáját, ideértve a közös biztonság- és védelempolitikát is, a jövőben a közösségi költségvetésből finanszírozzák. Ugyanakkor a Lisszaboni Szerződést követő szerződésben azt is szeretném látni, hogy a közös katonai kiadások is megjelennek a költségvetésben.

Andrew Duff, a Külügyi Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, miként az előttem szólók elmondották, a közös kül-, biztonság- és védelempolitika fejlesztése az egyik legnagyobb nyereség, amely a Szerződésnek köszönhetően karnyújtásnyira van tőlünk. Ezért a nemzeti parlamenteket mélyen érintik a bekövetkező változások.

A nemzeti parlamenteknek természetesen megmarad a nemzetbiztonság iránti nemzeti felelősségük, de abban is vezető szerepet kell játszaniuk, hogy az Európai Parlamenttel szoros és rendszeres együttműködésben minisztereiknek a Tanácsban kifejtett munkája eredményességét bírálva és tőlük teljesítményt követelve tegyék a közös európai politikát vizsgálat tárgyává, és igyekezzenek azt megfogalmazni. Abban is vezető szerepet kell játszaniuk, hogy a sajtó, valamint a nagyközönség számára adjanak át valamit az új valóságból, aminek a lényege az, hogy külpolitikát legjobban úgy lehet művelni, ha a közös európai érdeket felkutatjuk, megtaláljuk és közvetítjük.

Thijs Berman, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (NL) Elnök úr, a cseh szenátus ma elfogadta a Lisszaboni Szerződést. Most már, hogy úgy mondjam, csak Írországon áll vagy bukik a dolog, és aztán olyan szerződésünk lesz, amely a Fejlesztési Bizottság számára is több lehetőséget biztosít egy jobb politika kialakítása számára.

Óriási hiba lenne azonban most nyomást gyakorolni Írországra. Az Európai Unió független államok szövetsége, és az írek szabadon dönthetnek. Bármilyen külső nyomás növelné az egész EU szétrobbanásának veszélyét, mindazon szép és önelégült szavak dacára, amelyek ma a Tisztelt Házban elhangzottak, ugyanis az Európai Unió jelenleg mély bizalmi válságot él át. Ezt a fajta válságot csak eredményekkel, szociálpolitikával, beruházással és gazdasági kilábalással, az éghajlatváltozás leküzdésére tiszta energia biztosításával, a szociális jogoknak az Unióban és a világban másutt való megvédésével lehet megoldani, de mindezek megvalósítása közepette tiszteletben kell tartanunk minden egyes tagállam azon jogát, hogy saját maga álljon elő hatékony megoldásokkal.

Szükség van együttműködésre, és ez bizony a jelen válságra is igaz, de meg kell maradnia annyi önérzetnek, hogy az ember saját magához is őszinte maradjon. Ezért sem az írek miatt, sem Európa többi része miatt nem lenne helyes nyomást gyakorolni Írországra. Az EU csak viselkedjen szerényen, hogy azután a nagy ambíciókból előnye származzon.

Danutė Budreikaitė, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (LT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ki szeretném emelni, hogy a Lisszaboni Szerződés több lehetőséget fog kínálni az Európai Uniónak arra, hogy a fejlesztési együttműködési politika alakításában kezdeményezzen, javítson az adományozók koordinációján, hatékonyabban ossza el a feladatokat és nyújtson segélyeket. Ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy az uniós intézményeknek, ideértve a Parlamentet is, nagyobb felelősséget kell magukra vállalniuk.

A fejlesztési együttműködési politika sikeres végrehajtása érdekében alapvetően fontos, hogy meglegyen a megfelelő igazgatási szervezet a főigazgatósági szervezetekben meglévő következetlenségek kiküszöbölésére, meglegyenek a Bizottságon belüli hatáskörök a politika és a költségvetés egyes vetületei tekintetében, valamint a Fejlesztési Együttműködési Főigazgatóságnak kizárólagos hatáskört kell juttatni.

Minthogy a fejlesztési együttműködési politikát a szokásos eljárás alapján fogják alkalmazni, lényeges nagyon pontosan meghatározni az Európai Parlament Fejlesztési Együttműködési Bizottságának a megbízatását. A Lisszaboni Szerződés a fejlesztési együttműködési politika céljainak jobb megvalósítását teszi lehetővé majd a világon meglévő szegénység csökkentésének, végül megszüntetésének céljával.

Georgios Papastamkos, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság véleményének előadója. – (EL) Elnök úr, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság véleményének előadójaként szeretném leszögezni, hogy a Lisszaboni Szerződés által a közös kereskedelempolitika területén bevezetett változtatások általánosságban e politika demokratikus legitimitásának és átláthatóságának, valamint az Unió külső fellépése hatékonyságának a fokozásához járulnak hozzá. Különösen az Unión belüli intézményi egyensúly újradefiniálását emelném ki, amelynek folytán a közös kereskedelempolitika alkalmazási keretének meghatározása céljából az Európai Parlament társ-jogalkotóvá lép elő. Ezenfelül valamennyi megkötött kereskedelmi megállapodáshoz a Parlament jóváhagyása szükségeltetik majd.

A közös kereskedelempolitikával összefüggésben azonban szeretnék rámutatni a Parlament belső és külső hatásköre közötti egyensúly hiányára, *in foro interno* és *in foro externo*, tekintettel arra, hogy a Lisszaboni Szerződés nem ruházta fel a Parlamentet azzal a joggal, hogy jóváhagyja a Bizottság kereskedelmi megállapodás megkötésére vonatkozó megbízatását. Figyelemmel mindazonáltal arra, hogy a Parlament jogosult előfeltételeket szabni az Unió kereskedelmi megállapodásainak jóváhagyásához, úgy ítélem meg, hogy a Parlament és az Európai Bizottság közötti kapcsolatokhoz itt szorosabb keretmegállapodásra lesz szükség.

Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között erőteljesebb párbeszédre lesz szükség, tekintettel arra, hogy a közös kereskedelempolitika alá tartozó minden kérdés ezentúl az Unió kizárólagos joghatósága alá fog tartozni. Ezentúl minden kereskedelmi megállapodás az Unióval kötött megállapodás lesz, és többé nem lesznek egyszerre az Unióval és a tagállamokkal kötött vegyes megállapodások.

Evelyn Gebhardt, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságban szintén látjuk a Lisszaboni Szerződés hatalmas előnyeit, amelyeket konkrétan a fogyasztóvédelem terén nem szeretnénk elszalasztani. Érdemes megjegyezni, hogy a Lisszaboni Szerződésben a fogyasztóvédelem keresztfeladattá vált, ami ennek a területnek természetesen sokkal nagyobb súlyt kölcsönöz. Ez a terület különösen fontos az Európai Unió polgárai számára, hiszen így napi szinten tudjuk megmutatni nekik, hogy az Európai Unió mit tesz értük. A polgárok ugyanis állandóan azt kérdezik, hogy mit tesz értük az Európai Unió. Hogy ezt most a 12. cikkben horgonyozták le, és nem a százvalahányadik cikkben, szintén fontos, mert azt jelenti, hogy a fogyasztóvédelem értéke nagymértékben megnőtt.

Úgy gondolom, jó, hogy lesz nekünk egy Lisszaboni Szerződésünk. Nagyon örülök, hogy a prágai szenátus szintén megerősítette a Szerződést. Ez azt a világos üzenetet küldte, hogy mi ezért az Európáért szállunk síkra, egy szociális Európáért, a polgárok Európájáért, amelyet a jövőre nézve fel kívánunk vértetni. Köszönöm, hogy lehetővé tették számunkra, hogy ma ezt ismét demonstráljuk. Külön köszönet jár Önnek, Kaufmann asszony, hogy olyan kitűnő munkát végzett a Konventben. Ön ma itt valami nagyon fontos dolgot hajtott végre.

Oldřich Vlasák, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (CS) Elnök úr, tisztelt képviselőtársaim, a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében szeretnék területi dimenziót vinni a Lisszaboni Szerződésről folyó vitába. Tény, hogy az egyes helyhatóságoknak, önkormányzatoknak és régióknak növekvő mértékben szembe kell nézniük az európai jogszabályok és az európai szakpolitikák hatásával. Ezzel összefüggésben az utrechti egyetem által készített egyik felmérésből az derült ki, hogy a közösségi szervek évente több mint 100 olyan rendeletet fogadnak el, amelyek azonnali kihatással vannak a helyhatóságokra. Az általunk gyártott jogszabályok és foganatosított intézkedések hetven százalékát ugyanis a régiókban, a városokban és a helyi közösségekben kell végrehajtani.

A sokat vitatott Lisszaboni Szerződés a helyhatóságok szempontjából ezért fogható fel pozitívan. A Lisszaboni Szerződés ugyanis tartalmaz egy szubszidiaritási jegyzőkönyvet, másképp megfogalmazva egy olyan jegyzőkönyvet, amelynek értelmében egy jogi normának egy magasabb szinten – esetünkben európai szinten – történő elfogadása csak akkor indokolt, ha egy ilyen intézkedés bizonyíthatóan hatékonyabb és

szükségszerűbb. A Szerződés megköveteli a helyi és regionális hatóságokkal, valamint ezek társulásaival történő hatékonyabb konzultációkat. Egy másik rendelkezés, amely bevezetésre kerülne, az Európai Bizottságot kötelezné arra, hogy a legkisebb mértékűre szorítsa le minden új jogszabály pénzügyi és adminisztratív terhet. Ezeknek az intézkedéseknek kell biztosítaniuk, hogy Brüsszel jobban odafigyeljen azokra a valós problémákra, amelyekkel a polgármesterek szembesülnek, és hogy ez utóbbiak jobban fel legyenek készülve a problémák megoldására. Azt is szeretném itt hangsúlyozni, hogy egészen bizonyosan nem ez az utolsó változtatás az elsődleges jogon, amelyről vitázni fogunk. Ezért el kell kezdenünk alaposan elgondolkodni azokon a változtatásokon, amelyeket az EU jogi alapjainak érthetővé, szilárdá és minden polgár számára kedvezővé tétele érdekében meg kell lépniük.

Hölgyeim és uraim, itt nem szeretnék ítéletet mondani a Lisszaboni Szerződés pozitív és negatív oldalairól. Mindannyian tudják, hogy a Cseh Köztársaság álláspontja kritikus, mégis realista. Ezt erősítette meg ma a Cseh Köztársaság parlamentjének szenátusában lefolytatott vita, amely a nap folyamán később jóváhagyta a Szerződést.

Johannes Voggenhuber, az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, az Állampolgári, Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében szólok fel. Kissé ingerült vagyok, mivel a Fejlesztési Bizottság véleményét is ismerni szeretném, ám Berman úr felszólalási idejét arra használta fel, hogy óva intsen bennünket az ír népre való nyomásgyakorlástól.

Ez a mentalitás határozottan az egyik oka annak, amiért ma este vitázunk. Már-már azon tűnődöm, hogy ennek a Parlamentnek van-e még joga beszélni a polgáraival, van-e joga érveket ütköztetni, megvédeni az alkotmányozási folyamaton való 10 éves munkálkodásának az eredményeit, vagy pedig ezzel a párbeszéddel a nyomásgyakorlás és a zsarolás ódiúmát vesszük magunkra. Ez egy fura régi világ.

Azt szerettem volna, hogy a Parlament ezt a szerződést sokkal nagyobb hanggal, sokkal harciasabban és sokkal nyíltabban védje meg az Európai Unió polgárai előtt, és ne hagyjon mindent teljesen rá a kormányokra, amelyek a Szerződésben lefektetett előrehaladással túlságosan is gyakran meglehetősen kétértelmű viszonyt ápolnak.

Elnök úr, sok euroszeptikus azt állítja, hogy a Lisszaboni Szerződésben rögzített demokratikus előrelépés sovány, és valójában csak fügefalevél a mögötte megbúvó sötét és gyászos Európa testén. Azt hiszem, hogy a belbiztonság, az igazságszolgáltatás, a rendőrség területére, valamint ezek közösségi dimenzióba emelésére, a Parlament együttdöntési jogára, a Charta alkalmazására vetett rövid pillantás összezúzza ezeket az állításokat, és leleplezi, hogy csak csalás, propaganda és tudatlanság az egész.

Számomra ez a terület talán még mindig az Európai Unió demokratikus deficitjének legbosszantóbb kifejeződése. Én sosem tartoztam azok közé, akik a hatalmi ágak szétválasztását történelmi-filozófiai elvnek tekintik; én ezt nagyon is a demokrácia alapelveként tartom. E téren a Lisszaboni Szerződés igen határozott, előreutató választ kínál. Az alkotmányban ez az egyik legkényesebb terület. Ezen a területen ugyanis a belügyminiszterek zárt ajtók mögött hoztak a rendőrségi törvényekre vonatkozó döntéseket a bíróságok vagy az Európai Bíróság ellenőrzése, valamint az alapvető jogok és szabadságok átfogó kódexének alkalmazása nélkül. Most viszont ez változáson megy keresztül, ami hatalmas előrelépés az európai demokrácia irányában. Ezen túlmenően, Berman úr, mindezt megbeszélni a polgárokkal és megvédeni a kötelességünk, nem pedig nyomásgyakorlás.

(Taps)

Elnök. – Most abban az örömben van részem, hogy honfitársamnak, Carnero González úrnak adhatom meg a szót. Ő is azon képviselők között van, akik már nem lesznek velünk a következő parlamenti ciklus alatt, ezért szeretnék nyilvánosan köszönetet mondani neki azokért az óriási erőfeszítésekért és rendkívül dicséretes munkáért, amelyet kifejtett, és melyet ezen a konkrét területen és a most megtárgyalandó kérdés kapcsán végzett.

Carlos Carnero González, a Petíciós Bizottság véleményének előadója. – (ES) Köszönöm, elnök úr és barátom ezeket a kedves szavakat, amelyek nyilván meghatnak akkor, amikor hivatali időm alatt utoljára vagyok itt ebben az ülésteremben, és szeretnék köszönetet mondani együttműködésükért mindazoknak, akikkel volt szerencsém együtt dolgozni, és szeretnék tőlük elnézést is kérni az esetleges tévedéseimért. Minden tőlem telhető igyekeztem megtenni hazám polgáraiért és valamennyi európaiért, és e munka alatt voltak tényleg különleges időszakok, mint például a Konvent.

Ma voltaképpen a polgáriságról beszélünk, és én a Petíciós Bizottság nevében szólalok fel. E Parlamentben vajon melyik bizottság van közelebb a polgárokhoz a Petíciós Bizottságnál? Ez a bizottság ugyanis az európai polgárokat megillető egyik legfontosabb jogot, mégpedig a petíciós jogot védelmezi.

A helyzet az, hogy ha az Európai Parlamentet sok országban ismerik, akkor ez a petíciós jog gyakorlása miatt van. Mi a Petíciós Bizottság tagjaiként tudjuk ezt, és az egész Tisztelt Ház tudja ezt. A Lisszaboni Szerződés, amely az Európai Uniót demokratikusabbá és hatékonyabbá teszi, új elemeket hoz, mint például az Alapjogi Chartát, valamint új eszközöket, például a polgári kezdeményezést.

A lényeg az, hogy elkerüljük például a petíciós jog és a polgári kezdeményezési jog összekeverését. Szeretnék rámutatni arra, hogy a polgárok például petíció útján követelhetik, hogy a Parlament kérje fel a Bizottságot valamilyen jogalkotási kezdeményezésre, úgyhogy a jövőben elképzelhető egyrészt egy európai polgári kezdeményezés, amely felszólítja a Bizottságot valamilyen jogalkotási eljárás megindítására, másrészt a petíciós jogon alapuló, a Tisztelt Ház megfelelő bizottságához intézett petíció, amelyben felkéri a Parlamentet, hogy ebből a célból vegye fel a kapcsolatot a Bizottsággal. Ezt az ellentmondást el kell kerülnünk, és a mindkét utat erősítő szinergiára kell törekednünk; olyan utak ezek, amelyek az EU-n belül konkrétabbá teszik a polgár létét.

A Petíciós Bizottság természetesen szeretné, ha bevonná a polgári kezdeményezési jog igazgatásába. Természetesen minden bizottság szeretné, ha bevonná, de azt kérném, hogy ezt a jogot a lehető legjobban tegyék valóssá. Meggyőződésem, hogy ez tisztelgés is lenne egy olyan fontos nap előtt, mint a mai: a Lisszaboni Szerződést most ratifikálta a Cseh Köztársaság szenátusa, így aztán már csak egy lépés van hátra, mielőtt a Szerződés valósággá válik, és mielőtt ez a Szerződés, amely az európai alkotmány – a máig az EU által alkotott legjobb szöveg – utódja, hatályba lép.

Ha ez sikerül nekünk, mindannyiunknak, akik itt vagyunk – kezdve a Konvent összes résztvevőjével, akik itt vannak ma este –, akkor óriási mértékben hozzájárultunk az európai parlamenti képviselőség hasznosságához.

Maria da Assunção Esteves, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a plenáris ülésen ez az utolsó felszólalásom, úgyhogy ez egy kicsit el fog térni a többitől.

Egyszer eljő a nap, amikor a szövetségi és kozmopolita parlamentek egyesülnek a világ kormányzására. Épp itt, a képviselő ezen helyén születik meg egy olyan határok nélküli emberiség álma, amelyben mindenki részt vesz, ahol a szabadság egyre erősebb, a demokrácia pedig egyre szélesebb lesz. Irodáink és vitáink varázslatában az első lépéseket teszi meg a felvilágosodás látnoki eszméje, a népek uniója. Ebben az unióban Machiavelli meggyengül, hiszen képesek voltunk a hatalmak szuverenitását az emberek szuverenitásával felváltani. A kozmopolitizmus paradigmája telepszik meg intézményeinkben és döntéseinkben, és most kezdi kivenni részét a cselekvésből.

Megjelenik a jog és a politika új antropocentrikus szemlélete, és a nemzet-utáni identitás Európa utcáin ölt testet. Az ember legfelsőbb méltósága az az elv, amely a nemzeti és a nemzetközi jogot összehozza. Ez eredeti együttműködésünk legvégső szabálya. Az Európai Unió és parlamentje az emberiség történetében egyedülálló erkölcsi szemléletet képvisel – olyan kollektív erkölcsi szemléletet, amely bekerült az európai államok stratégiájába, és megalapozta az integrációjukat.

Az európai emberek kölcsönös elkötelezettsége valóban közös emberségük felvállalása. A Római Szerződés aláírásának napján ugyanis az elszigeteltség és az önzés leomlott. Most az igazság pontosan a politika folytán bukkan elő, mint egy híd Kant és Arisztotelész, a szabadság és a boldogság között. Európa népei tudják, hogy az egyetlen legitimitás az, amely az emberi jogokból ered, és az egyetlen hatalom azon hatalmaké, amelyek tiszteletben tartják az emberi jogokat. Tudják, hogy a történelemtől való szabadulás csak a politikában való részesedés és a mindenre kiterjedő igazságosság projektje útján lehetséges.

Egyszer eljő a nap, amikor Ázsia, Amerika és Afrika népei egybegyűlnek. Az ember méltósága átível majd kultúrákon, Goethétől Pessoaig, Bachtól Csajkovszkijig, Mohamedtől Buddháig. Az egyetemes jog, minden különbözősége túl a közös szabály, az emberi jogok lesznek, és Európának ahhoz, hogy példát mutathasson, több alkotmányosságra, több decentralizációra, több politikára, több terjeszkedésre van szüksége.

A búcsúzás pillanatában el akarom mondani, mennyire büszke vagyok, hogy Önökkel együtt részt vehettem ebben a kalandban.

(Taps)

Elnök. – Esteves asszony, köszönöm a felszólalását, köszönöm az elmúlt években végzett munkáját, és szerencsét és boldogságot kívánok Önnek a jövőben.

Jo Leinen, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ön azt mondta, hogy az elnökök értekezletének és az elnökségnek azt fogja javasolni, hogy egy brosúrában összegezzük az öt jelentést és a lényeges magyarázatokat. Ez kitűnő ötlet, és csak üdvözölhetem. Azt ajánlanám, hogy a Corbett/Méndez de Vigo-jelentést is vegyük bele, amely a Lisszaboni Szerződésre vonatkozó munkánk alapját képezte. Akkoriban ötszázán szavaztak mellette, ami rekorderedménynek számított. Ez a jelentés a folyamat része, és kiinduló pontja volt annak a kísérletnek, hogy az alkotmányszerződés után a reformszerződés a helyére kerüljön. Az ötletet nagyon jónak tartom, teljes támogatásunkról biztosíthatom Önt.

Ön már köszönetet mondott néhány képviselőnek, akik sajnos már nincsenek velünk. Bizton állíthatom, hogy az Alkotmányügyi Bizottság összes tagja jól dolgozott együtt. A mi bizottságunkban mindig erős volt az aktív részvétel. Ezen a ponton ismét köszönetet mondok azoknak, akik jelenleg itt vannak a teremben. Először Johannes Voggenhubernek, aki a demokráciáért és a polgári jogokért folytatott munkánk valóságos sarokköve. Sylvia Kaufmann, akiről már számos alkalommal esett szó, különösen hatékony volt véleményének kifejezésében a saját politikai környezetében tapasztalt erőteljes ellenállás dacára. Carlos Carnero González mindig velünk volt. Harcolt az alkotmányért, és a spanyolországi népszavazásért is. Assunção Esteves mindig nagyon aktív volt. Alain Lamassoure rengeteg mindent elért, ideértve az alkotmány ügyét is. Végül, de nem utolsósorban – bár nem tagja a bizottságnak – Catherine Guy-Quint. Tetemes munkát végzett a Költségvetési Bizottságban, és mindig is támogatta, hogy a Parlament kapjon több hatáskört és több jogot. Valamennyiüknek köszönöm. Említettem, hogy a ma jelenlévők közül legközelebb többen már nem lesznek velünk. Ígérjük, hogy folytatjuk a munkájukat.

Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportjának szóvivőjeként a jelentésekkel kapcsolatban még két megjegyzést kívánok tenni. A Kaufmann-jelentést illetően: mindig azzal érveltünk, hogy a polgári kezdeményezés se nem placebo, se nem alibi, hanem komoly alkotmányos eszköz, amellyel a polgárok egyes kérdéseket felvetethetnek a brüsszeli napirendre. Meg vagyok győződve arról, hogy amikor a polgári kezdeményezést bevezetik, szavatolni fogjuk, hogy ez így maradjon. A Bizottságnak gyakorolnia kell kezdeményezési jogát, és az átszervezés után nagyon gyorsan törvénytervezetet kell megfogalmaznia.

A Dehaene-jelentést illetően: újból szeretnék utalni az átmeneti időszakra. Azt akarjuk, hogy Lisszabon szelleme jelen legyen az új Bizottság elnökéről szóló tanácsi javaslatra irányuló konzultációk folyamán. A teljes biztosi testületet azonban, ideértve az elnököt is, addig nem erősítik meg, amíg a Szerződés hatályba nem lép. A Bizottság elnökére ugyanis kétszer fogunk szavazni, ezt fontos észben tartani. Ez egyszerűen az átmeneti időszakkal jár. Úgy gondolom, hogy a Dehaene úr által a törvényhozási ciklusra kialakított program nagyon jó. A kiinduló pont a polgárok szavazata az európai választásokon, amelyet követnek a személyi jellegű döntések, a politikai programok és az Európai Unió finanszírozása. A kiinduló helyzet a szuverén államok, az Európai Unió polgárainak szavazata. Ezt tényleg jónak tartom. Köszönöm, Dehaene úr.

Andrew Duff, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, Churchill azt mondta: „Sose fecsérelj el egy válságot.”

Nos, ma itt van a gazdasági válság, az éghajlati válság, a nemzetközi instabilitás, és világos számunkra, legalábbis a mi képviselőcsoportunk számára, hogy ezek a válságok számottevően megerősítik azt az érvet, hogy az Európai Unió számára biztosítani kell a fokozott kapacitást a globális cselekvéshez.

Ezekre a kihívásokra a Szerződés a logikus válasz. Ez a jelenleg legjobb elfogadható Szerződés. Jó szerződés; történetileg egészen biztosan felér Maastrichttal. Tovább építi a demokráciát, és az EU irányítását reprezentatívabbá, hatékonyabbá és hatásosabbá teszi.

Ez egyúttal reformszerződés is, korrigálja a legtöbb problémát, amelytől a jelenlegi Nizzai Szerződés szenved. Önöknek nem kell hozzám hasonló harcos föderalistának lenniük ahhoz, hogy ezt lássák, de jó demokratának kell lenniük, hogy megértsék: először is azt, hogy a globalizációra adandó válaszuk megformálásához egységes Európára van szükségünk, másodsorban pedig azt, hogy egy nemzetek utáni demokrácia nem helyettesítője, hanem kiegészítője a történelmi nemzeti demokráciáknak.

A Szerződés konzervatív és nacionalista ellenzőinek el kellene mondaniuk, hogy miért ragaszkodnak a jelenlegi, kevésbé hatékony és ügyetlen Unióhoz, és miért igyekeznek a nemzetállamok számára megőrizni a nemzeti szuverenitás abszurd igényét, amikor a valódi lényeg az, hogy az államok és a polgárok munkája között hogyan lehetne kialakítani azt a kölcsönös függőséget, amelyet ez a szerződés tisztáz és elmélyít.

Ez a szerződés számottevő alkotmányos előrelépés Európa számára, és büszke vagyok, hogy engem is belevontak a megszövegezésébe. A célvonalig fogok küzdeni azért, hogy hatályba lépjen, valamint eredményesen és gyorsan megvalósuljon.

Johannes Voggenhuber, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, alelnök úr, ahogy körülnézek a Tisztelt Házban, valahogy az az érzésem, hogy az alkotmányozó elefántcsonttorony lakói felkérést kaptak, hogy a Parlament plenáris ülésén folytassák a megbeszéléseiket. Nem ez volt a megállapodás. A megállapodás az volt, hogy az Európai Parlament számottevő vitát folytat a Lisszaboni Szerződés következményeiről.

Vajon nem lett volna szép, ha Parlamentünk ma reggel a cseh szenátussal egy időben tárgyalta volna a Szerződést, és az Európai Unió polgárai számára világossá tette volna, hogy a Szerződés az Európai Parlament munkája, amely a Konventtel kezdődött, és folytatódott egyenesen a mai napig, és hogy ezt a reformot nem az elitek Európája kényszerítette ránk, hanem egy együttes erőfeszítés eredményeként létrejött jelentős munka?

Amikor valami megbukik, 15 évnyi tapasztalatom azt mondatja velem, hogy a bukás általában a kormányok, és nem a parlamentek miatt következik be. Most mindannyian tele vagyunk sebhelyekkel, és ki vagyunk dekorálva kitüntetésekkel. 15 év után az utolsó felszólalásomat tartom. Hosszú utat tettünk meg. Nagy megtiszteltetés volt. Duff úrral egyetemben engem is felkértek arra, hogy a Parlament előtt az Alapjogi Charta és az alkotmány előadója legyek.

Meg kell mondanom, hogy mindig éreztük az Európai Parlament támogatását, és azt hiszem, a Konvent más tagjai nevében is beszélhetek. Felvállaltuk a kockázatot, mertünk látnokok lenni, ami sok fejcsóválást és ellenállást, számos vétót váltott ki a kormányok részéről, és ez majdhogynem a Konvent összeomlásához vezetett. De amit nem lehet letagadni, az az, hogy ebben a folyamatban a húzóerőt, a látnoki erőt a parlamentek képviselték. És mint ilyen, ez az Európai Unió polgárainak első győzelme volt.

Engedtessek meg, hogy egy pillantást vessek a jövőbe. Mindannyian tudjuk, hogy mit gondolunk arról az útról, amelyet a szerződés megtett. Amikor a kormányközi konferencia megtámadta a Konvent eredményeit, eltörölte a Törvényhozó Tanácsot, újra bevezette a Tanács által hozott törvényeket, és megtoldotta a harmadik részt – és mindaz megtörtént, ami ma igazán bosszant bennünket –, akkor az alkotmány első módosítását a távoli, ködös jövőbe helyeztem.

Ennek a szerződésnek az egyik sarkalatos eleme az Európai Parlament kezdeményezési joga, az, hogy joga van indítványozni egy Konvent megalakítását az alkotmány módosítására. És még nem értünk az út végére. Amikor látomásainkért harcoltunk, a Konventben gyakran mondták nekünk: „Na, maguk ott, ha a Philadelphiai Konventtel hasonlítgatnak össze minket, akkor Európának nagy válság kell. Nagy válság nélkül sosem fog sikerülni valódi európai demokráciát, valódi politikai közösséget létrehozniuk. Tényleg égető szükségünk van egy nagy válságra.” Egyértelműen a következő száz évre gondoltak. De megkaptuk. Megvan a válság. És a polgárok most hirtelen azt kérdezzék, hogy miért nincs semmilyen gazdasági irányításunk. Azt kérdezik, hogy miért nincs egy minimális közös európai gazdasági jogi szabályozás, legalábbis az adópolitika, a társasági adók és a tranzakciós díjak főbb vetületeit illetően. Az emberek szociális Európát is követelnek. Igen, még nem vonultunk le a barikádról, a kormányok egészen egyszerűen nemet mondtak. Ma egész Európa azt kérdezi, hol vannak a szociális piacgazdaságot és a tisztességes elosztást védelmező uniós jogkörök? Ezenközben eurómilliárdokat fogunk költeni a következő nemzedékre. És nincs demokratikus jogkörünk, nincs jogalapunk a szociális Európa kialakítására.

Minden nap megkérdik tőlem, hogy mi a helyzet az Európa nevében folytatott katonai fellépésekkel. Egy pár nemzetállam folytat katonai fellépést a XIX. században szokásban volt kabinetpolitikához hasonló kontextusban. Nem kell reagálnunk arra, hogy a Tisztelt Háznak hozzájárulását kell adnia, mielőtt Európa nevében katonai fellépésre kerülhet sor? És mi van a polgári kezdeményezésekkel? Az alkotmányos változtatásokat itt is kizárták. Miért? Egy polgári kezdeményezés miért nem szólíthat fel a Szerződés módosítására és az európai alkotmány továbbfejlesztésére?

Úgy gondolom, hogy még hosszú utat kell megtennünk. A Parlamentnek a Tanáccsal szemben tanúsított szerénysége és féltékenysége hatalmas akadály.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Meggyőződésem, hogy harcosabbnak kell lennünk. Remélem, hogy a Tisztelt Ház hatalmas önbizalommal és az Európai Unió polgárai felé való mély lojalitással valóban követelni fogja azokat a jogokat, amelyekre a Lisszaboni Szerződés feljogosítja, érvényesíteni fogja a jogait, utána pedig megfontolja, hogy az egész

mindenséget hogyan lehetne sokkal jobban egy európai demokrácia és társadalmi rend irányában alakítani. Elnök úr, nem adom fel az álmomat.

(Kellemtlenkedő hozzászólás)

Nem adom fel az álmomat azért, hogy a gyerekeim és a gyerekeim gyerekei legalább azt mondhassák: „Vive la République d'Europe!”

(Taps)

Tobias Pflüger, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, a felszólalások azt mutatják, hogy a Lisszaboni Szerződést a felszólalók egyértelműen emocionálisan és nem racionálisan kezelik. Miért nem várjuk meg, és miért nem hagyjuk, hogy a következő, új Parlament vitassa meg a kérdést, és miért nem várjuk ki egyszerűen, hogy a Lisszaboni Szerződés tényleg megvalósul-e? Ez a szerződés itt egyeseknek már tényleg rögeszméjévé vált, akik örökösen csak a Szerződés állítólagos előnyeit akarják magyaráztatni.

Burkhard Hirsch, a túlzó moralista, olyan szépen fogalmazta ezt meg, amikor azt mondta, hogy az íreket nem agyonázott birkapásztoroknak kell nézni, és az egyedüli olyan európaiaknak tekinteni, akik képtelenek felfogni a Lisszaboni Szerződés jótéteményeit. A népszavazások máshol is negatív eredménnyel zárultak volna, mert nem várhatjuk el, és nem is kell elvárunk a szavazóktól, hogy egy olyan szerződést jóváhagyjanak, amelyet még egy jó szándékú olvasó sem lesz soha képes megérteni.

A Lisszaboni Szerződés nemcsak az európai intézmények közötti kapcsolatokat szabályozza, nem; a Lisszaboni Szerződés különböző politikákat hoz létre. Ez pedig lényeges. A Lisszaboni Szerződés 43. cikkének (1) bekezdése például az Európai Unió harci erőinek feladatait rögzíti. A 222. cikk (1a) bekezdésében foglalt szolidaritási záradék megállapítja, hogy minden rendelkezésre álló forrást mozgósítani kell a tagállamok területét fenyegető terrorista fenyegetés elhárítására. Az Európai Unió ezért katonai szövetséggé válik, és még az is lehetséges lesz, hogy az Európai Unión belül folyjanak hadműveletek. A 43. cikk (1) bekezdése a harmadik országok területén felbukkanó terrorizmus leverését célzó segítségéről szól.

Ezen a területen van egy sor szabályozás. Ott van az „állandó strukturált együttműködés”, amely lehetővé teszi egy európai katonai mag létrehozását. A Szerződés a NATO-nak is szerepet szán: „A tagállamok vállalják, hogy fokozatosan fejlesztik katonai képességeiket.” A jövőben, ha ezt a szerződést netán ratifikálják – remélem, hogy nem –, lesz egy induló alap (41. cikk): az uniós költségvetést a külpolitika és a katonapolitika területén katonai célokra is fel lehet majd használni.

A gazdaságpolitika tekintetében a Lisszaboni Szerződés gazdasági logikája pontosan az a gazdasági logika, amely a gazdasági válsághoz vezetett: „szabad versenyen alapuló nyitott piacgazdaság”. Csak éppen ma ezt nem így neveznénk.

Az az érzésem, hogy azok, akik akarják ezt a szerződést, főként az uniós elit tagjai, voltaképpen a múltban élnek. A körülmények alapvetően megváltoztak. Egy új korszakban új szerződésre van szükségünk. Írország döntött. A népszavazás egyértelmű döntést hozott. A Szerződést leszavazták, ezért a Szerződés halott. Hirtelenjében lesz egy második szavazás. Ami Franciaországban annyit jelentene, hogy Sárközy elnök megválasztását követően még egyszer kellene szavazni, mert valakinek nem tetszik Sárközy személye. Egy dolgot teljesen világossá akarok tenni: jó okok, tisztán racionális okok vannak arra amiért ezt a szerződést nem szabad ratifikálnunk. Ami Írországban elhangzott, azt tiszteletben kell tartani; más szóval a „nem”, az „nemet” jelent. Ez annyit tesz, hogy a Lisszaboni Szerződés halott, és nem értem, hogy ma miért tárgyalunk róla ebben a környezetben.

Ebben a szerződésben a hatalom eltolódik a nagy tagállamok irányában. Nem kerülgetem a forró kását: internacionalistákként az európai eszmét védelmezzük azok ellenében, akik az Európai Unióból katonai hatalmat és tisztán gazdasági szövetséget akarnak csinálni. A Lisszaboni Szerződést felváltó másik szerződésre van szükségünk, egy békeorientált szerződésre, és nem egy olyan szerződésre, amely velejét tekintve katonai szerződés. Köszönöm.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, fogadok, hogy mindannyian annyi ideig beszélhetünk, ameddig csak akarunk. Lehet, hogy egy-két perccel hosszabb leszek, és örömmel fogom ezt kihasználni.

az IND/DEM képviselőcsoport nevében.(SV) Most saját nyelvemre váltok át. Azt a módot, ahogy az európai politikai elit kezeli a Lisszaboni Szerződést, az utókor két szempontból is szégyenletesnek fogja tartani: először a Szerződés áterőltetésének politikai folyamata miatt, másodszor pedig a Szerződésnek és tartalmának

tényleges célja okán. Ha a 2000-es laekeni találkozóra visszatekintünk, ott az hangzott el, hogy javaslatot kellene előterjesztenünk egy alkotmányos megoldásra. Ennek az lett volna a rendeltetése, hogy az elkötelezett polgárokkal egy szorosabban összefonódott Európát építsünk ki, ugyanis aggódtunk amiatt, hogy a polgároknak a gyakorlatban lesújtó a véleményük az EU-ról. A Konvent Valéry Giscard d'Estaing irányításával valami egészen eltérő dolgot produkált. Az európaiak ebből nem kértek, és Franciaország, valamint Hollandia polgárai „nemet” mondtak. Mindenki tudja, hogy az Egyesült Királyság, Dánia és sok más ország polgárai „nemmél” szavaztak volna, ha erre esélyt kaptak volna. Történtek kísérletek ennek megkerülésére – egy új szerződés jelent meg, ami ugyanaz, de amikor megfelel, azt állítják róla, hogy nincs, és ehhez az állításhoz továbbra is ragaszkodnak. Most az az eset áll fenn, hogy amikor a jelenleg Lisszaboni Szerződésnek nevezett szövegre Írország népe „nemet” mondott, van képünk vizsgálatot folytatni annak kiderítésére, hogy Írország népe miért nem szavazott jól. Ez hihetetlen, és erről semmiféle vita nem folyt. Önök egymást veregetik vállon, és egymásnak mondogatják, milyen jó ez, miközben jól tudják, hogy az egész nagy szűgyen.

Második ellenvetésem a következő: egy alkotmányos szerződés, egy alkotmány nem azért van, hogy a politikai döntéshozatalt meggyorsítsa. Valójában ennek épp az ellenkezője az igaz – azért van, hogy a politikai döntéshozatalt megnehezítse. Az alkotmányok arra szolgálnak, hogy azok, akiket most éppen megválasztanak, ne hozhassanak olyan döntést, amelyet csak akarnak. A döntéshozatalnak bonyolultnak kell lennie. Az amerikai alkotmány ilyen. Annak biztosítása, hogy egy hatóság gyorsan hozhat a világon bármilyen döntést anélkül, hogy törődnie kellene a közvéleménnyel, francia bürokratikus hagyomány. Ez döbbenetes és szégyenletes az Európai Unióra nézve.

Elnök. – Lundgren úr, bizonyára észrevette, hogy képviselőtársai tisztelettel, csöndben és beszélgetés nélkül hallgatták végig Önt, ellentétben Önnel, aki a többi képviselő felszólalása alatt beszélgetett, de különböző emberek különböző módon értelmezik a demokráciát.

Roger Helmer (NI). – Elnök úr, reméltem, hogy Pöttering úr talán ma este elnökölni fog, mivel nyilvánosan akartam megköszönni neki, hogy évekkel ezelőtt lehetőséget adott számomra a PPE képviselőcsoportból való kiválásra. Felettébb örülök annak, hogy konzervatív képviselőtársaim nemsokára mindannyian kiválnak majd az PPE képviselőcsoportból, amely célért 10 éven át dolgoztam.

Azért vagyunk itt, hogy a Lisszaboni Szerződésről vitázzunk, ezért emlékeztettem volna Pöttering urat arra, hogy saját hazája, Németország, még nem ratifikálta azt. Mi itt az Európai Unióban azt állítjuk, hogy az értékek Uniója vagyunk, egy demokráciára és a jogállamiságra épülő Unió, mégsem veszünk tudomást a demokráciáról. Keresztülgázolunk a szavazók akaratán. Elvetettük a dániai népszavazás eredményét Maastrichtról, az ír népszavazását Nizzáról, a franciaországi és hollandiai népszavazását az alkotmányról, és most megint az ír népszavazás eredményét Lisszabonról. Választóink törekvéseit nyílt megvetéssel kezeljük. Ennyit a demokráciáról!

A jogállamiság tekintetében sem vagyunk jobbak. Még a Lisszaboni Szerződés ratifikálása előtt a Szerződésen alapuló terveket hajtunk végre, és kiadásokat eszközölünk. Ez alig valamivel kevesebb, mint egy vértelen puccs. Pöttering úr azt mondja, hogy egymillió ír választó nem állhat 450 millió európai útjába. Igaza van. Hagyjuk is a 450 milliót szavazni a Szerződésről. Nagy-Britannia „nemmél” fog szavazni. Minden valószínűség szerint Franciaország és Németország is „nemmél” fog szavazni, de Önök nem merik hagyni az embereket, hogy szavazzanak, mert már ismerik a válaszukat. Nagy-Britanniában a 646 parlamenti képviselő közül nyolc kivételével mindegyiket a népszavazás iránti elkötelezettséggel választották meg, de hiteltelen munkáspárti kormányunk felháborító módon megszegte az ígétét.

Hadd tájékoztassam képviselőtársaimat megfelelően. Mi a Brit Konzervatív Pártban a Lisszaboni Szerződésről szóló népszavazást európai választási platformunk vezérmotívumává fogjuk tenni. Népszavazást fogunk tartani, és agyonütjük ezt a nyamvadt és szégyenletes Szerződést.

Alain Lamassoure (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az európai integráció számunkra, névtelen szereplők számára, időnként megható jelképeket kínál. A parlamenti ciklus utolsó szavazása így azon utolsó módosításról szól majd, amelyet az európai képviselők és a nemzeti parlamentek képviselői az Európai Konvent elé együttesen terjesztettek be egy polgári kezdeményezési jog európai uniós szintű létrehozásáról.

Ne becsljük le ennek a jelentőségét! A Lisszaboni Szerződés maguknak a polgároknak, az egyszerű polgároknak, ugyanolyan politikai kezdeményezési jogkört kínál, mint amilyenrel saját parlamentünk rendelkezik az Európai Unió keretén belül. Saját kezdeményezési jelentéseink lehetővé teszik számunkra, hogy cselekvésre szólítsuk fel a Bizottságot, és felhívjuk, hogy javasoljon jogalapot egy új politika elindítására vagy egy létező politika kiigazítására. Nos, ezentúl a polgároknak is joguk lesz ugyanerre, feltéve, ha elegendő számban vannak, és jelentős számú tagállamot képviselnek.

Gratulálok Kaufmann asszonynak konszenzus kialakítására törekvő munkamódszeréhez, amelyre egy ilyen témában nyilvánvalóan szükség volt. A Szerződés általa tett pontosításai és eljárási biztosítékai kielégítőek. A „jelentős számnak” a tagállamok számának egynegyedében történő meghatározása a kormányok által a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek a keretében elfogadott megoldásával cseng össze.

Ez az ily módon az európai polgároknak megadott jog ebben a formában egyetlen uniós tagállamban sem létezik. Az Unió így hozzájárul a közvetlen demokrácia fejlesztéséhez is. Például még Franciaországban sem merünk ilyen messzire elmenni. Múlt évben megreformáltuk ugyan nemzeti alkotmányunkat, de az ilyen kollektív petíciós jogot a helyi szintre korlátoztuk.

Kívánjuk most azt, hogy politikai pártjaink egymással versengve a legjobban kihasználják ezt az új jogot, és főként, a pártokon túl, kívánjuk, hogy a civil társadalom magáévá tegye ezt a jogot: a szakszervezetek, a nem kormányzati szervezetek, a diákok – konkrétan az Erasmus-ösztöndíjasok –, a határmenti ingázók, és mindazon európai polgárok, akik származási országuktól eltérő országban élnek, és akik azt tapasztalják, hogy az itt általunk megszavazott törvényeket a helyszínen sajnos rosszul alkalmazzák.

Ebben az Unióban, ahol mindenki és minden szabadon közlekedik, az egyetlen korlátot politikai vitáink képezik. Sajnos már megint nem egyetlen európai választási kampány kezdődik el, hanem huszonnémet nemzeti kampány európai ürüggel.

A gazdasági térség létezik, a közös valuta létezik, az egységes európai légtér megvan, de az egységes politikai térséget még meg kell teremteni. Ez a Lisszaboni Szerződés igazi tétje, és ez a rendelkezés egészen bizonyosan azok között van, amelyek az egységes politikai térség megteremtéséhez a leginkább hozzájárulnak majd.

Adrian Severin (PSE). - Elnök úr, ma este a Lisszaboni Szerződés cseh ratifikálása által keltett reményt beárnyékolja ezen ülés összeesküvésre emlékeztető légköre.

Egyesek attól tartottak, hogy egy égetően és sürgetően szükséges szerződés megfelelő bevezetésének előkészítésével esetleg sértjük az Unió egyes polgárait. Én épp ellenkezőleg, meg vagyok győződve arról, hogy akkor sértjük a polgárokat, ha elkendőzzük előlük az igazságot azzal kapcsolatban, hogy mi is valójában Európa, és milyen lehetne, valamint ha nem vagyunk hajlandók őszinte és ésszerű párbeszédet folytatni velük.

Ugyanígy sértő tiszteletben tartani a kisebbségi véleményt, és nem venni tudomást a többség véleményéről, sértő mind az adott többség iránt, mint a demokrácia mindannyiunk által állítólag dédelgetett általános alapelvei iránt.

Egy szerződés írott szövege nem elég: a szöveget olyan pontosító értelmezésnek kell alávetni, amely megvilágítja a szöveg szellemét, ily módon téve lehetővé annak legjobb megvalósítását. A mai jelentések pontosan ezt teszik. A következőkről szólnak: egy, az Unió parlamentarizációja; kettő, az európai intézmények közösségiesítése; három, intézményközi egyensúly megteremtése, amely a transznacionális fékek és egyensúlyok rendszerének biztosítója; négy, a jogalkotási koherencia és kohézió európai uniós szintű szavatolása a nemzeti parlamentek európaosítása révén, nem pedig az Európai Parlament nemzetesítése által; öt, az intézményi hatékonyság érdekében az eszközök és politikák koncentrációi; végül hat, a képviselő, az átláthatóság és a részvétel európai uniós szintű fokozása.

Ezen irányvonalak mentén azután tanúi lehetünk majd egy olyan démosz megjelenésének, amely tartalommal tölti meg az európai eljárások jelenlegi vázát, ily módon téve őket relevánssá a polgárok számára.

Az egyetlen fennmaradó feladat az, hogy áthidaló megoldást találjunk a következő parlamenti választások és a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése között. Remélem, hogy ír polgártársaink felelősségtudata és szolidaritása hozzásegít majd bennünket ennek megvalósításához, és ahhoz, hogy tartani tudjuk történelmi ütemtervünket.

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

Andrzej Wielowieyski (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, úgy vélem, hogy Dehaene úr igen fontos és értékes jelentését ki kellene egészíteni az Európai Tanács működésével, de főként feladataival kapcsolatban. Ez a fontos szerv intézmény rangjára fog emelkedni, és politikai téren vezető tényező.

Ezért kitüntetett figyelmet kell szentelni neki. Az Európai Tanács tevékenysége az Európai Bíróság joghatósága alá fog tartozni ugyanúgy, ahogy az Európai Központi Bank tevékenysége is. Képviselőcsoportom nevében ezért egy olyan módosítást javasolok, amely tükrözi ezt a megnövekedett felelősséget. Minthogy az Európai Tanács jogalkotási szerepe korlátozott, ez a felelősség alapvetően a mulasztásról szóló 265. cikk hatálya alá esik. Úgy vélem, hogy ha a Szerződés nem pontosítja az Európai Tanács kötelezettségeit, akkor ezeket valószínűleg egy intézményközi megállapodás útján kell majd megtenni.

Kaufmann asszony jelentése tehát ezért nagy jelentőségű, mivel valódi nyitás a polgárok felé. Amikor az Unió jövőjét illető kihívással kell szembenéznünk, a legnagyobb gyengeség, amit mutathatunk, az az űr, az Unió és a polgárok közötti szakadék. Az Unió a polgárok számára távoli és ismeretlen, még akkor is, ha érzik, hogy szükségük van rá. Ezt az űrt képviselőcsoportom, az ALDE szerint hatékonyan csak a polgárokkal való széleskörű és rendszeres konzultációk útján lehet áthidalni.

Nem volt időnk a munkánkat befejezni, és lezárni az e témáról folytatott vitát. A „polgári” kezdeményezés mindazonáltal a Szerződés szerint az európai közéleti találkozóhely megteremtésének fontos eszköze lehet – miként ezt Lamassoure úr már megállapította –, amelyre oly nagy szükségünk van. A polgári kezdeményezés ugyanis serkenteni fogja a polgárok és az Unió közötti vitákat, és ez hozzájárul majd a polgári öntudatra ébredéshez, amire feltétlenül szükségünk van.

Ámde a polgári kezdeményezés lekövetése számottevő kihívást jelent az európai intézmények, elsősorban a Bizottság felé, hiszen a tét az új eszköz hitelessége; kihívást jelent a tagállamok felé, amelyeknek el kell fogadniuk az új gyakorlatot, és rendelkezésre kell bocsátaniuk az infrastruktúrákat; végül nyilvánvaló kihívás a polgárok felé, akiknek meg kell ragadniuk, és a közvetlen demokrácia javára kell fordítaniuk ezt a kialakulófélben lévő eszközt.

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Elnök úr, alelnök úr, a cseh szenátusban ma hozott döntésre, amelyet őszintén üdvözlünk, és amellyel kapcsolatban szívből jövő gratulációt tolmácsolom, Klaus elnök úr többek között azzal reagált, hogy szerinte a Lisszaboni Szerződés halott, mivel az ír népszavazás elvetette.

Ő egy politikai zombi, aki saját parlamentje és szenátusa többségi határozatai ellen indít támadást, és ezzel megerősíti azt a szerencsétlen és szektás hozzáállást, amelyről más politikai területeken is tanúbizonyságot tesz. A kedvező szavazatok után szerencsére csak önmagát tünteti fel nagyon ostoba színben. Nekünk, Zöldeknek, pozitív és konstruktív a hozzáállásunk az európai egyesítés folyamatához, szükség esetén természetesen kritikai megjegyzésekkel.

Még egyszer a legmelegebb köszönetem a cseh szenátusnak, a cseh parlamentnek és a cseh kormánynak.

Bastiaan Belder (IND/DEM). - (NL) Elnök úr, Dehaene úr jelentése vegyes érzelmeket kelt bennem. Egyrésztől üdvözlöm, hogy időnként szükségét érzi, hogy a dolgokat őszintén elemezze, és itt a 14. és a 26. pontra gondolok, ahol az Európai Tanács túlsúlyára, valamint a Tanácson belül az új elnökségi rendszerhez kapcsolódó problémákra utal.

Másrészről viszont csalódást okozott ez a jelentés, mivel az előadó elemzése nem mindenütt ilyen tiszta. Különösen az utolsó 12 pontban, ahol a külpolitikát tárgyalja, minden intézményi bizonytalanságot elken, annak dacára, hogy e kettős szerep intézményi következményei nem teljesen ismertek. Következésképpen nem értem, hogy az előadó miként jutott arra az általános értékelésre, hogy az új rendszer az Unió erősebb intézményi egyensúlyával fog járni.

Elismerem, hogy a Lisszaboni Szerződés bizonyos területeken javulást hoz. Ez azonban semmit sem von le abból a tényből, hogy a Lisszaboni Szerződés Achilles-sarkának éppen a Szerződésnek az Unió intézményi egyensúlya tekintetében fennálló bizonytalan következményei fognak bizonyulni, amit pedig az előadó elfelejtett megemlíteni.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Tisztelt képviselőtársaim, ezen az ülésen olyasvalamit teszünk, amit hazánkban úgy fejeznek ki, hogy a fogadás nélkül állítjuk ki a számlát. Úgy gondolom, hogy úgy fogunk szavazni az Európai Unió intézményei, tagállamai és parlamentjei közötti kapcsolatokról, mintha a Lisszaboni Szerződés már hatályban lenne. Szeretném elismételni, hogy a Lisszaboni Szerződés még távol van a ratifikálástól. Az Európai Parlament tagjainak nem szabad erről megelégedezniük, és ezt az információt nem szabad visszatartaniuk a polgároktól. Minden demokratikusan gondolkodó embernek tudnia kell, hogy még a Lisszaboni Szerződést alá nem író politikusok elleni legádázabb kirohanások sem fognak semmit sem megváltoztatni.

Összefoglalásképpen Cohn-Bendit úrnak azt üzenném, hogy kifogásolható megjegyzéseivel, amelyekkel azt sugallja, hogy a Cseh Köztársaság elnöke, Klaus úr, a cseh parlamenti szenátorok megvesztegetésére készül, nemcsak Klaus elnök úr, hanem a Cseh Köztársaság polgárainak becsületébe is gázol. Az ilyen vádak sértik a baráti nemzetközi kapcsolatok és az egyszerű illemszabályok alapvető elveit is. Ezért arra kérem most Cohn-Bendit urat, hogy vagy bizonyítsa be a korrupcióra vonatkozó állításait, vagy nyilvánosan kérjen bocsánatot Klaus elnök úrtól.

Richard Corbett (PSE). - Elnök úr, ez a jelentéscsomag azt mutatja, hogy ha a Lisszaboni Szerződés hatályba lép – mondom mindezt természetesen az ír nép döntésének sérelme nélkül –, akkor olyan Uniónk lesz, amely több lehetőséget kínál majd a részvételi demokráciára, több elszámoltathatóságot, több demokráciát, valamint több féket és egyensúlyt. Ma este ezt a központi üzenetet küldhetjük a különböző jelentéseken keresztül: a Leinen-jelentésen keresztül, amely az intézményi rendszeren belül a megválasztott törvényhozás megnövekedett szerepét mutatja; a Brok-jelentésen keresztül, amely a nemzeti parlamentek új részvételi lehetőségeiről szól; a Dehaene-jelentésen keresztül, amely az intézmények végrehajtó ágainak új keletű elszámoltathatóságát veszi górcső alá, és azt, hogy miként fogunk működni egy esetleges átmeneti időszak alatt; a Guy-Quint-jelentésen keresztül, amelyből kiderül, hogy többé nem lesznek az európai költségvetésnek olyan fejezetei, amelyek el lennének zárva a Parlament ellenőrzése elől; és természetesen a polgári kezdeményezésről szóló Kaufmann-jelentésen keresztül.

Képviselőcsoportom mindezeket az állásfoglalásokat támogatni fogja, és mondhatnám, hogy erre büszkék is vagyunk, egyetlen konkrét fenntartással, amely a Kaufmann-jelentést érinti: ezt a jelentést mi első lépésnek tekintjük, első reakciónak arról, hogy mindez miként működhetne a jövőben. Ámde vigyáznunk kell – és egyetértünk a biztos korábban elhangzott szavaival –, nehogy a polgárok számára túl drága rendszert alakítsunk ki, vagy olyan rendszert, amely a kezdeményezési jog gyakorlása elé túl sok bürokratikus akadályt gördít. De még rengeteg időnk van visszatérni erre akkor, amikor a Szerződés valóban hatályba lép majd.

Erre a vitára azon a napon kerül sor, amikor már a 26. parlamenti ratifikálás is megvan. Tudom, hogy a brit konzervatívokat ott a hátsó padosorokban ez nem érdekli. Biztos valamilyen más érdekfeszítő témáról csevegnek, de ettől ez még fontos tény marad.

Huszonhat ratifikálás parlamenti eljáráson keresztül: 26 „igen” a Szerződésre, és egy „nem”. Az lenne a javaslatom, hogy ebben a 26 „nem”-mel és egy „igen”-nel jellemezhető helyzetben ne tekintsük antidemokratikusnak – miként ezt egyesek sugalmazták – megvizsgálni azt az egy eredményt, és megkérdezni a „nem”-mel szavazó országtól, hogy a többi megerősítés fényében hajlandó-e vagy sem újra mérlegre tenni az eredményt. Ezután még mindig szabadon dönthet, hogy így tesz-e, vagy sem. Úgy gondolom azonban, hogy teljesen életszerű, ha maguk az írek jutottak el arra a következtetésre, hogy ha bizonyos feltételek teljesülnek, esetlegesen újra mérlegre tehetik az eredményt. Az pedig rajtunk áll, hogy mindent megtegyünk annak érdekében, hogy kezeljük a „nem” szavazatban tükröződő aggályokat. Ennek a válasz szerves részének kell lennie; végül is az Unió arra vállalt kötelezettséget, hogy megteszi ezt.

Minden más tagállam – mert nemcsak az európai intézmények, hanem a tagállamok is érdekeltek ebben – egyetértett, hogy meg kell kísérelni a kérdéses aggályok kezelését azért, hogy a 27. ratifikálás is megvalósulhasson.

Ebből mélyebb tanulság is levonható. Európai uniós alapszabály kódexünk, amely a tagállamok által aláírt és ratifikált szerződésekből áll, kizárólag csak a tagállamok egyhangú hozzájárulásával módosítható, és ebben minden egyes tagállamnak külön egyet kell értenie. Ez igen magas mérce. Azt bizonyítja, hogy azok, akik azt állítják, hogy lábbal tiporjuk a demokratikus elszámoltathatóságot, és nem veszünk tudomást az emberek véleményéről, teljesen félremagyarázzák a helyzetet. Az európai intézmények bármilyen előrelépését, bármilyen reformját felettébb könnyű meggátolni. Azoknak az euroskeptikusoknak ott, a hátsó padosorokban, a 27-ből csak egy győzelemre van szükségük. A körülmények az ő kezükre játszanak, nem azok kezére, akik Duff úrhoz hasonlóan sokkal gyorsabb integrációt akarnának. Ez a helyzet.

Ők „nem”-mel végződő népszavazásokra is hivatkoznak. Megjegyezném, hogy csak olyan népszavazásokra hivatkoznak, amelyek „nem” eredményt hoztak. Soha nem jut eszükbe a spanyol népszavazást vagy a luxemburgi népszavazást emlegetni. Ha az európai integráció történetét tekintjük, ha jól emlékszem, az évek során a tagállamokban közel 32 népszavazásra került sor, ezekből 26 vagy 27 „igen” eredménnyel zárult, és csak egy maroknyi hozott „nem” eredményt. De ahol „nem” volt a végeredmény, lehetetlen volt ezen túllépni anélkül, hogy visszatértünk volna a kiindulóponthoz, és foglalkoztunk volna a népszavazás által kifejezett aggályokkal, valamint az adott országot megkérdeztük volna, hogy újra kívánja-e gondolni az eredményt, meg akarja-e változtatni a döntését.

Ezzel a demokrácia viszonylatában semmilyen gondom sincs, szerintem a demokrácia szempontjából nem aggályos az, hogy lassan, fokozatosan, lépésről lépésre, az összes tagállam konszenzusával építjük ezt az Uniót, amelyen több mint fél évszázada dolgozunk, ezt az Uniót, amelyre büszkének kell lennünk. Nincs gondom azzal, hogy 27 ország dolgozik együtt egy olyan kontinensen, amelynek történelme azt mutatja, hogy túlságosan is gyakran lobbantotta lángra a nacionalizmus parazsa, amelyet egyesek még most is igitkeznak szítani.

Anne E. Jensen (ALDE). - (DA) Elnök úr, a ma esti vitában való részvétel valamilyen szinten különleges élmény. Öt évig szorosan együtt dolgoztam Catherine Guy-Quint-nel. Mindketten saját képviselőcsoportunk költségvetési koordinátorai voltunk. Mindketten a saját oldalunkon harcoltunk, de a legtöbbször a Költségvetési Bizottságban uralkodó együttműködés szellemében vállvetve küzdöttünk.

Catherine, Ön most befejezi képviselői pályafutását, és én szeretném megragadni ezt az alkalmat arra, hogy hivatalosabban megköszönjem Önnek az együtt töltött időt. Rengeteget tanultam Öntől! Javult a francia tudásom, és sokat tanultam az Ön stílusából, amelyet megtanultam tisztelni. Ön racionálisabb, mint én, de erre néha szükség is van!

Ma este a távozó Parlament átadja a stafétabotot az új Parlamentnek, amelyet június 4. és 7. között választanak majd meg. Ha az ír választók októberben „igen”-nel szavaznak, és a Lisszaboni Szerződés év végére hatályba lép, gyorsan kell cselekednünk, mert a parlamenti munkára ennek számottevő következményei lesznek, és a költségvetés területe nem az utolsó ezek között. Ezt Guy-Quint asszony jelentése jól és világosan leírja. Ön olyan első osztályú munkát állított össze, amelyet átnyújthatunk az Európai Parlament új tagjainak.

A Parlamentet hivatalosan be fogják vonni a többéves pénzügyi keretek összeállításába, de még mindig nem sikerült biztosítanunk a hét évesről az öt éves keretidőszakra való átállást, amely egybeesne a Bizottság és a Parlament hivatali idejével. Ez mindig lehetővé tenné számunkra, hogy segítsünk a pénzügyi kereteket alakítani. A Parlamentnek teljes befolyása lenne az egész költségvetésre, ideértve a mezőgazdasági költségvetést is. Meggyőződésem, hogy az EU mezőgazdasági termelői és polgárai számára kedvező lenne, ha a mezőgazdasági politikára vonatkozó tárgyalásokat ezáltal alaposan kinyitnák, és a zárt ajtók mögötti alkudozásokat nyitott, demokratikus vita váltaná fel. Előre senki sem mondhatja meg, hogy ennek mi lenne a kihatása a mezőgazdasági kiadások szintjére, de kétségtávol elejét venné annak, hogy egyes rendszereket fenntartsunk és fejlesszünk, ha ezt világosan és logikusan nem lehet megmagyarázni a polgárainknak.

Az éves költségvetési eljárás változóban van, és a múlt évben kipróbáltuk a Parlament Költségvetési Bizottságának munkájára vonatkozó új követelményeket. Miután csak egy olvasat lehetséges, amelyet a megállapodásra irányuló tárgyalások követnek, ez arra kényszerít bennünket, hogy hamarabb és sokkal körültekintőbben készítsük elő az anyagot. Ami tulajdonképpen nem is olyan buta ötlet. Úgy vélem, hogy az új tantárgy múlt évi főpróbája jól sikerült.

A Lisszaboni Szerződés a Parlamentet új költségvetési jogkörökkel és új munkamódszerekkel ruházza fel, és Guy-Quint asszony jelentése a következő Parlamentnek e munkához kitűnő alapot szolgáltat. Remélem és hiszem, hogy sikerül majd elfogadtatnunk a Lisszaboni Szerződést, biztosítva ezáltal, hogy az Európai Unió munkája nyitottabb és hatékonyabb legyen.

Michael Henry Nattrass (IND/DEM). - Elnök úr, az 1970-es évek óta a brit politikusok megesküdték arra, hogy az EU nem a politikai uralomról vagy a szuverenitás elvesztéséről szól, az EU elnökei mégis azt állapítják meg, hogy egybevetünk a szuverenitásainkat, és európai birodalmat alakítottunk ki, amely jogszabályaink 75%-át adja.

Ez a szerződés felszámolja önrendelkezési képességünket, pedig egy BBC közvélemény-kutatásból az derül ki, hogy a britek 84%-a nem akarja több jogkör feladását. A britek csak tapogathatják a homályt, mint szürke számár a ködöt, és ehettek a ganéjt, amit eléjük dobnak. Az PPE képviselőcsoporton keresztül a konzervatívok behódoltak az írországi „igen” kampánynak, azután fondorlatos módon megígérték, hogy lehetővé teszik a népszavazást – de csak akkor, ha Írország megint „nem”-mel szavaz. A westminsteri pártok a brit nép háta mögött és megbízatás nélkül kiárusították saját országukat, miközben a közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy az emberek 55%-a ki akar lépni az EU-ból. Az emberiség politikai történetében eddig még sosem fordult elő, hogy ilyen sok embert ilyen kevés átrázott volna.

Roberto Fiore (NI). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, európaiak milliói, britek, olaszok és franciák nem kérnek a politikai korrektségen, a szabad rabláson és az antiszociális kilátásokon alapuló Európából – ahogy ezt a Bolkestein-tervezetben is láttuk –, a totalitárius és jakobinus centralizmusra vagy a laikus, szabadkőműves és ál-marxista kilátásokra épülő Európából.

Meggyőződésem, hogy az európaiakat a valódi társadalmi szabadságok érdeklik igazán, azok a szabadságok, amelyek a családoknak, a közösségeknek és a társadalmi szerveződéseknek lehetőséget nyújtanak a valódi haladásra; az európaiakat a szubszidiaritáson, a társadalmi szerveződésekben, valamint a történelem mélyen gyökerező keresztény és római szemléletén alapuló Európa érdekli valójában. Ez olyan Európa, amely szöges ellentétben áll a nagyhatalmak és a lobbik által szorgalmazott Lisszaboni Szerződéssel, amelyek valójában gyökeresen központosítani akarják a helyzetet.

Meggyőződésünk, hogy az európaiaknak végül meg kell szavazniuk, hogy ezt a szerződést kidobják a szemétkosba.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, Wallström biztos asszony, tisztelt képviselőtársaim, úgy vélem, hogy ez a vita igen fontos, mivel a Tisztelt Ház különböző oldalairól azt hallottuk, hogy Európa a tervek szerint újabb jogköröket kap. A nemzetállamok szempontjából ez igaz, ámde a helyzet az, hogy a tervek szerint a nemzetállamok is lehetőséget kapnak annak szavatolására, hogy a fennmaradó 26 tagállamban ugyanazokat a törvényeket és rendeleteket alkalmazzák. Ez az európai racionalizálási projekt, amely azért indult, hogy a 27 tagállamban ne teljesen eltérő jogrendszerek legyenek érvényben, és igyekezzünk egy egységes szabályozási keretet létrehozni, jelentős előrelépés, és nem csak minisztereinknek, hanem a parlamenti képviselőknek is sokkal több jogot és lehetőséget biztosít az Európai Unió polgárai érdekeinek előmozdítására.

Jóllehet én gyakran fejezem ki nemtetszésemet azzal kapcsolatban, ami a parlamenti padsorokban folyik, ha most hátranézek, azt látom, hogy az ellenzék padsorai üresek, és az ellenzék többsége nem vesz részt ebben a vitában, teljesen egyértelművé kívánom tenni, hogy természetesen mi is kritikusan viseltetünk az intézmények iránt, és mi is javulást akarunk. Az elmúlt nyolc év során éppen ezek a jobbítási kísérletek képezték élénk vita tárgyát. Mi egyszerűen csak oda akarunk hatni, hogy az intézmények és a polgárok közötti kapcsolatok javuljanak. Ma nem állhatunk egyszerűen ide, és nem jelenthetjük ki, hogy egy nyolc évvel ezelőtt elindított reformfolyamatot meg kell szakítani anélkül, hogy bármilyen alternatívát kínáljunk – ez a vita ezért igazán botrányos.

Sürgősen arra kell összpontosítanunk, amiről a Szerződés szól. A Szerződés új célokat tűz elénk. Végso soron képviselői és részvételi demokrácia vagyunk a megfelelő polgári kezdeményezéssel. A környezetvédelem és az éghajlatváltozás területén új jogköröket kapunk. Vajon egyetlen nemzetállam megoldhatja-e egyedül ezeket a problémákat? Különösen a levegő- és a vízvédelem tekintetében, és különböző más területeken is ez egyszerűen lehetetlen. A szabadságról, a biztonságról és a teljes foglalkoztatottságról is együtt kell gondoskodnunk. A válságra tekintettel különösen fontos, hogy az Európai Unió megkapja ezeket a jogköröket.

Ugyanakkor az új jogalapok is fontosak. A kritikus energiahelyzetre tekintettel az energiapolitikához jogalapra van szükségünk. A kereskedelempolitikában is, ha a nemzetközi kereskedelmi kérdéseket nézzük, látjuk, hogy mennyire sürgősen szükségünk van jó megoldásra európai polgáraink javára, az úrutazásról és a szellemi tulajdonjogról nem is szólva. És ellenzékünk számára a kiválási záradék is igen fontos lehet. Meggyőződésem, hogy az új felügyeleti jogkörök és eljárások erősíteni fogják az Európai Parlamentet. Amellett vagyok, hogy ezt a vitát tegyük még élénkebbé, hiszen közülünk sokan még nem látják az új Európa által kínált lehetőségeket.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Hölgyeim és uraim, a Cseh Köztársaság egyik küldötteként felettébb örülök annak, hogy ma, amikor a Lisszaboni Szerződés hatásáról vitázunk, a cseh szenátus elsőpr többséggel, 54 igen szavazattal 20 ellenében, jóváhagyta a Lisszaboni Szerződést, így módon fejezve ki a cseh nép azon akaratát, hogy a Lisszaboni Szerződés életbe lépjen. Ennek az akaratnak a cseh parlament alsóháza, a képviselők háza korábban már hangot adott. A köztársasági elnök azonban ezzel egy időben kétségbe vonja a népakaratot, a képviselők háza és a szenátus által világosan kifejezett akaratot.

Václav Klaus, a Cseh Köztársaság elnöke, a következőket mondta: „Csalódottságomat kell kifejeznem amiatt, hogy példa nélküli hazai és külföldi politikai és médianyomásnak engedve egyes szenátorok felhagytak korábbi nyilvánosan vállalt véleményükkel – így módon adva fel politikai és polgári tisztességüket –, és hozzájárulásukat adták a Lisszaboni Szerződéshez. Hátat fordítottak a Cseh Köztársaság hosszú távú érdekeinek, amelyeket alárendeltek a saját érdeküknek és az aktuálpolitikusok rövid távú érdekeinek. Ez lesújtó bizonyítéka annak, hogy politikai elitünk számottevő része már megint elbukott. Most megvárom, amíg a szenátorok egy csoportja – akik közül néhányan már bejelentették ez irányú szándékukat – megkeresi-e az Alkotmánybíróságot a Lisszaboni Szerződésnek az alkotmányunkkal összefüggésben történő újabb felülvizsgálata ügyében. Ha ez megtörténik, a Lisszaboni Szerződés ratifikálásával kapcsolatos döntésem addig nem mérlegelem, amíg az Alkotmánybíróság meg nem hozza a határozatát.”

Azért vagyunk itt, hogy vitát folytassunk a Lisszaboni Szerződésnek az Európai Unió intézményi egyensúlyának alakulására gyakorolt hatásáról. Ugyanakkor azt hiszem, itt a Cseh Köztársaság intézményi

egyensúlyáról is vitát nyithatnánk, és ezt a cseh képviselőknek és szenátoroknak is meg kellene tenniük. A Cseh Köztársaság parlamenti demokrácia. Ennek ellenére a Cseh Köztársaságnak van egy elnöke, aki nem tartja tiszteletben a képviselőház akaratát, aki nem tartja tiszteletben a szenátus akaratát, és aki úgy viselkedik, mint egy abszolút uralkodó vagy az általa oly gyakran bírált és emlegetett országból, vagyis a Szovjetunióból való diktátor. Euroszkeptikusainknak sok mindent mesélhetnek az európai demokrácia állapotáról, hazánk demokráciájának állapotáról, valamint annak az elnöknek a viselkedéséről, akit ők olyannyira csodálnak.

Kyösti Virrankoski (ALDE). - (FI) Elnök úr, a Lisszaboni Szerződés gyökeresen meg fogja reformálni az Európai Unió költségvetési eljárását. A többéves pénzügyi keret kötelezővé válik, a kiadások kötelező és nem kötelező kiadásokra bontása megszűnik, a költségvetési eljárások pedig lerövidülnek.

Támogatom az ötéves pénzügyi keret bevezetését, amely egybeesne az Európai Parlament és a Bizottság hivatali idejével. Ez hatékonyabb munkát fog eredményezni, és lehetővé teszi az intézmények számára saját politikai stratégiák kialakítását.

A költségvetés összeállítása kezd nehézkes folyamattá válni. Az ember azon tűnődik, vajon ki találhatott ki ilyen bonyolult rendszert. Eddig világos volt, hogy melyik intézmény dönt a költségvetés végszámairól. Most minden részletről konszenzust kell kialakítani, ami az Egyeztető Bizottságban igen intenzív tárgyalásokat jelenthet.

Az új eljárás a Parlament részéről a rendelkezésre álló emberi erőforrások megerősítését követeli majd, különben nem lesz képes teljes körűen gyakorolni jogköreit a költségvetés összeállítása során általában, vagy az EU igazgatása során különösen.

Végezetül köszönetemet szeretném kifejezni az előadónak, és különösen Catherine Guy-Quint asszonynak, a kitűnő jelentésekért, és általánosságban is az évek során mutatott kiváló együttműködésükért.

Elmar Brok, előadó. - (DE) Elnök úr, köszönöm, hogy lehetőséget adott, hogy néhány korai, ámde nem túl korán jövő megjegyzést tegyek.

A vita a politikai nézetek és nemzetek széles spektrumán mély meggyőződésről tanúskodott. Európa előre vitele iránti elkötelezettségünk erejét is demonstrálta. Amikor angolszász országokból jövő egyes igen kritikus felszólalásokat hallgatok, az jut eszembe, hogy az elmúlt néhány hónapban éppen ezekből az országokból hangzott föl különösen sok segélykiáltás, hogy a pénzügyi válságot együtt küzdjük le. Biztos vagyok benne, hogy ezek az urak arra is rádöbbennek majd, hogy Winston Churchill 60 éves örökségén alapuló álláspontot képviselnek.

Most döntő szakaszhoz értünk. Az Európai Parlamentben olyan széles konszenzussal kialakított és Prágában olyan meggyőzőnek talált döntéseink nyomán nem szabad diadalt ülnünk. Fontos feladatunk lesz, hogy az ír népnek a legteljesebb szerénységgel lehetőséget kínáljunk föl a szuverén és szabad döntéshez – egy olyan döntéshez, amelyet Írországnak az egész kontinens iránt érzett felelősségétől indítva szuverén módon és szabadon kell meghoznia. Meggyőződésem: ahhoz, hogy ezt lehetővé tegyünk, nekünk is gyakorlatiasnak kell lennünk. Remélem, hogy június végén az Európai Tanács meg fogja teremteni az utolsó szakasz lezárásához szükséges feltételeket, és az írek számára megteremtődnek a kérdés kezeléséhez szükséges feltételek.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr, üdvözlöm a vitát. Egy ideig úgy tűnt, hogy esetleg nem is kerülhet rá sor. Örülök, hogy sor került rá, és ez képviselőtársaim kitartásának köszönhető. Teljesen helyénvaló, hogy a képviselőház felelősségteljesen és józanul foglalkozik a Lisszaboni Szerződés – végre – elképzelhető ratifikálásáig vezető átmenettel. Esztelenség volna részünkről, ha nem így tennénk. Az év hátralévő részében keményen fogok dolgozni az „igen” szavazat elérése érdekében – akár újraválasztanak, akár nem –, és sajnálom, hogy barátaim egy részével többé nem találkozom: hiányozni fognak.

Ma este különösen a Cseh Köztársaságnak szeretnék gratulálni az „igen” eredményhez, mert ma a jövőre szavaztak. Úgy vélem, alapvetően fontos, hogy ezt az üzenetet eljuttassuk: Európa egyesítése és az egyesült Európa építése az európai népek jövőjéről szól.

A világon Európán kívül sehol sincs olyan 27 szuverén tagállam, amely határokon átnyúló módon, népeik közös érdekében osztozna a döntéshozatalban. Független államok sehol máshol nem nyújtják be közös döntéseiket jóváhagyásra és módosításra egy közvetlenül megválasztott soknemzetiségű törvényhozásnak. A mi Uniónk egyedüli, egyedüli demokratikus kísérlet. Nem hibáktól mentes. Reformokra van szüksége, és a Lisszaboni Szerződésben foglalt reformok azok a reformok, amelyekkel kapcsolatban a jelen pillanatban

meg tudunk állapodni. A jövőbeli Európai Parlamentek és Tanácsok további reformokat fognak meghatározni, és további reformokról fognak egyezségeket jutni.

Európának azonban új irányra is szüksége van. Szüksége van elkötelezettségének megerősítésére népeink társadalmi jóléte iránt, és szüksége van a piacliberalizáció iránti, az elmúlt évtizedre jellemző majdnem kizárólagos megszállottság helyrebillentésére. Mindig szem előtt kell tartani, hogy ennek az Uniónak a politikai, társadalmi és gazdasági irányultságát a szavazóknak az általános választásokon és az európai választásokon hozott döntései határozzák meg, valamint azok a bizottságok, amelyeket közösen választunk ki, és állítunk fel. Az Európai Unió az a hely, ahol a nézeteltéréseket elrendezzük, ott, ahol előzőleg a nézeteltéréseket fiatal emberek lövészárkokban egymást gyilkolva intézték el. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy része lehetek ennek a Parlamentnek, ahol a fegyverek erejét az érvek erejével cseréltük fel.

Nem hagyhatjuk, hogy az euroszeptikusok visszaforgassák az idő kerekét. Az, hogy egyetlen tagállam döntése, amely az Unió lakosságának kevesebb mint 1%-át képviseli, megakaszthatta az Uniót a pályáján, jelzi, mennyire törekény az építményünk. De az is az Unió erejének a jele, hogy ezt túléljük, és lehetővé tesszük az európai népeknek, hogy ezeket a döntéseket önállóan hozzák meg. Meggyőződésem, hogy Európa álmával meg kell kísértetnünk polgárainkat, és ebbe az álomba életet kell lehelnünk. El kell kerülnünk, hogy visszahúzzanak bennünket a posványba azok a mérges öregurak akik ott főt, a jobb szélén, a leghátsó padokban felugrálják, és azzal ordítanak le bennünket, hogy milyen antidemokratikusak vagyunk, mikor pedig ez az európaiak által megválasztott törvényhozó testület, amelyet azért választottak meg, hogy az európaiak számára hozzon döntéseket.

Costas Botopoulos (PSE). – (FR) Elnök úr, valóban eléggé ünnepélyes napot élünk: a lisszaboni csomag – ahogy nevezik – végre a Parlament elé került; a cseh szenátus felcsillantotta a reményt; sokan az utolsó felszólalásukat tartják, a megindultság kézzelfogható, a parlamenti ciklust most zárjuk le; közölünk sokan eléggé meg vannak illetődve. A Parlament ezen éjszakai ülésén valóban történelmi légkör honol.

Janus-képviselőként – félig az Alkotmányügyi, félig a Költségvetési Bizottság tagjaként – ma egy kicsit konkrétan a Guy-Quint-jelentésről szeretnék beszélni, amely az új költségvetési rendszert és a Lisszaboni Szerződésnek a rendszerre gyakorolt hatását tárgyalja. Miként elhangzott, mindenekelőtt egy demokratikusabb rendszerről van szó. Ezentúl minden kiadásról, az egész költségvetésről együttdöntési eljárásban állapodik meg a Tanács és a Parlament.

Ami még ennél is fontosabb, az az, hogy politikusabb költségvetésről van szó, mivel – ahogy Guy-Quint asszony hívja – intézményközi stratégiai tervezéssel van dolgunk, vagyis az Európai Unió valamennyi szerve megállapodik a költségvetés létrehozásáról. Ez a rendszer azonban még bizonytalanságokat rejt.

Például a Parlament valóban játszani fogja-e az elviekben megerősödött szerepét? A problémákra figyelemmel vajon ki tudja-e majd használni ezen új jogkör előnyeit? Kevesebb lesz a rendelkezésünkre álló idő, és csak egyetlen olvasat lesz. Tehát a Parlamentnek meg kell ragadnia az alkalmat új szerepének eljátszására, ami kihívást jelent. Vajon a költségvetési öt éves időszak egybe fog-e esni a parlamenti ciklussal, vagy ez utóbbi ki fogja-e hangsúlyozni a költségvetési időszakot? Nem biztos. Itt is erőfeszítésre van szükség.

Azután ott vannak az elszalasztott alkalmak. Elszalasztottuk az alkalmat a megnövekedett saját forrásokkal való ellátásunkra, elszalasztottuk a lehetőséget – még tíz másodpercet kérek, mivel ünnepélyes éjszakai ülésen vagyunk – egy új költségvetési filozófia bevezetésére.

Végül ki szerettem volna említeni, hogy kihívások előtt állunk: az átmenet kihívása előtt – nem könnyű ugyanis egyik percről a másikra egy eltérő rendszerre áttérni –, és a rugalmasság kihívása előtt – a válságok leküzdéséhez nagyobb rugalmasságra van szükségünk.

Azzal a kívánsággal zárom, hogy mindez a Lisszaboni Szerződés végrehajtásával tovább fejlődjön.

Elnök. – Minthogy én magam is ugyanazon bizottságok Janus-tagja vagyok, nem volt más választásom, mint megadni Önnek ezt a plusz 40 másodpercet.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Azt hiszem, hogy mindannyian, akik részt veszünk ezen a késő esti ülésen, még hosszú ideig fogunk emlékezni rá, és lesz mit mesélnünk a gyerekeinknek és az unokáinknak. Még ma este is érezhetjük mindannyian, hogy a pénzügyi válság vihara miként hánnya-veti Európa hajóját. Világos, hogy ennek a hajónak a gépezete, a szerződési mechanizmus, túl gyenge, és azonnali cserére szorul.

A Lisszaboni Szerződés az az erősebb gépezet, amelyre a válság leküzdéséhez szükségünk van. Ezért egyetértek azzal, hogy vitázunk a jelentéseken, és egyetértek azokkal a képviselőtársaimmal, akik hangsúlyozzák, hogy

nem igazán demokratikus, ha az egész európai hajó egyetlen népszavazás zátonyán törik össze, és ha egy állam vezetője azt képzelheti, hogy ő az egyetlen, aki a helyes úton jár, a többi 26 állam véleménye meg nem számít. Úgy gondolom, hogy az ír szavazók le fogják vonni saját tanulságukat arról, ami Európában és az egész világban történik.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nevében én maradtam ma este az utolsó a felszólalók listáján, és ír európai parlamenti képviselőként feltételezem, hogy ennek van némi oka.

Mindenekelőtt hadd mondjak köszönetet mind az öt jelentés előadójának. Nagyon örülök, hogy van módunk a jelentések megtárgyalására, és többi ír kollégámhoz hasonlóan képviselőcsoportomon keresztül egy ideje kérelmeztem, hogy eljussunk a mai estéhez, amikor is öt igen fontos jelentésről tárgyalhatunk.

Kezdetől fogva hadd tegyem teljesen világossá, hogy amit a ma esti vitán elmondok, az teljes mértékben a következő mondatomra támaszkodik. Nem lenne helyes, és nincs szándékomban semmilyen módon megelőlegezni vagy biztosra venni az ír nép döntését a Lisszaboni Szerződésről a közeljövőben tartandó második népszavazáson, amelyet e hét elején jelentett be Brian Cowan TD Taoiseach-ünk (miniszterelnökünk).

Az Európai Tanács múlt decemberi ülésének következtetései a múlt év júniusában tartott népszavazásunkat követő kutatásból származó intézkedéscsomagot tartalmaz: olyan intézkedéseket, amelyek az ír „nem”-mel szavazók aggályaira hivatottak válaszolni, miként ezt miniszterelnökünk az Európai Tanács múlt decemberi ülése előtt felvázolta egy olyan útitervvel egyetemben, amely lehetővé tenné, hogy a Szerződés 2009 végére életbe léphessen.

A csomag része az egy tagállam–egy biztos alapelv megtartása, és annak megerősítése, hogy az Unió nagy jelentőséget tulajdonít a munkások jogainak és egyéb szociális kérdéseknek; a csomagba tartozik még egy sor jogi garancia az adósemlegességre és az ír alkotmánynak az élethez való joggal, az oktatással és a családdal összefüggő rendelkezéseire.

Az Európai Tanács tavaszi ülésén miniszterelnökünk tájékoztatta a partnereket, hogy a decemberben rögzített ütemtervvel összhangban jelenleg részletes munka folyik abból a célból, hogy ezek a kötelezettségek megvalósuljanak; a munka a tervek szerint 2009 közepére befejeződik.

Ha kormányunk teljes mértékben elégedett az eredménnyel, a miniszterelnök beleegyezett abba, hogy a jelenlegi Bizottság hivatali idejének végére – amely, ha jól tudom, a tervek szerint október végén válik meg hivatalától – igyekszik ratifikálni a Szerződést. Őszintén remélem, hogy a kora őszi népszavazás ígérete legkésőbb október eleji népszavazást takar.

Az Európai Parlamentnek a Lisszaboni Szerződésben előírt jogkör-bővülésére figyelemmel érthető, hogy a képviselők mérlegelni akarják a Szerződés intézményi és eljárási következményeit, innen az öt jelentésről szóló ma esti vita.

E kérdések ma esti európai parlamenti tárgyalása akkor zajlik, amikor feljegyzéseimben azt látom, hogy négy tagállamnak – Írországnak, a Cseh Köztársaságnak, Németországnak és Lengyelországnak – még le kell zárnia a ratifikációs folyamatot. Technikailag ez igaz, de hadd gratuláljak ma este a Cseh Köztársaságnak – konkrétan a cseh szenátusnak – ahhoz, hogy a cseh parlament mindkét háza jóváhagyta a Szerződést, ami remélhetőleg lehetővé teszi, hogy az elnök a cseh nép nevében ratifikálja azt. Bízom benne, hogy az elnök el fogja fogadni a parlament akaratát. Ha jól értem, a döntést az elnök bírósági felülvizsgálatra utasította. Remélem, hogy ez csak technikai jellegű késést fog okozni.

Ahhoz, hogy a Szerződés hatályba lépjen, természetesen minden országnak meg kell erősítenie azt, és igen, valóban igaz az, hogy 26 európai parlament – 26 tagország parlamentje – „igen”-t mondott, és most már az íreken a sor, hogy ők is kimondják az „igen”-t.

Teljes mértékben elfogadom, hogy a Parlament a még fennmaradó ratifikációs eljárásba történő beavatkozás vagy bármilyen prejudikálás nélkül a lehető legteljesebb módon meg kívánja vizsgálni az ezen anyagokban és jelentésekben felvetett kérdéseket.

Elmondhatom, hogy ellenvetéseim vannak a hátsó padosorokban helyet foglaló néhány euroszeptikus öskövület megalkuvó nyöszörgéseivel szemben; mondandójukat annak kell tekinteni, ami. Hozzájuk szóló üzenetem egyértelmű: ne szóljanak bele az írek szuverén döntésébe, mert az ír választóknak senki sem fogja megmondani, hogy mit tegyenek.

Minthogy az Európai Parlamentben ez az utolsó felszólalásom, hadd mondjak köszönetet Önöknek, a Parlament egész Elnökségének, a Bizottságnak, a cseh elnökségnek és minden képviselőtársamnak a rendkívül gyümölcsöző elmúlt 10 évert, amiért érdemes volt európai parlamenti képviselőnek lenni. Arra számítok, hogy az októberben tartandó második népszavazásunkon az ír nép „igen”-nel fog szavazni.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, manapság jó dolog bárkinek a listáján elsőnek lenni. Minthogy Avril befejezi európai parlamenti pályafutását, hadd kívánjak neki minden jót. Meg kell hagyni, hogy Avril a Lisszaboni Szerződésről szóló írországi népszavazási eredmény után jól megrázta az őskövületeket, és sokáig emlékezni fogunk rá egy fantasztikus kiszólása miatt. Avril, nyilvánosan is a legjobbakat kívánom, és remélem, hogy visszavonulásod után részt fogsz venni a Lisszaboni Szerződés melletti kampányban.

Az iménti vita igen érdekesítő volt. Testem s lelkem hazavágyott, húzott maga felé az ágy, de túl jó volt a vita ahhoz, hogy elszalasszam, és túl fontos ahhoz – minthogy ír vagyok –, hogy ne legyek itt. Hadd mondjam el – és most a választókhöz szólok: Önök ülnek a vezetőülésben. Választhatnak. Szavazhatnak e Parlament és az Európai Unió szélsőségeinek, egypár jobb- és baloldalon helyet foglaló mérges öregembernek – férfiaknak és nőknek, de főleg férfiaknak – a nézeteire, és lesz nagy csinnadratta, lesz sok színes fénykép és szalagcím, de ebben az ülésteremben nem folyik majd munka. Vagy pedig szavazhatnak a parlamenti választásokon is, és a Lisszaboni Szerződés kapcsán is a pozitív gondolkodású emberekre, akik szívósan dolgoznak, akik nem szerepelnek a szalagcímekben, de akik itt az Önök javára munkálkodnak.

Úgy gondolom, az írek tudják, hogy a helyzet mára megváltozott. A legutóbbi vitában az orruknál fogva vezették őket. A „nem” szavazat óta javult a vita, és sürgetem az íreket, hogy saját jövőjük, a gyermekeim jövője és az Európai Unió jövője érdekében szavazzanak „igen”-nel.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Ma este azért maradtunk itt – már éjfél is van –, hogy a Lisszaboni Szerződés bevezetéséről vitázzunk. A Szerződés hatályba lépéséért tett előkészületek és az, hogy ezek az előkészületek időben történnek, felelősségteljes hozzáállásról tanúskodnak. Egy szerződés bevezetésének jó előkészítése fontos, mivel azzal a bizalommal tölt el, hogy az Európai Unió jól működik, és ez alkalmassá teszi az EU-t arra, hogy hatékonyabban teljesítse azokat a feladatokat, amelyeknek megoldását az Európai Unió polgárai megválasztott képviselőiktől elvárják.

A most megtett lépések talán nem eléggé nagyok. Egyes polgárok úgy gondolják, hogy az Alapjogi Charta túl költői; a Lisszaboni Szerződés ennek dacára komoly előrelépés, válasz az Európai Unió megváltozott igényeire. Azáltal, hogy támogatásukat adták a Szerződésre, a 26 tagállam népei által megválasztott parlamentek így adták meg a választ.

A mai jelentések azt mutatják, hogy az Európai Unió kreatívan hisz önmagában, hiszen gyakorlatiasan fogott neki az átmeneti időszak megtervezéséhez. Pesszimizmussal és halogató taktikával semmi újat nem tudunk alkotni. Köszönöm az előadóknek a kitartásukat és azt, hogy képesek voltak megalkotni a szükséges dokumentumokat.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Hölgyeim és uraim, nem mondhatjuk, hogy a Lisszaboni Szerződés a legjobb, amelyet a 27 tagú Európai Unió minden egyes tagállama kívánhatott volna, de a legjobb, amelyben a 27 tagú EU meg tudott állapodni. Eddig valamennyi szerződés a 15 tagú EU szerződése volt, ezért szeretném aláhúzni a Lisszaboni Szerződés politikai üzenetét, amely a startvonalra a 27 tagú EU-t állítja, hogy a jövőben az Európai Uniót többé már ne válasszuk szét régi és új tagországokra.

Az Európai Parlament bebizonyította, hogy képes operatív döntések meghozatalára, ezért jogos, hogy a Lisszaboni Szerződés a Parlamentnek, más szóval az európai polgárok választott képviselőinek több jogkört adjon. Ha a Lisszaboni Szerződés minden uniós tagállamban életbe lép, olyan változásokkal jár majd, amelyek között van a Tanács jelenlegi rotációs elnökségi rendszerének megszüntetése. Ennél sokkal fontosabb az, hogy az EU-nak lesz közös energiapolitikája, amelynek szükségességét különösen a földgáz-válság bizonyította.

Üdvözlöm a cseh szenátus mai döntését a Lisszaboni Szerződés jóváhagyásáról. Ez a cseh elnökség alatt a cseh parlament részéről nagyon fontos jel az Európai Unió felé.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, az utóbbi 16 hónapban 77 alkalommal szólaltam fel ebben az ülésteremben, és minden egyes beszédemet azzal zártam, hogy a Lisszaboni Szerződést a nép elé kell vinni: *Pactio Olisipio censenda est*.

Az idősebbik Cato iránti tiszteletből tettem ezt, aki azzal vált híressé, hogy minden beszédét így fejezte be: Karthágónak pusztulnia kell! Néha óriási erőfeszítembe került, hogy egy teljesen eltérő témától valahogy mégis – ha kényszeredetten is – ehhez a zárshóhoz kanyarodjak vissza, de ez mára nem érvényes.

Egyes felszólalásokat fantasztikus volt hallgatni. De nem mindegyiket. Volt néhány tiszteletre méltó és demokratikus Európa-párti felszólaló az üléssteremben, de a beszédek némelyike olyannyira tele volt a közvélemény iránti lenézéssel, arroganciával és megvetéssel most, amikor az EU és a tagállamok is kezdik megtanulni a YouTube politikai értékét, hogy a legjobb, amit az ember tehetett volna, az, hogy ezt az egész vitát fölteszi a YouTube-ra mint egy párt választási műsorát a különböző „nem” kampányokra.

Ez eszembe juttatta Bertolt Brecht borzongtató szavait: „Ebben az esetben nem lenne könnyebb leváltani a népet, és egy másikat választani a helyére?” És minden felszólaló azt hajtogatja, hogy a *parlamentek* ratifikáltak. Ők csak a politikai osztály és a nép között minden tagállamban tátongó szakadékot reklámozzák.

Az idősebb Catót kigúnyolták, és lehurrogták, és a többi szenátor utánozta a hangját. És tudják, mi történt? A végén azt tették, amit Cato mondott.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, az előttem felszólaló épp most bizonyította be, hogy milyen nehéz az európai demokrácia előrehaladása akkor, amikor azt látjuk, hogy a kérdések bonyolultsága miatt és amiatt, mert nem mindenki akar alkotmányjogász lenni, Írországból a lakosok fele nem ment el szavazni. Akik pedig elmentek szavazni, azoknak a fele a Szerződés ellen szavazott, mert nem olvasta azt. Hogyan akarjuk megreformálni Európát, ha még a felelősöket sem sikerül meggyőznünk arról, hogy vállalják a felelősséget?

Wallström biztos asszonyra és csapatára nagyon különleges felelősség hárul, ugyanis tájékoztatniuk kell az európaiakat, az érdeklődőket, és minden információt a rendelkezésükre kell bocsátaniuk azért, hogy a kérdéseket hozzáértően lehessen megvitatni. Az európaiakkal sokkal erőteljesebben kell keresnünk a párbeszédet, tájékoztatnunk kell őket, és el kell nekik mondanunk, mennyire fontos a reform Európa fejlődése szempontjából. Ezzel a megközelítéssel sikert fogunk elérni.

Richard Corbett (PSE). – Elnök úr, csak kíváncsi lennék arra az évrre, miszerint a parlamenti ratifikálás úgymond nem lenne legitim, ugyanis ha ez a helyzet, akkor csak a saját hazám példájával hozakodnék elő, amelynek egész történelme folyamán soha, de soha nem került sor nemzetközi szerződés népszavazás általi ratifikálására.

Ha ez a helyzet, ha tehát a nemzeti parlamenteknek nincs jogosultságuk egy nemzetközi szerződés megerősítésére, akkor a NATO-szerződés, az ENSZ-szerződés, a WTO-szerződés és minden egyéb kötelezettség, amelyet Nagy-Britannia valaha is vállalt, szintén illegitimnek minősül. Ezért nem értem ezt az érvet, miszerint a nemzeti parlamentek általi ratifikálás úgymond antidemokratikus lenne.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Elnök úr, biztos asszony, Lengyelországban a választóknak csak valószínűleg 13%-a fog részt venni az európai választásokon. Ez az arány valószínűleg a legalacsonyabb lesz az egész Európai Unióban. Vajon miért? Kérem, nézzenek körbe az üléssteremben. Egy ilyen fontos vitán nincsenek jelen a két vezető lengyel politikai párt képviselői. E pártok hozzáállását a választásokhoz és az európai ügyekhez pontosan ez jellemzi – a teljes érdektelenség.

Az Európáról szóló komoly vita Lengyelországban nem létezik. Hogyan is létezhetne, amikor – és ezt még egyszer kihangsúlyozom – ezen a vitán sem a kormányzó párt, sem az ellenzék képviselői nincsenek jelen. Az embernek már-már az az érzése, hogy a lengyel politikai osztály vezető részét nem érdeklik az európai ügyek. A választók ezt gondolják, sok lengyel fiatal ezt gondolja, olyan emberek, akikkel beszélgettem, és akiket érdekel például a Lisszaboni Szerződés. A politikai osztály részéről nincs ilyen reagálás.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnézést! Tiltakoznom kell! Én a Jog és Igazság Pártnak, a legnagyobb ellenzéki pártnak vagyok a tagja. Az állítás, miszerint e pártból senki se lenne itt jelen, nem állja meg a helyét.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök úr, nagyon köszönöm Önnek a lehetőséget a felszólalásra. Úgy vélem, ez érdekfeszítő vita volt, bármi is az egyes képviselőknek az európai projektről és a Lisszaboni Szerződésről alkotott véleménye.

Sok utalás történt öregemberekre és öskövületekre, de hadd beszéljek erről abból a nézőpontból, ahol én ülök. Én úgy látom, hogy a politikusoknak van egy idősebb nemzedéke, amely leragadt az '50-es évek szemléleténél – nagyon leragadt az '50-es évek megoldásainál, amelyeket a világot fenyegető mai problémákra és kihívásokra akarnak kínálni. Ha körbenézünk az üléstermen, sokkal idősebb embereket is látunk, akik valamennyien felemelték szavukat a Lisszaboni Szerződés mellett, valamennyien elítélték azokat az íreket és más országbelieket, akik az eredeti alkotmányra és a Lisszaboni Szerződésre „nem”-mel szavaztak. Még olyan idős harcosokkal is találkozunk, akik azt mondják, hogy ássuk el a csatabárdot, és emeljük fel szavunkat a békéért.

Igen, az '50-es években ez egy háború utáni megoldás volt arra, ami előzőleg történt, de a világgal haladni kell. Amikor demokratikus elszámoltathatóságról beszélünk, egy dolgot ne felejtsünk el. Amikor az alkotmánnyal elkezdődött a folyamat, az volt a szabály, hogy minden egyes országnak ratifikálnia kellett, különben az alkotmány megbukik. Amikor a Lisszaboni Szerződéssel elkezdődött a folyamat, a szabály ugyanaz volt: minden egyes országnak ratifikálnia kell, különben a Szerződés megbukik. Tehát ne rohanjunk előre a Lisszaboni Szerződéssel mindaddig, amíg az összes ország meg nem erősítette. Ha valóban igazi demokratikus vitát akarnak, hagyják meg a választás lehetőségét a brit népnek. Milyen Európát akarnak? A Corbett úr által megálmodott szövetségi Európai Egyesült Államokat, vagy pedig egy lazább, a szabad kereskedelem által meghatározott Európa-kép lebeg a szemük előtt, amelyet az én pártom támogat?

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, szeretném köszönetemet kifejezni a tisztelt képviselőknek ezért az érdekesítő vitáért, amely részben konszenzusos volt egy sor kérdést illetően, részben a Szerződés mellett és ellen szóló jól ismert érvek megismétlése, részben pedig igen érdekes vita a demokrácia lényegéről. Először hallottam olyan totalitárius rezsimekről, amelyek egy sor tagállamban egyik népszavazást a másik után tettek lehetővé, és arról, hogy egyes népszavazási eredményekről miért feledkeznek meg, vagy miért nem számítanak – elsősorban azokról, amelyek a végkicsengése az „igen” volt.

A vita legitimitásról is szólt. Még mindig furcsállom – és ezt már előzőleg is elmondtam –, hogy egy ilyen Parlamentben elhangozhat olyasmi, miszerint egy nemzeti parlament döntése ellentétes a demokráciával, vagy nem számít, vagy nem legitim. Ami a Bizottságot illeti, mindig is azon a véleményen volt, hogy bármilyen rendszert választanak is a polgárok – népszavazás útján vagy nemzeti parlamenti döntés útján történő választást – az demokratikusan legitim lesz. Meglátásom szerint semmilyen más álláspont nem tartható.

Bármely európai polgár, aki hallgatja ezt a vitát, azt akarná, hogy térjünk vissza a jelentésekhez, amelyek döntéshozatali módozatainkkal, a szabálykönyvvel, az Európai Unió demokratikus működése megszilárdításának mikéntjével, valamint azzal kapcsolatos komoly aggályokat tükröznek, hogy a költségvetést miként lehetne megfelelően használni arra, hogy politikai prioritásainkhoz forrásokat rendeljünk. Ezek a fontos jelentések foglalkoznak mindezekkel a kérdésekkel.

Arról is szól a dolog, hogy miként hozhatnánk hatékony és remélhetőleg gyorsabb módon döntéseket. Lundgren úr felszólalását teljesen elképesztőnek találtam. Tényleg azt gondoljuk, hogy az egész arról szól, miként lassítsuk a dolgokat, és nehezítsük meg a döntéshozatalt egy olyan gazdasági válság közepette, mint amilyenben most vagyunk? Az emberek azt várják tőlünk, hogy a munkahelyek és a növekedés érdekében cselekedjünk, hogy foglalkozzunk az éghajlatváltozással és az energiaválsággal, és kezeljük a bevándorlással és a biztonsággal együtt járó problémákat, meg az összes többi. Ezeknek a jelentéseknek is ez az alapja. Ezért vagyunk itt, és így nyerünk demokratikus legitimitást – ha bebizonyítjuk, hogy képesek vagyunk cselekedni, és gyorsan tudunk cselekedni. Azt sem hiszem, hogy segíthetne bármilyen arrogáns, sznob felszólalás, amely erre vagy arra oktat bennünket. A valóságban a manapság már nem nemzeti problémák kezeléséről van szó. Ezek a problémák európaiak és nemzetközi, és nekünk korszerű szabálykönyvvel kell rendelkezünk.

Demokratikusabb Unióra van szükségünk, amely teret enged a polgárok kezdeményezésének. Akik ezt ellenzik, azoktól soha nem hallunk erről. Soha nem halljuk tőlük, hogy a Lisszaboni Szerződésben foglaltak demokratikus erejéről beszélnének; ez a fajta beszédmód egyértelműen hiányzik. Ezek a jelentések jó megalapozottságot és jó platformot teremtenek munkamódszerünk megreformálásához. A Bizottság részéről természetesen hajlandóak vagyunk lekövetni az összes részletet, és dolgozni ezeken annak érdekében, hogy mindent gyorsan meg tudjunk valósítani.

Írországról az utolsó megjegyzés: a cseh szenátus „igen”-je után természetesen minden szem újból Írországra és az év végéig megvalósuló ratifikálás lehetőségére fog szegeződni. A jogi garanciák kérdése természetesen sarkalatos pont, és mind az érdemi rész, mind az ütemterv fontos. A Bizottság részéről bízunk abban, hogy az EU Tanácsa el tudja rendezni ezt a kérdést, és arról is tudomásom van, hogy jelenleg körültekintő előkészületek folynak, és ha lehetőség nyílik rá, a Bizottság részéről mi is hozzá fogunk járulni ezekhez.

Nagyon köszönöm, és azt is, hogy ez az ülés részben társadalmi esemény is, ahol a résztvevők megköszönik egymásnak az együttműködést, és a távozóknak jó szerencsét kívánnak. Feltételezem, hogy a választási kampányban ilyen vagy olyan módon mindannyian találkozni fogunk még.

(Taps)

Elnök. – Biztos asszony, mivel ez az utolsó esti ülés, a Parlament nevében kérem, higgye el: komolyan gondolom, hogy e parlamenti ciklus egész folyamán nagyon is tudatában voltunk annak, mennyire kitűnőek a jelentéseink. Még egyszer köszönöm Önnek.

Jo Leinen, előadó. – (DE) Elnök úr, alelnök úr, köszönetemet tolmácsolom Doyle asszonynak az ír szemszögből tett felszólalásáért, amelyet teljes mértékben támogatok. Az ír népnek önállóan és külső nyomástól mentesen kell döntenie, minden valószínűség szerint októberben, hogy a júniusi csúcson majd kialakított garanciák eloszlatták-e a Szerződéssel összefüggő kételyeiket, fő aggályaikat, és hogy ilyen körülmények között tudják-e követni a többi 26 országot, és ezekkel az országokkal együtt meg tudják-e tenni a lépést az Európai Unió megreformálása felé.

Remélem, hogy az írországi véleményformálás függetlenségét szomszédja, Nagy-Britannia is tiszteletben tartja. Az első népszavazáson ugyanis sok nagy-britanniai „nem” szavazó járt Írországból, és főként a brit eurofób bulvársajtó járult hozzá az ír nép elbizonytalanodásához. Egy dolgot el kell ismerni, mégpedig azt, hogy tiszteletben kell tartani azt, hogy az ír nép a második népszavazáson független véleményt formáljon.

Nagy jelentőségű, fontos vitában vehettünk részt. A mai napig 26 ország parlamentje szavazott „igen”-nel. Több mint 7 800 képviselő találta jónak a Szerződést, és vélte úgy, hogy előrelépést jelent. 26 ország háromszázötven képviselője mondott „nem”-et. Ezek nem lehetnek mind örültek és széllébbéleltek. Azt akarom mondani, hogy a Szerződés nem lehet olyan rossz, mint amilyennek ismételtelen lefestik. A Szerződésre sokszor sztereotípiákat aggatnak, időnként még a Tisztelt Házban is. Aki azt mondja, hogy ebből katonai unió lesz, az félreérti az Európai Unió elsődleges célkitűzését, amely a kontinensen és mindenütt a világon a béke szolgálata. Ha pedig valaki azt állítja, hogy egy neoliberális gazdasági alkotmány van születőben, az nem olvasta a Szerződést. Ez a legszociálisabb európai szerződés, amely valaha létezett.

Alelnök úr, hölgyeim és uraim, köszönöm. Remélem, hogy az új Parlament meg fogja lépni azt, amit a jelentések megállapítanak, vagyis alkalmazni fogja, és végrehajtja a Szerződést. Nagyon köszönöm.

Jean-Luc Dehaene, előadó. – (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, azt hiszem, ma este tényleg jó vitát folytattunk. A vita azt mutatja, hogy az Európai Parlament kész a Lisszaboni Szerződés bevezetésére, és hogy semmilyen módon nem próbálunk prejudikálni az ír nép döntését illetően. Ugyanakkor azt is gondolom, hogy van egy másik fontos momentum is, amely a választások előestéjén előbukkant, mégpedig az, hogy a Parlament világosan állást foglalt; következésképpen a Parlament erős pozícióból indul a Szerződéssel kapcsolatos további tárgyalásokon.

Szeretnék köszönetet mondani minden képviselőtársamnak a támogatásukért. Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy az öt jelentés kiegészíti egymást, és megjegyezni, hogy a jelentések valóban a Parlament álláspontját kifejtő egységes egészet képeznek. Hadd zárjam azzal, amivel kezdtem: aggódom a választások utáni helyzet miatt, valamint a Nizzai Szerződéstől a Lisszaboni Szerződésig tartó átmeneti időszak miatt.

Azért még azzal érvelnék, hogy a választások előtt megállapodást kellene kialakítani a Parlament és a Tanács között, különben attól tartok, hogy meglehetősen kényelmetlen helyzetben találjuk magunkat, ami senkinek sem lenne érdekében. Egy ilyen megállapodásnak a Parlament és a Tanács számára is eléggé világosnak kell lennie ahhoz, hogy pontosan tudják, hol a helyük az előttünk álló nehéz átmeneti időszakban.

Catherine Guy-Quint, előadó. – (FR) Elnök úr, ez a vita tényleg érdekesítő és szenvedélyes volt. De engedtessek meg, hogy elnéző mosollyal utaljak arra, amit Kamall úr az előbb mondott, ugyanis öregnek, azaz őskövületnek titulálni minket épp akkor, amikor nyugdíjba vonulunk, hogy helyünket átadjuk a fiataloknak, nos ez valami gyönyörűség.

Viszont amit mondani akartam mindazoknak, akik pocskondiázták ezt a szerződéstervezetet, az a következő: ne keverjék össze a demokráciát a demagógiával! Az a helyzet, hogy ebben a Parlamentben, egész Európában nyolc éve nem pszichodráma, hanem egy olyan politikai dráma tanúi vagyunk, amelybe Európa belesüppedt, és jól látható, hogy elmegyünk az aktuális problémák mellett.

Ez a vita megerősít abban a meggyőződésben, hogy ezt a szerződést minden említett nehézség dacára meg kell valósítani, ugyanis tartalma okán átláthatóságot fog hozni. Demokráciát fog hozni, és erre a demokratikus sokkra mindannyiunknak szüksége van ahhoz, hogy az európai építést visszatereljük a politikai vágányra, mégpedig a XXI. század mai világába ágyazódó politikájának a vágányára.

A költségvetés ebben a tekintetben csak egy eszköz, amely azonban lehetővé teszi majd az intézményi egyensúly helyrebillentését, és az átláthatóságnak köszönhetően megismerhetjük majd a Parlament, a Bizottság és főként a Tanács hozzáállását. Erre a politikai akaratra feltétlenül szükség van. Erre az átláthatóságra

feltétlenül szükség van azért, hogy harcolhassunk a nemzeti önzés rákfenéje ellen, amely oly sok éve roncsolja az európai politikai építés testét.

Remélem, hogy az átláthatóság újra megerősíti az európai polgárokat meggyőződésükben, és lehetővé teszi majd, hogy jobban fejlesszük a tájékoztatást, a dolog ugyanis nagyon nehéz. Wallström asszony, Ön már évek óta próbálkozik ezzel, most kezdődik az áttörés, de továbbra is ki kell tartani.

Mindehhez meggyőződésre, időre és főként politikai bátorságra van szükség, amely hiányzik. Rá kell találnunk a politikai bátorságra, és az utópia ízére is, az Európai Unió alapító atyáinak utópiájára, azokéra, akik hittek abban, hogy a háborúból béke születhet. Ma, a XXI. században, a magunk módján meg kell felelnünk ennek a kihívásnak, és az egyik eszköz, amely segíthet bennünket ebben, a Lisszaboni Szerződés. Ismételjük meg az utópiát, és az utópiát a békéért!

Elnök. – A közös vitát lezárom.

A szavazásra holnap délben 12.00-kor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) Már csak egy apró lépés választ el bennünket a Lisszaboni Szerződés elfogadásától, amely – ha egyszer életbe lép – az Európai Uniót és annak 500 millió polgárát sokkal közelebb hozza majd egymáshoz. Románia, az az ország, amelyet itt az Európai Parlamentben képviselek, az első államok között volt, amelyek a Szerződést ratifikálták, mert Románia valamennyi politikai döntéshozója hisz az európai integrációban.

Az európai parlamenti választások megrendezésére ugyan nem a Lisszaboni Szerződéssel összhangban kerül sor, de ez is rávilágít arra, hogy az európai közösség intézménye mennyire demokratikus és reprezentatív, és hogy az európai közösség minden egyes tagállama mennyire fontos.

Az európai intézmények, ideértve a Parlamentet is, jelenleg a Közösség polgárai számára túlságosan is elvontak. A Parlamentnek az európai uniós döntéshozatali folyamatban betöltött jelentősége minden egyes uniós szerződéssel nőtt. Ez alól nem kivétel a Lisszaboni Szerződés sem, amely olyan parlamentet hoz létre, amelynek a jogalkotási folyamatba való nagyobb bevonása kézzelfogható.

A Szerződés közelebb hozza az Európai Uniót annak polgáraihoz. Mindannyian tudjuk, mennyire nehéz a Közösség problémáira irányítani azon országok polgárainak figyelmét, ahonnan jövünk. Az, hogy a minden egyes tagállamban közvetlen módon megválasztott európai parlamenti képviselők kiterjedtebb jogköröket kapnak, jelenleg az ideális megoldás arra, hogy ezt a világon egyedülálló intézményt közelebb hozzuk az emberekhez.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Legelőször szeretném üdvözölni a cseh szenátus kedvező szavazatát a Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatban, amely a teljes ratifikációs folyamatot egy lépéssel előreviszi. Úgy gondolom, hogy ezt a szerződést a lehető leghamarabb kívánatos bevezetni, mivel ez biztosítja majd, hogy az EU hatékonyabban, átláthatóbban és mindenekelőtt demokratikusabban működjön.

Támogatom az előadóknak az Európai Parlament átszervezésére vonatkozó következtetéseit, és remélem, hogy a parlamenti reform-munkabizottság megállapításai is tükrözni fogják a Parlamentnek a Szerződésben lefektetett kiterjesztett szerepét.

Néhány megjegyzést szeretnék tenni az Európai Bizottság kinevezési eljárását illetően. Alapjában véve támogatom a Bizottság kinevezésére vonatkozó menetrendet, de úgy érzem, hogy bizonyos szakaszokat valószínűleg le lehetne rövidíteni annak érdekében, hogy az európai intézmények az európai választások környékén ne bénuljanak le mindig hónapokra. A Lisszaboni Szerződés időben történő ratifikálása híján a 2009-es választásokat követően kívánatos, hogy a kinevezések a Lisszaboni Szerződésben meghatározott eljáráshoz sokkal közelebbi eljárást alkalmazva történjenek meg. A probléma azonban komplex, mivel amíg meg nem tudjuk az ír választás eredményét, észben kell tartanunk, hogy a jelenleg érvényben lévő Nizzai Szerződéshez kell alkalmazkodni.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) Hölgyeim és uraim, képviselőtársam, Elmar Brok szerint a nemzeti parlamentekkel fennálló kapcsolatokról szóló jelentés kitűnő áttekintést nyújt azokról a feladatokról, amelyekkel az Európai Parlamentnek a Lisszaboni Szerződés valamennyi tagállam általi végső ratifikálása után szembe kell néznie. Az Európai Unió jogalkotási folyamatában játszott nemzeti parlamenti szerep

erősítése nemcsak fel fogja gyorsítani az európai jogszabályoknak a nemzeti jogba történő átültetését, hanem az uniós polgároknak a kormányzásban való részvételhez is megint újabb eszközt fog kínálni.

Az Európai Üggyelköző Bizottságok Konferenciáján belüli együttműködésen alapuló, eddig elért kedvező eredményeket alapként kell felhasználni a tagállami parlamenti képviselők részvételének fokozására. Úgy vélem, különösen fontos, hogy ebbe az erőfeszítésbe bevonjuk az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó tagjelölt országok parlamentjeinek képviselőit is. Ez segíteni fog nekünk, hogy ezen országok EU-csatlakozása egyszerűbb, simább folyamat legyen. Ezt a kérdést sem a jelentés, sem a Lisszaboni Szerződés nem taglalja, de úgy gondolom, hogy a Parlament majd talál ennek megvalósítására szolgáló mechanizmusokat.

Végezetül szeretném hangsúlyozni, hogy a nemzeti parlamenteknek erősíteniük kell majd adminisztratív kapacitásaikat, és biztosítaniuk kell a megfelelő finanszírozást, hogy új jogköreiket teljes mértékben gyakorolhassák.

Köszönöm a figyelmüket.

16. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Elnök. - Most pedig rátérünk a mai szavazáshoz fűzött indokolásokra. Ez bizonyára nagy indulatokat fog kiváltani Önökből, de nagyon sok képviselő jelezte felszólalási szándékát, és úgy hiszem, jelen is vannak.

- Jelentés: Petya Stavreva (A6-0259/2009)

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Elnök úr, nem volt igazán világos, hogy most melyik jelentésről beszélhetek. Jeleztem, hogy szeretnék Stauner asszony, Maldeikis úr és Corbett úr jelentésével kapcsolatban szót kérni. Igen, szeretnék mondani valamit. Csak éppen nem reagáltam azonnal.

Elnök úr, ezzel az 5 milliárd eurós csomaggal, amelynek a nagy részét vidékfejlesztésre kívánják fordítani, különösen azt a tényt szeretném kiemelni, hogy nagyon fontos, hogy a vidékfejlesztésnek ne csak a hivatalos mutatóit vizsgáljuk meg, hanem a valós szükségleteit is. Szélessávú internetre minden tagállamban szükség van, de vannak olyan tagállamok, mint például az enyém, ahol a közúti infrastruktúra javítására, valamint olyan intézkedésekre is szükség van, amelyek a vidéki táj megőrzését szolgálják. Arra ösztönzöm Önöket, hogy tekintsenek inkább a konvergencia- és a kohéziós politika irányába, és nyújtsanak nagyobb támogatást azoknak a tagállamoknak, amelyek gazdasági nehézségekbe ütköztek és talán alacsonyabb gazdasági fejlettséggel bírnak, mint a régi tagállamok. Köszönöm.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) A Stavreva-jelentés egyike az 5 milliárd eurós közös csomagban egyesített három jelentésnek. A gazdasági válsággal összefüggésben láthatóan híján vagyunk a pénzeszközöknek ahhoz, hogy beruházzunk a gazdasági válság által leginkább sújtott energiaszektor és vidékfejlesztés projektjeibe. Üdvözlöm, hogy az Európai Parlament az európai gazdaságélénkítési terv keretében elfogadta a rendeletjavaslatot, amely a tagállamok számára 1,5 milliárd eurót irányoz elő az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap útján.

A vidéki területek a szélessávú internetkapcsolatok fejlesztését célzó projekteket hajthatnak végre. A termőföld központi szerepet játszik a mezőgazdasági ágazatban, és a mezőgazdasági földterületek használata, illetve a mezőgazdasági területekkel való gazdálkodás kivételes jelentőséggel bír az olyan új problémák megoldásában, mint az éghajlatváltozással, a megújuló energiaforrásokkal, a vízhiánnyal és a biodiverzitással kapcsolatos problémák.

Szeretném felhívni a tagállamokat, hogy ne várjanak, hanem nemzeti tervüket gyorsan, időben és részletekbe menően állítsák össze, és nyújtsanak átlátható tájékoztatást az új jogszabályokról. Ugyanakkor gyorsított és leegyszerűsített eljárásokat kell elfogadniuk a kiadások és a jelentések tekintetében.

Neena Gill (PSE). - Elnök úr, West Midlands-i választókerületem városi és vidéki területeket egyaránt magában foglal, és a vidéki területeken a széles sáv elérhetősége egyenesen felháborító. Példaként hadd említsem Knighton városát a walesi határon, ahol a silány internetkapcsolatok által cserbenhagyott vállalkozások mind segítségért kiáltanak. Az egyik választóm szeretett volna online szolgáltatásokat kínáló vállalkozásba fogni – ami különösen fontos lett volna, mivel fogyatékkal élő személyről van szó, akinek az otthonról végzett munka felelt volna meg erre a legjobban. Sajnálatos módon a monopolhelyzet következtében a kapcsolat nagyon lassú és nem segíti elő egy cég működtetését.

Ezért ez a támogatás létfontosságú a vidéki területek és a gazdasági fellendülés szempontjából, és biztosítani szerettem volna, hogy igazságosan kerül elosztásra a tagállamok között, elsőbbséghez juttatva azokat a területeket, ahol használhatatlan a szélessávú infrastruktúra. Minden érintett felet arra szólítok fel, hogy gyorsan, most azonnal üljenek össze ez ügyben, és egyszer és mindenkorra hidalják át ezt az igazságtalan digitális szakadékot.

*

* *

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, egy ügyrendi javaslat. Ön nagyon helyesen mondta, hogy késői órán vagyunk itt, és köszönöm a tolmácsoknak, hogy maradtak. De nem mi döntöttünk úgy, hogy ilyen későn itt legyünk: az elnökség határozott a nap folyamán korábban arról – ami olyan hihetetlenül önkényes döntés volt, amelyre korábban még nem volt példa –, hogy a szavazáshoz fűzött indokolásokat halasszuk a vita utánra, ahelyett hogy, ahogyan az az eljárási szabályzatban is áll, a szavazást követően került volna erre sor.

Tehát azért vagyunk itt ma este, mert az ülést akkor levezető elnök megszegte saját eljárási szabályzatunkat, és mi valamennyien, akik megpróbáljuk a szavazáshoz fűzött indokolásainkat elmondani, megteszünk mindent, ami törvényesen módunkban áll, annak érdekében, hogy hallassuk a hangunkat egy olyan parlamentben, amely nem igazán szeret a kisebbségekre hallgatni.

Elnök. - Heaton-Harris úr, tisztázok az Ön számára egy pontot az eljárási szabályzatban. Valójában ott az áll, hogy a szavazás után, nem pedig közvetlenül a szavazás után. A különbség többféle értelmezésre ad lehetőséget.

Most egy olyan jelentés következik, amellyel kapcsolatban nagy öröömre Heaton-Harris úr is véleményt kíván nyilvánítani, mégpedig Onesta úr jelentése.

*

* *

- Jelentés: Gérard Onesta (A6-0027/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, idővel bizarr módon tisztelni kezdtem ennek a jelentésnek az előadóját, és szerettem volna általában véve a petíciókról beszélni, mivel nagyon hasznosak voltak számomra. Habár az emberek nem értik az európai intézményeket és kissé tartanak is tőlük, néha mégis szükségük van arra, hogy valamilyen módon bejelentést tehessenek egy vitás kérdésről. Az a mód, ahogyan itt a múltban a petíciókat kezeltük, kissé ügyetlen volt, de megteremtette számukra azt a lehetőséget, hogy egy problémát egy kissé más fórumon a nyilvánosság elé tárjanak, miközben talán sok más lehetőséget már kimerítettek. Az egész választókerületemből hoztam ide petíciókat, az „Earls Barton seven” (Earls Barton-i hetek) volt az egyik leghíresebb esetem.

A lényeg az, hogy a petíciós eljárás talán az egyetlen olyan eljárás ezen a helyen, amelyet valóban érdemes megvédeni. A Petíciós Bizottság jelentőségéhez mérten más szabályok és eljárások, valamint számos más bizottság jelentéktelenségbe süllyed.

- Jelentés: Richard Corbett (A6-0273/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, Corbett úrhoz hasonlóan én sem szeretném megelőlegezni a második írországi népszavazás eredményeit, még kevésbé a közelgő európai választások kimenetelét Yorkshire and the Humber régióban. De minden jót kívánok Corbett úrnak, bármibe is fogjon, miután júliusban távozik innen. Kíváncsi vagyok, mihez fog kezdeni a Parlament a szabályzattal foglalkozó előadója nélkül, aki a kulisszák mögött majdhogynem egy személyben érte el azt, hogy a kisebb csoportok jogkörei megszűnjenek és a kisebbségek hangja elnémuljon ebben a Házban.

Ez a jelentés talán nem is olyan rossz, de éppen, mivel nem is olyan rossz, érdemes további vizsgálatnak alávetni, hiszen a szabályzatban történt változtatások ránézésre nagyon gyakran teljesen igazságosak. Ami igazán számít az az, hogy a gyakorlatban milyen hatást érnek el, és hogy a levezető elnök és az elnökség hogyan hajtják azokat végre. Ami az eljárási szabályzatra vonatkozó csomagot és a szabályzatnak a Lisszaboni Szerződéshez történő hozzáigazítását illeti, nem tudom, nem lőtt-e túl a célon.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr, néhány héttel ezelőtt egy, a totalitárius rezsimekkel foglalkozó jelentést vitattunk meg. Akkor rámutattam arra, hogy van közös vonás a nemzeti szocializmus és a szovjet szocializmus között, ez pedig maga a szocializmus.

Tudjuk, hogy az előadó, Corbett úr, hisz az európai projektben. Nem rejti véka alá, hogy a további politikai és gazdasági integrációban hisz, Európai Egyesült Államokat vagy Európai Szövetségi Köztársaságot akar. Azonban ezeknek a céloknak az eléréséhez a kisebbségi nézetek elnyomására szólít fel, és szinte egy személyben rombolja le a szólásszabadság elvét.

Tudom, hogy nem sokat törődik a szólásszabadság elvével. Jelentése láttán minden múlt századi gonosz diktátor büszke lett volna, ha Corbett úr az ő oldalán áll.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, 2004 óta nagyon sok új kollégám volt az újonnan csatlakozott országokból, akik közül többeket büszkén nevezek a barátaimnak. Amikor azokról a rossz időkről beszélünk, amelyekben éltek, akkor számomra az a legmeglepőbb, hogy azt mondják, a KGST-államokban élők számára nem a demokrácia vagy a tulajdonhoz való jog hiánya volt az igazán ijesztő, hanem a biztos jogállamiság hiánya. Ha valaki a rendszer bajkeverő kritikusa volt, akkor nem állították bíróság elé. Csak megnehezítették az életét – a jogosítványait rejtélyes módon eltűnt a postán, a gyermekei nem jutottak egyetemi férőhelyhez, csak alantas munkákat kaphattak.

Aggaszt, hogy kezd a mi intézményeinkben is hasonló kettős mérce érvényesülni. Amikor Václav Klaus idelátogatott, akkor a képviselők megannyi sebzett majomként kiabáltak, makogtak és lihegtak feléje, de még csak senki le sem szidta őket. Amikor azonban mi a népszavazás mellett demonstráltunk, akkor tizennégyünket megbírságotlalták. A szenteskedő kereszténydemokraták akár nyílt csalást is elkövethetnek, azt is megússzák, de amikor egy osztrák euroszeptikus olyan személyeket fényképezett le, akik egy nem létező ülés jelenléti ívére iratkoztak fel, akkor több ezer eurós bírságot szabtak ki rá gyakorlatilag azért, mert rosszul töltött ki egy űrlapot. Talán azt gondolják, nem az én tisztem ezt elmondani. Én nem éltem abban a rendszerben, de Václav Klaus igen, és amikor ő arra figyelmeztet bennünket, hogy ne térjünk ahhoz vissza, akkor úgy vélem, meg kellene őt hallgatnunk.

Richard Corbett (PSE). - Elnök úr, őszintén szólva életemben nem hallottam annyi ostobaságot, mint amennyi most a jelentéssel kapcsolatban elhangzott. „Diktatúra és manipuláció”? Ha ennyire negatív a jelentés, akkor hogy a csudába kaphatott ilyen óriási többséget?

Az első hiba, amelyet a becsmérlelő elkövettek az az, hogy nem is említi a Lisszaboni Szerződést vagy a Lisszaboni Szerződés végrehajtását. Azt a részt félretettük a következő Parlament számára, és nem került a mai napon megtárgyalásra. Az ellenzői úgy tűnik, hogy még csak el sem olvasták a jelentést.

Ami pedig azt a kijelentést illeti, hogy a kisebbségek elnémitása a célja, egyetlen olyan módosítás sincs a jelentésben, sőt valójában egyetlen, a szabályzatról készített jelentésben sincs olyan, amely ilyen hatással járna. Ellentétben számos nemzeti parlamenttel, amelyet egy egypárti többség vagy a végrehajtó hatalom ural, ez a Parlament a kisebbségek parlamentje. Ez egy olyan parlament, amelyben mindenki valamilyen kisebbséghez tartozik, és legyen is még sokáig ez a sokszínűség érvényben.

Ami pedig Václav Klaus lehurrogását illeti, aminek semmi köze ehhez a jelentéshez, tudom, hogy néhány képviselő kiment a beszéde alatt, de amikor a portugál miniszterelnök járt itt, akkor Önök próbálták meg megakadályozni a beszédét, Önök hurrogták le a beszélőt. Meg sem tudta tartani a beszédét, mert Önök nem akarták, hogy európai üzenete másokhoz is eljusson.

Így teljes mértékben elutasítom azt, ami itt elhangzott. Attól tartok lejárt az időm, így nem tudom elmondani a tervezett szavazáshoz fűzött indokolásomat, amelyben azt akartam elmondani, hogy örülök, hogy jelentésem teljes egészében elfogadásra került, kivéve egy kis hibát, amikor is úgy hiszem, hogy az PPE eltévesztette a szavazólistát. Remélhetőleg ezt a következő parlamenti ciklusban kijavíthatjuk.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Elnök úr, szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Parlament egy olyan intézmény, amely mind Európa-szerte, mind pedig belsőleg, a Parlamenten belül is támogatja a demokráciát. Sajnálatos módon számos olyan pontot, olyan érvelést tartalmaz a jelentés, amelyet nem tudtam támogatni. Bár a legmagasztosabb szándékok vezérelték ezeket, mégsem hiszem, hogy az Európai Parlamentben egy olyan szabályt kellene támogatnunk, amely korlátozó és egyetlen személy ellen irányul. Hasonlóképpen nem hiszem, hogy növelni fogja a demokráciát, ha az Európai Parlament elnökét azzal a joggal ruházzuk fel, hogy ő döntsön az írásbeli nyilatkozatok engedélyezéséről. Végül is a képviselőknek jogukban áll

hozzászólni. Hasonlóan, a kék kártyát alkalmazó viták is a pártok belső vitáinak helyszínévé válhatnak. Sajnos arra kényszerültem, hogy ezen európai parlamenti javaslatok ellen szavazzak. Köszönöm.

- Ajánlás második olvasatra: Malcolm Harbour (A6-0257/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Nem minden jelentés előtt van arra példa, hogy az elektronikus postaládánk tele van érdekes, a jelentés mellett és ellen szóló anyagokkal, és ez egyszerre lehet aggodalom és igazságtalanság forrása is. Én megszavaztam a jelentés elfogadása mellett szóló közös álláspontot, mert elégedett vagyok azzal, hogy támogatást nyertek azok a javaslatok, amelyek leszögezik, hogy a felhasználók internet-hozzáférést befolyásoló intézkedéseknek tiszteletben kell tartaniuk az alapvető jogokat. A magánélet védelmének és a fogyasztóvédelemnek az elektronikus kommunikációval kapcsolatos kérdéseit ugyanilyen módon oldották meg.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, ez a jelentés a lényegébe talál annak, amit az emberek az Európai Uniótól kapni vélnek. Nagy-Britanniában nagyon sokan úgy gondolták, hogy valamiféle gazdasági, a kereskedelmen alapuló Európát kapnak, és hogy Európa a munkahelyekről szól. Leinen úr a mai nap folyamán korábban azt mondta nekünk, hogy valójában inkább egy szociális Európáról van szó.

A Harbour- és a Trautmann-jelentés esetében tulajdonképpen választottunk. Azt választottuk, hogy nem akarunk egy az egységes piacra irányuló további intézkedést. Valójában azok az emberek, akik írtak nekünk, és aggódtak emiatt a jelentés miatt, a lényegét értették félre azzal, hogy ezt egy az egységes piacra irányuló intézkedésnek vélték.

Ha valaki a jelentést megelőzően illegálisan töltött le dolgokat – úgymint zenét vagy filmeket –, akkor a hálózatszolgáltatója egyszerűen lekapcsolhatta, és értesítés nélkül törölte a felhasználói fiókját. A jelentés esetében a kompromisszumos javaslat azt jelentette volna, hogy a szolgáltatónak fel kellett volna vennie a kapcsolatot a felhasználóval, és az megtámadhatta volna a döntést. Most az elfogadott csomag értelmében – amely valószínűleg évekig tartó egyeztetési eljárásról fogja végezni – úgy áll a helyzet, hogy annak, aki valóban illegális vagy gusztustalan oldalakat szeretne megszüntetni, bírósághoz kell fordulnia, és ez bizonyára nem az, amit az európaiak akartak.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr, valóban szeretném megindokolni a szavazatomat, különösen a Harbour-jelentésnek az elektronikus magánéletre vonatkozó részével kapcsolatban. Úgy gondolom, hogy olyan időkben, amikor megfelelő egyensúlyt próbálunk teremteni a nemzetbiztonság és a polgári szabadságjogok között, sokan közülünk attól félnek, hogy egyre több kormány egyre több személyes adatot gyűjt rólunk. A brit sajtóban szinte naponta olvasunk történeteket nagy testvérünkről, a munkáspárti kormányról, amint egyre több személyes adatot gyűjt az egyénekről, és még akkor sem hajlandó visszaszolgáltatni ezeket az adatokat, ha az egyének bizonyítottan ártatlanok. De hála az Európai Bíróság egyik ítéletének, egyes ártatlan személyek most vissza fogják kapni az adataikat.

Érdekes, hogy szó esett arról is, hogy a fogyasztókat tájékoztatni kell arról, ha az elektronikus hírközlő hálózatokban megsértik a személyes adatokat. Ebből hiányzik valami, amiről még nem beszéltünk, mégpedig az, hogy mi történik akkor, ha az olyan információk társadalmi szolgáltatásai, mint a Google vagy a Facebook elveszítik a személyes adatokat, és nagyon is örülök, hogy ebben a jelentésben arra szólítjuk fel a Bizottságot, hogy vizsgálja tovább ezt a kérdést.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Elnök úr, a távközlési csomag egy olyan rendelet volt, amely szokatlan aktivitásra sarkallta polgárainkat. Az internet felhasználók, közösen és egyedül is, határozottan meg kívánták védeni arra vonatkozó jogukat, hogy szabadon férhessenek hozzá az információkhoz, valamint külső korlátozások nélkül használhassák az internetet. Luxus egy európai parlamenti képviselő számára, hogy a közvetlen jelzésekből tudja meg, hogy mit várnak a szavazók, és a szavazóknak köszönhető, hogy elég jelentőséget tulajdonítottam ennek a szavazásnak. Ez táplálja a polgárok Európájába vetett reményt, és reményt kelt, hogy Európa nem csak a tisztviselőkért fog létezni. Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, aki emailt küldtek nekünk ebben az ügyben.

Sajnos egy a szavazás kezdeti szakaszában felmerült vita miatt kétszer is tévesen szavaztam, de szerencsére ez nem befolyásolta a végső eredményt.

- Ajánlás második olvasatra: Catherine Trautmann (A6-0272/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) A keretszabályozás elfogadása lehetővé teszi számunkra, hogy az Európai Unió polgárai számára megerősítsük a nagysebességű vezeték nélküli hírközlés és a magas hozzáadott

értékű szolgáltatások fejlesztése terén elért haladást, és elérjük a szélessávú internet-hozzáférés 100%-os lefedettségét. Jogszabályokra van szükségünk ahhoz, hogy szabályozzuk az egyének internetfelhasználásra vonatkozó jogait. Ezek az álláspontok vezéreltek abban, hogy támogattam Trautmann asszony jelentését.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, látom, hogy most már Brüsszel az internetre is rá akarja tenni a kezét. Reding biztos asszony úgy nyilatkozott, hogy tűrhetetlen, hogy az internetet egy magánvállalat szabályozza, sőt ami az ő szemében még rosszabb, egy olyan magánvállalat, amely szerződéses kapcsolatban áll az amerikai kereskedelmi minisztériummal.

Ez ugyanaz a Reding biztos asszony, aki egy igen nagy mezőnyben azzal az általam a Bizottság részéről az elmúlt ciklusban hallott talán messze legostobább érveléssel állt elő, hogy azért van szükségünk a .eu közös tartománynévre, hogy a nők számára hozzáférhetőbbé tegyük az internetet.

Az internet működik. A tartománynevek és a regisztráció jelenlegi rendszere kiválóan működik. Meg tudnak egyetlen olyan uniós szakpolitikát is nevezni, amely feleannyira is sikeres, mint az internet? A közös agrárpolitika? A közös halászati politika? Nem hiszem. A vád visszavonul.

- Jelentés: Astrid Lulling (A6-0258/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Világos, hogy el kell ismernünk annak szükségességét, hogy az önálló vállalkozói tevékenységet folytató és az őket háztársként segítő férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvét hatékonyabban kell végrehajtani. Huszonkét évvel ezelőtt elfogadásra került egy ennek megfelelő irányelv. Az Európai Parlament és a Bizottság folyamatosan kérte az irányelv felülvizsgálatát, mivel az már idejétmülttá vált.

Ma eljutottunk oda, hogy elfogadtuk az irányelvre vonatkozó módosításokat, és egy olyan új irányelv került elfogadásra, amely javít a segítő házastársak helyzetén, legyen szó akár a mezőgazdaságban, a kézműiparban vagy a kereskedelemben végzett munkáról, kis- és középvállalkozásokról vagy szabadfoglalkozásokról. Üdvözöltem ezt a döntést, és támogattam a jelentést.

Elnök. – Az óráam szerint, éppen megkezdjük jogalkotási munkánk utolsó napját. Heaton-Harris úr, Öné a megtiszteltetés.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - Elnök úr, az egyik kérdés, amelyről a feminizmus folyamatosan vitát folytatott, az az otthon maradó anya. Engedjék meg, hogy megpróbáljam ezt a kérdést modern fogalmakkal, egy Kristen McCauliff nevű hölgy segítségével megközelíteni.

Az egyik kérdés, amelyről a feminizmus folyamatosan vitát folytatott, az az otthon maradó anya. A Simpson család harmadik évadjának „Homer egyedül” című epizódjában ugyanez a kérdés merül fel. Az epizód elején a feszült Marge-ot láthatjuk, majd következik napi rutinjának felgyorsított változata. Szerencsétlen véletlenek láncolataként az otromba rádiós tréfák, a nagy forgalom, egy goromba, tolakodó sofőr és Maggie, aki az autóban Marge-ra önti a tejét, tűrőképessége határára juttatják Marge-ot, aki egy híd közepén leállítja autóját, megbénítva ezzel mindkét irányban a forgalmat. Megjelenik a helyi újságíró, Kent Brockman, hogy riportot készítsen a helyzetről. Ezen a ponton válnak láthatóvá azok a társadalmi nemmel kapcsolatos kérdések, amelyekről Ann Crittenden ír *The Price of Motherhood* (Az anyaság ára) című könyvében, amikor is Brockman megállapítja: „Egy túlhajszolt és alulbecsült háziasszony becsavarodott, és leparkolta az autóját egy hídon.

Még folytathatnám ezzel az epizóddal a Simpson családból, de biztosan állíthatjuk, hogy valójában nincs erre időm, és a többit írásban fogom benyújtani, mert érdemes elolvasni.

Elnök. – Sajnálom, hogy a szavazáshoz fűzött indokolásokra nem kerülhet sor videón, az csodálatos lenne.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr, meg sem próbálom ezt követni, csak gratulálok Heaton-Harris úrnak, aki ma este – vagy előző éjszaka, ahogy vesszük – századik felszólaláshoz érkezett ebben a Házban, és tudom, hogy Ön a maga részéről hálás ezért.

Valamennyien el kell, hogy ismerjük a nőknek, és különösen a feleségeknek, a kisvállalkozásokban és különösen az önálló vállalkozói tevékenységek tekintetében játszott rendkívül fontos szerepét. Jómagam önálló vállalkozó voltam, mielőtt megválasztottak, és a feleségem létfontosságú szerepet játszott a vállalkozásomban.

Nagyon is helyénvaló, hogy ezt elismerjük, és ha már a nőkről beszélünk a kisvállalkozásokban, akkor hadd zárjam felszólalásomat egy nagy filozófus, John Lennon szavaival. Ő azt mondta: „Asszony, alig tudom

kifejezni vegyes érzelmeimet a figyelmetlenségemmel kapcsolatban. Végül is, örökre adósod maradok. És asszony, megpróbálom kifejezni belső érzéseimet és hálámat azért, hogy megmutattad, mit jelent a siker.”

Neena Gill (PSE). - Elnök úr, úgy gondolom, hogy a jelenlegi gazdasági klímában létfontosságú, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk a társadalom azon tagjainak támogatásáért, akik szeretnének hozzájárulni a gazdaságunkhoz. Ezért hozott az EU a múltban a szülési és az apasági szabadságra vonatkozó jogszabályokat.

A kilenctől ötig tartó munkaidőben történő munkavégzés nem mindenki számára lehetséges. Ezért nagyon sokan folytatnak önálló vállalkozói tevékenységet – köztük sok nő is, akikről gyakran megfélemlenek. A jobb anyasági védelem segítséget jelentene a mezőgazdaságban, a kereskedelemben és a kisvállalkozásokban dolgozó házastársaknak, valamint arra ösztönözné a nőket, hogy legyenek jelen ezekben a rendkívül fontos iparágakban, amelyekben jelenleg alulreprezentáltak.

Soha vissza nem térő lehetőség ez a számukra – a házastársak és az élettársak számára, akiknek egyértelmű szakmai státuszt kell teremteni, és legalább az önálló vállalkozókkal azonos szintű szociális védelemben kell részesülniük. Ezt nem küldhetik „vissza a feladónak”. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a segítő házastársak csatlakozhassanak a betegbiztosítást, illetve rokkantsági és nyugdíjellátást biztosító rendszerekhez.

Véget kell vetnünk annak a komédiának, hogy a nők elvesztik jogait, amikor ápolnak, vagy világra hoznak valakit.

- Jelentés: Gabriele Stauner (A6-0242/2009)

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Elnök úr, összességében támogatom az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapból származó források felhasználását, és jó dolog, ha tudunk azokon segíteni, akik nehézségekkel küzdenek. Nem tudom azonban, hogy a nehézségekkel küzdők mindig a legfejlettebb országok között keresendők-e. Legyen szó német, francia vagy spanyol autógyártókról, számomra úgy tűnik, hogy hasonló kudarcok és hasonló bajok a kevésbé fejlett országokban, a kis tagállamokban élő embereket is érik. Ha néhány tíz ember elveszíti a munkáját egy 2,3 milliós lakosságú országban, akkor az akkora jelentőséggel bír, mintha a nagy tagállamokban tízszer ennyi ember veszítené el a munkáját. Ezért nagyon szeretném, ha ezt a támogatást inkább a kis tagállamok felé irányítanák, az olyan tagállamok felé, ahol alacsony az életszínvonal és nagyobb a munkanélküliség veszélye. Köszönöm.

*

* *

Richard Corbett (PSE). - Elnök úr, tekintettel arra, amit korábban mondott arról, hogy már elmúlt éjfél és ez milyen költségekkel jár a Parlament számára, azt hiszem, elállok a szándékomtól. De vajon meg tudná nevezni azt az összeget, amennyibe az a három úriember került nekünk ma este, akik Homer Simpson úr bohóckodásait és egyéb, a viták tárgyhöz egyáltalán nem tartozó dolgokat adtak elő?

Elnök. – Ha jól emlékszem a szabályra, akkor amennyiben tolmács barátainknak éjfél után is dolgozniuk kell, akkor külön szünetre jogosultak. Ezért most új csapatokkal kell dolgoznunk, hogy a többiek jól megérdemelt pihenésüket tölthessék.

23.59-kor a szabály nem érvényes, de 24.01-kor életbe lép, de nem tudom, ez pontosan mennyibe kerül.

*

* *

- Jelentés: Gabriele Stauner (A6-0242/2009)

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, amint azt a vita során már elmondtam, támogatom Stauner asszony jelentéstervezetét. Támogatom, hogy könnyítsük meg a Globalizációs Alkalmazkodási Alap felhasználását. Nagyon aggaszt, hogy eddig csupán az alap 3%-a került felhasználásra. Az volt a szándékom, hogy megszavazom a jelentést, és kérném ezt a tényt rögzíteni. Szerencsére a hibám nem változtatta meg a szavazás végső kimenetelét. Szeretném a feletti örömet is kifejezni, hogy Penada úr és Lambert asszony jelentése is elfogadásra került.

- Jelentés: Eugenijus Maldeikis (A6-0261/2009)

Neena Gill (PSE). - Elnök úr, azért támogattuk ezt a jelentést, mert ez a helyes módja a gazdasági nehézségek leküzdésének. Meg kell ragadnunk ezt a helyzetet, és nem arra, hogy magunkba forduljunk és segítségért

kiáltunk, hanem arra, hogy olyan új gyakorlatokat és technológiákat fejlesszünk ki, amelyek révén erősebben kerülhetünk ki ebből, mint voltunk tegnap.

Elnök úr, engem és Önt ismervé, tudom, hogy a képviselőcsoportom arra irányuló figyelme, hogy beruházzunk az energiahatékonyságba és támogassuk az intelligens városok kialakítására tett kísérleteket, fantasztikus lehetőséget jelent valamennyiünk számára, és a jövőbe mutat. A jelentés, amely mindezt az energiabiztonságra, a kibocsátás-csökkentésre és a munkahelyteremtésre vonatkozó rendelkezésekkel kombinálja, olyan holisztikus megközelítést alkalmaz, amely a legjobb utat fogja jelenteni egy gazdaság jövőbeni virágzásához.

Néhány európai parlamenti képviselő és néhány képviselőcsoport jelen időpontban ellenzi a nagy volumenű beruházás gondolatát. Előrelátásuk rövidlátósága lélegzetelállító, és hosszú távon csak károkat fog okozni. Most világosan láthatjuk, hogy mi a teendő, sürgessük hát a brit kormányt, hogy tegyen meg minden tőle telhetőt annak érdekében, hogy a pénz e csomagban keresztül elérhetővé váljon.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim, nagyon pozitívan szeretném ezt a jelentést és azt a tervet is értékelni, hogy a gazdasági fellendülés elősegítésének érdekében használjunk közösségi pénzügyi támogatást az energiaágazatbeli projektekhez. Világos, hogy az energiához kapcsolódó projektek jelentik a jövőnket, és hogy azok az országok fogják uralni a versenyt, amelyek átállnak egy alacsony kibocsátású gazdaságra, és amelyek inkább képesek megújuló energiaforrások kifejlesztésére és bevezetésére. Ezzel kapcsolatban gondot jelent a projektek beadására és értékelésére adott rövid határidő, mivel ez ismét csak további nehézségeket teremthet az új tagállamok számára. Hasonlóképpen igazán szeretném látni a Bizottság arra vonatkozó javaslatait és egy részletes tervet arról, hogy hogyan növeljük az energiahatékonysággal kapcsolatos projektekre elkülönített pénzügyi összegeket. Hasonlóképpen, valóban el kellene gondolkodnunk az épületek szigeteléséről is, amely jelentős hozzájárulást jelentene nem csak nemzeti, hanem regionális szinten is. Szeretném, ha helyi, regionális és egyéni lépések kerülnének támogatásra. Köszönöm.

Daniel Hannan (NI). – Elnök úr, a gazdaságélénkítő csomagokról és gazdasági fellendülési programokról folytatott sok fecsegésből egy igen fontos részlet kimaradt. Ahhoz, hogy pénzt tudjunk pumpálni a gazdaságba, először ki kell szívattyúzni a pénzt a gazdaságból. Az az egyoldalú megközelítés, amelyben ezt megvitattuk, a legutóbbi G20-as csúcstalálkozón érte el a tetőpontját, amikor is a világ vezetői azzal dicsekedtek, hogy dollárbilliókat injektáltak a világ gazdaságba.

„A világgazdaságba”, hát honnan származott az, ha – legtágabb értelemben – nem a világgazdaságból? A Szaturnusz gyűrűiről? A dühös Mars vörös földjéből? Tehát valójában arról van szó, hogy pénzt veszünk ki az adófizetők zsebéből, majd visszaadjuk azt nemzeti vagy nemzetközi hivatalnoki gépezeteknek, hogy költsék el a nevünkben.

Ha valóban ez lenne a jobb eljárás, ha valóban mindannyiunknak jobb lenne, ha államhivatalnokok döntenének helyettünk arról, hogy hogyan költsük el a vagyonunkat, akkor elvesztettük volna a hidegháborút, és ezt a vitát most oroszul folytatnánk.

- Jelentés: Othmar Karas (A6-0139/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök úr, szeretném azzal zárni, hogy köszönetet mondok a tolmácsoknak, és köszönetet mondok valamennyiüknek.

Úgy vélem, fontos, hogy a jelentést összefüggéseiben lássuk. Ez egyike lesz annak a sok jelentésnek, amelyet a pénzügyi helyzetről még látni fogunk, de amint azt Dan Hannan kollégám mondta, úgy tűnik, hogy nem értjük a lényegét.

Hogyan kezdődött a válság? Valójában az Amerikai Egyesült Államokban kezdődött, a másodlagos jelzáloghitelek problémájával. Hogyan kezdődött a másodlagos jelzáloghitelek problémája? Úgy, hogy a bankokat arra ösztönözték vagy kényszerítették, hogy adjanak kölcsönt nem hitelképes ügyfeleknek. Így az történt – világszerte, nem csak az Amerikai Egyesült Államokban –, hogy felépítettünk egy adóssághegyet.

Ami az adóssághegy felszámolását illeti, a gazdaságélénkítéssel és az innovációt megfojtó pénzügyi többlétszabályozással szemben én Jimi Hendrix megközelítését részesítem előnyben. Amikor ő egy adóssághegyet látott, azt mondta: „Ott állok a hegy lábánál, hogy kezemmel kettészeljem. Ott állok a hegy lábánál, hogy kezemmel kettészeljem.” Úgy gondolom, ebből mindannyian tanulhatunk.

- Jelentés: Janusz Wojciechowski (A6-0185/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Támogattam Wojciechowski úr jelentésének az elfogadását, mert azt gondolom, hogy ezzel leszámoltunk a képmutatás egyik élő példájával. Nevezetesen azzal, hogy kiállunk számos az Európai Unión kívül élő állat életéért, ami természetesen dicséretes, de közben nem látjuk, hogy mi történik a saját házunk táján. Ennek a jelentésnek pontosan az volt a célja, hogy felszámolja ezt az ellentmondást, és most már harmonizálhatjuk a tagállamoknak az állatok levágásával és leölésével kapcsolatos állatjóléti standardokra vonatkozó jogszabályait. Ez a jelentés jó lelkiismeretről tanúskodik.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, nem először, és bizonyára nem utoljára teszem fel magamnak a kérdést, hogy mindennek mi köze az Európai Unióhoz.

Az állatok levágására alkalmazott módszerek különböző kulturális, nemzeti és vallási hagyományokat tükröznek, és rendkívüli önteltségre vall, hogy nekirontunk egy ilyen kényes témának.

Fennmaradó időmet arra szeretném fordítani – hiszen amint azt Ön is mondta, ez az utolsó jogalkotási nap a választások előtt –, hogy először is köszönetet mondjak Önnek, Onesta úr, az ezen az ülésen mindvégig mutatott béketűréséért és jókedvéért, és szeretnék köszönetet mondani a munkatársainknak, a teremőröknek és a tolmácsoknak is. Ha ennek az ülésnek az éjféli utáni meghosszabbítása valóban rendkívüli többletköltséggel járt, akkor először is remélem, hogy azt részben az ő túlórákra fordították. Szakmai profizmusukból sok parlamenti képviselő tanulhatna. Másodszor szeretném az elnökséget arra kérni, hogy még egyszer vizsgálja meg a szabályzatot. Azért vagyunk itt, mert a szavazást nem követték, ahogyan azt a 163. cikk világosan kimondja, a szavazáshoz fűzött indokolások. Ennek értelmében a vita lezárását követően bármely képviselő legfeljebb 60 másodpercben indokolást fűzhet a szavazáshoz. Valóban aggaszt, hogy önkényesen mellőztük azt, amit az eljárási szabályzat világosan kimond.

Ha meg akarjuk változtatni szabályt, rendben van. Annak megvan a módja. Azonban amíg a szabály ezt mondja ki, addig kötelességünk annak betűjének és szellemének is eleget tennünk.

Elnök. - Elnézést, hogy ellentmondok Önnek, Hannan úr, de az Alkotmányügyi Bizottság nagyon régen megvitatta ezt a kérdést: „a vita lezárását követően” nem azt jelenti, hogy „közvetlenül a vita végét követően”.

Jelenleg a „vita lezárását követő” szakaszban vagyunk, de biztos vagyok abban, hogy még visszatér hozzám azzal, hogy ezt módosítsuk – bízom Önben.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr, az állatok rituális levágása, amely rendkívüli szenvedést okoz nekik, civilizációkkal nem egyeztethető össze. Nem hiszem, hogy bármelyik olyan vallás, amelynek az a célja, hogy jót tegyen, ilyesmit követelhetne a híveitől. Az állatok ilyen levágása sokkal inkább vad és primitív törzsek szokása, és nem kellene ehhez hozzájárulnunk. Ha a vallási toleranciát hozzák fel érvként, akkor hozzá kellene tennünk, hogy vannak olyan vallások is a világon, amelyek emberek rituális meggyilkolását gyakorolják. Abba is beleegyezőnk majd? Ez lenne a mi értékeken alapuló közösségünk?

A 28. módosítás elutasítása legalább lehetőséget biztosított volna arra, hogy egyes tagállamokban fenntartsuk az ilyen gyakorlatokra vonatkozó tiltást, vagy bevezessük azt. A 82. módosítás elfogadása felfedi ennek a Parlamentnek az igazi, vérszomjas arcát. Én a jelentés egészét megszavaztam, de csak azért, mert más rendelkezései javítanak a levágásra szánt állatok helyzetén.

Neena Gill (PSE). - Elnök úr, a leölés időpontja az egyik legfontosabb, ugyanakkor potenciálisan az egyik legkényesebb ügy, amelyet ebben a Házban szabályozhatunk. Mégsem mehetünk el mellette szó nélkül, hiszen West Midlands-i szavazóim közül sokan aggódnak amiatt, hogy ez a jogszabály kihatással lesz vallási jogaikra.

Az arra vonatkozó döntést, hogy egy állatot levágás előtt elkábítsanak-e, nem itt kellene meghozni, hanem tagállami szinten, a vallási közösségekkel folytatott nyílt párbeszéd és konzultáció keretében.

Járunk, és ne fussunk. Számomra ez tűnik a kérdés legjobb megközelítésének. Ennek a Háznak nem az a szerepe, hogy normákat és értékeket írjon elő, hanem hogy képviselje és tükrözze a választói nézeteit, és egyensúlyt teremtsen. Együttesen meg tudjuk ezt oldani. Habár a legtöbb európai parlamenti képviselő azt szeretné, ha minden állatot elkábítanának levágás előtt, fenn kell tartanunk a vallási közösségek azon jogát, hogy a vallási hitüknek megfelelően leölt állatok húsát fogyaszthassák.

Végezetül, elnök úr, köszönetet mondanék mindazoknak, akik ma éjjel itt vannak, mert úgy gondolom, hogy csak a magányosok vannak itt ma éjjel, és mi mind reménytelenül hűek vagyunk Önhöz, hiszen ezért is vagyunk itt ma éjjel.

- Jelentés: José Albino Silva Peneda (A6-0241/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Az európai szociális modelleknek pillanatnyilag nagyon sok problémával kell szembenéznük, például a demográfiai változásokkal és a globalizációval, amelyek maguk is befolyásolják a most megvitatott modelleket. Ennél az oknál fogva az európai szociális modelleket a hosszú távú fejlemények figyelembevételével kell modernizálni, miközben meg kell őrizni eredeti értékeit.

A jelenlegi gazdasági válsággal összefüggésben rendkívül fontos, hogy a szociálpolitika kéz a kézben járjon a gazdaságpolitikával. Ahhoz, hogy ezek a modellek hatékonyak legyenek, demokratikusan kell felépülniük, azaz az alulról jövő kezdeményezések elvére kell épülniük, és helyi szinten, azaz a polgárokhoz közel kell őket végrehajtani. A javaslat ezeknek az elveknek a szellemét tükrözte, és ezért támogatom a Silva Penada úr irányításával készített jelentést.

- Jelentés: Jean Lambert (A6-0263/2009)

Elnök. - Oviir asszony, egyáltalán nincs a terhemre, sőt, örömmel mondhatom el Önnek, hogy Ön az utolsó felszólaló az utolsó jelentés kapcsán.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Néha jó elsőnek lenni, és néha jobb utolsóként sorra kerülni. A következőket szeretném megemlíteni: a jelenlegi súlyos gazdasági válságban az Európai Unió munkaerőpiacát az a valós helyzet uralja, hogy egyre több embert bocsátanak el, ami ugyanakkor növeli azoknak az egyéneknek a számát, akiket a szegénység és az elidegenedés sújt Európában. Manapság nagyon fontos, hogy a társadalmi részvétel és az azzal kapcsolatos munkaerő-piaci politika az európai gazdasági fellendülési terv keretében is integrált és egységes megközelítésben kerüljön érvényesítésre.

Kimerítően beszéltünk a rugalmasság szerepéről a munkaerő-piaci politikában. Legfőbb ideje, hogy a szociális politikában is rugalmasságról beszéljünk. Ezalatt azt értem, hogy a munkaügyi politikát és a szociális támogatások nyújtásával foglalkozó politikát össze kell kapcsolni. A jelenlegi helyzet ezt követeli. A jelentés támogatta a munkanélküliek aktív részvételét, és én ezt nagyon pozitívan értékeltem abból a szempontból, hogy a jelentés elfogadása mellett szavazzak.

Elnök. - Oviir asszony, rajongótábora végig kitartott.

A következő ülés hamarosan kezdődik, hiszen már 2009. május 7., csütörtök van, az Európai Parlament hatodik hivatali ciklusának utolsó napja.

17. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

18. Az ülés berekesztése

(Az ülést 0.20-kor berekesztik.)